IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA

SCOTT MARIANI

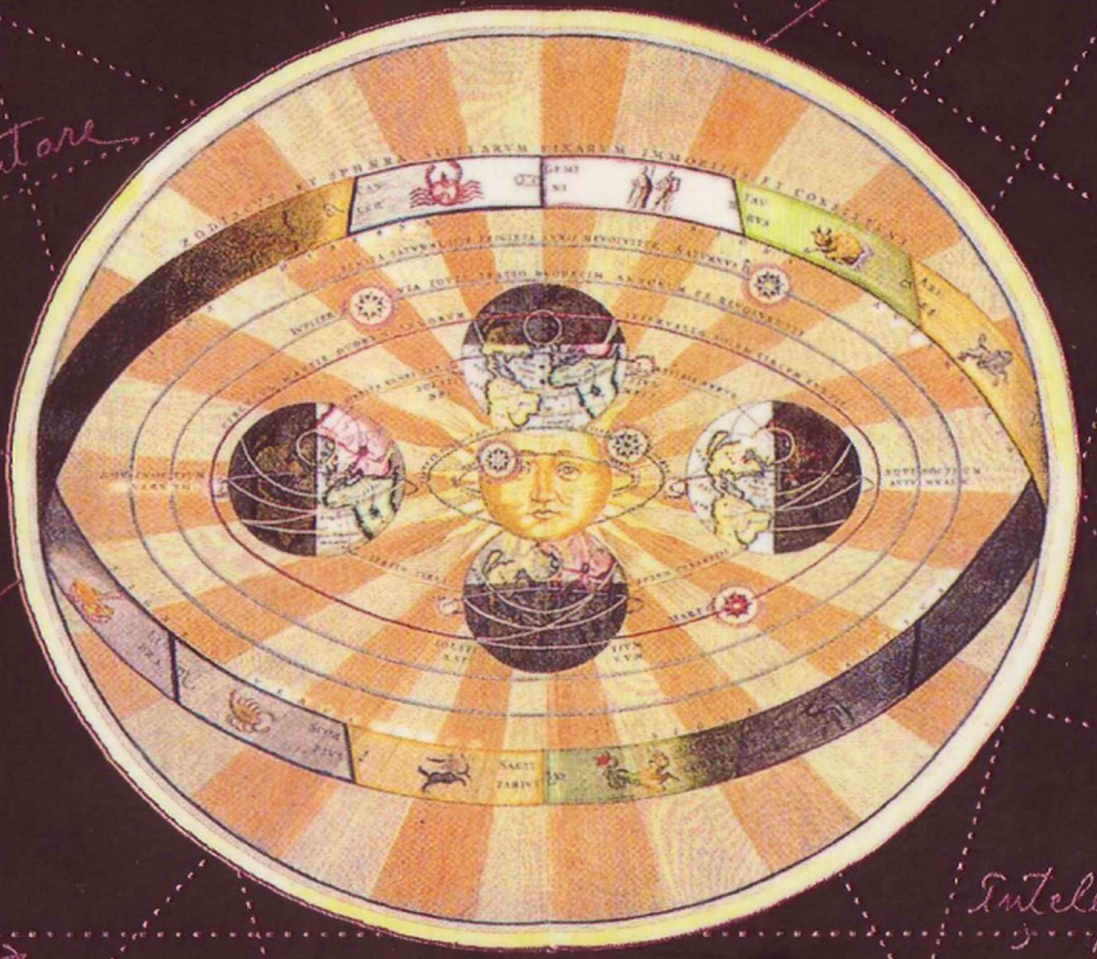

MANUSCRISUL LUI FULCANELLI

Într-o fortăreață din Languedoc, un secret uimitor zace ferecat de secole. Cine va sparge codul și va dezlega enigma va dobândi înțelepciune deplină și putere fără margini...

Scott Mariani

seria BENEDICT HOPE 01

MANUSCRISUL LUI FULCANELLI

Traducere din limba engleză Ana Veronica Mircea

The Fulcanelli Manuscript, Scott Marini, 2007

Ilustraţia copertei: Andreas CELLARIUS, *Harmonia macrocosmica*, detaliu

Nemira, 2007

Scott Mariani s-a născut în Scoţia şi a studiat limbi moderne la Universitatea din Oxford. Înainte de a deveni scriitor profesionist, a trăit câţiva ani în Italia şi Franţa, a fost translator, muzician, instructor de arme de foc şi jurnalist, şi a ţinut pagina de thriller în *Writing Magazine*. Este membru al *International Thriller Writers* (ITW), din care fac parte nume mari ale thrillerului internaţional. A debutat cu volumul de nonficţiune *How To Write a Thriller* (2007).

MULŢUMIRI

Mulţumirile mele călduroase se îndreaptă către:

Tim Bates, de la Pollinger Ltd, pentru experienţa şi îndrumările sale nepreţuite, şi către colegii săi, pentru că au fost atât de îndatoritori şi de prietenoşi.

Malcolm şi Isabelle Scott, pentru ajutorul lor neprecupeţit, pentru că au crezut de la bun început cu atâta tărie în proiectul meu şi pentru că mi-au oferit, cu generozitate, cei douăzeci de litri de vin franţuzesc excelent, care mi-au dat puterea de a scrie cea de a doua versiune...

John Hale, Gill Jackson şi toţi colegii lor de la Robert Hale, pentru că i-au dat acestui volum şansa de a vedea lumina tiparului.

James Kaplan, pentru privirea aruncată în interiorul lumii R&R.

Sergentul Martin Timbrell, pentru informaţiile despre procedurile poliţiei, oferite cu amabilitate.

Şi, în mod deosebit, către: Vicky Ellis-Smith, Richard Titcombe, Robert Ryder, Heather Gibbs, Shane McWilliams, Dave Saltrese, Marco şi Miriam Pistocchi şi către Asociaţia Internaţională a Scriitorilor de Thrillere, pentru susţinerea morală a acestui gen literar.

NOTA AUTORULUI

Referirile la alchimie şi la istoria acestei ştiinţe din cuprinsul cărţii se bazează pe fapte. Misteriosul Fulcanelli, despre care se crede că ar fi fost unul dintre cei mai mari alchimişti ai tuturor timpurilor şi deţinătorul unor cunoştinţe deosebite, este un personaj real. Comunitatea ştiinţifică din ultimele în jur de trei secole a refuzat să ia în serios vreuna dintre disciplinele alchimice. Însă această stare de lucruri s-ar putea schimba. O colecţie de lucrări de cercetare din domeniul alchimiei, semnate de Isaac Newton, părintele fizicii clasice, a fost descoperită în anul 2004, după ce fusese pierdută. Oamenii din ştiinţă de la Colegiul Imperial din Londra sunt de părere ca acestea s-ar putea să-l fi condus către unele dintre descoperirile sale ulterioare, deschizătoare de drumuri, din domeniile fizicii şi cosmologiei.

Detaliile istorice legate de genocidul comis de Biserica Catolică şi de Inchiziţie împotriva catarilor şi a vrăjitoarelor sunt exacte şi, pe cât posibil, în limita decenţei.

Gladius Domini nu este altceva decât un rod al imaginaţiei, însă, de cincisprezece ani încoace, asistăm, în întreaga lume, la o creştere bruscă a numărului de organizaţii religioase fundamentaliste agresive, în cea mai mare parte creştine, care predică intoleranţa şi inflexibilitatea dogmatică. Scena mondială e pregătită pentru o nouă eră a războaielor religioase, care ar putea eclipsa pe deplin ororile cruciadelor medievale.

„Străduieşte-te, Frate, fără a-ţi pierde curajul;
E greu, o ştiu, dar a cuceri fără a înfrunta primejdia e totuna cu a fi
victorios fără a cunoaşte gloria”
Fulcanelli

1

Franţa, octombrie 1999

Părintele Pascal Cambriel îşi îndesă pălăria pe urechi şi îşi ridică gulerul, strângându-şi-l în jurul gâtului, ca să se apere de ploaia biciuitoare. Furtuna deschisese uşa coteţului găinilor şi păsările alergau înnebunite de spaimă. În timp ce le mâna înapoi cu bastonul, numărându-le din mers, preotul de şaizeci şi patru de ani compătimea orice călător aflat sub cerul liber în noaptea aceea mizerabilă.

Un fulger scălda în lumină curtea din jurul lui, precum şi toată întinderea străvechiului sat de pe stânci. De cealaltă parte a zidului grădinii casei sale de ţară se aflau biserica Saint-Jean, construită în secolul al X-lea, şi cimitirul ei simplu, cu pietre de mormânt ciobite şi acoperite de iederă. Fulgerul care brăzda cerul îşi aruncă lumina strălucitoare asupra acoperişurilor caselor şi a peisajului sălbatic de dincolo de ele, toate scufundându-se din nou în întuneric o secundă mai târziu, când bubui tunetul. Cu hainele şiroind de apă, părintele Pascal împinse zăvorul, încuind în interiorul sigur al coteţului găinile care cârâiau.

În strălucirea unui alt fulger, cu totul altceva atrase privirea preotului care se răsucea pe călcâie ca să o ia la fugă înapoi, către casă. Încremeni locului, cu răsuflarea tăiată.

Se frecă la ochi cu mâinile ude. Fusese numai o părere? Fulgerul licări iarăşi şi, în scurta scânteiere de lumină albă, îl văzu pe ciudatul străin alergând de-a lungul lizierei şi intrând în pădure.

După atâţia ani în care îşi păstorise enoriaşii, un instinct firesc îl îmboldea să încerce să vină în ajutorul unui suflet nefericit.

— *Attendez!* strigă preotul, acoperind şuierul vântului. Stai o clipă, prietene! Nu te teme!

Ieşi în fugă pe poartă, şchiopătând uşor din cauza piciorului beteag, şi o luă pe cărarea îngustă dintre case, îndreptându-se spre întunericul de sub copacii dincolo de care dispăruse omul.

Îl găsi repede pe străinul prăbuşit cu faţa în jos printre mărăcinii şi frunzele căzute de la marginea pădurii. Tremura din toate încheieturile şi îşi cuprinsese cu braţele trunchiul costeliv. În întunericul umed, preotul reuşi să vadă că straiele îi atârnau de trup, zdrenţuite.

— *Seigneur*, gemu el, cuprins de milă, şi îşi scoase instinctiv haina, înfăşurându-l în ea pe necunoscut. Eşti teafăr, prietene? Ce s-a întâmplat? Te rog, lasă-mă să te ajut.

Străinul vorbea singur, cu voce scăzută, murmurând cuvinte trunchiate, amestecate cu suspine, cu umerii tresăltând. Părintele Pascal îi puse haina în

spate, simţind cum ploaia torenţială îi uda leoarcă, instantaneu, propria cămaşă.

— Trebuie să mergem în casă, spuse, cu voce blândă. Am făcut focul, am mâncare şi un pat liber. O să-l chem de doctorul Bachelard. Poţi să mergi?

Încercă delicat să-l întoarcă cu faţa în sus, ca să-l poată apuca de mâini, încercând să-l ajute să se ridice.

În lumina următorului fulger văzu ceva care îl împinse să facă un pas înapoi: sângele care îmbiba cămaşa zdrenţuită a omului; tăieturile lungi şi adânci care îi brăzdau trupul slab. Tăieturi în alte tăieturi. Răni care se vindecaseră şi care fuseseră redeschise prin spintecare. Nu erau tăieturi făcute la întâmplare, ci modele, forme precise şi simboluri, acoperite cu o crustă de sânge închegat.

— Cine ţi-a făcut asta, fiule?

Preotul cercetă faţa străinului. Era zbârcit, chel, numai piele şi os, aproape cadaveric. Oare de câtă vreme rătăcea într-o asemenea stare?

Omul murmură ceva, cu voce răguşită:

— *Omnis qui bibit hanc aquam*...

Părintele Pascal realiză, cu uimire, că i se adresase în limba latină.

— Apă? întrebă el. Vrei nişte apă?

Celălalt continuă să murmure, fixându-l cu ochi sălbatici şi încleştându-şi degetele de mâneca lui.

— ...*si fidem addit, salvus erit*.

Părintele Pascal se încruntă. Ceva despre credinţă, despre mântuire? Aiurează, se gândi. Bietul om îşi pierduse minţile. Pe urmă fulgerul scăpără iarăşi, exact deasupra capetelor lor şi, o secundă mai târziu, în timp ce bubuia tunetul, descoperi, cu o tresărire, că degetele însângerate ale necunoscutului strângeau cu putere mânerul unui cuţit. Era un cuţit cum nu mai văzuse niciodată, un pumnal în formă de cruce, cu mânerul de aur împodobit cu nestemate scânteietoare. De pe lama lungă şi subţire picura sânge.

În momentul acela realiză ce se întâmplase cu străinul. Sculptase, el însuşi, în propria sa carne.

— Ce-ai făcut?! strigă părintele, cu mintea cuprinsă de oroare.

Ridicându-se în genunchi, cu chipul însângerat şi plin de noroi luminat pe neaşteptate de un alt fulger, omul îşi aţinti ochii asupra lui. Erau ochi goi, cu privirea pierdută, de parcă gândurile i-ar fi fost în altă parte. Îşi strânse degetele în jurul armei bogat ornamentate.

Timp de câteva secunde, părintele Pascal avu impresia că avea de gând să-l ucidă. Deci, în cele din urmă, sosise. Clipa morţii sale. Ce avea să-i aducă? Un anumit fel de continuare a existenţei, de asta era sigur, cu toate că adevărata natură a acesteia nu-i era clară.

Se întrebase adesea cum o să înfrunte moartea când avea să-i sune ceasul. Credinţa lui era profundă şi spera că îl putea ajuta să-şi întâmpine

sfârşitul, oricare ar fi fost el. Dumnezeu îi menise seninătate şi sânge rece. Totuşi, în clipa aceea, gândul că lama îngheţată de oţel urma să i se afunde în carne îi înmuie genunchii.

În momentul în care nu se mai îndoi că urma să moară, se întrebă cum avea să rămână în amintirea semenilor săi. Fusese un om bun? Dusese o viaţă onorabilă?

Doamne, dă-mi putere.

Nebunul se holbă fascinat la pumnalul din mâna lui, apoi la preotul lipsit de apărare şi izbucni în râs – un hohot înfundat, gâlgâitor, care se înălţă transformându-se într-un ţipăt isteric,

— IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA!

Zbieră cuvintele iarăşi şi iarăşi, iar părintele Cambriel văzu, îngrozit, că începea să-şi taie, cu înfrigurare, propria beregată.

2

Sudul Spaniei, septembrie 2005

Ben Hope sări de pe zid şi ateriză în picioare, fără zgomot, în interiorul curţii. Rămase o clipă ghemuit în întuneric. Singurele sunete care îi ajungeau la urechi erau ţârâitul enervant al greierilor, strigătul unei păsări de noapte deranjate de apropierea lui prin pădure şi bătăile controlate ale propriei inimi. Îşi suflecă mâneca strâmtă a echipamentului negru de luptă. 4.34 a.m. Făcu o ultimă verificare a revolverului Browning de 9 mm, asigurându-se că avea un glonţ pe ţeavă şi piedica pusă. Îşi scoase din buzunar masca neagră de schi şi şi-o trase pe faţă.

Casa pe jumătate părăsită era cufundată în beznă. Ghidându-se după planul pe care i-l dăduse informatorul său, Ben o înconjură mergând pe lângă perete, pe jumătate aşteptându-se ca luminile sistemului de alarmă să se aprindă dintr-odată, ceea ce nu se întâmplă. Ajunse la intrarea din spate. Totul era exact aşa cum i se spusese. Descuie uşa aproape fără nici un efort şi, în câteva secunde, se furişă înăuntru.

Străbătu coridorul întunecat, apoi o cameră şi încă una, desluşind, în lumina ledului ataşat la revolver, pereţii mucegăiţi, ramele putrezite ale duşumelelor şi mormanele de gunoi de pe podea. Ajunse în faţa unei uşi închise pe dinafară cu un zăvor blocat de un lacăt. Când aţinti lumina asupra încuietorii văzu că era o treabă făcută de mântuială: zăvorul nu fusese prins de lemnul mâncat de cari decât cu nişte şuruburi. Lucrând fără zgomot, descuie uşa în mai puţin de un minut şi intră, încet şi cu prudenţă, ca nu cumva să-l sperie pe copilul adormit.

Julián Sanchez, băiatul de unsprezece ani, se trezi şi gemu când Ben se ghemui alături de patul improvizat.

— *Tranquilo, soy un amigo*, şopti el la urechea puştiului.

Îi puse în ochi lumina Browning-ului. Practic, nici un reflex pupilar – fusese drogat.

În cameră plutea un miros greu, de igrasie şi noroi. Şobolanul care stătuse pe masa de la picioarele patului, înfulecând resturile unei mese frugale dintr-o farfurie de tablă sări pe duşumea şi o rupse la fugă. Ben îl răsuci cu blândeţe pe băiat în aşternuturile murdare. Avea mâinile legate cu un cablu de plastic care îi intrase în carne.

Julián gemu încă o dată când Ben strecură cu grijă lama subţire a cuţitului pe sub cablu, eliberându-i mâinile. Stânga îi era înfăşurată într-o zdreanţă plină de noroi şi sânge închegat. Ben speră că nu-i fusese tăiat decât un singur deget. Văzuse lucruri şi mai rele.

Răscumpărarea cerută era de două milioane de euro, în bancnote uzate. Ca dovadă a sincerităţii lor, răpitorii trimiseseră prin poştă degetul retezat. O singură mişcare stupidă, cum ar fi fost anunţarea poliţiei, spusese vocea de la telefon, şi următorul colet avea să conţină mai multe bucăţi din băiat – poate încă un deget, poate testiculele sau poate capul.

Emilio şi Maria Sanchez luaseră ameninţările exact aşa cum se cuvenea, adică în serios. Banii nu reprezentau o problemă pentru cuplul de bogătaşi din Malaga, dar cei doi ştiau că plata răscumpărării nu le garanta că băiatul nu li se întorcea acasă într-un sac pentru cadavre. Asigurarea pe care o încheiaseră împotriva răpirilor stipula că negocierile trebuiau purtate întotdeauna pe cale oficială. Ceea ce însemna implicarea poliţiei, iar amestecul caraliilor în toată povestea era totuna cu a semna condamnarea lui Julián la moarte. Erau nevoiţi să găsească o alternativă viabilă pentru a întoarce sorţii în favoarea revenirii sigure acasă a băiatului nevătămat. În momentul acela intrase în scenă Ben Hope.

Îl rostogoli pe băiatul drogat, dându-l jos din pat, şi îi săltă apoi trupul flasc, punându-l pe umărul stâng. Undeva, în spatele casei, începuse să latre un câine. Auzi pe cineva agitându-se şi zgomotul unei uşi care se deschidea. Străbătu casa cu băiatul în cârcă, ţinând Browning-ul cu amortizor în mâna întinsă înainte, ca pe o lanternă.

Trei bărbaţi, îi spusese informatorul. Unul era beat mort mai tot timpul, dar trebuia să se ferească de ceilalţi doi. Ben se încredea în spusele informatorului, aşa cum se încredea în spusele oricărui om cu un pistol lipit de tâmplă.

În faţa lui se deschise o uşă şi o voce strigă ceva în întuneric. Ben lumină chipul unui bărbat nebărbierit, cu trupul acoperit de valuri de osânză, îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu un tricou jerpelit. Se strâmba din cauza luminii care îi bătea în ochi. Ţinea în mâini o armă cu ţeava scurtă. În aceeaşi clipă, pistolul lui Ben tuşi de două ori prin tubul lung al amortizorului şi fasciculul subţire de lumină al lanternei urmări arcul descris de trupul fără viaţă care se prăbuşea pe podea. Bărbatul zăcea nemişcat, cu două găuri perfecte în mijlocul tricoului, iar sângele începea deja să se împrăştie sub el. Fără să stea pe gânduri, Ben făcu ceea ce fusese învăţat să facă în astfel de împrejurări, se apropie de trupul căzut şi îşi termină treaba cu o împuşcătură de siguranţă, în cap.

Alarmat de zgomot, cel de-al doilea bărbat coborî în fugă un grup de trepte, agitând în sus şi-n jos o lanternă. Ben trase în direcţia luminii. Se auzi un ţipăt scurt şi omul căzu pe scări, cu capul înainte, fără să fi avut şansa de a apăsa pe trăgaciul revolverului. Arma îi alunecă pe podea. Ben se apropie de el cu paşi mari şi se asigură că nu avea să se mai ridice niciodată. Rămase locului preţ de treizeci de secunde, în aşteptarea vreunui alt zgomot.

Al treilea bărbat nu apăru. Nu se trezise.

Nici nu avea s-o mai facă.

Purtându-l pe băiatul inconştient pe umăr, Ben străbătu casa, ajungând în bucătăria sordidă. Lanterna montată dedesubtul pistolului lumină un gândac care fugea, urmărindu-l de-a curmezişul încăperii, şi se opri asupra unui aragaz vechi, conectat la o butelie înaltă de gaz, din oţel. Îl aşeză cu grijă pe Julián pe un scaun. Îngenunche în întunericul de lângă maşina de gătit, îi tăie cu cuţitul furtunul de cauciuc din spate şi se folosi de o navetă veche de bere ca să înţepenească un capăt alături de cilindrul de metal rece. Răsuci robinetul de deasupra buteliei, descriind un sfert de cerc, aprinse bricheta şi gazul care ieşea şuierând începu să ardă cu o flacără mică, gălbuie. Deschise robinetul la maximum şi focul firav, pâlpâitor, se transformă într-un jet violent de flăcări dezlănţuite, albastre, care prinseră să lingă butelia, încolăcindu-se în sus pe ea cu agresivitate şi înnegrind oţelul.

Trei gloanţe trase cu Browning-ul, în surdină, şi lacătul deformat căzu de pe poarta din faţă. Ben îl duse pe băiat cât mai departe de casă, îndreptându-se către copaci şi numărând secundele. Erau la marginea pădurii când coşmelia sări în aer: o străfulgerare neaşteptată şi un glob imens de flăcări portocalii care înflori, luminând copacii şi chipul lui Ben în timp ce se răsucea ca să vadă ascunzătoarea răpitorilor spulberându-se. Sfărâmăturile aprinse cădeau de jur împrejur şi o coloană groasă de fum incandescent, roşu ca sângele, se înălţa către cerul înstelat.

Maşina era ascunsă de partea cealaltă a copacilor.

— Mergem acasă, îi spuse el lui Julián.

3

Coasta de vest a Irlandei, patru zile mai târziu

Ben se trezi cu o tresărire. Rămase nemişcat câteva clipe, dezorientat şi confuz, în timp ce lumea înconjurătoare se recompunea, bucată cu bucată. Alături de el, pe masa de lângă pat, telefonul suna insistent. Se întinse după receptor. Stângace după somnul îndelungat, mâna care bâjbâia răsturnă paharul gol şi sticla de whisky de lângă telefon. Paharul căzu şi se sparse, iar sticla se rostogoli pe podeaua de lemn, oprindu-se în mijlocul mormanului de haine aruncate. Înjură, ridicându-se în capul oaselor pe patul cu aşternuturi mototolite. Capul îi zvâcnea şi avea gâtul uscat. În gură îi stăruia un gust de whisky răsuflat.

Ridică receptorul.

— Alo? spuse, sau încercă să spună.

Orăcăitul lui răguşit se stinse într-un acces de tuse. Închise ochii şi avu senzaţia, neplăcută şi familiară, că era absorbit într-un tunel lung şi întunecos, pe care îl străbătea răsucindu-se de-a-ndăratelea, simţindu-şi capul uşor şi stomacul îngreţoşat.

— Îmi cer scuze, spuse vocea de la celălalt capăt al firului, o voce de bărbat, cu accent englezesc. Am greşit numărul? Îl caut pe domnul Benjamin Hope.

În glas se simţea o notă dezaprobatoare, care îl deranjă imediat, cu toate că era năucit.

Tuşi din nou, îşi şterse faţa cu dosul palmei şi încercă să-şi dezlipească ochii.

— Bendict, mormăi el, apoi îşi drese glasul şi reuşi să vorbească ceva mai clar. E Bendict Hope. La telefon. Cât credeţi că e acum ceasul? adăugă, iritat.

Vocea păru încă şi mai nemulţumită, de parcă impresia pe care o avea despre Ben i se confirmase.

— Păi, e zece şi jumătate.

Ben îşi lăsă capul în mâini. Se uită la ceas. Razele soarelui pătrundeau prin spaţiul dintre draperii. Începu să se adune.

— OK. Scuze. Am avut o noapte grea.

— Evident.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Ben, cu voce tăioasă.

— Domnule Hope, mă numesc Alexander Villiers. Vă sun în numele patronului meu, domnul Sebastian Fairfax. Mi s-a cerut să vă comunic că domnul Fairfax ar vrea să-şi rezerve serviciile dumneavoastră.

O scurtă tăcere.

— Se *spune* că sunteţi unul dintre cei mai buni detectivi particulari.

— Nu sunt detectiv. Găsesc persoane dispărute.

Vocea continuă.

— Domnul Fairfax ar vrea să discute cu dumneavoastră. Putem stabili o întâlnire? Bineînţeles, o să venim să vă luăm şi o să vă plătim pentru deranj.

Ben se rezemă de căpătâiul din lemn de stejar al patului şi se întinse după ţigări şi după bricheta Zippo.

— Îmi pare rău, nu sunt disponibil. Tocmai am încheiat o misiune şi fac o pauză.

— Înţeleg, spuse Villiers. Mi s-a cerut şi să vă aduc la cunoştinţă că domnul Fairfax intenţionează să vă ofere un onorariu generos.

— Nu e vorba de bani.

— Atunci poate ar trebui să precizez că e o chestiune de viaţă şi de moarte. Ni s-a spus că s-ar putea să fiţi singura noastră şansă. N-aţi vrea să veniţi măcar la o întâlnire cu domnul Fairfax? S-ar putea să vă răzgândiţi când o să auziţi despre ce e vorba.

Ben şovăi.

— Vă mulţumesc fiindcă acceptaţi, zise Villiers, după o pauză. Vă rog, aşteptaţi-vă să fiţi adus aici în următoarele câteva ore. La revedere.

— Un moment. Unde?

— Ştim unde vă aflaţi, domnule Hope.

Ben alerga, ca în fiecare zi, pe plaja pustie, având drept companie doar apa şi păsările de mare ce se roteau în văzduh, ţipând. Oceanul murmura liniştit şi, în momentul acela, când toamna era pe drum, căldura soarelui nu mai era atât de puternică.

După ce parcurse cam un kilometru şi jumătate în susul şi în josul întinderii netede de nisip, când mahmureala nu mai era decât o amintire vagă, o luă pe poteca ce cobora într-un golfuleţ stâncos, locul său favorit de pe plajă. Cu excepţia lui, acolo nu venea nimeni, niciodată. Iubea singurătatea, cu toate că îşi făcuse o meserie din strădania de a-i reuni pe oameni cu cei pe care îi pierduseră. Acela era locul unde îi plăcea să vină uneori, când ocupaţia pe care şi-o alesese nu îi impunea să plece undeva, departe. Era locul unde putea da totul uitării, unde lumea şi nenorocirile ei i se ştergeau din minte timp de câteva clipe preţioase. Până şi casa îi dispărea din vedere, ascunsă în spatele bancului abrupt de argilă, plin de bolovani şi smocuri de iarbă. Nu era prea ataşat de locuinţa cu şase dormitoare – mult prea mare numai pentru el şi pentru menajera lui vârstnică – şi nu o cumpărase decât fiindcă se vindea împreună cu cei patru sute de metri de plajă particulară din care îşi făcuse un sanctuar.

Se aşeză pe acelaşi bolovan mare, plat şi încrustat cu scoici pe care stătea întotdeauna şi azvârli în mare o mână de pietricele, alene şi una câte

una, în timp ce fluxul îl înconjura susurând pe pietrişul din jur. Ochii albaştri, ridicaţi înspre soare, i se îngustară în timp ce urmărea curba descrisă de o pietricică aruncată către cer şi mica pată de spumă în care dispăru aceasta, afundându-se în vălătucul unui val ce se apropia. *Bravo ţie, Hope*, îşi spuse. *Piatra aia a avut nevoie de o mie de ani ca sa ajungă pe ţărm, iar tu ai aruncat-o înapoi*. Îşi aprinse o ţigară şi rămase cu ochii aţintiţi asupra mării, în timp ce adierea blândă a brizei îi învolbura părul blond.

După o vreme, se ridică fără tragere de inimă, sări de pe piatră şi îşi croi drum înapoi, către casă. O găsi pe Winnie învârtindu-se de colo până colo prin bucătăria imensă, pregătindu-i prânzul.

— Win, o să plec iarăşi, departe, în curând. Nu te apuca să găteşti nimic deosebit.

Ea se răsuci şi îi aruncă o privire.

— Dar abia te-ai întors ieri; unde te duci acum?

— N-am idee.

— O să lipseşti mult?

— Nu ştiu nici asta.

— Păi, atunci ai face bine să mănânci ceva, spuse ea, cu fermitate. Alergi tot timpul încoace şi încolo şi nu stai niciodată într-un loc nici măcar cât să-ţi tragi răsuflarea.

Oftă şi clătină din cap. Să ai grijă de Ben, încercând să ţii lucrurile sub control, nu era cea mai simplă sarcină din lume.

Loială şi de neclintit, Winnie fusese, vreme de mulţi ani, alături de familia Hope. Trecuse mult timp de când Ben rămăsese singurul ei membru. După moartea tatălui său, vânduse casa şi se mutase pe coasta de vest a Irlandei. Winnie îl urmase. Era mai mult decât menajeră, se simţea de parcă i-ar fi fost mamă – o mamă îngrijorată, adesea exasperată, dar întotdeauna devotată şi răbdătoare.

Abandonă mâncarea pe care o gătea şi se apucă să-i facă un morman de sandviciuri cu şuncă. El se aşeză la masa din bucătărie şi mâncă două, mestecând zgomotos, pierdut în gânduri.

Winnie îl lăsă singur şi îşi văzu de celelalte treburi, făcând ordine în toată casa, pentru că, oriunde s-ar fi dus, Ben lăsa în urmă o harababură de nedescris. Nu se întorsese decât de câteva ore şi prezenţa lui începuse deja să se facă simţită. Măcar dacă viaţa lui intimă ar fi fost la fel de bine organizată cum îi era munca. Winnie nu era niciodată nevoită să facă ordine sau curăţenie în încăperea care îi servea drept birou – nimic nu ar fi putut fi mai bine organizat. În privinţa acestui aspect al vieţii sale, Ben era dezgustător de metodic, superprofesionist şi disciplinat, în toate celelalte privinţe era exact pe dos.

Deşi nu i-o spusese niciodată pe şleau, se temea că, într-o bună zi, din cauza băuturii sau a muncii, avea să se vâre singur în mormânt, înainte de

vreme. Aflase destul de multe despre ocupaţia lui ca să-şi dea seama că era periculoasă; aşa cum aflase şi despre lăzile cu whisky pe care le păstra în cameră. Numai bunul Dumnezeu ştia ce anume avea să-i vină de hac mai întâi. Winnie se temea că, pentru Ben, nu avea nici o importanţă de la ce anume urma să i se tragă moartea.

Dacă ar putea găsi ceva de care să se ataşeze, medită ea. Sau, mai degrabă, pe cineva. În cele câteva dăţi când o femeie încercase să se apropie de el, să îl facă să o iubească, el o respinsese şi o lăsase să plece. Winnie ştia că îi era frică să se îndrăgostească. Era ca şi cum ar fi ucis o parte din el însuşi, ca şi cum şi-ar fi gonit orice emoţie, rămânând cu sufletul pustiu.

Încă îşi mai aducea aminte că fusese un tânăr plin de un optimism strălucitor şi plin de visuri, însufleţit de un ideal, de ceva care îi dăruia o putere pe care nu o putea sorbi dintr-o sticlă. Asta fusese cu mult, foarte mult timp în urmă. Înainte de a se întâmpla. Amintirea acelor vremuri cumplite îi smulse un oftat. Oare se terminaseră într-adevăr? În afară de Ben însuşi, ea era singura persoană care înţelegea ce anume îl bântuia în taină şi ce durere se ascundea în adâncul inimii lui.

4

Avionul particular îl purtă dincolo de Marea Irlandei, ducându-l către sud, spre coasta Sussex-ului. Ateriză pe un aerodrom, unde aştepta un Jaguar Sovereign negru. Aceiaşi bărbaţi taciturni, în costume gri, care nu se prezentaseră şi care îl luaseră de acasă, îl poftiră pe bancheta din spate. Odată instalat în interiorul confortabil, îşi scoase sticluţa plată, din argint, şi sorbi o gură de whisky. În timp ce o punea la loc, în buzunar, observă că ochii şoferului în uniformă îl urmăreau prin oglindă.

Automobilul cu mers lin şi silenţios viră, intrând pe un drum liniştit, de ţară, şi trecu pe sub o arcadă deschisă dintr-un zid înalt de piatră. Porţile automate, batante, negre cu auriu, se deschiseră, lăsându-i să treacă. Jaguarul rulă pe un drum particular şerpuitor, printre vilele înşirate pe domeniu. Ben se răsuci ca să privească nişte cai superbi, care galopau într-un padoc cu gard alb. În continuare, drumul era mărginit, pe ambele părţi, de grădini aspectuoase, amenajate cu bun-gust. După ce străbătură o alee străjuită de chiparoşi falnici, dădură cu ochii de vila proprietarului, un conac în stil georgian, având în faţă un grup de trepte şi clasicele coloane.

Ben se întrebă cum îşi câştiga existenţa potenţialul lui client. Casa părea să valoreze cel puţin patru sau cinci milioane. Probabil că toată povestea avea să se dovedească a fi tot o misiune tip R&R, aşa cum se întâmpla în cazul marii majorităţi a clienţilor lui înstăriţi. Răpirea şi răscumpărarea deveniseră una dintre afacerile de cea mai mare amploare în ziua de astăzi. În unele ţări, R&R reprezenta o industrie mai profitabilă decât heroina.

Jaguarul trecu pe lângă o fântână ornamentală imensă şi se opri la baza unei scări. Ben se dădu jos din maşină fără să mai aştepte ca şoferul să-i deschidă portiera. Un bărbat coborî treptele, ieşindu-i în întâmpinare.

— Sunt Alexander Villiers, consilierul particular al domnului Fairfax. Am stat de vorbă la telefon.

Ben se mulţumi să dea din cap şi să-l măsoare cu privirea. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani şi purta un sacou bleumarin şi cravată.

— Mă bucur atât de mult că aţi venit, spuse Villiers. Domnul Fairfax vă aşteaptă la etaj.

Îl conduse pe imensul hol pardosit cu marmură şi în sus pe scara largă, în spirală, care răspundea într-un coridor cu pereţii lambrisaţi acoperiţi cu tablouri şi vitrine de sticlă. Îl călăuzi pe culoarul lung fără să scoată nici o vorbă şi se opri în pragul unei uşi. Bătu, iar dinăuntru răzbătu o voce sonoră:

— Intră.

Villiers îl introduse pe Ben într-un birou. Razele strălucitoare ale soarelui se revărsau printr-o fereastră boltită, cu vitralii, flancată de draperii grele de catifea. În aer plutea un miros de piele şi lac de mobilă.

Bărbatul care stătea la biroul imens se ridică la intrarea lui Ben. Era înalt şi suplu, purta un costum închis la culoare şi coama de păr alb de deasupra frunţii înalte îi era pieptănată peste cap. Ben îi aprecie vârsta la vreo şaptezeci şi cinci de ani, cu toate că arăta bine şi se ţinea drept ca o lumânare.

— Domnul Hope, domnule, spuse Villiers, după care plecă, închizând uşile masive în urma lui.

Bărbatul înalt ieşi din spatele biroului şi se apropie de Ben cu mâna întinsă. Avea ochi cenuşii, ageri şi pătrunzători.

— Sunt Sebastian Fairfax, domnule Hope, zise el, cu căldură. Vă mulţumesc din suflet pentru că aţi fost de acord să faceţi atâta drum, şi încă fără întârziere.

Îşi strânseră mâinile.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Se îndreptă spre dulapul din stânga sa, din care luă o carafă de cristal. Ben îşi duse mâna la buzunarul hainei şi scoase sticla de argint, căreia îi desfăcu dopul.

— Văd că v-aţi adus propria băutură, zise Fairfax. Un bărbat ingenios.

Ben bău, conştient că celălalt îl urmărea cu atenţie.

— Nu-mi afectează munca, spuse, înşurubând capacul.

— Sunt convins, făcu Fairfax şi se aşeză pe scaunul de la birou. Acum, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

— Ar fi excelent.

Fairfax se lăsă pe spătarul scaunului, strângând din buze.

— Dumneavoastră sunteţi omul care găseşte oameni.

— Mă străduiesc, răspunse Ben.

Bătrânul strânse din nou din buze şi continuă.

— Am pe cineva căruia vreau să-i daţi de urmă. E o misiune care poate fi dusă la bun sfârşit numai de un specialist. Palmaresul dumneavoastră este impresionant.

— Continuaţi.

— Caut un om pe nume Fulcanelli. E vorba de o problemă extrem de importantă şi am nevoie de un profesionist de talia dumneavoastră ca să-l localizez.

— Fulcanelli. Nu are un nume de botez? se interesă Ben.

— Fulcanelli e un pseudonim. Nimeni nu-i cunoaşte adevărata identitate.

— E bine că mi-aţi spus. Să înţeleg, atunci, că persoana respectivă nu vă este un prieten deosebit de apropiat, un membru de familie dispărut sau altceva de genul ăsta? spuse el şi zâmbi cu răceală. De obicei, clienţii mei îi cunosc pe oamenii pe care vor să-i găsesc.

— Aveţi dreptate, nu este.

— Atunci, care e legătura? De ce vreţi să-i daţi de urmă? V-a furat ceva? În cazul ăsta, e treaba poliţiei, nu a mea.

— Nu, nici vorbă, spuse Fairfax, schiţând un gest de respingere. N-am nici o intenţie duşmănoasă faţă de Fulcanelli. Dimpotrivă, omul ăsta înseamnă foarte mult pentru mine.

— OK. Îmi puteţi spune când şi unde a fost văzut ultima dată?

— Din câte am reuşit să aflu, Fulcanelli a fost văzut ultima oară la Paris, răspunse Fairfax. Cât despre *momentul* care a fost văzut – făcu o pauză – a trecut ceva timp de atunci.

— Asta îngreunează întotdeauna lucrurile. E vorba de, să zicem, doi ani?

— Ceva mai mult decât atât.

— Cinci? Zece?

— Domnule Hope, după cât se ştie, Fulcanelli a fost văzut ultima oară în 1926.

Ben se holbă la el. Făcu un calcul rapid.

— Asta a fost acum şaptezeci şi cinci de ani. Discutăm despre răpirea unui copil?

— Nu era un ţânc, declară Fairfax cu un zâmbet senin. La data dispariţiei sale subite, Fulcanelli era un bărbat în vârstă de circa optzeci de ani.

Ben îşi miji ochii.

— E un soi de glumă? Am bătut un drum lung şi, sincer...

— Vă asigur că vorbesc cât se poate de serios, răspunse Fairfax. Nu sunt un mucalit. Vă repet, vreau să-l găsiţi pe Fulcanelli pentru mine.

— Eu dau de urma oamenilor care se află în viaţă, zise Ben. Nu mă interesează căutarea spiritelor răposaţilor. Dacă doriţi aşa ceva, trebuie să sunaţi la institutul de parapsihologie şi or să vă trimită unul dintre căutătorii lor de fantome.

Fairfax zâmbi.

— Vă înţeleg scepticismul. Totuşi, există un motiv care mă face să cred că Fulcanelli mai trăieşte încă. Acestea fiind spuse, pe mine nu mă interesează atât omul însuşi, cât anumite cunoştinţe în posesia cărora este, sau era. Informaţii de o importanţă crucială, pe care eu şi agenţii mei n-am reuşit deocamdată să le descoperim.

— Ce fel de informaţii? întrebă Ben.

— Sunt incluse într-un document, într-un manuscris preţios, ca să spunem lucrurilor pe nume. Vreau să găsiţi manuscrisul lui Fulcanelli şi să mi-l aduceţi.

Ben îşi ţuguie buzele.

— Aici a intervenit o neînţelegere? Omul dumneavoastră, Villiers, mi-a spus că e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Aşa este, răspunse Fairfax.

— Nu reuşesc să vă urmăresc. Despre ce fel de informaţii vorbim?

Fairfax surâse cu tristeţe.

— O să vă explic. Am o nepoată, domnule Hope. Se numeşte Ruth.

Ben speră că nu reacţionase în mod vizibil la auzul numelui.

— Ruth are nouă ani, domnule Hope, şi mă tem că n-o să-şi mai sărbătorească a zecea aniversare. Suferă de o formă rară de cancer. Mama ei, fiica mea, şi-a pierdut speranţa în vindecare. La fel şi experţii în medicină, care, în ciuda tuturor mijloacelor băneşti pe care le am la dispoziţie, nu au reuşit să inverseze cursul acestei boli cumplite.

Fairfax întinse o mână delicată. Pe birou, cu faţa către el, se afla o fotografie cu rama de aur. O întoarse ca să i-o arate lui Ben. Înfăţişa o fetiţă blondă, toată numai zâmbet şi în culmea fericirii, călare pe un ponei.

— Nu este nevoie să vă spun că fotografia a fost făcută cu ceva timp în urmă, înainte de descoperirea bolii. Acum nu mai arată aşa. Au trimis-o să moară acasă.

— Îmi pare rău, zise Ben. Dar nu înţeleg ce legătură are cu...

— Cu manuscrisul lui Fulcanelli? Are cea mai importantă legătură posibilă. Sunt convins că manuscrisul conţine informaţii vitale, cunoştinţe străvechi care ar putea salva viaţa mult iubitei mele Ruth. Ne-ar putea-o reda şi ar face-o să arate din nou ca în această fotografie.

— Cunoştinţe străvechi? Ce fel de cunoştinţe străvechi?

Fairfax îi adresă un zâmbet îndârjit.

— Domnule Hope, Fulcanelli era – şi, după părerea mea, mai este încă – alchimist.

Se lăsă o tăcere grea, timp în care bătrânul studie cu atenţie chipul lui Ben. Acesta îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi câteva clipe mâinile, apoi oftă.

— Vreţi să spuneţi că manuscrisul o să vă-nveţe cum să faceţi un soi de licoare dătătoare de viaţă?

— Un elixir alchimic. Fulcanelli îi cunoştea secretul.

— Uitaţi cum stau lucrurile, domnule Fairfax. Îmi dau seama cât de dureroasă este situaţia în care vă aflaţi, spuse Ben, alegându-şi cu grijă cuvintele. Vă înţeleg sentimentele. E uşor să vrei să crezi că un anumit leac tainic poate face miracole. Dar, fiind un om cu inteligenţa dumneavoastră, nu credeţi că s-ar putea să vă amăgiţi singur... zău aşa, alchimie? N-ar fi mai bine să mai solicitaţi sfaturile unor experţi în medicină? Poate o nouă formă de tratament, o tehnologie modernă...

Fairfax clătină din cap.

— V-am spus, tot ceea ce se putea face, din punctul de vedere al ştiinţei moderne, a fost făcut deja. Am luat în considerare toate posibilităţile. Am cercetat problema în profunzime, nu o privesc superficial şi, credeţi-mă, în cărţile de specialitate sunt mult mai multe lucruri decât vor experţii din zilele noastre să aflăm.

Tăcu o clipă.

— Domnule Hope, sunt un bărbat orgolios. În viaţa mea, am avut parte de un succes extraordinar şi am o mare putere asupra oamenilor. Dar acum nu aveţi în faţă decât un bunic îndurerat. Aş fi în stare să vă implor în genunchi să mă ajutaţi – să o ajutaţi pe Ruth – dacă aş crede că asta v-ar putea convinge. Poate sunteţi de părere că cererea mea e absurdă, dar, pentru numele lui Dumnezeu şi pentru această fetiţă drăgălaşă, n-aţi vrea să faceţi pe placul unui bătrân, acceptându-i oferta? Ce aveţi de pierdut? Noi suntem cei care vor suferi o pierdere imensă, dacă Ruth a noastră nu va supravieţui.

Ben şovăia.

— Domnule Hope, ştiu că nu aveţi familie sau copii, continuă Fairfax. Poate numai un tată, sau numai un bunic poate înţelege ce înseamnă să-ţi vezi un urmaş suferind sau în pragul morţii. Nici un părinte n-ar trebui să treacă printr-un asemenea chin. (Ţintui ochii lui Ben cu o privire fermă.) Găsiţi manuscrisul lui Fulcanelli, domnule Hope. Sunt convins că o puteţi face. Vă plătesc un onorariu de un milion de lire sterline, dintre care un sfert în avans, iar restul la livrarea în bună stare a manuscrisului.

Deschise un sertar, scoase un cupon de hârtie şi îl făcu să alunece pe suprafaţa de lemn lustruit a biroului. Ben îl ridică. Era un cec de două sute cincizeci de mii de lire sterline, pe numele lui.

— Nu mai are nevoie decât de semnătura mea, spuse Fairfax. Şi banii vă aparţin.

Ben se ridică, ţinând cecul încă în mână, şi bătrânul îl urmări cu încordare în timp ce se apropia de fereastră, plimbându-şi privirea asupra întinsului domeniu şi a copacilor care se legănau uşor în bătaia vântului. Păstră tăcerea pentru un minut, apoi expiră zgomotos pe nas şi se întoarse încet către Fairfax.

— Eu nu mă ocup de aşa ceva. Eu descopăr unde se află persoanele dispărute.

— Vă cer să salvaţi viaţa unui copil. Are vreo importanţă prin ce mijloace?

— Îmi cereţi să alerg după o himeră, despre care credeţi dumneavoastră că i-ar putea salva viaţa. Aruncă cecul înapoi, pe birou. Dar eu nu văd cum ar putea s-o facă. Îmi pare rău, domnule Fairfax. Vă mulţumesc pentru ofertă, dar nu sunt interesat. Acum aş vrea ca şoferul dumneavoastră să mă ducă înapoi, la aerodrom.

5

Pe o câmpie întinsă, plină cu flori de câmp şi iarbă mănoasă, unduind uşor în bătaia vântului, un adolescent şi o fetiţă alergau râzând, ţinându-se de mână. În bătaia soarelui, părul lor blond părea de aur. Băiatul dădu drumul mâinii fetei şi se lăsă în genunchi ca să culeagă o floare. Ea continuă să alerge, chicotind, uitându-se înapoi către el, cu nasul încreţit ca al unui copil pus pe rele şi cu bujori în obrajii pistruiaţi. În spatele ei se afla poarta unui labirint cu ziduri înalte.

— Ruth! o strigă băiatul. Întoarce-te!

Fetiţa îşi făcu mâinile pâlnie la gură.

— Vino să mă cauţi! îi strigă cu un zâmbet răutăcios şi dispăru dincolo de poartă.

Băiatul alergă după ea, dar ceva nu era aşa cum ar fi trebuit. Distanţa dintre el şi labirint se mărea întruna.

— Nu pleca, Ruth, nu mă lăsa în urmă! ţipă el.

Continuă să alerge, dar sub picioare nu mai avea iarbă, ci nisip, nisip moale, în care se afunda împleticindu-se. Un bărbat înalt, într-o robă albă, căzând în falduri, îi blocă drumul. Creştetul băiatului nu-i ajungea decât până la talie, aşa că se simţea mic şi neajutorat. Izbuti să-l ocolească şi ajunse la intrarea labirintului, la timp ca să o vadă pe Ruth în depărtare, alergând. Nu mai râdea, ci plângea de spaimă în timp ce se topea după un colţ. Ochii li se întâlniră pentru o ultimă oară. Şi o pierdu din vedere.

Acum apărură alţi bărbaţi înalţi, în robe albe şi cu bărbi negre. Se îngrămădiră în jurul lui, dominându-l cu înălţimea lor, astupându-i vederea, trăncănind cu aprindere într-o limbă necunoscută, cu ochi rotunzi şi albi pe feţele ca de mahon care se conturau, ameninţătoare, adunându-se deasupra lui, şi rânjindu-şi dinţii ştirbi. Şi îl înşfăcară strâns de braţe şi de umeri cu mâini puternice, reţinându-l în timp ce el ţipa şi se zbătea, dar ei erau din ce în ce mai mulţi, iar el era ţintuit locului şi nu putea face nici o mişcare.

Îşi încleştă mâna în jurul paharului şi simţi whisky-ul arzându-i limba. În depărtare, dincolo de valurile cenuşii care se înfoiau zdrobindu-se de stâncile golfului, curba orizontului se lumina treptat, căpătând culoarea roşie a zorilor.

Se răsuci, îndepărtându-se de fereastră, când auzi uşa deschizându-se în spatele lui.

— 'Neaţa, Win, spuse, izbutind să zâmbească. Cum de te-ai trezit atât de devreme?

Ea îl privi cu îngrijorare, plimbându-şi ochii de la paharul pe care îl ţinea în mână la sticla goală de whisky de pe masa din spatele lui.

— Mi s-a părut că aud nişte voci. Eşti bine, Ben?

— N-am mai reuşit să adorm.

— Tot visele rele? întrebă ea, cu subînţeles.

Ben dădu din cap. Winnie oftă şi luă fotografia veche, uzată, la care el se uitase mai devreme, înainte de a o lăsa să zacă alături de sticla de whisky.

— Nu-i aşa că era frumoasă? şopti bătrâna, scuturând din cap şi muşcându-şi buzele.

— Îmi lipseşte atât de mult, Winnie. După atâţia ani.

— Crezi că nu ştiu? răspunse bătrâna, înălţându-şi ochii către el. Mie îmi lipsesc toţi.

Aşeză poza cu grijă pe masă.

El ridică din nou paharul şi îl goli cu repeziciune.

Winnie se încruntă.

— Ben, băutura asta...

— Nu te apuca să-mi faci morală, Win.

— Nu ţi-am mai spus nici o vorbuliţă până acum, zise ea, hotărâtă. Dar e din ce în ce mai rău. Ce nu merge, Ben? De când te-ai întors de la întâlnirea cu omul ăla, nu ai astâmpăr, nu mănânci. Abia dacă ai dormit în ultimele trei nopţi. Mă îngrijorezi. Uită-te la tine – eşti palid. Şi abia aseară ai început sticla aia.

El schiţă un zâmbet, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău dacă mi-am pierdut controlul. N-am vrut să-ţi faci griji, Win. Ştiu că e greu să trăieşti alături de mine.

— Oricum, ce-a vrut de la tine?

— Fairfax?

Ben se întoarse către fereastră şi privi din nou marea, urmărind soarele care se înălţa, aurind partea de jos a norilor.

— A vrut s-o salvez pe Ruth, spuse, regretând că paharul era gol.

Aşteptă până către ora nouă, apoi ridică receptorul.

— V-aţi răzgândit în privinţa ofertei mele? întrebă Fairfax.

— N-aţi găsit pe altcineva?

— Nu.

— În cazul ăsta, accept.

6

Ben ajunse devreme la întâlnirea de la Clubul Studenţesc Oxford. Ca mulţi alţi foşti studenţi, era membru pe viaţă al venerabilei instituţii de pe strada Cornmarket, care serveşte de secole drept loc de întâlnire, sală de dezbateri şi club exclusivist al universităţii. Aşa cum obişnuia şi în vremea studenţiei, intră pe uşa din dos, aflată pe o alee îngustă, lângă restaurantul McDonald. Îşi arătă la recepţie legitimaţia de membru, veche şi uzată, şi străbătu coridoarele sacrosancte pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

Faptul că se întorsese îi crea o senzaţie stranie. Nu-i trecuse niciodată prin minte că avea să mai ajungă vreodată acolo, sau în oraşul acela, de care îl legau atâtea amintiri sumbre – amintirile unei vieţi pe care şi-o planificase cândva şi ale celei pe care i-o oferise în schimb soarta.

Când pătrunse în vechea bibliotecă, profesorul Rose nu sosise încă. Aruncă o privire în jur. Locul era neschimbat, cu aceleaşi ferestre în stil gotic, aceleaşi mese pentru cititori şi aceleaşi rafturi cu cărţi care se înălţau până sub tavanul cu fresce înfăţişând scene din legendele arthuriene.

— Benedict! strigă cineva în spatele lui.

Se întoarse, dădu cu ochii de Jonathan Rose – încă viguros, mai cărunt şi mai chel, dar uşor de recunoscut, cât ai clipi, ca fiind specialistul în istorie pe care îl ştia de atât de multă vreme – şi se grăbi să traverseze cu paşi mari podeaua din scânduri lustruite ca să-i strângă mâna.

— Ce mai faceţi, domnule profesor? Nu ne-am mai văzut de atâta timp.

Se aşezară pe două dintre fotoliile acoperite cu piele roasă şi discutară câteva minute despre lucruri fără importanţă. Pentru profesor, lucrurile se schimbaseră într-o foarte mică măsură – viaţa academică de la Oxford mergea înainte, după acelaşi vechi tipic.

— Am fost oarecum surprins când ai dat un semn de viaţă după atâţia ani, Benedict. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

Ben îi explică de ce îi solicitase întâlnirea.

— Şi pe urmă mi-am adus aminte că îl cunosc pe unul dintre cei mai buni specialişti în istorie antică din ţară.

— Numai să nu mă numeşti un istoric antic, aşa cum fac mai toţi studenţii mei, zâmbi Rose. Deci te interesează alchimia, nu-i aşa? continuă el, încruntând din sprâncene şi studiindu-l pe Ben pe deasupra ochelarilor. Nu mi-aş fi închipuit că te încântă acest gen de lucruri. Sper că n-ai devenit adept New Age?

Ben râse.

— Acum sunt scriitor. Fac nişte cercetări, nimic altceva.

— Scriitor? Bun, bun. Cum ziceai că-l cheamă pe tipul ăla, Francasini?

— Fulcanelli.

Rose clătină din cap.

— N-aş putea spune că am auzit vreodată de el. Nu sunt tocmai omul potrivit să te ajute în privinţa asta. E un subiect neobişnuit pentru mulţi dintre noi, academicienii de modă veche – chiar şi în această eră post-Harry Potter.

Ben avu un moment de dezamăgire. Nu-şi pusese cine ştie ce speranţe în Jon Rose, ca persoană ce i-ar fi putut da relaţii despre Fulcanelli, şi cu atât mai puţin despre manuscrisul acestuia, dar, pentru că pornea de la nişte indicii mult prea vagi, ar fi fost păcat să ignore orice posibilă sursă de informaţii demne de încredere.

— Mi-aţi putea spune câteva ceva despre alchimie, la modul general? întrebă el.

— Aşa cum ziceam, nu e domeniul meu, răspunse Rose. Ca majoritatea oamenilor, sunt înclinat să o resping în întregime, considerând-o o şarlatanie în toată puterea cuvântului. (Zâmbi.) Deşi trebuie menţionat că puţine alte practici ezoterice au dăinuit vreme de atât de multe secole. Începând din Egiptul şi din China antice, de-a lungul Evului întunecat şi al epocii medievale şi apoi în timpul Renaşterii – e un curent subteran care continuă să tot apară la suprafaţă pe întreg parcursul istoriei, (în timp ce vorbea, profesorul se lăsă pe spătarul fotoliului uzat de piele, adoptând postura lectorului universitar, care îi devenise o a doua natură.) Cu toate că numai Dumnezeu ştie ce anume urmăreau, sau ce anume îşi închipuiau că urmăresc – transformarea plumbului în aur, crearea unor poţiuni magice, a unor elixire ale vieţii şi tot restul.

— Să înţeleg că nu credeţi că este posibil ca un elixir alchimic să vindece bolnavii?

Rose se încruntă, remarcând expresia impasibilă a lui Ben şi întrebându-se unde voia să ajungă.

— Cred că, dacă ar fi obţinut un leac miraculos al ciumei, variolei, holerei, tifosului şi al tuturor celorlalte boli care au făcut ravagii în decursul istoriei, am fi aflat şi noi asta, spuse el ridicând din umeri. Problema constă în faptul că totul se bazează numai pe speculaţii. Nimeni nu ştie cu adevărat ce s-ar putea să fi descoperit alchimiştii. Alchimia e celebră ca o îndeletnicire misterioasă – toate chestiile astea tainice, frăţii secrete, enigme, cifruri şi presupusele cunoştinţe ascunse. Eu unul nu cred că vreuna dintre ele are cine ştie ce suport real.

— De ce e înconjurată de atâta obscuritate? întrebă Ben, gândindu-se la tot ce citise în ultimele două zile, căutând cu Google termeni de genul „cunoştinţe antice” şi „secretele alchimiei” şi croindu-şi cu greu drumul de la un site ezoteric la altul.

Dăduse peste o mare varietate de lucrări de alchimie, începând cu cele din prezent şi coborând până în secolul al XIV-lea. Toate aveau în comun acelaşi limbaj enigmatic şi pompos, acelaşi aer sumbru, de mister. Nu fusese în

stare să aprecieze în ce măsură era vorba de nişte adevăruri şi în ce măsură nu erau decât abordări ezoterice, destinate adepţilor creduli, momiţi de-a lungul secolelor.

— Dacă aş vrea să fiu cinic, aş spune că motivul e că, în realitate, nu există nimic demn de a fi dezvăluit, rânji Rose. Dar trebuie să-ţi aduci aminte şi că alchimiştii aveau duşmani puternici, aşa că e posibil ca această manie a secretului să fi fost un mod de a se apăra.

— De ce anume?

— Păi, pe de-o parte, de rechini şi de amatorii de speculaţii care îi vânau, spuse Rose. Din când în când, câte un alchimist ghinionist, care se lăudase prea tare că putea să fabrice aur, era răpit şi silit să spună cum proceda. Dacă nu reuşea s-o facă, ceea ce e de la sine înţeles că se întâmpla, probabil, de fiecare dată, sfârşea prin a fi spânzurat de un copac.

Profesorul făcu o pauză.

— Dar adevăratul lor inamic era Biserica, mai ales în Europa, unde erau arşi întruna pe rug, ca eretici şi vrăjitoare. Uită-te ce le-a făcut Inchiziţia catharilor din Franţa medievală, din ordinul direct al papei Inocenţiu al III-lea. Au numit exterminarea unui popor întreg lucrarea Domnului. Acum i se spune genocid.

— Îmi dau seama că practicarea alchimiei era un lucru riscant.

— Mai este încă, într-un fel, răspunse Rose, pe un ton plin de voioşie.

Ben fusese luat prin surprindere.

— Poftim?

Profesorul îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu spun că ereticii continuă să fie arşi în pieţele publice. Mă gândesc la pericolul în care se află oamenii ca mine, academicienii şi savanţii. Motivul pentru care nimeni nu vrea să abordeze subiectul nici în ruptul capului este că s-ar duce vestea că s-a ţicnit. Din când în când, câte cineva muşcă din mărul oprit şi capul i se rostogoleşte. Cu ceva timp în urmă, o biată creatură neroadă a fost dată afară din acest motiv.

— Ce s-a întâmplat?

— Totul s-a petrecut într-o universitate pariziană. O conferenţiară de naţionalitate americană de la catedra de biologie a dat de bucluc făcând nişte cercetări neautorizate...

— În domeniul alchimiei?

— Ceva de genul ăsta. A publicat câteva articole care au deranjat o serie de persoane.

— Cine era americanca asta? întrebă Ben.

— Încerc să-mi aduc aminte numele, spuse Rose. O oarecare doctor... doctor Roper, nu, Ryder, asta e. A făcut furori în cercurile academice. Faptul a fost menţionat chiar şi în buletinul informativ al Societăţii Medievale Franceze. Se pare că Ryder şi-a prezentat cazul în faţa unui tribunal universitar, spunând

că a fost concediată pe nedrept, deşi nu i-a fost de nici un folos. Cum îţi spuneam, odată ce eşti stigmatizat drept ţicnit, începe o adevărată vânătoare de vrăjitoare.

— Doctor Ryder din Paris, repetă Ben, notându-şi numele.

— Există un întreg articol pe tema asta într-un număr mai vechi din *Scientific American*, care zăcea pe undeva, în Camera Seniorilor de la colegiul Christ Church... mai târziu, când mă întorc la facultate, o să-l caut şi te sun. S-ar putea să existe şi un număr de telefon la care poate fi găsită Ryder.

— Mulţumesc, e foarte posibil să cercetez toată povestea asta.

— Ah... îşi aminti Rose brusc. Doar o idee. Dacă tot ajungi la Paris, acolo există o altă persoană cu care s-ar putea să vrei să iei legătura, un cetăţean pe nume Maurice Loriot. E un editor renumit, fascinat de tot soiul de subiecte ezoterice, care publică o mulţime de asemenea chestii. Suntem prieteni buni. Asta e cartea lui de vizită... dacă îl întâlneşti, transmite-i salutările mele.

Ben luă cartea de vizită.

— Îi transmit. Şi chiar vă rog să-mi daţi numărul lui Ryder, dacă îl găsiţi. Chiar vreau să stau de vorbă cu ea.

Se despărţiră cu o strângere caldă de mână.

— Succes în cercetările tale, Benedict, spuse profesorul Rose. Încearcă să nu mai laşi să treacă încă douăzeci de ani până la următoarea întâlnire.

Undeva, departe, două voci vorbeau la telefon.

— Se numeşte Hope, repeta una dintre ele. Benedict Hope.

Era vocea unui bărbat care vorbea în limba engleză, în grabă, pe şoptite şi pe furiş, uşor estompată, de parcă şi-ar fi ţinut mâna căuş deasupra receptorului, ca să-i împiedice pe alţii să-l audă.

— Nu-ţi face griji, răspunse celălalt; vocea italianului era sigură de sine şi impasibilă. O să ne ocupăm de el aşa cum am făcut-o şi cu ceilalţi.

— Asta e problema, spuse primul, printre dinţi. Ăsta e altfel decât ceilalţi. E specialist. Cred că ne poate face probleme.

Un moment de tăcere.

— Ţine-mă la curent. O s-avem grijă de asta.

7

Roma, Italia

Bărbatul voinic răsfoi exemplarul vechi din *Scientific American* până ce ajunse la pagina însemnată. Articolul pe care îl căuta se numea *Ştiinţa medievală cuantică*. Autorul era dr. Roberta Ryder, o americancă specialistă în biologie care lucra la Paris. Îl mai citise o dată, dar, din cauza rapoartelor pe care le tot primea în ultimele zile, îl recitea, privindu-l într-o cu totul altă lumină.

Când îl văzuse prima oară, fusese încântat de modul în care atacaseră editorii revistei articolul americancei.

O făcuseră zob, dedicând un întreg articol de fond demitizării şi ridiculizării fiecăruia dintre cuvintele ei. Ba chiar o făcuseră de râs pe prima pagină. Faptul că o transformaseră într-un astfel de exemplu public fusese o calomnie nemascată, dar ce altceva poţi să faci cu o tânără savantă cândva respectată, deţinătoare a numeroase distincţii, care se apucă dintr-odată să trâmbiţeze afirmaţii nesăbuite şi nedovedite despre un subiect cum e alchimia? Comunitatea ştiinţifică nu avea de gând şi nu putea să tolereze o persoană cu astfel de idei radicale, care pretindea că cercetările în domeniul alchimiei trebuiau luate în serios şi finanţate în mod corespunzător, afirmând că bine cunoscuta reputaţie de şarlatani le fusese atribuită alchimiştilor pe nedrept, probabil ca urmare a unei conspiraţii, şi că alchimia avea să revoluţioneze într-o bună zi fizica şi biologia.

Începând de atunci, îi urmărise evoluţia carierei, mulţumit de modul în care se dusese la fund. Ryder fusese discreditată cu desăvârşire. Comunitatea ştiinţifică îi întorsese spatele, fusese realmente excomunicată. Îşi pierduse până şi slujba de la universitate. Când primise vestea asta, se simţise încântat.

Dar acum nu mai era atât de fericit. De fapt, era furios şi îngrijorat.

Afurisita aia de femeie n-avea de gând să se lase păgubaşă. În faţa ostilităţii celorlalţi, dăduse dovadă de o încăpăţânare şi de o hotărâre la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, în ciuda batjocurii unanime de care avuseseră parte părerile ei şi faptului că rămăsese aproape fără nici un ban, îşi continua cu îndârjire cercetările pe cont propriu. În momentul acela, rapoartele primite de la informatorul lui îi spuneau că repurtase un succes. Nu unul major, nu neapărat – dar destul de important pentru ca el să-şi facă griji.

Inteligentă femeie, această Ryder. Periculos de inteligentă. Cu un buget infim, obţinea rezultate mai bune decât întreaga lui echipă bine plătită, care avea la dispoziţie tot felul de echipamente. Nu putea fi lăsată să continue. Dacă descoperise prea multe? Trebuia oprită.

8

Dacă alegerea obiectelor pe care o persoană se deranjează să le depoziteze într-un seif bine păzit dintr-o bancă spune ceva despre priorităţile sale, atunci Ben Hope era un bărbat cu un punct de vedere extrem de simplu asupra vieţii.

Conţinutul cutiei sale de depozit din Banque Naţionale de Paris era practic identic cu al celor din Londra, Milano, Madrid, Berlin şi Praga. În toate nu se aflau decât două lucruri. Primul era diferit, în funcţie de moneda fiecărei ţări. Suma era aceeaşi, suficientă pentru a-i permite să se deplaseze nestingherit pe o perioadă nedeterminată de timp. Camerele de hotel, transportul şi informatorii reprezentau cheltuielile sale cele mai însemnate. Era greu de spus cât de mult urma să-l reţină în Franţa misiunea pe care o acceptase. În timp ce paznicii stăteau dincolo de uşa încăperii private de verificare a depozitului, transferă în vechiul său rucsac militar Bergen, din pânză verde de cort, cam o jumătate dintre bancnotele euro stivuite cu grijă în teancuri.

Al doilea obiect pe care îl ţinea încuiat în tainiţele celor şase bănci europene era întotdeauna identic. Îndepărtă partea de sus a cutiei, unde se aflau restul de bancnote, o aşeză pe masă şi strecură mâna în fundul aceleiaşi cutii pentru a-şi lua pistolul.

Revolverul semiautomat Browning de mare putere GP35, de calibrul 9, era un model vechi, în momentul acela aproape perimat, fiind înlocuit de noua generaţie de pistoale de luptă SIG, HK şi Glock, din materiale sintetice. Dar avea în spate un lung şir de performanţe demonstrate, era demn de toată încrederea, simplu şi cu o forţă de penetrare suficient de mare pentru a opri orice agresor. Avea un încărcător cu treisprezece gloanţe, plus un glonţ pe ţeavă, ceea ce era suficient pentru a ieşi cu repeziciune din orice situaţie dificilă. Ben îl folosise mai bine de jumătate din viaţă şi i se potrivea ca o mănuşă veche.

Dar întrebarea era dacă trebuia să-l lase în seif sau să îl ia cu sine. Avea argumente pro şi argumente contra. Cele pro spuneau că, dacă exista un singur lucru previzibil legat de misiunea lui, acela consta în faptul că era complet imprevizibilă. Browning-ul îl făcea să se simtă în siguranţă, iar asta însemna foarte mult. Argumentele contra subliniau că portul unei arme neînregistrate implica întotdeauna riscuri. A avea asupra ta o armă ascunsă însemna să fii extraordinar de prudent, indiferent ce ai fi întreprins. Nu era nevoie decât de un poliţist care făcea exces de zel şi se hotăra să te percheziţioneze şi, dacă erai destul de neglijent încât să-ţi poată descoperi

revolverul, asta te afunda într-un morman de necazuri. Un cetăţean cu ochi de vultur care s-ar fi întâmplat să-ţi observe tocul pistolului de sub haină putea deveni isteric, transformându-te instantaneu într-un fugar. Şi, mai presus de toate, era aproape sigur că arma nu avea să-i fie necesară în timpul acestei misiuni, care părea că urma să se transforme într-o adevărată vânătoare de himere.

Dar, ce naiba, merita să-şi asume riscul. Îşi puse pistolul, amortizorul de zgomot lung şi tubular, încărcătoarele de rezervă, cutiile cu muniţie şi tocul de umăr în rucsac, alături de bani, şi chemă paznicii, cerându-le să ducă înapoi cutia în seif.

Luă metroul şi se întoarse în apartamentul său, sau în locuinţa lui conspirativă, cum îi plăcea să îl numească. Îl primise în dar de la un client bogat căruia îi salvase copilul. Deşi avea o poziţie avantajoasă, în centrul Parisului, era greu de remarcat, aflându-se la capătul unei alei şi fiind ascuns în mijlocul unui grup de clădiri vechi, dărăpănate. Intrarea nu se putea face decât prin parcarea subterană de dedesubtul locuinţei, de unde urcai pe o scară prăfuită, urmând să treci apoi de o uşă de siguranţă, din oţel masiv. Interiorul apartamentului era confortabil, dar spartan: o bucătărie mică, pe deplin funcţională, un dormitor simplu şi o cameră de zi în care se aflau un fotoliu, un birou, un televizor şi laptop-ul. Ben nu avea nevoie de nimic mai mult pentru a deschide uşile Europei.

Sub soarele după-amiezii târzii, catedrala Notre-Dame se contura deasupra liniei orizontului. În timp ce Ben se apropia de clădirea impozantă, un ghid oferea explicaţii unui grup de americani înarmaţi cu aparate de fotografiat.

Aceasta bijuterie de piatră, fondată în anul 1163 şi a cărei construcţie a durat o sută şaptezeci de ani, a fost cât pe ce să fie distrusă în timpul Revoluţiei Franceze, fiind restaurată în toată fosta sa splendoare la mijlocul secolului al XIX-lea...

Ben pătrunse în interior pe sub frontonul din partea de vest. Trecuseră mai bine de două decenii de când pusese ultima oară piciorul într-o biserică, sau de când remarcase existenţa vreuneia – şi această întoarcere îi trezea un sentiment bizar. N-ar fi putut spune cu certitudine că era prea încântat. Dar, chiar şi aşa stând lucrurile, trebuia să recunoască spectaculoasa măreţie a clădirii.

În faţa lui, nava centrală se înălţa năucitoare către tavanul boltit. Arcadele şi stâlpii catedralei erau scăldaţi de soarele care cobora către apus şi ale cărui raze se strecurau prin magnificele vitralii rotunde de pe faţada dinspre vest.

Petrecu multă vreme plimbându-se în sus şi în jos, stârnind ecouri la fiecare pas pe dalele de piatră şi uitându-se în toate părţile, la numeroasele statui şi gravuri. Ţinea sub braţ un exemplar obţinut la mâna a doua din cartea scrisă de bărbatul pe care trebuia să îl caute – de misteriosul maestru alchimist Fulcanelli. Volumul era o traducere a lucrării *Le Mystère des Cathédrales*[1] scrisă în 1926. Când o descoperise în raionul de cărţi oculte al unei librării vechi din Paris, Ben se bucurase, sperând că avea să găsească ceva care să-i fie de folos. Cele mai utile indicii pe care şi le dorea erau o fotografie a autorului şi o serie de informaţii referitoare la persoana acestuia, ca de exemplu numele adevărat sau nişte amănunte legate de familie şi orice fel de aluzie la un manuscris.

Dar nici urmă de aşa ceva. Cartea nu se referea la nimic în afară de simbolurile alchimice tainice şi de criptogramele despre care Fulcanelli pretindea că ar fi fost incluse chiar în sculpturile de pe pereţii acelei catedrale, pereţi la care se uita atent acum Ben.

Portalul Judecăţii era o imensă arcadă gotică, acoperită cu sculpturi complicate. Sub mai multe şiruri de sfinţi se aflau o serie de imagini sculptate, înfăţişând diverse personaje şi simboluri. Conform afirmaţiilor din cartea lui Fulcanelli, acestea ar fi trebuit să aibă un înţeles ascuns – un cifru secret pe care nu-l puteau pricepe decât iniţiaţii. *Şi să fiu al dracului dacă reuşesc să pricep ceva. E evident că nu sunt un iniţiat*, îşi spuse Ben. *De parcă aş fi avut nevoie de Fulcanelli ca să aflu asta.*

În centrul portalului masiv, la picioarele unei statui a lui Hristos, se afla o imagine rotundă, reprezentând o femeie aşezată pe un tron. Ţinea în mâini două cărţi, una închisă şi una deschisă. Fulcanelli pretindea că acestea simbolizau cunoştinţele exoterice şi pe cele ezoterice. Ben îşi plimbă ochii pe Portalul Judecăţii, trecând în revistă celelalte personaje. O femeie cu un caduceu, simbolul antic al tămăduirii, reprezentat printr-un şarpe încolăcit în jurul unui toiag. O salamandră. Un cavaler cu o sabie şi cu un scut pe care era zugrăvit un leu. Un blazon circular, pe care se afla un corb. După toate aparenţele, toate acestea transmiteau un mesaj secret. Cât despre portalul dinspre nord, Portalul Fecioarei, cartea lui Fulcanelli îl călăuzise către un sarcofag sculptat de pe cornişa centrală, care înfăţişa un episod din viaţa lui Hristos. Cartea descria decoraţiunile de pe partea laterală a sarcofagului ca fiind simbolurile alchimice ale aurului, mercurului, plumbului şi ale altor substanţe.

Dar erau, într-adevăr? În ochii lui Ben, arătau ca nişte motive florale. Care era dovada că sculptorii medievali includeau, cu conştiinciozitate, simboluri alchimice în operele lor? Era în stare să aprecieze frumuseţea şi măiestria artistică ale acelor sculpturi. Dar urmăreau ele oare să-i comunice ceva? Era posibil să-l înveţe cum să ajute un copil pe moarte? În privinţa

1 *Misterul Catedralelor*, ed. Nemira, 2005 (n. tr.).

acestei simbolistici, medită el, problema era că fiecare imagine putea fi interpretată după cum dorea cel care o studia. Un corb putea însemna un corb şi nimic mai mult, dar cineva care căuta o semnificaţie ascunsă o putea descoperi cu uşurinţă, chiar dacă intenţia nu existase niciodată. Era mult prea uşor să proiectezi semnificaţii subiective, credinţe sau iluzii care ai fi vrut să se transforme în realitate asupra unor sculpturi în piatră vechi de secole, al căror autor nu mai era pe această lume şi nu te putea contrazice. Asta făceau teoriile conspiraţiei şi cultele clădite în jurul „cunoştinţelor secrete". Prea mulţi oameni jinduiau cu disperare după o versiune alternativă a istoriei, de parcă faptele reale din timpurile trecute nu ar fi fost suficient de mulţumitoare sau de antrenante. Poate era nevoia de a compensa realitatea prozaică a existenţei umane, de a strecura frânturi dintr-o urzeală dubioasă în propria viaţă insipidă şi câtuşi de puţin excitantă. În jurul unor asemenea mituri se înfiripau subculturi întregi, rescriind trecutul ca pe un scenariu cinematografic. În urma cercetărilor pe care le făcuse asupra alchimiei, avea impresia că nu era vorba decât de o alta dintre aceste subculturi alternative, care se învârteau în jurul cozii, umblând după lucruri de nimic.

Căpătase dor de ducă. Regretă, şi nu pentru prima oară, că acceptase misiunea aceea. Dacă nu ar fi fost cele două sute cincizeci de mii de lire din banii lui Fairfax care intraseră în contul lui, ar fi jurat că cineva îi juca o farsă. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fost să plece chiar atunci de acolo, să ia primul avion către Anglia şi să-i înapoieze banii moşneagului nebun.

Nu, nu e un moşneag nebun. E un om disperat, a cărui nepoată e pe moarte. Ruth. Ben ştia adevăratul motiv pentru care se afla acolo.

Se aşeză într-o strană, în mijlocul credincioşilor răzleţi veniţi la rugăciune, şi îşi adună gândurile preţ de câteva minute. Deschise din nou cartea lui Fulcanelli, respiră adânc şi recapitulă în minte ceea ce reuşise să spicuiască din ea până atunci.

Prefaţa era un adaos ulterior la textul alchimistului, scris de unul dintre discipolii acestuia. Relata că, în 1926, Fulcanelli îi încredinţase ucenicului său din Paris un anumit material – nimeni nu părea să ştie cu exactitate despre ce anume era vorba – după care dispăruse pe neaşteptate, de parcă ar fi intrat în pământ. După spusele autorului, începând de la aceea dată, numeroase persoane – dintre care făcea parte, după toate aparenţele, şi o agenţie internaţională de spionaj – încercaseră să dea de urma maestrului alchimist.

Da, cum să nu. La fel ca în majoritatea prostiilor pe care le găsise făcând cercetări pe internet. Dădeai peste una sau alta dintre versiunile poveştii lui Fulcanelli, în funcţie de website-ul aiuristic pe care îl vizitai. Unii spuneau că Fulcanelli nici măcar nu existase vreodată. Alţii afirmau că era un personaj colectiv, care includea o serie de indivizi diferiţi, mascând o societate secretă sau o confrerie dedicată explorării ocultismului. Alţii susţineau că, dimpotrivă, era vorba de un om în carne şi oase. Conform uneia dintre surse, alchimistul

fusese văzut la New York, la câteva decenii după dispariţia sa misterioasă, când trebuia să fi avut cu mult peste o sută de ani.

Ben nu lua de bună nici una dintre aceste afirmaţii. Nici una nu era susţinută de nici un fel de dovadă. Dacă nu existau fotografii recunoscute ca fiind ale alchimistului, cum ai fi putut da crezare oricăruia dintre rapoartele despre apariţia acestuia? Totul nu era decât un talmeş-balmeş de relatări confuze. Tot ceea ce aveau în comun acele aşa-zise surse de informaţii era faptul că nicăieri nu reuşise să descopere nici măcar o singură referire la vreun manuscris al lui Fulcanelli.

Făcând turul catedralei Notre-Dame, nu observă nimic edificator. Dar, nu la mult timp după ce pătrunse înăuntru, remarcă altceva, şi anume un bărbat care îl urmărea.

Tipul nu se descurca tocmai strălucit. Umbla prea pe furiş, avea prea multă grijă să nu-i stea în drum. Acum se afla într-un colţ îndepărtat, privind peste umăr, iar peste un minut era într-o strană, străduindu-se să-şi ascundă chipul rotofei în spatele unei cărţi de rugăciuni. Dacă ar fi zâmbit şi i-ar fi cerut relaţii, i-ar fi atras atenţia mult mai puţin.

Ben nu avea ochi decât pentru decoraţiunile catedralei, gesticula ca un om relaxat şi se purta ca un turist oarecare. Dar, din momentul în care îşi descoperi urmăritorul, începu să-l studieze îndeaproape. Cine era? De ce îl spiona?

În astfel de cazuri, Ben era adeptul sincerităţii şi al acţiunii directe. Dacă dorea să afle de ce îl urmărea cineva, se ducea drept la individul respectiv şi îl întreba cine e şi ce îl interesează. Pentru început, trebuia să facă două lucruri: să-l atragă într-un loc retras şi să-i taie orice posibilitate de a scăpa cu fuga. După care îl putea stoarce ca pe o portocală. Gradul de politeţe cu care trata situaţia depindea în întregime de reacţia tipului încolţit şi somat. Era foarte probabil ca un amator precum cel cu care avea de-a face aici să cedeze la cea mai firavă constrângere.

Ben se plasă într-un colţ al catedralei, lângă altar. O scară în spirală conducea către turlă şi el începu să urce treptele. Chiar înainte de a dispărea din raza vizuală, remarcă nervozitatea în mişcările urmăritorului. Apoi urcă, fără grabă, până la nivelul celui de-al doilea balcon. Ieşi pe o pasarelă care se proiecta în afară, în lumina soarelui, cu mult deasupra acoperişurilor. Era înconjurat de garguie cu aspect de coşmar, de demoni de piatră şi de spiriduşi pe care constructorii medievali îi aşezaseră acolo cu intenţia de a alunga spiritele rele.

Pasarela lega două dintre turlele înalte ale catedralei, aflându-se exact deasupra imensei ferestre rotunde de pe faţadă. Un grilaj de piatră, care nu-i

ajungea nici măcar până la brâu, era menit să evite pericolul unei căderi de şaizeci de metri în gol. Ben se ascunse şi aşteptă apariţia urmăritorului său.

Acesta se ivi lângă parapet după un minut sau două, căutându-l din priviri. Ben îl lăsă să se îndepărteze de uşa care dădea către scară, apoi ieşi din spatele statuii unui demon cu dinţii rânjiţi.

— Salut, îi spuse, apropiindu-se de el.

Omul păru să intre în panică, aruncându-şi ochii încoace şi încolo. Ben îl îngrămădi într-un colţ, folosindu-şi trupul ca să-l împiedice să fugă.

— De ce mă urmăreşti?

Ben văzuse o mulţime de oameni încolţiţi şi ştia că reacţiile erau complet diferite. Unii cedau, alţii fugeau, alţii opuneau rezistenţă.

Cel pe care îl avea în faţă reacţionă imediat, cu o violenţă letală. Ben îi surprinse zvâcnirea mâinii drepte cu o fracţiune de secundă înainte ca aceasta să pătrundă cu o mişcare şerpuitoare sub haină, de unde scoase un cuţit. Era o armă de luptă, cu lama neagră, cu două tăişuri – o reproducere ieftină a pumnalelor Faibairn-Sykes pe care le ştia din vremuri mai vechi.

Evită lovitura, îl prinse pe bărbat de încheietura mâinii în care ţinea cuţitul şi îi lovi braţul de genunchiul său. Lama zăngăni pe pasarelă. Ben continuă să-i strângă încheietura mâinii, răsucindu-i-o într-un mod despre care ştia din experienţă că era foarte dureros.

— De ce mă urmăreşti? repetă, cu voce scăzută. Zău că nu vreau să te bruschez.

Nu era pregătit pentru ceea ce urmă.

Nu ai cum să scapi când cineva îţi răsuceşte încheietura mâinii. Cu excepţia cazului în care accepţi să-ţi fie rupte oasele. Nici un om cu mintea întreagă nu face asta, dar el o făcu. Se răsuci în sens invers celui în care îi era arcuit braţul. La început, Ben crezu că încerca să scape şi îşi înteţi strânsoarea. Dar apoi simţi oasele încheieturii celuilalt cedând. Fiindcă mâna flască nu mai opunea nici un fel de rezistenţă, pierdu brusc controlul asupra braţului. Urmăritorul se contorsionă, eliberându-se şi îndepărtându-se, cu ochii bulbucaţi, cu fruntea brobonită de sudoare, scâncind de durere în timp de mâna i se bălăbănea, ieşind ca o cârpă din mânecă. Şi, înainte ca Ben să-l fi putut opri, se răsuci pe călcâie, alergă către marginea pasarelei şi se aruncă în gol, peste parapetul scund.

În timp ce individul se mai răsucea încă în aer, Ben cobora deja în grabă treptele scării în spirală. În momentul în care, după ce străbătuse cu mişcări acrobatice cei şaizeci de metri care îl despărţeau de caldarâm, trupul avu parte de o oprire cumplită, aterizând pe vârfurile grilajului de lângă grupul de turişti, Ben aproape că ajunsese înapoi, în colţul întunecos al catedralei. Iar când primii turişti începură să ţipe şi oamenii se năpustiră afară ca să vadă ce se întâmplase, Ben traversă neobservat clădirea şi se amestecă în mulţimea gălăgioasă care se îndrepta spre ieşire.

Ceea ce se petrecu cu mult înainte ca primul jandarm să ajungă la faţa locului.

9

Luc Simon era în întârziere. Se schimbase la sediul poliţiei, punându-şi cel mai bun costum, şi îşi legase cravata în timp ce alerga spre maşina, iar subalternii lui se întrebau încotro se grăbea inspectorul îmbrăcat în ţinută de gală.

În vreme ce făcea slalom prin traficul din Paris, aruncă o privire la ceas. Rezervase o masă la Guy Savoy pentru ora opt. Când ajunse acolo era opt şi treizeci şi trei de minute. Un chelner îl călăuzi prin încăpere. Restaurantul era plin de oameni care luau cina şi de zumzetul conversaţiilor. În fundal se auzea o melodie de jazz cântată în surdină. O zări pe Hélène aşezată la o masă de două persoane dintr-un colţ, cu faţa ascunsă de părul de un negru strălucitor, răsfoind încordată o revistă. Simon i se alătură după ce îi ceru chelnerului să aducă imediat şampanie.

— Am ghicit, oftă Hélène, în timp ce el se aşeza în faţa ei la mica masă rotundă, n-ai reuşit să scapi mai devreme.

— Am venit cât de repede am putut. A intervenit ceva.

— Ca de obicei. Munca e pe primul loc până şi la aniversarea nunţii noastre, nu-i aşa?

— Ei, aşa se întâmplă întotdeauna. Criminalii demenţi n-au prea mult respect faţă de programul personal al altora, murmură el, simţind cum bariera familiară de încordare se înalţă între ei cu repeziciune; şi asta se întâmpla mereu. A, a sosit şampania, adăugă, străduindu-se din răsputeri să zâmbească.

Păstrară tăcerea în timp ce chelnerul scoase dopul, le umplu paharele şi puse sticla în frapieră. Luc îl aşteptă să se îndepărteze.

— Ei... la mulţi ani.

Îşi ciocni paharul de al ei.

Ea tăcea, urmărindu-l cu privirea. Lucrurile nu mergeau prea grozav. Bâjbâi prin buzunar şi scoase un pacheţel. Îl aşează pe masă.

— Poftim. Ţi-am luat ceva. Haide, deschide-l.

Hélène ezită înainte de a despacheta cadoul cu degetele ei lungi şi subţiri. Deschise cutiuţa pentru bijuterii şi se uită înăuntru.

— Un ceas Cartier?

— Ştiu că ţi-ai dorit întotdeauna unul, spuse el, cu ochii la chipul ei frumos, în aşteptarea unui răspuns.

Ea vârî ceasul de aur înapoi, în cutie, şi o aruncă în mijlocul mesei.

— E foarte frumos. Dar nu e pentru mine.

— Ce vrei să spui? Bineînţeles că e pentru tine.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Dă-i-l celei care o să-mi ia locul.

Chipul lui se înnegură.

— Ce tot spui acolo, Hélène?

Ea lăsă capul în jos, studiindu-şi mâinile şi evitând să-l privească în ochi.

— Vreau să divorţăm, Luc. M-am săturat.

El făcu o pauză îndelungată. Şampania rămăsese neatinsă, răsuflându-se.

— Ştiu că lucrurile au luat-o razna în ultima vreme, spuse, încercând să-şi stăpânească vocea. Dar o să fie mai bine, Hélène, îţi promit.

— E aşa de patru ani, Luc. N-o să se schimbe nimic.

— Dar... te iubesc. Asta n-are nici o importanţă?

— Am cunoscut pe altcineva.

— Şi bineînţeles că ai ales cel mai bun moment ca să mi-o spui.

— Îmi pare rău. Am tot încercat. Dar nu ne vedem niciodată. A trebuit să ne dăm întâlnire ca să putem sta de vorbă în tihnă, ca acum.

Chipul lui se crispă o clipă.

— Deci ai cunoscut pe cineva. Frumos. Cine-i nemernicul?

Ea nu răspunse.

— Te-am-întrebat-cine-i-nemernicul! explodă el, subliniind fiecare cuvânt cu câte o lovitură violentă de pumn în masă.

Paharul i se răsturnă, se rostogoli şi se zdrobi de podea. Timp de câteva secunde, în restaurant se făcu linişte şi toată lumea se întoarse, aţintindu-şi ochii asupra lor.

— Sigur că da, fă o scenă.

Un chelner se apropie de ei, cu un aer sfios. Simon se întoarse, aruncându-i o privire aspra.

— *Monsieur*, trebuie să vă rog să respectaţi...

— Şterge-o de lângă masa asta, i se adresă Simon cu voce joasă, printre dinţii încleştaţi. Sau te arunc prin nenorocita aia de fereastră.

Chelnerul se îndepărtă în grabă, schimbând câteva cuvinte cu un şef de sală încruntat.

— Vezi? E întotdeauna la fel. Reacţia ta.

— Atunci poate c-ai vrea să-mi spui cu cine te regulezi în timp ce eu sunt pe teren, vârât până la gât în sânge şi-n rahat.

Ştia că vorbind astfel nu reuşea decât să îngreuneze lucrurile, pentru amândoi. *Calm, fii calm.*

— Nu-l cunoşti. Tu cunoşti numai poliţai, pungaşi, criminali şi oameni morţi.

— Asta e meseria mea, Hélène.

Pe chipul ei i se rostogoli o lacrimă şi Simon o urmări cu privirea de-a lungul condurului perfect al obrazului.

— Da, asta e meseria ta şi tot asta e şi viaţa ta, se smiorcăi ea. Nu vorbeşti decât despre moarte şi nu te gândeşti la nimic altceva.

— Dar ai ştiut-o de când ne-am cunoscut. Sunt poliţist şi asta fac poliţiştii. Ce s-a schimbat?

Se străduia să-şi ţină vocea sub control, deşi simţea cum îşi iese iar din fire.

— Eu m-am schimbat. Am crezut că o să mă pot obişnui. Am crezut că o să pot trăi aşteptând şi temându-mă că, într-o bună zi, soţul meu o să se întoarcă acasă într-un coşciug. Dar nu pot, Luc. Mă sufoc, trebuie să mă simt iarăşi vie.

— El te face să te simţi iarăşi vie?

— Nu mă face să-mi simt sufletul mort, izbucni Hélène, ştergându-şi ochii. Nu vreau nimic altceva decât o viaţă normală.

Simon se întinse şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Dar dacă renunţ? Dacă aş fi fost un tip obişnuit... O să-mi dau demisia, o să-mi caut altceva de lucru.

— Ce anume?

El amuţi, realizând că nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru din lume pe care l-ar fi putut face în locul muncii de poliţist.

— Nu ştiu, recunoscu.

Ea clătină din cap şi îşi smulse mâinile din strânsoarea lui.

— Luc, tu ai fost născut să fii poliţist. Deteşti orice altceva. Şi m-ai detesta pe mine, dacă ai renunţa, din cauza mea, la ceea ce-ţi place cel mai mult.

El rămase tăcut câteva clipe, cu gândul dus. Undeva, în adâncul sufletului său, ştia că spunea adevărul. O neglijase, iar acum plătea pentru asta.

— Atunci ce-ar fi dacă mi-aş lua un concediu, să zicem de o lună? Am putea pleca undeva împreună – oriunde vrei tu, ce-ai zice de Viena? Spuneai întotdeauna că ai vrea să mergi la Viena. Ce zici? Ştii, Opera, o plimbare cu gondola, chestii de genul ăsta.

— Gondolele sunt la Veneţia, spuse ea, sec.

— Atunci o să mergem şi la Veneţia.

— Luc, cred ca am cam trecut de etapa asta. Dacă spun da, ce-o să se întâmple după aceea? Peste o lună o s-o luăm de la început, exact la fel ca înainte.

— Nu vrei să-mi dai o şansă? întrebă el, cu voce scăzută. O să mă străduiesc să mă schimb. Ştiu că pot s-o fac.

— E prea târziu, suspină ea, cu ochii în pahar. În seara asta nu mă întorc acasă cu tine, Luc.

10

Locul nu arăta exact aşa cum s-ar fi aşteptat Ben. Pentru el, termenul „laborator” invoca imaginea unei încăperi cu aspect modern, spaţioase, construite anume pentru un asemenea scop şi bine utilate. Uimirea îi sporise din ce în ce mai mult în timp ce urmărea indicaţiile pe care i le dăduse tipul la telefon, în urma cărora se pomenise în faţa unui bloc vechi din centrul Parisului. Nu exista lift, iar scara în spirală cu balustrada din fier forjat, ciupită de rugină şi cu treptele scârţâind, îl conduse trei etaje, sfârşindu-se pe un palier îngust, cu câte o uşă de fiecare parte. Simţi mirosul stătut, de amoniac, al igrasiei. Verifică numărul apartamentului şi apăsă pe sonerie; un bărbat tânăr şi zvelt, cu părul negru, cârlionţat, şi cu tenul palid, îi deschise uşa după câteva clipe şi îl călăuzi prin ceea ce se dovedi a nu fi altceva decât un apartament mic şi murdar.

Bătu la uşa pe care era scris LAB şi din interior îi răspunse o voce de femeie. Accentul ei părea să fie american. Ben intră şi văzu că laboratorul era, de fapt, un dormitor modificat. Mesele de lucru se încovoiaseră sub greutatea a cel puţin o duzină de computere. Mormanele de cărţi şi de dosare care se aflau pretutindeni ameninţau să se răstoarne în orice clipă. Pe una dintre laturile încăperii se aflau o chiuvetă şi o serie de echipamente ştiinţifice uzate, un stativ cu eprubete şi un microscop. Abia dacă mai rămăsese loc pentru un birou, la care stătea o femeie tânără, cu puţin trecută de treizeci de ani, în halat de laborator. Părul ei roşu-închis era strâns într-un coc, ceea ce îi dădea un aer de seriozitate. Era destul de atrăgătoare ca să nu aibă nevoie de machiaj şi singura ei podoabă era o pereche de cercei simpli, cu perle.

La intrarea lui Ben îşi ridică ochii şi zâmbi.

— O caut pe doamna doctor Ryder, spuse el.

— Aţi găsit-o, spuse femeia şi se ridică în picioare. Vă rog, spuneţi-mi Roberta.

Îşi strânseră mâinile. Ea îl urmări cu privirea studiindu-i reacţiile, aşteptându-se la obişnuita ridicare din sprâncene şi la o exclamaţie plină de surprindere şi de ironie, ca, de exemplu, „ah, o doamnă!” sau „vai de mine, în zilele noastre oamenii de ştiinţă sunt din ce în ce mai drăgălaşi”, genul de comentariu pe care îl lăsa să scape orice bărbat cu care făcea cunoştinţă, ceea ce o deranja din cale-afară. Totul se transformase aproape într-un test standard de evaluare a bărbatului în cauză. Era acelaşi tip de răspuns spontan exasperant pe care îl primea când îi povestea unui tip despre centura ei neagră de karateka *shotokan*: „Au, ar trebui să mă păzesc.” Nişte tâmpiţi.

Dar, în timp ce îl invita pe Ben să ia loc, nu observă pe chipul lui nici o tresărire. Interesant. Nu era tipul clasic al englezului cu care se obişnuise – nici

urmă de guşă trandafirie, de pântec umflat de bere, de haine de prost-gust, sau de şuviţe de păr întinse peste ţeasta chelă. Bărbatul din faţa ei era relativ înalt, având aproape un metru optzeci, şi purta, cu o eleganţă nepăsătoare, o pereche de blugi şi o haină de culoare deschisă peste puloverul negru, cu guler înalt, mulat pe trupul suplu, dar musculos. Părea să fie cu cinci sau şase ani mai în vârstă decât ea. Avea pielea puternic bronzată a unui om care îşi petrece timpul în ţările calde şi părul des şi blond decolorat de soare. Era genul de bărbat care o atrăgea. Dar privirea rece şi lipsită de orice emoţie a ochilor lui de un albastru-palid o făcu să se simtă uşor stânjenită.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să ne-ntâlnim.

— Michael, asistentul meu, mi-a spus că eşti de la *Sunday Times*.

— E adevărat. Lucrez la un articol de fond pentru revista noastră.

— Aha. Şi cu ce îţi pot fi de folos, domnule Hope?

— Ben.

— OK, Ben, cum te pot ajuta? A, apropo, el e Michel Zardi, prietenul şi asistentul meu.

Michel intrase în laborator ca să caute un dosar. Ben se răsuci către el şi îl salută într-o franceză impecabilă, ceea ce o surprinse pe Roberta.

— Ascultă, tocmai îmi făceam o cafea, zise ea. Vrei şi tu una?

— Mulţumesc, ar fi grozav. Fără lapte, fără zahăr. Te deranjează dacă dau un telefon scurt?

— Nu, dă-i drumul... Michel, cafea?

— *Non, merci*. Ies peste un minut, ca să fac rost de peşte pentru Lutin.

Ea râse.

— Afurisita asta de pisică a ta mănâncă mai bine decât mine.

Turnă cafeaua în timp ce Ben îşi scotea telefonul. Îl sună pe Loriot, editorul despre care îi vorbise Rose. Nici un răspuns. Îi lăsă un mesaj şi numărul lui de telefon.

Michel ieşi, iar ei rămaseră singuri în laborator.

— Aşadar, Ben, vrei să discutăm despre alchimie? întrebă Roberta, sorbind din cafeaua fierbinte. Ai auzit despre mine?

— Profesorul Jon Rose de la Oxford m-a pus în temă. Am auzit despre lucrarea ta şi m-am gândit că ai putea să m-ajuţi. Bineînţeles că vei fi menţionată ca sursă a tuturor informaţiilor folosite în articol, minţi el.

— Poţi să laşi numele meu deoparte, râse ea fără veselie. Poate că e mai bine să nu-l menţionezi deloc: în prezent, sunt oaia neagră a comunităţii ştiinţifice. Dar, dacă pot să te ajut, o s-o fac. Ce vrei să ştii?

În scaunul său, Ben se aplecă uşor înainte.

— Aş vrea să aflu mai multe despre lucrările unor alchimişti cum ar fi... Fulcanelli, de exemplu, spuse el, cu voită nepăsare. Cine erau, cu ce se ocupau, ce e posibil să fi descoperit, lucruri de genul ăsta.

— Bine. Fulcanelli, da?

Tăcu o clipă, privindu-l direct.

— Cât de multe ştii despre alchimie, Ben?

— Foarte puţine, recunoscu el, cu sinceritate.

Roberta dădu din cap.

— OK. Păi, mai întâi de toate, dă-mi voie să clarific un lucru. Alchimia nu se referă numai la transformarea metalelor de calitate inferioară în aur, înţelegi?

— Nu?

— Nu. Adică, din punct de vedere teoretic, nu e imposibil – diferenţa între două elemente chimice e numai o chestiune de manipulare a unor particule energetice minuscule. Îndepărtezi un electron de aici, adaugi unul acolo şi, teoretic, poţi schimba o moleculă într-alta. Dar, după părerea mea, obiectul de activitate al alchimiei este cu totul altul. Eu văd transformarea metalelor inferioare în aur mai mult ca pe o metaforă.

— O metaforă pentru ce?

— Gândeşte-te puţin, Ben. Aurul este cel mai stabil şi mai puţin degradabil dintre metale. Nu rugineşte şi nu îşi pierde niciodată strălucirea. Obiectele făcute din aur pur rămân în perfectă stare vreme de mii de ani. Compară-l cu ceva cum e fierul, care rugineşte şi din care nu mai rămâne nimic cât ai clipi. Acum, imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă ai descoperi o tehnologie care ar putea stabiliza materia degradabilă, care ar împiedica deteriorarea.

— A cui?

— În principiu, a orice. Tot ceea ce se găseşte în universul nostru e alcătuit din aceleaşi ingrediente de bază. Cred că ceea ce căutau alchimiştii era, în ultimă instanţă, un element universal, existent în natură, care putea fi extras sau exploatat, fiind folosit pentru a readuce materia într-o stare perfectă – orice tip de materie, nu numai metalele.

— Te-am înţeles, spuse el, luând notiţe.

— OK? Acum, dacă ai putea găsi o asemenea tehnologie şi dacă ai pune-o în aplicare, potenţialul ei ar fi nelimitat. Ar fi reversul unei bombe atomice – ar folosi energia naturii pentru a crea, nu pentru a distruge. Pe mine, ca biolog, mă interesează efectele ei potenţialele asupra organismelor vii. Ce s-ar întâmpla dacă am putea încetini deteriorarea ţesuturilor, sau dacă am reuşi chiar să le redăm celor bolnave funcţionalitatea?

— Aţi descoperi tratamentul medical universal.

— Cu siguranţă.

— Crezi că suntem pe calea cea bună? Adică, e posibil ca alchimiştii să fi realizat ceva de genul ăsta?

Ea zâmbi.

— Ştiu la ce te gândeşti. E adevărat, probabil că majoritatea alchimiştilor erau ţicniţi, nişte moşnegi cu o doagă lipsă şi cu o mulţime de idei nebuneşti despre magie – poate că unii o vedeau ca pe o vrăjitorie, exact aşa cum

internetul sau chiar telefonul ar fi considerate magie neagră de către cineva născut cu două secole în urmă şi teleportat în zilele noastre. Dar unii dintre ei erau adevăraţi oameni de ştiinţă.

— De exemplu?

— Isaac Newton? Părintele fizicii clasice a fost, totodată, şi un alchimist nedeclarat. Unele dintre descoperirile sale majore, de care oamenii de ştiinţă se mai folosesc şi astăzi, s-ar putea să fi avut la bază cercetările pe care le-a întreprins în domeniul alchimiei.

— Nu ştiam asta.

— E o certitudine. O altă persoană profund implicată în studiul alchimiei şi de care s-ar putea să fi auzit este Leonardo Da Vinci.

— Artistul?

— Şi, în acelaşi timp, inginerul de geniu, proiectantul şi inventatorul. Pe urmă, matematicianul Giordano Bruno – asta, până când l-a ars Inchiziţia pe rug, în 1600, spuse ea şi se strâmbă. Alchimiştii de genul ăsta prezintă interes pentru mine, adică cei care au pus bazele unei noi ştiinţe moderne, care o să schimbe totul. Asta e convingerea mea şi la asta se referă, în esenţă, lucrările mele. Făcu o pauză. Ştii ce, în loc să stăm pur şi simplu de vorbă, ce-ar fi să-ţi arăt ceva? Ce părere ai despre gângănii?

— Gângănii?

— Insecte. Unii se tem de ele.

— Nu, eu nu am probleme.

Roberta deschise o uşă dublă, care răspundea în ceea fusese probabil un dulap în perete sau o debara. Fusese prevăzută cu rafturi de lemn, fiind astfel adaptată pentru a găzdui acvarii. Nu pentru peşti. Erau pline cu muşte. Mii de muşte. Roiuri negre, păroase, masate pe suprafaţa sticlei.

— Iisuse, murmură el, făcând un pas înapoi.

— Cam scabros, nu? spuse Roberta, înveselită. Bine-ai venit la experimentul meu.

Cele două cuve de sticlă erau etichetate cu A şi B.

— În cuva B se află grupul de control, îi explică ea. Ceea ce înseamnă că aceste muşte sunt muşte obişnuite, bine îngrijite, dar netratate. În cuva A sunt muştele supuse experimentului.

— OK... şi ce se-ntâmplă cu ele? întrebă Ben, cu prudenţă.

— Sunt tratate cu o substanţă chimică.

— Şi ce substanţă e asta?

— Nu i-am dat nici un nume. Am inventat-o – sau am copiat-o, aşa ar trebui să spun – din nişte lucrări vechi de alchimie. Nu e nimic altceva decât apă care a fost tratată prin intermediul unor procedee speciale.

— Cel fel de procedee?

Ea zâmbi cu viclenie.

— Procedee speciale.

— Şi ce se-ntâmplă cu muştele tratate în acest mod?

— A, acum vine partea interesantă. Durata de viaţă a unei muşte de casă adulte normale, bine hrănite, este de şase săptămâni. Cam atât trăiesc muştele mele din cuva B. Dar cele din cuva A, în a căror hrană pun cantităţi minuscule de substanţă, trăiesc, în mod sistematic, cu treizeci până la treizeci şi cinci la sută mai mult, în jur de opt săptămâni.

Ben îşi miji ochii.

— Eşti sigură?

Ea dădu din cap.

— Am ajuns la a treia generaţie şi rezultatele se menţin.

— Deci e vorba de o realizare recentă?

— Da, de fapt, ne aflăm în prima fază. Încă nu ştiu de ce funcţionează, nu ştiu cum să explic ceea ce se petrece. Ştiu că pot să obţin rezultate mai bune şi o voi face... Şi, când o să se-ntâmple asta, toată comunitatea ştiinţifică o să fie cu fundul pe jar.

Era pe punctul de a deschide gura când îşi auzi mobilul sunând.

— Fir-ar să fie. Îmi cer scuze.

Uitase să închidă telefonul în timpul interviului. Îl scoase din buzunar.

— Ei? Cât ai de gând să-l laşi să sune? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

El apăsă pe buton.

— Alo? spuse.

— Aici Loriot. Am primit mesajul dumneavoastră.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, domnule Loriot, zise Ben, aruncându-i Robertei o privire de scuze şi ridicând un deget, ca şi cum ar fi spus „nu durează decât un minut”.

Ea ridică din umeri şi sorbi din cafea, apoi luă o foaie de hârtie de pe birou şi se apucă s-o citească.

— M-ar interesa o întâlnire cu dumneavoastră. Aţi vrea să-mi faceţi o vizită în seara asta, ca să bem ceva împreună şi să stăm de vorbă?

— Ar fi grozav. Unde locuiţi, *monsieur* Loriot?

Roberta aruncă hârtia pe birou, oftă şi se uită la ceas gesticulând în mod exagerat.

— Casa mea se numeşte Villa Margaux şi e situată lângă satul Brignancourt, de partea cealaltă a regiunii Pontoise. Nu e departe de Paris.

Ben notă detaliile.

— Brignancourt, repetă el în grabă, încercând să pună capăt conversaţiei fără să fie nepoliticos cu Loriot.

Editorul ar fi putut fi un intermediar important. *Dar, dacă ai de gând să faci pe ziaristul, măcar fă-o într-un stil ceva mai profesionist, ce naiba*, îşi spuse, furios pe sine însuşi.

— O să trimit maşina să vă ia, zise Loriot.

— OK, spuse Ben, notându-şi în carneţel. Deseară, la opt patruzeci şi cinci... Da... Abia aştept să ne cunoaştem... Bine, vă mulţumesc pentru că m-aţi sunat... La revedere.

Închise telefonul şi îl puse la loc, în buzunar.

— Îmi cer scuze, îi spuse el Robertei. Am terminat.

— A, nu-ţi face probleme din cauza asta, i-o întoarse ea, lăsându-l să-i sesizeze doza de sarcasm din glas. Doar nu plec la serviciu, nu-i aşa?

El îşi drese glasul.

— Oricum, substanţa asta a ta...

— Da?

— Ai încercat-o şi pe vreo altă specie? De exemplu, pe oameni?

Ea clătină din cap.

— Nu încă. Dar ar fi ceva, nu-i aşa? Dacă efectul ar fi similar cu cel din cazul experimentului cu muşte, speranţa de viaţă a unui om sănătos ar putea creşte de la, să zicem, optzeci de ani la circa o sută opt. Şi eu cred că am putea obţine chiar şi rezultate mai bune.

— Dacă una dintre muştele tale ar fi bolnavă sau pe moarte, substanţa asta ar avea puterea de a o vindeca, de a o menţine în viaţă? întrebă el, sondând terenul.

— Cu alte cuvinte, dacă are proprietăţi curative? făcu ea, apoi pocni din limbă şi oftă. Aş vrea să pot răspunde afirmativ. Am încercat să le-o administrăm muştelor pe moarte din grupul B, ca să vedem ce se întâmplă, dar ele au murit totuşi. Până acum pare că nu acţionează decât în mod preventiv – şi ridică din umeri. Însă, cine ştie? Abia am început cercetările. Cu timpul, s-ar putea să fim în stare să realizăm ceva care să nu se rezume la a prelungi viaţa specimenelor sănătoase, ci să le şi vindece pe cele bolnave, ba poate chiar să împiedice moartea, pe timp nedefinit.

— E ca şi cum ai fi descoperit un soi de elixir al vieţii?

— Ei, să nu spunem hop până n-am sărit, zise ea, chicotind. Dar cred că am dat într-adevăr peste ceva. Problema e lipsa fondurilor. Pentru a înţelege şi a demonstra cu exactitate cum stau lucrurile e nevoie de nişte teste clinice serioase. Ar putea dura ani de zile.

— De ce nu poţi obţine fonduri de la companiile farmaceutice?

Ea râse.

— Aoleu, naiv eşti! Noi vorbim acum despre alchimie. Vrăjitorie, voodoo, hocus-pocus. De ce crezi că fac experimentul într-un dormitor? Nimeni nu mă mai ia în serios de când am scris despre preocupările mele.

— Am auzit că ai avut necazuri din pricina asta.

— Necazuri? izbucni ea într-un râs zgomotos. Da, le-ai putea spune şi aşa. Mai întâi, fotografia mea a ocupat, în întregime, coperta unu a unui număr din revista *Scientific American* – un editor care a făcut pe deşteptul mi-a pus o pălărie de vrăjitoare şi, la gât, o banderolă pe care scria *Unscientific American*.

Pe urmă, cretinii de la universitate mi-au dat un şut în fund, m-au lăsat pe drumuri. Fapt despre care nu se poate spune că ar fi venit în ajutorul carierei mele. Nemernicii. Dar o să le-arăt eu...

— Ai pe aici vreun strop din substanţa aia? întrebă el. Mi-ar plăcea să văd cum arată.

— Nu, nu am, răspunse ea, cu hotărâre. S-a terminat, trebuie să pregătesc alta.

Ben o privi în ochi, căutând vreun semn care să-i arate că minţea. Greu de spus. Amuţi o clipă.

— Atunci, crezi că am vreo şansă de a face, cu îngăduinţa ta, o copie după însemnările tale de cercetare? o întrebă, sperând că cererea nu părea prea îndrăzneaţă.

Cochetă cu ideea de a-i oferi bani în schimb, dar asta i-ar fi trezit imediat suspiciunile. Ea îi făcu cu degetul.

— Ha, ha. Nici o şansă, amice. Oricum, mă crezi atât de tâmpită încât să scriu undeva formula substanţei? zise ea şi se bătu cu degetul în tâmplă. Totul se află aici. Asta e copilaşul meu şi nu se-atinge nimeni de el.

Ben zâmbi ruşinat.

— OK, retrag întrebarea.

Preţ de câteva secunde, între ei se aşternu tăcerea. Roberta îl privi stând în expectativă, apoi îşi aşeză mâinile pe genunchi, cu palmele deschise, ca şi cum ar fi dat semnalul încheierii interviului.

— Te mai pot ajuta şi cu altceva, Ben?

— Nu te mai reţin, spuse el, temându-se că stricase totul cerând să-i vadă însemnările. Dar mi-ai putea da un telefon dacă mai faci şi alte descoperiri majore?

Îi întinse o carte de vizită. Ea o luă, apoi zâmbi.

— Da, dacă ţii neapărat, dar nu te ambala prea tare. E un proces lent. Sună-mă din nou peste, să zicem, vreo trei ani.

— Consideră că am stabilit o întâlnire, spuse el.

11

Cu părul de un roşu-întunecat căzându-i pe umeri şi cu o jachetă de blugi în locul halatului alb, Roberta Ryder aducea, dintr-odată, mult mai puţin a savant auster.

— Plec, Michel. Poţi să-ţi iei liber tot restul zilei, OK?

Scoase din dormitor sacul cu echipament sportiv, înhăţă cheile maşinii şi porni către centrul în care se desfăşura antrenamentul săptămânal de arte marţiale, situat în Montparnasse, în capătul opus al oraşului.

În timp ce conducea, se gândi la interviul pe care i-l acordase ziaristului Ben Hope. Fusese întotdeauna nevoită să se impună ca savant agresiv, dur, sfidător, nonconformist, care avea să-i arate lumii de ce era în stare... asta era imaginea pe care se străduia să o afişeze. Nimeni nu ştia nimic despre realitatea fragilă a situaţiei în care se afla. Nimeni nu-i cunoştea temerile, nimeni n-avea habar de grijile care o ţineau noaptea cu ochii deschişi. Oare meritase să facă atâtea sacrificii? Oare totul nu era decât vânare de vânt, oare se amăgea singură cu gândul că poziţia pe care o adoptase putea să schimbe cândva lucrurile? Banii aveau să i se termine în curând şi va fi nevoită să găsească o sursă suplimentară de câştiguri – poate dând unor şcolari meditaţii la biologie. Dar era posibil ca asta să nu-i aducă suficiente venituri ca să se descurce în continuare, să plătească salariul de mizerie al lui Michel şi să-şi finanţeze cercetările. În următoarele două sau trei luni urma să afle dacă putea să continue sau dacă trebuia să abandoneze totul.

Se întoarse acasă pe la cinci şi jumătate. Îşi simţea picioarele grele şi zgomotul paşilor ei reverbera în timp ce urca către etajul trei pe scara în spirală. Antrenamentul fusese obositor şi traficul de la ora aceea de vârf o enervase.

Când ajunse pe palier şi îşi scoase cheile, descoperi că uşa era descuiată. Oare Michel uitase ceva şi se întorsese? În afară de portar, el era singura persoană care mai avea o cheie. Dar nu-i stătea în fire să nu încuie în urma lui.

Intră şi aruncă o privire în laborator prin uşa întredeschisă.

— Michel? Eşti acolo?

Nici un răspuns, nici un semn de viaţă. Intră.

— Of, Doamne!

Încăperea fusese întoarsă pe dos. Dosare împrăştiate pe duşumea, sertare răsturnate, totul răscolit. Dar nu asta o lăsase cu gura căscată, ci bărbatul uriaş, cu glugă neagră, care se repezea la ea.

O mână înmănuşată ţâşni, îndreptându-i-se către gât. Fără să gândească, pară aruncându-şi palmele în sus şi în lateral, deviind lovitura. Atacatorul surprins ezită o jumătate de secundă, timp suficient pentru ca ea să continue

cu o lovitură joasă de picior, ţintindu-i genunchiul. Dacă l-ar fi nimerit, lupta s-ar fi încheiat pe loc. Dar el făcu un salt înapoi, exact la timp pentru ca ea nu reuşească decât să-i zdrelească fluierul piciorului. Bărbatul se retrase cu un mormăit de durere, se împletici şi căzu grămadă.

Roberta se răsuci pe călcâie şi fugi. Dar mâna lungă a celuilalt se întinse după ea, punându-i piedică şi trimiţand-o lată la pământ. Se lovi cu capul de perete şi văzu stele verzi. În clipa când ajunse din nou în picioare, bărbatul, cu un cuţit în mână, era numai la doi metri de ea. Se năpusti asupra ei, ridicând cuţitul, gata să o înjunghie.

Era un mod de luptă despre care Roberta ştia câte ceva. Un cuţitar cu experienţă ţine cuţitul aproape de corp şi loveşte spre exterior – e dificil să parezi sau să îl dezarmezi. Dar o lovitură dată de sus în jos, ţinând cuţitul dedesubtul mâinii, era cu totul altceva. Teoretic, ştia că o poate para. Teoretic. La clubul de karate exersaseră apărându-se de un cuţit cu lama moale, din cauciuc, niciodată în plină viteză.

Lama extrem de reală fulgeră, coborând repede şi în forţă. Roberta fu mai iute. Prinse încheietura agresorului şi i-o împinse în jos şi în lateral în timp ce, cu cealaltă mână, îi smucea cotul în sens opus, din toate puterile. În aceeaşi clipă, se aruncă asupra lui, lovindu-l cu genunchiul în vintre. Îi simţi braţul rupându-se şi ţipătul lui îi răsună în ureche. În spatele măştii, faţa bărbatului se schimonosi de durere. Scăpă cuţitul şi trupul lui contorsionat căzu peste el.

Ea rămase în picioare deasupra lui, fără să-şi fi pierdut echilibrul, privindu-l cu groază în timp ce se răsucea, rostogolindu-se pe spate, cu cuţitul adânc înfipt în plexul solar, încercă să şi-l smulgă, încleştându-şi degetele de mâner. După câteva secunde mişcările lui îşi pierdură vlaga, convulsiile i se domoliră şi rămase întins, nemişcat. Sângele se răspândea încet, într-un şuvoi lucios, pe dalele pardoselii.

Roberta închise ochii, strângându-i cu putere, în timp ce genunchii îi tremurau violent. Poate că, redeschizându-i, nu avea să mai vadă mortul zăcând într-o baltă de sânge. Dar asta nu se întâmplă, trupul rămăsese în acelaşi loc, fixând-o cu ochi sticloşi şi cu gura întredeschisă, ca un peşte pe uscat.

Fiecare dintre nervii ei ţipa, îmboldind-o să fugă, dar se împotrivi, înfrângându-le îndemnul. Încet, cu inima în gât, se ghemui alături de cadavru, întinzându-şi mâna tremurătoare şi strecurându-şi-o sub pieptul hainei negre a mortului. În buzunarul din interior găsi o mică agendă, pe jumătate îmbibată în sânge. Se înfioră de repulsie la vederea sângelui ce îi picura pe degete de pe foile pe care le întorcea în căutarea unui nume, a unui număr de telefon, a unui indiciu.

Agenda era aproape goală. Apoi, pe ultima pagină, dădu peste două adrese mâzgălite cu creionul. Una era a ei. Cealaltă era a lui Michel.

Oare ajunseseră şi la el? Scoase celularul, derulând cu febrilitate agenda până la M.Z, şi apăsă butonul de apel.

— Haide, haide, murmură, aşteptând.

Nici un răspuns, doar robotul.

Se întrebă dacă să sune la poliţie. Decise că, în momentul acela, nu era timp pentru aşa ceva – ar fi durat o veşnicie până se înţelegea cu ofiţerul de serviciu şi trebuia neapărat să ajungă imediat acasă la Michel. Păşi peste leş şi întredeschise uşa. Palierul era pustiu. Încuie apartamentul şi coborî scara în fugă.

În scrâşnetul frânelor, maşina se opri sub un unghi nefiresc în faţa blocului lui Michel şi Roberta alergă spre intrare. Alături de uşă se afla panoul interfonului, cu lista locatarilor. Apăsă de mai multe ori pe butonul din dreptul numelui lui Michel, bătând din picior, din ce în ce mai nervoasă.

După două sau trei minute, un cuplu ieşi râzând din clădire şi ea se strecură înăuntru. Se pomeni într-un coridor întunecos, cu pereţii de piatră, care ducea către casa scărilor, trecea pe lângă uşa portarului şi dădea în curtea interioară. Asistentul ei stătea la parter. Bătu cu putere în uşă. Nici un răspuns. Străbătu culoarul în fugă şi intră în curte. Geamul de la baia apartamentului lui Michel era întredeschis. Se trase în sus, agăţându-se bordura ferestrei. Deschiderea era foarte îngustă, dar ea era destul de subţire ca să se strecoare înăuntru.

Odată intrată, se furişă tiptil dintr-o cameră în alta. Nici un semn de viaţă. Doar o ceaşcă de cafea, aproape goală, care se dovedi a fi caldă încă atunci când o atinse, rămăsese pe masă, alături de resturile de mâncare, iar calculatorul era deschis. Probabil că Michel abia ieşise, îşi spuse ea, uşurată la gândul că nu se putea să nu fie teafăr. Poate că nu avea să lipsească mult.

Telefonul sună pe neaşteptate, făcând-o să tresară. După cel de-al doilea ţârâit, intră în funcţiune robotul. Din difuzor se auzi mesajul familiar, înregistrat de Michel, urmat de un bip, după care apelantul îşi lăsă mesajul.

Ascultă vocea joasă, bolovănoasă, vorbind în limba franceză.

— Sunt Saul. Raportul tău a ajuns la destinaţie. Planul a fost dus la îndeplinire. În seara asta ne ocupăm de B.H.

Ce se petrecea? Care raport? Ce trimisese Michel şi cui? El, prietenul şi asistentul în care se încrezuse, era amestecat în toată povestea? „Planul a fost dus la îndeplinire.” Se înfioră. Asta însemna ceea ce credea ea că înseamnă?

Se apropie de computer şi accesă căsuţa de poştă electronică cu un dublu clic pe pictograma de pe desktop. În timp ce derula lista mesajelor trimise, îşi simţea capul învârtindu-i-se. Descoperi repede o listă lungă de e-mailuri marcate ca rapoarte şi numerotate în ordine. Michel începuse să le trimită cu câteva luni în urmă şi, de atunci şi până la data aceea, le expediase

cu regularitate, din două în două săptămâni. Deschise unul dintre cele mai recente, purtând numărul 14.

— Michel, trădătorule, articulă ea în surdină, în timp ce citea mesajul de la cap la coadă.

Era un raport despre ultimele ei descoperiri ştiinţifice, care prezenta în amănunt progresele făcute în privinţa prelungirii duratei de viaţă a muştelor din Grupul A.

— Ce naiba pui la cale?

Accesă ultimul mesaj, trimis chiar în ziua aceea, cu o oră şi ceva mai devreme. Avea şi un ataşament. Se concentră mai întâi asupra acestuia: „Azi, marţi, 20 septembrie, întâlnire cu jurnalistul englez Ben Hope.” Clătinând din cap şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îl deschise cu un clic pe semnul în formă de clamă şi constată că includea o serie de fişiere în format .JPEG: fotografii digitale. Se uită la fiecare în parte. Erau instantanee în care ea apărea alături de englezul Ben Hope, surprinse în laborator, chiar în dimineaţa aceea. O singură persoană le-ar fi putut face: Michel, folosindu-şi telefonul cu cameră foto când pretinsese că era în căutarea unui dosar.

„În seara asta ne ocupăm de B.H.”, aşa suna mesajul telefonic. Tocmai aflase cine era B.H.

Încremeni şi îşi ridică rapid privirile de pe ecran. Un sunet: cineva se apropia de uşa din faţă. Recunoscu melodia familiară pe care o fluiera Michel prin laborator. Cheile zdrăngăniră în broască şi uşa se deschise scârţâind. Se auziră paşi care străbăteau coridorul. Roberta se aruncă în spatele unei canapele, abia mai îndrăznind să respire.

Michel intră în cameră. Avea în braţe o pungă şi, în timp ce îşi fluiera cântecelul, începu să scoată alimentele pe care le cumpărare. Întinse mâna spre telefon şi derulă caseta cu mesaje. Roberta se uită pe furiş pe deasupra spătarului canapelei, urmărindu-i chipul în timp ce asculta vocea lui Saul. Nici urmă de vreo emoţie, doar o înclinare aprobatoare a capului

Lepădătură trădătoare, îi spuse ea în gând, abia venindu-i să creadă că îl avea în faţa ochilor pe acel Michel pe care îl cunoştea. Ar fi trebuit să îl provoace, să îi ceară să dea imediat cărţile pe faţă.

Şi dacă era înarmat? Dacă o putea înfrânge cu uşurinţă? Era evident că Michel avea prieteni periculoşi. Dacă nu era un asistent supus şi liniştit, aşa cum crezuse ea? Nu, confruntarea nu era o idee bună.

Michel şterse mesajul telefonic.

— Hristoase, ce cald e aici! mormăi, pentru sine.

Deschise o fereastră din capătul celălalt al camerei.

Apoi scoase un baton de ciocolată şi o sticlă de bere din punga cu alimente, se trânti cu zgomot pe un scaun şi deschise televizorul folosindu-se de telecomandă. Se uita la desene animate, chicotind şi sorbind din sticla cu bere.

Asta era norocul ei. Se lăsă în jos şi începu să se târască, dând să părăsească adăpostul canapelei, stând cât mai ghemuită cu putinţă. Voia să traverseze camera şi să plece apoi prin fereastra deschisă, în timp ce atenţia lui Michel era distrasă de televizor. Ieşise pe jumătate de după canapea, când îl auzi strigând:

— Hei, ce faci acolo?

El se ridică în picioare. Ea nu îndrăzni să înalţe privirea. *Fir-ar să fie, m-a prins!*

— Dă-te jos, imediat! spuse Michel, cu voce mai tandră.

Roberta ridică ochii, uluită şi derutată. El se afla în capătul opus al încăperii, lângă birou.

— Haide, scumpete, pisicuţă obraznică, n-ar trebui să faci asta.

O pisică albă, pufoasă, sărise pe birou şi lingea farfuria rămasă acolo după ultima lui gustare. O luă în braţe, dezmierzând-o cu toată dragostea. Pisica protestă cu un mieunat, se răsuci, eliberându-se din strânsoare, sări pe podea şi ieşi în fugă din cameră. Michel alergă după ea, sugându-şi degetul zgâriat.

— Lutin! Vino înapoi!

Dispăru din vedere şi îl auzi strigând din nou pisica.

— Lutin, ieşi imediat de-acolo, scârnăvie mică!

Înţelegând că i se oferise o şansă, Roberta sări în picioare, o zbughi pe coridorul scurt ce ducea către uşa de la intrare, răsuci fără zgomot butonul yalei şi se strecură afară.

12

Cu câteva luni în urmă, când fusese abordat pentru prima oară de bărbatul pe care îl ştia doar sub numele Saul, Michel Zardi nu avea habar cine era acesta sau ce voia de fapt. Nu ştia decât că i se cerea să fie cu ochii pe cercetările Robertei şi să trimită periodic rapoarte. Şi încă nu aflase cine erau oamenii care îl contactaseră şi de ce îi interesa Roberta.

De fapt, nici măcar nu-i păsa. Avea o sarcină simplă şi nu punea întrebări. Primise destul de mulţi bani ca să-şi înăbuşe curiozitatea. Ba începuse chiar să se gândească că, poate, nu voia să-şi irosească restul vieţii ca tehnician de laborator plătit cu un salariu de mizerie, mai ales acum, când Roberta era nevoită să îşi continue cercetările în propriul apartament. Promisiunea unui viitor stabil şi interesant, în care să lucreze pentru Saul şi oamenii lui, părea o perspectivă mult mai îmbietoare şi îl ajutase să-şi împietrească inima faţă de Roberta. Nu ştia care erau intenţiile acelor oameni şi nici nu se sinchisea de ele. Primea sume relativ generoase pentru o muncă relativ simplă, iar ăsta era singurul lucru care avea importanţă. Trimitea raportul despre progresele cercetărilor ei din două în două săptămâni şi, la sfârşitul fiecărei luni, în cutia poştală îşi făcea apariţia un plic burduşit de bani.

Era o piramidă a puterii, lată la bază, îngustă la vârf. La bază era mulţimea de ignoranţi, de indivizi insignifianţi, ca Michel Zardi – oameni mărunţi, a căror loialitate putea fi cumpărată cu bani puţini. În vârful piramidei erau un singur om şi un grup de colaboratori apropiaţi, aleşi pe sprânceană. Ei şi numai ei cunoşteau adevărata natură, adevăratul scop şi adevărata identitate a organizaţiei care îşi ferea cu atâta grijă activităţile de ochii indiscreţi.

Cei doi oameni din vârful acestei piramide se aflau acum în aceeaşi cameră, discutând. Era o încăpere neobişnuită, plasată sub cupola turnului din centrul unei vile elegante, în stil renascentist, din apropierea Romei.

Bărbatul masiv, autoritar, de lângă fereastră, se numea Massimiliano Usberti. Fabrizio Severini era secretarul lui particular şi singurul om în care Usberti se încredea fără rezerve şi căruia îi vorbea deschis.

— În cinci ani, dragul meu prieten, o să ne transformăm într-o forţă mult mai de temut decât acum, spunea Usberti.

Severini sorbi o înghiţitură de vin dintr-un pahar de cristal.

— Deja suntem puternici, spuse el, cu o notă de avertisment în glas. Cum credeţi c-o să ne mai putem ascunde activităţile de ochii celor din jur, dacă devenim mai numeroşi şi mai puternici?

— În momentul când planurile mele vor fi puse în aplicare, răspunse Usberti, n-o să mai fie necesar să ne ascundem. Situaţia în care ne aflăm acum, această necesitate de a păstra secretul, nu e decât o etapă temporară a evoluţiei noastre.

Dintre toţi oamenii din lume, Severini era cel mai apropiat de Usberti. Dar nici măcar el nu ştia cu certitudine către ce tindea ambiţia acestuia, care era scopul final al planurilor la care făcea aluzie atât de des. Nu insista peste măsură şi nu punea prea multe întrebări. Prietenia lor se consolidase de-a lungul anilor, în timp ce Usberti devenea tot mai puternic, tot mai încrezător în sine şi – nu-i plăcea să folosească termenul, dar nici un altul nu se potrivea – tot mai fanatic. Severini ştia că prietenul său, sau, mai degrabă, stăpânul său – transformare ce se petrecuse încet, pe nesimţite – era neîndurător şi gata să calce totul în picioare. Se temea de el şi ştia că teama lui îl încânta în taină pe Usberti.

Acesta se îndepărtă de fereastră şi reveni sub cupola imensă, realăturându-i-se secretarului. Pe masa din secolul al XVII-lea, bogat ornamentată, din lemn poleit cu aur, se afla un laptop pe care se derula un set de imagini. Erau fotografiile unei femei şi ale unui bărbat, stând de vorbă. Unul dintre cele două chipuri îi era familiar: era dr. Roberta Ryder. În curând răposata dr. Roberta Ryder...

Celălalt era al unui bărbat pe care Usberti sperase că nu avea să-l vadă niciodată. Ştia deja totul despre englez, de la unul dintre informatorii săi, care îl anunţase că un detectiv profesionist avea să le dea târcoale. Acelaşi informator îl avertizase că Benedict Hope avusese parte de o pregătire specială şi că era un om înzestrat cu o serie de talente. Fapt ce păruse să se adeverească după ce asasinul plătit trimis pe urmele lui nu se întorsese şi nu mai dăduse nici un semn de viaţă

Usberti nu se aşteptase ca Hope să ajungă aşa departe. Dar nici o grijă, avea să se împotmolească.

— Eminenţa Voastră..., începu Severini, frângându-şi agitat mâinile.

— Da, bunul meu prieten?

— O să ne ierte Dumnezeu pentru faptele noastre?

Usberti îi aruncă o privire tăioasă.

— Bineînţeles c-o să ne ierte. O facem ca să apărăm casa Domnului.

După plecarea lui Severini, răsfoi Biblia veche, legată în aur, de pe biroul său.

Şi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb, şi cel ce şedea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat, şi judecă şi se războieşte întru dreptate.

Şi este îmbrăcat în veşmânt stropit cu sânge şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.

Iar din gura lui ieşea sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea. El îi va păstori cu toiag de fier şi va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui. Dumnezeu, Atotţiitorul.[1]

Usberti închise cartea. O clipă, rămase cu ochii în gol, cu o expresie îndârjită şi autoritară. Pe urmă ridică receptorul telefonului, dând solemn din cap către el însuşi.

1 Apocalipsa 19:11; 13; 15 (n. tr.).

13

Roberta se întoarse la Citroënul 2CV, uitându-se peste umăr şi parcă aşteptându-se ca Michel Zardi să vină pe urmele ei, trântind uşa clădirii. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuşi să bage cheia în contact.

Pe drumul către casă, formă 17 şi căpătă legătura cu serviciul de urgenţe al poliţiei.

— Vreau să anunţ o tentativă de omor. În apartamentul meu e un cadavru.

Înşiră detaliile cu răsuflarea tăiată, în timp ce se strecura în viteză prin trafic, conducând cu o singură mână.

O ambulanţă şi două maşini de poliţie îşi făcură apariţia peste zece minute, când ea parca în faţa clădirii. Poliţiştii în uniformă erau conduşi de un bărbat energic, de vreo treizeci şi cinci de ani, în haine civile.

— Sunt inspectorul Luc Simon, spuse acesta, studiind-o cu atenţie. Dumneavoastră aţi raportat incidentul?

— Da.

— Deci sunteţi... Roberta Ryder? Cetăţean american. Aveţi un act de identitate?

— Acum? OK.

Scotoci prin geantă şi scoase paşaportul şi viza de lucru. Simon îşi plimbă ochii pe deasupra lor şi i le înapoie.

— Sunteţi doctor în medicină?

— În biologie.

— Înţeleg. Să mergem la locul faptei.

Urcară scara în spirală care ducea către apartamentul Robertei, cu staţiile de radio pârâind. Simon deschidea drumul, mergând repede, cu maxilarul încordat. Ea venea în urma lui cu paşi mărunţi şi iuţi, în spatele ei înşirându-se cinci sau şase poliţişti în uniformă şi o echipă de paramedici condusă de un doctor din cadrul poliţiei, care căra o trusă medicală.

Roberta îi explică lui Simon cum stăteau lucrurile, uitându-se în ochii lui de un verde-intens.

— Şi pe urmă el a căzut şi s-a înfipt în cuţit, spuse ea, gesticulând. Era un tip voinic, greu, probabil că a aterizat cu putere.

— O să vă luăm imediat o declaraţie completă. Cine e sus acum?

— Nimeni, în afară de el.

— El?

— Mortul atunci, zise ea, cu o umbră de iritare. Cadavrul.

— Aţi abandonat cadavrul? făcu el, ridicând din sprâncene. Unde aţi fost?

— În vizită la un prieten, răspunse ea, cutremurându-se când realiză cum îi sunaseră vorbele.

— Serios... OK, o să discutăm despre asta mai târziu, spuse Simon, nerăbdător. Să vedem mai întâi cadavrul.

Ajunseră în faţa uşii şi ea o descuie.

— Vă supăraţi dacă aştept afară? întrebă ea.

— Unde e mortul?

— Pe coridor, imediat după uşă.

Ceilalţi intrară pe urmele lui Simon. Unul dintre poliţişti rămase pe palier, alături de Roberta. Ea se rezemă de perete şi închise ochii.

Simon ieşi peste câteva secunde, cu o expresie severă şi, în acelaşi timp, plictisită.

— Sunteţi sigură că ăsta e apartamentul dumneavoastră? întrebă el.

— Da. De ce?

— Faceţi vreun tratament medicamentos? Suferiţi de pierderi de memorie, de epilepsie sau de alte tulburări mentale? Consumaţi droguri sau alcool?

— Ce tot spuneţi? Sigur că nu.

— Atunci explicaţi-mi asta.

Simon o înhăţă de braţ şi o împinse cu hotărâre până în prag, arătând cu degetul înainte şi privind-o, în expectativă. Roberta rămase cu gura căscată. Detectivul arăta către podeaua coridorului.

Goală. Curată. Cadavrul dispăruse.

— Aveţi vreo explicaţie?

— Poate că s-a târât în altă parte, murmură ea.

Şi ce-a făcut, a şters dâra de sânge rămasă în urma lui? Se frecă la ochi, scuturând scurt din cap.

Simon se întoarse şi o fixă cu asprime.

— Irosirea timpului poliţiei e o infracţiune gravă. V-aş putea aresta chiar acum, vă daţi seama?

— Dar vă spun că a existat un cadavru! Nu în imaginaţia mea, era chiar acolo.

— Hm, făcu Simon şi se întoarse spre unul dintre oamenii lui. Fă-mi rost de-o cafea, îi ordonă el, apoi se întoarse către Roberta cu o privire sardonică. Atunci, unde-a plecat? La baie? Poate c-o să-l găsim stând pe closet şi citind *Le Monde*?

— Nu ştiu, răspunse ea, neajutorată. Dar era acolo... N-am visat.

— Verificaţi apartamentul, le ordonă Simon poliţiştilor. Discutaţi cu vecinii, vedeţi dacă au auzit ceva.

Subordonaţii începură să scotocească locuinţa, vreo doi aruncând priviri iritate către Roberta. Simon se întoarse din nou spre ea.

— Spune-ţi că era un bărbat voinic, puternic? Şi că v-a atacat cu un cuţit?

— Da.

— Dar nu sunteţi rănită?

Ea ţâţâi din buze, iritată.

— Nu.

— Şi cum vă aşteptaţi să cred că o femeie de talia dumneavoastră – în jur de un metru şaizeci şi cinci? – poate ucide cu mâinile goale un atacator masiv, înarmat, fără să aibă nici măcar o zgârietură?

— Un moment, n-am spus nici o clipă că l-am ucis. A căzut în cuţit.

— Ce căuta aici?

— Ce caută de obicei un criminal în apartamentul cuiva? Îmi jefuia locuinţa. Mi-a întors laboratorul cu susul în jos.

— Laboratorul?

— Bineînţeles, toată casa a fost răscolită. Convingeţi-vă cu ochii dumneavoastră.

Arătă către uşa laboratorului şi Simon o deschise dintr-o lovitură. Privind peste umărul lui, văzu şocată că în încăpere era ordine – totul aşezat cu grijă la locul lui, dosarele aranjate cu meticulozitate, sertarele închise. Oare era nebună?

— Ce spărgător ordonat, comentă Simon. Aş vrea să fie toţi ca ăsta.

Unul dintre poliţişti vârî capul pe uşă.

— Domnule, vecinii de pe partea opusă a palierului au fost acasă toată după-amiaza. Spun că n-au auzit nimic.

— Hm, pufni Simon.

Îşi roti privirile prin laborator şi înhăţă o foaie de hârtie de pe biroul Robertei.

— Ce-i asta? *La science biologique de alchimie*?

O sfredeli pe Roberta cu ochii pe care şi-i ridicase de pe hârtie.

— V-am spus, sunt om de ştiinţă, bâigui ea.

— Alchimia a ajuns acum o ştiinţă? Transformaţi plumbul în aur?

— Lăsaţi-o mai moale.

— Poate că aţi inventat o metodă de a face lucrurile să... dispară? zise el, cu un gest larg, azvârlind hârtia pe birou şi străbătând camera cu paşi mari, având o ţintă anume. Şi aici ce e?

Înainte ca ea să-l poată opri, deschise uşile care dădeau către cuvele cu muşte.

— *Putain*![1] E dezgustător.

— Ţine de cercetările mele.

— E o problemă serioasă de sănătate şi de protecţie. Chestiile astea transportă bolile.

---

1 Putoare (n. tr.).

Medicul din serviciul poliţiei stătea în cadrul uşii, în spatele Robertei, dând aprobator din cap şi dându-şi ochii peste cap. Ceilalţi poliţişti terminaseră de inspectat micul apartament şi se întorceau, clătinând din cap.

— *Rien*, murmură unul dintre ei.

Roberta simţea privirile ostile care veneau din toate direcţiile.

— Cafeaua dumneavoastră, domnule.

— Ah, slavă cerului.

Simon înşfăcă paharul de plastic din mâna poliţistului şi luă o înghiţitură zdravănă. Cafeaua era singurul lucru care îl scăpa de durerile stresante de cap. Avea nevoie de mai multă odihnă. Nu dormise deloc în noaptea trecută.

— Ştiu că pare ciudat, protestă Roberta gesticulând prea mult, apărându-se; nu-i plăcea modul în care ridica glasul. Dar vă spun că...

— Sunteţi căsătorită? Aveţi un prieten? întrebă Simon, cu voce tăioasă.

— Nu, am avut un prieten, dar s-a terminat... Dar ce legătură are cu toate astea?

— Sunteţi tulburată fiindcă v-a părăsit, sugeră Simon. Poate stresul...

Ce ironie, îşi spuse, amintindu-şi de spectacolul pe care-l dăduse în noaptea trecută, în faţa Hélènei.

— A, deci credeţi că am o cădere nervoasă? Femeiuşcă nu se descurcă fără un bărbat?

El dădu din umeri.

— Ce naiba înseamnă toate întrebările astea? Cine e superiorul dumneavoastră?

— N-ar trebui să vă aventuraţi, *madame*. Nu uitaţi că aţi comis un delict serios.

— Vă rog, ascultaţi-mă. Cred că pun la cale uciderea altcuiva. E vorba de un englez.

— A, da? Cine pune asta la cale?

— Nu ştiu cine. Aceiaşi oameni care au încercat să mă ucidă pe mine.

— Atunci aş sugera că *monsieur l'Anglais* nu e în mare pericol, zise Simon şi o privi cu o expresie evidentă de dispreţ pe chipul său uscăţiv şi dur. Şi ştim noi oare cine e englezul ăsta? Poate că e prietenul în al cărui apartament aţi luat ceaiul în timp ce leşul imaginar zăcea în locuinţa dumneavoastră?

— Dumnezeule, exclamă ea, neajutorată, aproape izbucnind în râs din cauza frustrării. Spuneţi-mi că, de fapt, nu sunteţi chiar atât de bătut în cap.

— Doamnă doctor Ryder, dacă nu încetaţi imediat, vă arestez. Vă ţin sub cheie până când înconjor locul ăsta cu o bandă ca să interzic accesul şi îi pun pe criminalişti să-l inspecteze de-a fir a păr.

Aruncă paharul gol şi se îndreptă către ea. Chipul i se înroşea văzând cu ochii. Roberta se trase înapoi.

— O să fiţi examinată de medicul poliţiei, continuă el. Ca să nu mai pomenesc despre o evaluare psihologică completă, efectuată de un psihanalist.

O să pun Interpolul să vă verifice contul bancar. O să vă dezmembrez viaţa bucată cu bucată... aici vreţi să ajungem?

Roberta ajunsese să se lipească cu spatele de perete. Nasul lui Simon aproape că îl atingea pe al ei, ochii lui aruncau flăcări.

Toţi poliţiştii se uitau înmărmuriţi la inspector. Doctorul veni în spatele lui şi îi atinse umărul cu blândeţe, rupând tensiunea. Simon făcu un pas înapoi.

— Daţi-i drumul! ripostă ea, ţipând. Ridicaţi-mă! Am dovezi, ştiu cine e implicat în toate astea.

El o privi cu asprime.

— Deci vreţi să fiţi vedetă în propriul dumneavoastră film? V-ar plăcea, nu-i aşa? Dar n-o să vă ofer satisfacţia asta. Îmi ajunge ce-am văzut aici. Cadavre care dispar, acvarii pline cu muşte, alchimie, scenarii criminale. Îmi pare rău, doamnă doctor Ryder, poliţia nu prestează servicii în folosul ţicniţilor care vor să ajungă în centrul atenţiei, spuse el şi îndreptă degetul către ea, într-un gest moralizator. Consideraţi că aţi fost avertizată. Nu mai repetaţi asta pe viitor. S-a-nţeles? *Allez les gars!*[1] li se adresă celorlalţi, care ieşiră, trecând pe lângă ea şi lăsând-o singură pe coridor.

Ea rămase locului o clipă, paralizată din cauza şocului şi a surprizei, cu ochii la uşa închisă de la intrare şi ascultând ecourile paşilor grei ai poliţiştilor care coborau scara. Nu-i venea să creadă. Şi acum, ce-i mai rămânea de făcut?

„În seara asta ne ocupăm de B.H.” Ben Hope era cumva implicat în toate astea şi ea trebuia să-l prevină fără întârziere. Abia dacă îl cunoştea, dar, de vreme ce poliţia nu avea de gând să ia lucrurile în serios, era de datoria ei să îl avertizeze că se petrecea ceva, chiar dacă habar nu avea ce.

Aruncase cartea lui de vizită în coşul de hârtii, neavând intenţia de a-l căuta vreodată, dar acum îi mulţumi lui Dumnezeu fiindcă nu o pusese în aparatul de tocat hârtie. Răsturnă coşul, împrăştiind pe podeaua laboratorului bucăţi de hârtie, coji de portocale şi cutii stâlcite de băuturi răcoritoare. Cartea de vizită era sub ele, pătată cu stropi de coca-cola. Înhăţă telefonul şi apăsă tastele de parcă ar fi vrut să le străpungă, apoi şi-l apăsă pe ureche şi aşteptă să se facă legătura.

Auzi o voce răspunzându-i.

— Alo, Ben? începu ea cu disperare.

Şi apoi realiză ce anume auzea.

— Bine aţi venit în mesageria vocală Orange. Ne pare rău, dar persoana pe care aţi apelat-o nu este disponibilă...

1 Haideţi, băieţi! (n. tr.).

14

Locul ales de Ben pentru întâlnirea din seara aceea era biserica Madeleine, de la marginea cartierului Operei. Avea obiceiul de a nu stabili niciodată un punct din apropierea locuinţei sale pentru a intra în contact cu cineva sau pentru a fi luat cu maşina. Nu-i plăcuse că oamenii lui Fairfax îi localizaseră casa din Irlanda şi că veniseră să-l ia de acolo.

Ieşi din apartament la ora opt şi jumătate şi se îndreptă în pas vioi către staţia de metrou Richelieu Drouot. Până la destinaţie nu avea decât două staţii cu trenul care trepida şi hodorogea. Se strecură prin mulţimea care umplea tunelele pardosite cu dale şi ieşi din nou la suprafaţă în Place de la Madeleine. Stând la poalele bisericii impunătoare, îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de una dintre coloanele corintice, urmărind din priviri traficul din jur.

Nu avu prea mult de aşteptat. La ora întâlnirii, o limuzină Mercedes imensă viră, ieşind din fluxul automobilelor, şi se opri lângă bordură. Şoferul în livrea coborî.

— *Monsieur* 'Ope?

Ben dădu din cap. Şoferul îi deschise portiera din spate şi el se urcă în maşină. Privi Parisul care îi defila prin faţa ochilor. Se întunecase când părăsiră periferia oraşului şi limuzina prelungă şi silenţioasă îşi croi drum în exterior, pe şosele de ţară neluminate şi din ce în ce mai înguste. Tufişuri, copaci şi, din când în când, câte o clădire cufundată în întuneric şi câte o mică bornă de pe marginea drumului licărind în lumina farurilor.

Şoferul era scump la vorbă şi Ben se lăsă în voia gândurilor. Loriot era, fără îndoială, un editor foarte prosper, judecând după mijlocul de transport pe care i-l trimisese. Probabil că succesul afacerilor lui nu depindea în prea mare măsură, sau chiar deloc, de publicarea volumelor cu subiect ezoteric sau legat de alchimie – în urma unei incursiuni pe website-ul intitulat *Editions Loriot* nu dăduse decât de câteva, dintre care nici una nu părea să aibă legătură cu ceea ce făcea obiectul căutărilor sale. În orice caz, acopereau un sector extrem de comercial al pieţei de carte. Dar Rose spusese că Loriot era un entuziast. Probabil că nu era vorba decât de un hobby, de un interes personal faţă de subiectul pe care îl indusese în afaceri, ca pe o activitate secundară, satisfăcându-i pe împătimiţii de alchimie, printre care se număra el însuşi. Poate avea să-l îndrume în direcţia dorită. Era posibil ca un colecţionar bogat să se afle chiar în posesia unor cărţi rare, a unor hârtii sau manuscrise personale, care se puteau dovedi interesante. Şi chiar... nu, asta ar fi însemnat să-şi facă prea multe speranţe. Nu trebuia decât să aştepte şi să vadă ce avea să-i aducă întâlnirea din seara aceea. Se uită la cadranul luminos al ceasului. Trebuiau să ajungă în curând. Gândurile îi fugiră în altă parte.

Simţi că Mercedesul încetinea. Oare ajunseseră? Scrută drumul întunecos uitându-se prin parbriz, pe lângă umărul şoferului. Nu se aflau în nici un sat şi în apropiere nu părea să fie nici o casă. Văzu un indicator rutier imens, strălucind în lumina farurilor.

ATENŢIE

TRECERE LA NIVEL CU CALEA FERATĂ

Barierele de lemn erau ridicate, permiţând ca maşina să treacă pe dedesubt. Limuzina urcă încet pe şine şi se opri. Şoferul se întinse ca să apese un buton de pe consola de alături şi sistemul de blocare centralizată a portierelor acţionă cu un pocnet sec. Un huruit şi geamul despărţitor din sticlă groasă se înălţă, compartimentând limuzina.

— Hei! strigă Ben, lovind în geam.

În compartimentul izolat fonic, vocea lui avea un sunet cavernos.

— Ce se întâmplă?

Şoferul îl ignoră. Încercă portiera, ştiind dinainte că avea să fie încuiată.

— De ce ne-am oprit? Hei, cu tine vorbesc!

Fără să-i arunce o privire şi fără să-i răspundă nici măcar cu un cuvânt, şoferul opri motorul şi farurile se stinseră. Deschise portiera grea şi în interior se aprinse lumina. Ben observă că geamul despărţitor era armat cu inserţii de oţel, încrucişate în interior pentru a alcătui o plasă compactă.

Şoferul coborî netulburat din maşină. Trânti uşa şi totul se cufundă în întuneric. Fasciculul palid şi săltăreţ al unei lanterne îşi făcu apariţia când omul prinse să se îndepărteze pe drumul pustiu, inspectându-l. Raza mătura şoseaua dintr-o parte într-alta de parcă ar fi căutat ceva aflat undeva, în faţa lui. Lumina tremurătoare se opri asupra unui Audi negru, parcat pe marginea şoselei, la vreo cincizeci de metri dincolo de calea ferată. Stopurile se aprinseră şi cineva deschise o uşă când şoferul limuzinei ajunse în dreptul automobilului. El se urcă.

Ben ciocăni în geamul despărţitor, apoi în cel fumuriu al portierei. Stopurile de la Audi erau singurul lucru pe care îl putea desluşi în întuneric. Cam după un minut, automobilul demară şi dispăru pe drum.

Pipăi partea din spate a Mercedesului, în căutarea unei căi de ieşire. Încercă din nou uşile, ştiind că era inutil şi luptându-se cu o îngrijorare crescândă. Trebuia să existe o posibilitate de scăpare. Întotdeauna exista una. Fusese în situaţii şi mai rele.

Din exterior se auzi un sunet, un clinchet de clopoţel. Urmară o serie de zgomote mecanice şi barierele de lemn coborâră. Cu toate că nu desluşea nimic în întuneric, scena i se contura în minte cu o claritate desăvârşită.

Mercedesul stătea de-a curmezişul şinelor, prins între bariere, iar un tren era din ce în ce mai aproape.

— Nu ţi-a scăpat nimic, Godard? întrebă Berger, tipul gras de la volan, uitându-se peste umăr când şoferul limuzinei se urcă, instalându-se pe bancheta din spate a Audiului.

Godard îi luă şapca.

— Nici o problemă.

Rânji. Berger porni motorul.

— Să mergem să bem berea aia.

— N-ar fi bine să mai rămânem aici o vreme? întrebă cel de-al treilea bărbat, uitându-se plin de nervozitate la ceas.

Aruncă o privire neliniştită către Mercedesul care se zărea, ca o umbră, la cincizeci de metri în spatele lor.

— Nu... de ce dracu'?

Berger râse pe înfundate în timp ce băga în viteză şi demara, accelerând în trombă.

— Trenul ajunge peste vreo două minute. Nemernicul de *rosbif* nu pleacă nicăieri.

Ochii lui Ben se obişnuiseră de acum cu întunericul. Văzut prin fereastra laterală a Mercedesului, orizontul era o porţiune în formă de V din cerul negru, presărat cu stele şi flancat de rambleurile abrupte şi încă şi mai negre care se înălţau de o parte şi de alta a şinelor. În timp ce privea într-acolo, un licăr palid, pe care îl desluşea între rambleuri, creştea în ritm constant, devenind tot mai strălucitor. Se transformă în două lumini distincte, aflate încă la mare depărtare, dar luând proporţii în mod alarmant pe măsură ce trenul se apropia. Zgomotul roţilor de oţel care rulau pe şine se detaşa cu greu de fundalul vâjâitului din capul său.

Izbi geamul cu mai multă putere. *Păstrează-ţi sângele rece*. Scoase revolverul Browning din toc şi îl folosi ca pe un ciocan, lovind fereastra de mai multe ori cu patul. Geamul nu cedă. Roti pistolul în mână, îşi protejă faţa cu braţul liber şi trase un foc în fereastră. Huruitul tot mai puternic al trenului se pierdu într-un şuierat strident când zgomotul împuşcăturii prindea să-i reverbereze în urechi. Geamul se deformă, străbătut de o reţea de fisuri ca o pânză de păianjen, dar nu se sparse. Sticlă antiglonţ. Lăsă arma în jos. Nu avea sens să încerce să distrugă încuietorile portierelor – ar fi fost nevoie de peste zece gloanţe de calibru mic, de numai 9 milimetri, ca să străpungă oţelul masiv.

Ezită, apoi începu să izbească din nou în geam. Luminile îndepărtate deveneau din ce în ce mai mari şi mai puternice, inundând spaţiul dintre cele două rambleuri cu un halou de un alb strălucitor.

Ceva se izbi de sticlă şi el se retrase de lângă portieră. După scâşnetul unei alte lovituri, geamul fisurat se bombă înspre el.

O voce din exterior, estompată, dar familiară.

— Eşti acolo? Ben?

Era vocea unei femei. Cu accent american. Vocea Robertei Ryder!

Roberta izbi din nou fereastra cu levierul din trusa de scule a Citroënului. Geamul armat se deformase, dar nu ceda. Trenul se apropia cu repeziciune.

— Ben, ţine-te bine, o să urmeze o lovitură serioasă! strigă ea prin geamul fisurat.

Şuieratul trenului era tot mai puternic. Ben abia dacă auzi portiera Citroënului trântindu-se şi scâncetul motorului de mică putere. Automobilul model 2CV ţâşni dintr-odată înainte, sfărâmă barierele şi îşi lansă greutatea neglijabilă asupra spatelui masiv al Mercedesului. Parbrizul Robertei se făcuse praf în urma impactului cu bara de lemn. Metalul scrâşni lovindu-se de metal. Ea apucă maneta de viteze şi o trase cu brutalitate şi cu un cârâit în marşarier, eliberând ambreiajul şi derapând cu spatele, pregătindu-se de o altă lovitură.

Limuzina fusese împinsă cu un metru înainte, brăzdând pământul cu roţile blocate. Roberta izbi Mercedesul pentru a doua oară şi reuşi să aducă botul maşinii imense şi grele sub bariera din partea opusă. Dar nu era suficient.

Ben se ghemuise pe podeaua din spate a limuzinei. Următoarea lovitură îl făcu să se întindă cât era de lung. Mercedesul fusese împins peste cea de-a doua linie şi bariera rămasă zăngănea pe capotă.

Trenul era aproape lângă ei, distanţa de două sute de metri care îi mai despărţea micşorându-se cu repeziciune.

Roberta apăsă încă o dată pe acceleraţie, cu sălbăticie, până la podea. Ultima şansă. 2CV-ul înfiorător de stâlcit se îndesă drept în spatele limuzinei şi ea scoase un strigăt de uşurare când văzu că o împinsese dincolo de şine.

Mecanicul văzuse automobilele de pe calea ferată. Din valul de zgomote care cobora asupră-i, Roberta distinse scrâşnetul frânelor – dar nimic nu putea opri trenul la timp. Preţ de o clipă cumplita, 2CV-ul, cu roţile învârtindu-se de-a-ndăratelea şi în gol, rămase în calea bolidului care se apropia, captiv în spatele Mercedesului, caroseriile deformate înţepenite una în cealaltă.

Pe urmă maşina stâlcită se desprinse şi făcu un salt înapoi, în zona sigură de dincolo de şine, exact cu o clipă înainte ca trenul să treacă şuierând, plesnind-o cu o pală de aer. Bolidul lung şi masiv fulgeră pe lângă ea vreme de zece secunde, apoi se pierdu în noapte şi micile sale lumini roşii se îndepărtară dispărând în neant.

Timp de o clipă, cei doi rămaseră în maşinile lor, în tăcere, aşteptând să li se domolească bătăile inimii şi răsuflarea. Ben puse Browning-ul înapoi, în tocul pe care şi-l fixă la locul lui.

Roberta coborî din automobil, îi aruncă o privire şi scăpă un geamăt involuntar. Farurile sparte atârnau afară din locaşurile lor, printre resturile

contorsionate ale capotei şi ale aripilor din faţă. Păşi peste şanţurile lăsate de limuzină, cu genunchii tremurând.

— Ben? Spune ceva!

— Poţi să mă scoţi de aici? se auzi din interior vocea lui înăbuşită.

Ea încercă portiera din faţă a Mercedesului, cea din partea şoferului.

— Bravo, Ryder, ce fată deşteaptă, murmură ea, pentru sine. A fost deschisă tot timpul.

Cel puţin, cheile nu erau în contact – atunci totul ar fi fost într-adevăr stupid. Se urcă în limuzină şi lovi cu putere în geamul care o despărţea de Ben. Îi vedea imaginea neclară a chipului. Se uită în jur. Trebuia să existe un buton pentru coborârea panoului de sticlă. Dacă reuşea să-l lase în jos, el ar fi putut să iasă târâş. Descoperi un buton care părea să fie cel căutat şi îl apăsă. Nu se întâmplă nimic. Probabil că trebuia să pornească mai întâi motorul... fir-ar al dracului! Mai dădu peste un buton, îl apăsă şi mecanismul de deschidere a uşilor din spate se declanşă cu un declic reconfortant.

Ben se rostogoli afară, gemând şi frecându-şi trupul care-l durea. Îşi încheie haina, acoperindu-şi cu grijă tocul pistolului.

— Mamă, a fost pe muchie de cuţit, murmură ea. Eşti teafăr?

— O să supravieţuiesc, îi răspunse el şi arătă către 2CV-ul distrus. Mai merge?

— Mulţumesc, Roberta, făcu ea, cu ironie şi sarcasm. Ce noroc că ai apărut. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat pielea.

El nu răspunse. Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la ceea ce mai rămăsese din Citroën.

— Ştii, chiar îmi plăcea maşina asta. E un model care nu se mai fabrică.

— O să-ţi iau alta, spuse Ben, îndreptându-se şchiopătat către 2CV.

— Păi, să ştii că o să-mi iei, continuă ea. Şi cred că-mi datorezi şi o explicaţie.

După câteva răsuciri ale cheii în contact, motorul tuşi, revenind la viaţă cu un zăngănit care părea ultimul zgomot pe care avea să-l mai facă vreodată. Roberta întoarse maşina, hârjâind cu roţile de aripile îndoite şi porniră la drum. Pe măsură ce câştigau viteză, scrâşnetul pneurilor care se frecau de metal se înteţea, transformându-se într-un urlet chinuitor, iar vântul şuiera în jurul lor, pătrunzând prin parbrizul făcut zob. Motorul era cumplit de supraîncălzit şi de sub capota stâlcită începu să izvorască un fum usturător.

— Nu pot să ajung prea departe cu asta! strigă ea, acoperind şuierul vântului şi scrutând întunericul prin geamul spart.

— Încă puţin! zbieră el, drept răspuns. Cred că am văzut un local pe drum.

15

Citroënul reuşi să ajungă până în dreptul localului liniştit de pe marginea şoselei înainte de a-şi da obştescul sfârşit din pricina unei găuri în radiator. Roberta îi aruncă o ultimă privire tristă în timp ce îl lăsau într-un colţ întunecat al parcării şi intrau, trecând pe lângă două motociclete, pe lângă câteva maşini şi pe sub strălucirea roşie, pâlpâitoare, a firmei cu neon de deasupra uşii.

Localul era aproape pustiu. Doi motociclişti pletoşi jucau biliard şi râdeau răguşit în partea din spate a încăperii, bând bere direct din sticlă.

Nu schimbară prea multe vorbe în timp ce se aşezau la o masă din colţ, departe de hard-rock-ul zgomotos ce izvora din tonomat. Ben se duse la bar şi se întoarse, după două minute, cu o sticlă de vin roşu ieftin şi cu două pahare. Le umplu pe amândouă şi îl împinse pe al ei de-a curmezişul suprafeţei pătate a mesei. Roberta luă o înghiţitură şi închise ochii.

— Doamne, ce zi! Ei, ce ai de spus?

El ridică din umeri.

— Nu făceam altceva decât să aştept trenul.

— Şi erai cât pe ce să prinzi unul.

— Am observat. Îţi mulţumesc c-ai intervenit.

— Nu-mi mulţumi. Spune-mi doar ce naiba se întâmplă şi de ce ne-a îndrăgit cineva în halul ăsta, pe neaşteptate.

— Ne-a îndrăgit? Pe amândoi?

— Da, pe amândoi, spuse ea, cu aprindere, împungând masa cu degetul. De când am avut plăcerea să te întâlnesc pentru prima oară, ceva mai devreme în cursul zilei de astăzi, am avut parte de intruşi care au încercat să mă omoare, prieteni care s-au transformat în duşmani, morţi care au dispărut din apartamentul meu şi poliţişti nemernici care m-au luat drept ţicnită.

El ascultă cu atenţie şi cu nelinişte crescândă povestea tuturor celor petrecute în ultimele câteva ore.

— Şi, colac peste pupăză, era cât pe ce să fiu făcută zob de un tren pe când încercam să-ţi salvez ţie pielea.

Tăcu o clipă.

— Fac pariu că n-ai primit mesajul meu, adăugă ea cu indignare.

— Ce mesaj?

— Poate ar fi bine să-ţi ţii telefonul deschis.

El izbucni într-un râs acru, amintindu-şi că îl închisese mai devreme, în timpul discuţiei lor. Îl scoase din buzunar şi îl repuse în funcţiune.

— Mesaj, oftă apoi, când mica pictogramă în formă de plic licări pe ecran.

— Bravo, Sherlock, zise ea. Pe urmă, ai avut noroc că, atunci când am văzut că nu mă suni, m-am hotărât să vin şi să te avertizez personal. Deşi încep să mă-ntreb de ce m-am ostenit.

El se încruntă.

— Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti?

— Ai uitat? Eram acolo când ai primit un telefon de la...

— Loriot.

— Nu contează. Ai nişte prieteni încântători. Oricum, mi-am adus aminte c-ai spus că, în seara asta, o să fii la Brignancourt şi mi-am închipuit că aş putea să dau de tine acolo, înainte de a fi prea târziu. (îi aruncă o privire aspră.) Ai de gând să-mi spui ce se-ntâmplă, Ben? Ziariştii de la *Sunday Times* au mereu o viaţă atât de palpitantă?

— Se pare că tu ai avut o zi mult mai palpitantă decât mine.

— Termină cu prostiile. Ai ceva de-a face cu toate astea, nu-i aşa?

El păstră tăcerea.

— Ei? Nu-i aşa? Haide – faptul că ţi-ai făcut apariţia ca să te interesezi de munca mea, că am fost fotografiaţi şi că cineva a încercat să ne ucidă pe amândoi în aceeaşi zi nu e decât o coincidenţă, asta ar trebui să cred? Cine eşti, de fapt?

El reumplu ambele pahare, strivi mucul de ţigară în scrumiera Gauloises şi îşi aprinse imediat alta.

Ea tuşi.

— Chiar trebuie să faci asta?

— Da.

— Aşadar, ai de gând să-mi spui, sau chem poliţia?

— Crezi că de data asta or să te creadă?

Mecanicul trenului îşi continuă drumul cu inima încă în gât. În momentul în care cele două maşini de pe calea ferată îi apăruseră în bătaia farurilor, fusese prea târziu ca să mai poată face ceva. Respiră adânc. Dumnezeule mare! Până atunci, pe linie nu se mai întâmplase să fie nimic altceva decât vreo căprioară. Nu-i făcea plăcere să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă maşinile nu s-ar fi dat deoparte la timp.

Ce fel de idiot trece pe sub bariere când vede venind un tren? Probabil nişte puştani, umblând creanga în maşini furate. Oftă prelung în timp ce îşi simţea bătăile inimii domolindu-se, apoi se întinse după microfonul aparatului de emisie-recepţie.

— Ah, fir-ar al dracului.

— V-am spus că ar fi trebuit să rămânem pe-aproape.

Cei trei bărbaţi stăteau în Audi, cu ochii la calea ferată pe care abandonaseră Mercedesul ceva mai devreme. Naudon le aruncă colegilor săi o privire caustică şi se lăsă pe spătarul banchetei. În timp ce Berger şi Godard

stătuseră la bar, chicotind, el ascultase radioul. Dacă ar fi avut loc un accident de tren, faptul ar fi fost anunţat.

Nimic – motiv pentru care continuase să-i bată la cap pe ceilalţi, până când se lăsaseră convinşi, în cele din urmă, numai ca să-i închidă gura.

Şi avusese dreptate. Nu tu maşină strivită, nu tu tren deraiat, nu tu englez mort. Mertzul gol stătea la câţiva metri de calea ferată şi categoric nu arăta ca o maşină izbită de un tren în plină viteză.

Mai mult decât atât, nu era singur. Caroseria lui întunecată reflecta luminile albastre ale girofarurilor celor două maşini de poliţie parcate alături de el, de o parte şi de alta.

— E groasă rău, murmură Berger, strângând în mâini volanul.

— Credeam c-ai spus că poliţia nu trece niciodată pe-aici, zise Godard. Asta a fost tot şpilul, de-aia am ales locul ăsta, nu?

— Eu v-am spus, repetă Naudon, de pe bancheta din spate.

— Cum naiba...

— Ei, băieţi, şeful n-o să fie încântat.

— Ar trebui să-l suni.

— Nici nu mă gândesc. Sună-l tu.

Poliţiştii pieptănară locul, plimbându-şi razele lanternelor încoace şi încolo, pe fundalul sonor al pocnetelor şi pârâiturilor staţiilor de emisie-recepţie.

— Uite, Jean Paul, spuse unul dintre ei, ridicând emblema de pe masca unui Citroën, pe care o găsise zăcând în noroi. Sunt cioburi de far peste tot, adăugă el.

— Mecanicul trenului a spus ceva despre un Deux-Cheveaux, răspunse altul.

— Unde s-o fi-dus?

— Nu prea departe, asta e sigur. Lichidul de răcire e împrăştiat.

Alţi doi poliţişti scăldau în lumina lanternelor interiorul limuzinei. Unul dintre ei observă un mic obiect strălucitor zăcând pe podea, în partea din spate. Scoase din buzunar un stilou pe care îl folosi ca să ridice tubul de cartuş consumat.

— Hei, ce-i asta? Un tub de cartuş de 9 milimetri, constată el, apoi îl duse la nas şi simţi mirosul de cordită. Tras de curând.

— Pune-l într-o punguţă.

Un alt poliţist găsi altceva, o carte de vizită rămasă pe banchetă, şi îşi aruncă ochii pe ea în lumina lanternei.

— E numele unui străin.

— Ce credeţi că s-a întâmplat aici?

— Cine ştie?

Camionul pentru remorcări al poliţiei sosi peste douăzeci de minute. Sub vârtejul de lumini albastre şi portocalii, Mercedesul lovit fu agăţat şi îndepărtat, o maşină de poliţie deschizând drumul şi alta încheind convoiul. Calea ferată rămase în beznă şi în tăcere.

16

Roma

Cei doi bărbaţi care veniseră în noaptea aceea acasă la Giuseppe Ferraro şi care îl duseseră cu maşina în afara oraşului îl escortau acum în sus pe scara impunătoare a domului vilei în stil renascentist. Pe tot timpul drumului, nu-i adresaseră aproape nici un cuvânt. Nu era nevoie să o facă – Ferraro ştia despre ce era vorba şi de ce îşi trimisese arhiepiscopul oamenii după el. Genunchii i se înmuiară puţin când fu condus în interiorul domului şi uşa se închise în urma lui. În încăperea imensă nu era nici o altă lumină în afara celei care venea de pe casa scării şi a razelor de lună revărsate prin numeroasele ferestre de pe întreaga circumferinţă.

Massimiliano Usberti stătea la un birou aflat în partea opusă. Se întoarse încet cu faţa către Ferraro.

— Eminenţa Voastră, vă pot explica.

Ferraro îşi pregătise povestea încă de când i se telefonase de la Paris, ceva mai devreme, în cursul serii. Se aşteptase ca Usberti să-l cheme la vilă, numai că nu atât de curând. Începu să-şi înşire scuzele. Angajase nişte idioţi care îl dezamăgiseră. Nu era vina lui că englezul scăpase, îi părea rău, cumplit de rău, şi un asemenea lucru nu se va mai întâmpla.

Usberti traversă încăperea, venind către el. Ridică mâna, într-un gest care curmă şuvoiul frenetic al justificărilor şi scuzelor lui Ferraro.

— Giuseppe, Giuseppe, nu e nevoie să-mi dai explicaţii, zise el, zâmbind şi punându-şi braţul pe după umerii bărbatului mai tânăr. Suntem oameni cu toţii. Greşim cu toţii. Dumnezeu ne acordă iertarea.

Ferraro era uluit. Nu se aşteptase să fie întâmpinat astfel. Arhiepiscopul îl conduse către una dintre ferestrele scăldate în lumina lunii.

— Ce noapte superbă, murmură el. Nu eşti de aceeaşi părere, prietene?

— Da, Eminenţa Voastră, e splendid.

— Nu te face să te simţi fericit fiindcă trăieşti?

— Ba da, Eminenţa Voastră.

— E un privilegiu să trăieşti pe pământul Domnului.

Rămaseră în picioare lângă fereastră, cu ochii la cerul de cerneală. Stelele erau cu milioanele, luna avea o limpezime de cleştar, iar Calea Lactee se arcuia, scânteind ca un şirag de mărgăritare deasupra colinelor Romei.

— Eminenţa Voastră, începu Ferraro peste câteva minute, acum îmi îngăduiţi să mă retrag?

Usberti îl bătu pe umăr.

— Firește. Dar, înainte de a pleca, aş vrea să ţi-l prezint pe unul dintre bunii mei prieteni.

— Sunt onorat, Eminenţa Voastră.

— Te-am chemat aici ca să vă puteţi întâlni. Numele lui e Franco Bozza.

Ultimele cuvinte îl izbiră atât de tare pe Ferraro, încât fu cât pe ce să leşine.

— Bozza! Inchizitorul?

Îşi simţi dintr-odată inima în gât, zvâcnind cu un zgomot surd, gura i se uscă şi îl năpădi greaţa.

— Văd că ai mai auzit despre prietenul meu, zise Usberti. El o să se ocupe de tine de acum înainte.

— Cum? Dar, Eminenţa Voastră, eu..., zise Ferraro căzând în genunchi. Vă implor...

— Te aşteaptă la parter, răspunse arhiepiscopul, apăsând pe butonul unei sonerii de pe biroul său.

În timp ce Ferraro ţipa, zbătându-se în mâinile celor doi bărbaţi care îl aduseseră şi care îl târau către uşă, Usberti îşi făcu cruce şi începu să murmure în latină, rugându-se pentru sufletul lui.

— *In nomine patris et filii et spiritus sancti, ego te absolvo*...

17

— Şi acum, încotro? întrebă Roberta, când apăru taxiul chemat să-i ia de la local.

— Păi, pentru început, tu te duci acasă, răspunse Ben.

— Îţi arde de glume? N-am de gând să mă întorc acolo.

— Care e adresa asistentului tău?

— De ce te interesează? făcu ea, urcându-se în maşină.

— Vreau să-i pun câteva întrebări.

— Şi crezi că nu vin cu tine? Am şi eu câteva întrebări pe care vreau să i le pun nemernicului.

— Ar trebui să nu te mai amesteci în povestea asta, îi spuse el.

Apoi îşi scoase portofelul.

— Ce faci? îl întrebă ea, în timp ce număra bancnotele.

El îi oferi banii.

— Îţi ajung ca să-ţi petreci noaptea asta la un hotel decent şi să pleci cu avionul către State mâine dimineaţă. Ia-i.

Ea îşi coborî ochii către bani, apoi clătină din cap şi îi împinse într-o parte.

— Ascultă, amice, sunt tot atât de amestecată pe cât eşti şi tu. Vreau să aflu ce dracu' se întâmplă. Şi sper să nu-ţi mai vină din nou ideea să te descotoroseşti de mine, adăugă ea.

Înainte ca el să-i poată răspunde, se lăsă să alunece în colţul opus al banchetei şi îi dădu taximetristului o adresă din arondismentul X al Parisului. Omul murmură ceva în barbă şi demară.

Când ajunseră la locuinţa lui Michel, găsiră strada plină de lumina becurilor intermitente albastre. În faţa blocului erau parcate o ambulanţă şi o serie de maşini de poliţie, iar o grămadă de oameni se vânzoleau în dreptul uşii. Ben îi ceru şoferul să-i aştepte, apoi el şi Roberta îşi făcură loc prin mulţime.

Consumatorii din barurile din apropiere se adunaseră în grupuri pe stradă, privind, arătând cu degetul, acoperindu-şi şocaţi gura cu palma. O echipă de asistenţi medicali împingea o targă pe role, scoţând-o din blocul lui Michel. Nu se grăbeau. Trupul de pe targă era acoperit cu un cearşaf alb, din creştet până-n picioare. În dreptul feţei, sângele îmbiba pânza, formând o pată imensă. Urcară targa în partea din spate a ambulanţei şi închiseră uşile.

— Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă Ben pe un jandarm.

— Sinucidere, răspunse scurt poliţistul. Un vecin a auzit împuşcătura.

— E vorba de un tânăr pe nume Michel Zardi? se interesă Roberta.

Ştia, cumva, pur şi simplu.

— Îl cunoşteaţi? întrebă poliţistul, fără nici o umbră de emoţie. Mergeţi înăuntru, *mademoiselle*. S-ar putea ca şeful să vrea să discute cu dumneavoastră.

Roberta se îndreptă către intrare. Ben o prinse de încheietura mâinii.

— Să plecăm de aici, o avertiză. Nu mai ai nimic de făcut.

Ea îşi smulse braţul din strânsoarea mâinii lui.

— Vreau să ştiu, ripostă, grăbindu-se să i-o ia înainte, trecând de banda întinsă de poliţie şi intrând în clădire.

El o urmă, înjurând. Un grup de poliţişti îi blocă drumul.

— Ce mizerie, spunea unul dintre ei către altul. Nici măcar mama tipului nu l-ar mai recunoaşte. Şi-a stâlcit toată faţa.

În mijlocul grupului de poliţişti dădea ordine un locotenent mic şi gras, în haine civile. Îi aruncă o privire Robertei, care se apropia de el.

— Ziarişti? Ştergeţi-o de aici, nu e nimic de văzut.

— Dumneavoastră conduceţi ancheta? întrebă ea. Sunt doctor Roberta Ryder, iar Michel este... era angajatul meu, se corectă ea. Cadavrul abia scos din clădire e al lui, nu-i aşa?

— Tocmai treceam pe aici, interveni Ben, care o ajunsese din urmă; apoi îi şopti la ureche, în engleză: Scurt şi concis, OK?

— Şi numele dumneavoastră, *monsieur*? întrebă poliţistul în haine civile, întorcându-şi către el privirea severă.

Ben ezită. Dacă îşi dădea un un nume fals, reacţia Robertei l-ar fi dat de gol.

— Se numeşte Ben Hope, se grăbi ea să răspundă şi, în sinea lui, se cutremură. Ascultaţi-mă, continuă fata cu voce puternică şi fermă, uitându-se ţintă în ochii locotenentului, Michel nu s-a sinucis. A fost omorât.

— Doamna vede crime pretutindeni, rosti cineva în spatele lor, făcându-i să se întoarcă.

Robertei îi sări inima din piept când îl recunoscu pe bărbatul care intra în încăpere. Era tânărul inspector de poliţie cu care discutase în aceeaşi zi, ceva mai devreme.

— Inspector Luc Simon, spuse el, apropiindu-se cu paşi mari; ochii lui verzi o fixau pe Roberta. V-am prevenit deja. Încetaţi să ne mai faceţi să irosim timpul. E o simplă sinucidere. Am găsit un bilet... Oricum, ce căutaţi aici?

— Ce bilet? făcu ea, bănuitoare.

Simon ridică o foaie de hârtie pe care se zăreau câteva rânduri scrise de mână.

— Spune că nu merita să mai continue. Stres, depresie, datorii, probleme obişnuite. Ne lovim de aşa ceva tot timpul.

— *Eh oui*, zise locotenentul, clătinând din cap cu un aer filozofic. *La vie c’est de la merde.*[1]

1 Viaţa-i un rahat (n. tr).

— Taci din gură, Rigault, i se adresă Simon, mârâind. Doamnă, v-am pus o întrebare. Ce căutaţi aici? E a doua oară pe ziua de azi când se întâmplă să fiu chemat pentru o alarmă falsă legată de o crimă şi să vă faceţi dumneavoastră apariţia.

— Daţi-mi voie să văd prostia aia de bilet, se răsti ea. Nici vorbă să-l fi scris Michel.

— Îmi cer scuze, i se adresă Ben lui Simon, smucind-o pe Roberta de braţ şi întrerupând-o înainte de a spune prea multe. Logodnica mea e în toane rele. Plecăm imediat.

O trase la o parte, lăsându-l pe inspector acolo, fixându-i cu o privire aspră, în timp ce subalternii se agitau în jurul lui.

— Logodnica ta? îi şuieră ea în ureche. Ce vrea să-nsemne asta? Şi dă-mi drumul, mă doare mâna.

— Ţine-ţi gura. N-ai nici un interes să-ţi petreci următoarele zece ore interogată de poliţie şi nici eu n-am chef.

— Nu e sinucidere, insistă ea.

— Ştiu, încuviinţă el, dând din cap. Acum ascultă-mă cu atenţie. Nu avem decât câteva secunde la dispoziţie. Vezi ceva care arată altfel, care a fost mutat, schimbat în vreun fel?

— Aici a fost cineva.

Arătă către birou cu o mişcare a capului şi încercă să nu se uite la enorma pată verticală de sânge de pe perete şi de pe tavan. Biroul era gol, computerul lui Michel dispăruse.

— Rigault, scoate-i pe oamenii ăştia de aici. Haideţi, daţi-i drumul!

Simon striga din partea opusă a camerei, arătând către ei.

— Am văzut destul, zise Ben. E timpul să mergem.

O conduse către uşă, dar inspectorul le ţinu calea.

— Doamnă doctor Ryder, sper că n-aveţi de gând să plecaţi din oraş. S-ar putea să vreau să mai stăm de vorbă.

Îi urmări cu sprâncenele încruntate în timp ce părăseau apartamentul. Rigault îi adresă o privire atotştiutoare şi îşi lovi tâmpla cu vârful degetului.

— Americani ţicniţi. Văd prea multe filme din alea de la Hollywood.

Simon dădu din cap, cu gândul dus:

— Poate.

18

Montpelliers sudul Franţei

— Marc, dă-mi şurubelniţa. Marc... Marc? Unde eşti, adormitule? Nătărăul ăsta mic nu învaţă nimic, niciodată.

Electricianul coborî de pe scară, lăsând sârmele să atârne libere şi rotindu-şi privirile în jur. Unde dispăruse acum? Puştiul era o pacoste. Îi părea rău că-i oferise slujba. Natalie, cumnata lui, orbită de dragostea pentru fiul ei, nu era în stare să vadă că era un ratat, ca taică-su.

— Unchiule Richard, uită-te aici.

Vocea excitată a ucenicului reverbera de-a lungul coridorului de beton. Bărbatul mai vârstnic lăsă jos trusa cu scule, îşi şterse mâinile de salopetă şi se îndreptă în direcţia din care se auzise glasul. În capătul coridorului semiobscur se afla o firidă cufundată în întuneric. Uşa de oţel se bălăngănea, întredeschisă. O scară cu trepte de piatră cobora în beznă. Richard se uită în jos.

— Ce dracu' faci acolo?

— Trebuie să vezi asta. E ciudat.

Vocea puştiului venea din interior, stârnind ecouri. Richard oftă şi coborî tropăind. Se pomeni într-o pivniţă imensă şi goală. Plafonul era susţinut de stâlpi de piatră.

— E un nenorocit de beci. Hai afară, n-ai ce căuta aici. Nu mai pierde timpul.

— Da, dar uită-te.

Tânărul Marc aprinse lanterna şi Richard văzu nişte drugi de oţel scânteind în întuneric. Cuşti. Inele fixate de perete. Mese metalice.

— Haide, şterge-o de aici.

— Da, dar ce e asta?

— Nu ştiu. Cuşti pentru câini... cui îi pasă?

— Câinii nu se ţin în beci...

Nările lui Marc se schimonosiră izbite de izul puternic, de dezinfectant. Roti raza lanternei şi văzu că mirosul izvora dintr-un şanţ de beton, săpat în podea, care ducea către un capac mare de canal.

— Mişcă-te, băiete, bodogăni Richard. O să întârzii la următoarea lucrare, mă ţii în loc.

— Stai o clipă, spuse Marc.

Se apropie de obiectul pe care îl văzuse scânteind în întuneric şi îl ridică de jos. Îl studie ţinându-l în palmă, întrebându-se ce ar fi putut fi.

Richard se îndreptă cu paşi mari spre băietan, îl apucă de braţ şi îl trase către trepte.

— Uite ce e, îl avertiză. Fac meseria asta încă dinainte de-a te naşte tu. Şi am învăţat ceva: dacă vrei să ai de lucru, vezi-ţi de treaba ta şi ţine-ţi gura. OK?

— OK, mormăi băiatul. Dar...

— Nici un dar. Acum vino să-mi dai o mână de ajutor cu lanterna asta afurisită.

19

În ultimii şase ani, Ben lucrase singur. Îi plăcea libertatea de care se bucura astfel, posibilitatea de a dormi unde avea chef, de a se mişca atât de repede şi de fără zarvă şi de a ajunge atât de departe cât era cu putinţă, de a se strecura în diverse locuri şi de a le părăsi fără să atragă atenţia şi – mai presus de toate – de a avea numai şi numai grija lui. Dar acum era împovărat de femeia asta şi îşi încălca propriile reguli.

Se întoarse în locuinţa lui conspirativă pe un drum ocolit. Expresia plină de uimire de pe chipul Robertei se accentuă pe când o călăuzea de-a lungul aleii cu pavajul cârpit, prin parcarea subterană şi în susul treptelor care duceau spre uşa blindată a apartamentului său.

— Locuieşti aici?

— Casă, dulce casă.

Încuie uşa în urma lor şi tastă cifrul care dezactiva sistemul de alarmă. Aprinse luminile şi ea cercetă încăperea din priviri.

— Ce-i asta? Minimalism neospartan?

— Vrei o cafea? O gustare?

— O cafea e perfect.

Ben se duse în chicinetă şi aprinse ochiul de aragaz pe care se afla micul filtru. Cafeaua dădu în clocot în câteva minute şi el i-o servi după ce adăugă lapte fierbinte dintr-o oală. Deschise o conservă cu tocană de cârnaţi cu şuncă şi răsturnă mâncarea aburindă pe două farfurii. Încă mai avea o jumătate de duzină de sticle cu vin de masă roşu, ieftin. Luă una şi îi scoase dopul.

— Ar trebui să mănânci ceva, spuse, văzând că ea ignoră farfuria.

— Nu mi-e foame.

— OK.

O goli pe a lui, apoi o trase pe a ei în faţă şi înfulecă ce mai rămăsese din tocană sorbind din când în când, cu lăcomie, din paharul cu vin. În timp ce mânca, observă că ea tremura, ţinându-şi capul în mâini. Se ridică şi îi puse o pătură pe umeri. Ea rămase tăcută vreme de câteva minute.

— Nu pot să nu mă mai gândesc la Michel, şopti apoi.

— Nu-ţi era prieten, îi reaminti el.

— Da, ştiu, şi totuşi..., suspină ea, apoi îşi şterse ochii şi schiţă un zâmbet uşor. E stupid, nu-i aşa?

— Nu, nu e stupid. Eşti miloasă.

— O spui de parcă ar fi o calitate rară.

— E o calitate rară.

— Tu n-o ai?

— Nu, zise el şi îşi turnă ultima picătură de vin. N-o am. (Se uită la ceas.) E târziu. Mâine dimineaţă am treabă.

Goli paharul, sări de pe scaun şi apucă un morman de pături şi o pernă de pe fotoliu. Le aruncă pe podea.

— Ce faci?

— Îţi pregătesc un pat.

— Pat se cheamă ăsta?

— Ei, ai fi putut avea unul la Ritz, dacă ai fi vrut. Eu ţi l-am oferit, mai ţii minte? Apartamentul nu are decât un singur dormitor adăugă el, prinzându-i privirea.

— Aşa că îţi culci întotdeauna musafirii pe jos?

— Dacă asta te consolează, eşti primul oaspete pe care l-am avut vreodată aici. Acum, vrei să-mi dai geanta, te rog?

— Ce?

— Dă-mi geanta, repetă el.

I-o smulse şi începu să scotocească prin ea.

— Ce naiba faci?

Roberta încercă să o ia înapoi. El o împinse.

— Îl ţin eu pe ăsta, spuse, băgând mobilul ei în buzunar. Poţi să păstrezi restul.

— De ce-mi iei telefonul?

— De ce crezi? Nu vreau să dai telefoane de aici pe la spatele meu.

— Doamne, dar n-ai nici un pic de încredere în oameni.

— Am încredere în mine, ripostă el, apărându-se, pentru a realiza apoi că nu era adevărat.

Roberta nu reuşi să doarmă prea bine în noaptea aceea, pentru că nu izbutea să scape de amintirea întâmplărilor de peste zi. Poate era nebună fiindcă rămăsese acolo în loc să ia banii şi să se urce în primul avion către casă, din dimineaţa următoare. Şi ce era cu acest Ben Hope? Greşise alegând să rămână alături de el? Indiferenţa lui era oarecum înspăimântătoare – felul în care te privea cu ochii ăia spălăciţi şi faptul că niciodată nu-ţi puteai da seama ce gândea. Cine era, de fapt? Ştia prea puţine lucruri despre el, mult mai puţine decât ştia el despre ea.

Abandonă gândurile şi îşi săltă capul de pe pernă, încordată şi cu urechile ciulite. O voce. Se strădui să se orienteze în încăperea întunecoasă, câtuşi de puţin familiară. Reuşi să o facă după câteva secunde şi realiză că glasul se auzea de dincolo de uşa dormitorului. Era glasul lui Ben. Nu desluşea ce anume spune. Vocea deveni mai puternică, protestând împotriva unui anumit lucru. Oare vorbea la telefon? Se ridică din patul ei improvizat şi se furişă către

camera lui, în lumina palidă a lunii. Îşi lipi cu delicateţe urechea de uşă, având grijă să nu facă nici un zgomot, şi ascultă.

Ben nu vorbea, ci gemea – iar vocea lui părea îndurerată, chinuită. Murmură câteva cuvinte pe care ea nu le înţelese, apoi strigă, cu glas mult mai puternic. Roberta era cât pe ce să deschidă uşa, când îşi dădu seama că visa.

— Ruth! Nu pleca! Nu! Nu! Nu mă părăsi!

Strigătele scăzură iarăşi până la un murmur nedesluşit şi ea rămase acolo, în întuneric, ascultându-l vreme îndelungată cum plângea ca un ţânc.

20

Încă de pe când era copil de oameni săraci din zona rurală a Sardiniei, Franco Bozza se delectase provocând durerea. Primele lui victime fuseseră insectele şi viermii şi, puştan fiind, petrecuse multe ore aducătoare de mulţumire punând la punct metode din ce în ce mai elaborate de a le diseca încet, privindu-le cum se zvârcoleau şi mureau. Înainte de a împlini opt ani, făcuse progrese exersându-şi talentele pe păsări şi mamifere mici. Primii care avuseseră de suferit fuseseră nişte pui care abia învăţau să zboare, găsiţi într-un cuib. Pe urmă au început să dispară câinii din zonă. Pe parcursul adolescenţei, Franco se transformase într-un maestru al torturii şi un expert în prelungirea agoniei. Adora asta. Pentru că, făcând-o, se simţea mai viu ca niciodată.

La vârsta de treisprezece ani, când părăsise şcoala, catolicismul începuse să-l fascineze aproape în aceeaşi măsură.

Era vrăjit de cele mai crude dintre imaginile tradiţiei creştine: încoronarea cu spini, stigmatele sângerânde ale lui Hristos, felul în care fuseseră bătute piroanele în cruce, trecând prin mâini şi picioare. Franco îşi desăvârşise deprinderile de bază ale ştiinţei de carte, căpătate în şcoală, numai ca să poată citi delicios de înspăimântătoarea istorie a Bisericii. Într-o bună zi, dăduse din întâmplare peste o carte veche, care descria persecuţiile la care fuseseră supuşi ereticii din perioada medievală de către Inchiziţie. Citise că, în anul 1210, după cucerirea unei fortăreţe cathare, comandantul trupelor Bisericii ordonase ca unui număr de o sută dintre ereticii capturaţi să li se taie urechile, nasurile şi buzele şi să li se scoată ochii pentru a fi apoi puşi să defileze prin faţa meterezelor altor castele cathare, dând astfel un exemplu. Băiatul fusese extrem de exaltat de ideea acestui geniu macabru şi zăcea noaptea în pat, treaz de-a binelea, regretând că nu putuse lua cumva parte la evenimentele de atunci.

Franco se îndrăgostise de arta religioasă şi era în stare să străbată kilometri întregi pentru a ajunge în cel mai apropiat oraş ca să meargă la bibliotecă şi să venereze, cuprins de invidie, picturile istorice care înfăţişau imagini sinistre ale opresiunii religioase. Tabloul său favorit era *Carul cu fân*, pictat de Hieronymus Bosch în anii 1480 şi înfăţişând torturile oribile ale celor ajunşi pe mâinile demonilor, trupuri străpunse de furci şi săbii şi – ceea ce i se părea cel mai excitant – o femeie goală. Nu nuditatea în sine era aceea care îi provoca un sentiment sufocant de poftă. Femeia avea braţele legate la spate şi goliciunea nu îi era acoperită decât de o broască neagră aruncată peste organele genitale. Era o vrăjitoare. Avea să fie arsă. Asta îl excita cu atâta intensitate, aproape înnebunindu-l.

Franco află care era fundalul istoric al tablourilor lui Bosch, misoginismul feroce al Bisericii Catolice din secolul al XV-lea, perioadă din care data Bula împotriva Vrăjitoarelor, emisă de papa Inocenţiu al VIII-lea, un document ce aproba, purtând sigiliul Vaticanului, torturarea şi arderea femeilor asupra cărora plana bănuiala, oricât de vagă, că ar fi fost în legătură cu Diavolul. Continuă prin a descoperi cartea cunoscută sub numele de *Malleus Malificarum* sau *Ciocanul Vrăjitoarelor*, manualul oficial de tortură şi sadism al Inchiziţiei, redactat în folosul celor care îl slujeau pe Dumnezeu îmbibându-se de sângele ereticilor. Cartea picură în mintea tânărului Franco aceeaşi oroare violentă faţă de sexualitatea feminină care impregnase creştinismul medieval. O femeie care se lăsa în voia dragostei trupeşti, care se bucura de ea, care nu se limita la a o accepta zăcând insensibilă era, fără îndoială, mireasa Diavolului. Ceea ce însemna că trebuia să moară. Asta era partea care îi plăcea cel mai mult lui Franco.

Deveni un cunoscător desăvârşit al întregului trecut sângeros al Inchiziţiei şi al Bisericii Catolice, care o zămislise. În vreme ce alţii admirau magnificele lucrări de artă ale lui Botticelli şi Michelangelo de la Vatican, din Capela Sixtină, pentru propria lor valoare, Franco era încântat de faptul că, în timp ce acestea erau recunoscute de către Biserică, un sfert de milion de femei din întreaga Europă fuseseră arse pe rug cu binecuvântarea papei. Cu cât afla mai multe, cu atât mai mult i se întărea convingerea că a accepta credinţa catolică şi moştenirea ei era totuna cu a adopta, tacit sau altminteri, secolele de-a lungul cărora genocidul, războiul, opresiunea, tortura şi corupţia fuseseră puse în practică în mod sistematic, fără nici o restricţie. Îşi descoperise chemarea spirituală şi se lăsa în voia ei cu încântare.

În cele din urmă, în 1977, sosi vremea ca Franco să se însoare cu logodnica ce îi fusese aleasă, fiica armurierului din sat. Acceptase fără tragere de inimă să o ia de soţie pe Maria, ca să le facă pe plac părinţilor lui.

În noaptea nunţii descoperi că era impotent cu desăvârşire. Pe moment, faptul nu îl nelinişti câtuşi de puţin. Ştia deja că nu simţea plăcerea şi nu era cuprins de excitare decât atunci când avea un cuţit şi deţinea controlul. Dar, pentru că lucrurile nu se schimbau şi Franco nu manifesta nici un fel de interes faţă de sexualitatea ei, Maria începu să-l ia în râs. Într-o noapte, la câteva luni după căsătorie, ea întrecu măsura.

— O să ies în stradă, ca să găsesc un bărbat adevărat, cu ouă! îi strigă ea. Şi toată lumea o să afle că soţul meu e un *castrato*, nu e bun de nimic.

La douăzeci de ani, Franco era deja musculos şi puternic. Cuprins de furie, o înşfăcă de păr şi o târî în dormitor, unde o aruncă pe pat, o lăsă aproape leşinată dintr-o lovitură şi înfipse cuţitul în ea.

Aceea fu noaptea în care Franco descoperi cum îţi poate oferi plăcerea o femeie. El nu o atinsese – o atinsese numai oţelul. O lăsă legată de pat,

mutilată şi desfigurată pentru totdeauna. Fugi din sat în miez de noapte. Tatăl şi fraţii Mariei plecară pe urmele lui, jurând să se răzbune.

Nu se aventurase niciodată la mai mult de câţiva kilometri depărtare faţă de casă, aşa că se rătăci curând, hoinărind flămând şi fără nici un ban prin satele înverzite ale Sardiniei. Salvatore, cel mai vârstnic dintre fraţii Mariei, îl găsi într-o noapte într-un bar din apropiere de Cagliari, unde cerşea de mâncare. Se furişă în spatele lui, luându-l prin surprindere, şi îi crestă beregata cu cuţitul. Dar, chiar şi cu sângele ţâşnindu-i din rană, Franco era mai puternic. Îl înfrânse pe Salvatore, îl dezarmă şi îl înjunghie, lăsându-l fără suflare.

Era prima oară când omora un om, dar nu avea să fie şi ultima. Jefui cadavrul, luându-i toţi banii, şi fugi pe coastă, unde luă feribotul, ajungând în partea continentală a Italiei. Rana de la gât i se vindecă, dar avea să vorbească toată viaţa într-un soi de şoaptă înăbuşită.

Cu ameninţarea vendetei asupra capului, Franco era exilat din Sardinia. Cutreieră prin sudul ţării, schimbând o slujbă după alta. Dar nu scăpa niciodată de setea de a provoca durere şi, înainte de a împlini douăzeci şi patru de ani, talentele lui erau deja folosite cu bune rezultate de mafioţii care îl angajau ca să smulgă informaţii de la duşmanii capturaţi. Franco Bozza era un călău înnăscut şi reputaţia lui înfricoşătoare se răspândi curând în lumea interlopă, unde deveni cunoscut drept un torţionar extraordinar de crud şi cu sânge rece. Când trebuia să prelungească viaţa, împingând agonia către extrem, el era maestrul incontestabil.

Când nu îşi practica arta asupra vreunui biet infractor, Bozza – sau Inchizitorul, cum ajunsese să se autointituleze – ieşea noaptea pe străzi, la vânătoare de prostituate, pe care le ademenea către moarte cu vocea lui şoptită. Rămăşiţele lor triste începuseră să apară prin camerele murdare de hotel din tot sudul Italiei. Se răspândiseră zvonurile despre un „monstru”, un maniac care benchetuia, savurând durerea şi moartea, aşa cum benchetuia un vampir delectându-se cu sânge. Dar Inchizitorul îşi acoperea întotdeauna urmele. Cazierul lui era tot atât de virgin ca el însuşi.

Într-o bună zi a anului 1997, Franco Bozza primi un telefon neaşteptat – nu de la obişnuitul rechin cu reputaţie dubioasă sau de la vreun şef al Mafiei, ci de la un episcop de la Vatican.

Massimiliano Usberti auzise de Inchizitor de la spionii săi din lumea interlopă. Zelul religios notoriu al individului, devotamentul lui absolut faţă de Dumnezeu şi dorinţa lui nesmintită de a-i pedepsi pe păcătoşi erau tocmai calităţile pe care şi le dorea Usberti pentru noua sa organizaţie. Aflând care urma să fie rolul lui, Bozza profită imediat de ocazie. I se potrivea ca o mănuşă.

Organizaţia se numea *Gladius Domini*. Sabia lui Dumnezeu.

Iar el tocmai devenise lama acestei săbii.

21

— Alo, îmi puteţi da legătura cu *monsieur* Loriot, vă rog?

— Pe moment, este plecat în interes de afaceri, domnule, răspunse secretara. Nu se întoarce până în decembrie.

— Dar ieri mi-a dat un telefon.

— Mă tem că este imposibil, zise secretara, iritată. E în America de o lună.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat, spuse Ben. E evident că am fost indus în eroare. Mi-aţi putea spune dacă *monsieur* Loriot mai locuieşte încă în Villa Margaux din Brignancourt?

— Brignancourt? Nu, *monsieur* Loriot locuieşte aici, la Paris. Cred că aţi greşit numărul. La revedere.

Legătura se întrerupse.

Acum era limpede. Loriot nu-i dăduse nici un telefon, iar accidentul de pe calea ferată fusese ideea altcuiva. Exact aşa cum îşi închipuise. O altă versiune era prea puţin probabilă.

Fuma, cu gândul la cele întâmplate. Faptele îl conduceau într-o nouă direcţie. Sunase la biroul lui Loriot de la Roberta. Michel Zardi se aflase în aceeaşi încăpere, ascultase convorbirea, îi aflase numărul. Se dusese întins către uşă imediat după aceea – ca să cumpere peşte pentru pisică. Mda, şi ca să le dea amicilor lui numărul. Apoi ei îl sunaseră, dându-se drept Loriot. Existase un risc: dacă telefona şi adevăratul Loriot? Poate făcuseră mai întâi o verificare, aflând astfel că editorul lipsea din oraş. Planul nu era perfect, dar funcţionase. Ben îi lăsase să pună mâna pe el cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi cules un măr şi numai datorită intervenţiei oportune a Robertei nu fusese spulberat, împrăştiindu-se pe mai bine de o sută de metri de cale ferată. La ora aceea, încă l-ar mai fi adunat cu linguriţa din toate crăpăturile traverselor.

Începea să facă greşeli? Aşa ceva nu trebuia să se mai întâmple.

Pe de altă parte, totul îl conducea la concluzia că el şi Roberta Ryder erau vânaţi de aceiaşi oameni. Care nu glumeau, ceea ce îl punea în aceeaşi oală cu americanca, indiferent dacă îi convenea sau nu.

Merse de-a lungul şirului de maşini uzate, aruncându-şi pe rând ochii asupra fiecăreia. Ceva rapid şi practic. Nici prea ostentativ, nici prea vechi.

— Ce-mi puteţi spune despre asta? întrebă, arătând cu degetul spre una dintre ele.

Mecanicul îşi şterse mâinile de salopetă, lăsând două dâre paralele de ulei pe materialul de culoare albastră.

— Un an vechime şi e în stare perfectă. Cum plătiţi?

Ben se bătu cu palma peste buzunar.

— Cu bani gheaţă e bine?

Zece minute mai târziu, gonea pe Avenue de Gravelle în Peugeotul 206 sport, de culoare galbenă, îndreptându-se către principala şosea de centură a Parisului.

— Ei, Ben, pentru un ziarist, cam arunci cu bani în toate părţile, spuse Roberta, de pe scaunul de alături.

Ben chibzuise toată dimineaţa, întrebându-se ce era de făcut în privinţa ei. Primul impuls fusese să se descotorosească de ea, să-i plătească o despăgubire, să o silească să se întoarcă în State. Dar poate greşea. Poate era capabilă să-l ajute. Dorea să descopere ce se petrecea, iar el voia acelaşi lucru. Şi, pe moment, era dispusă să îi fie loială, în parte de frică, în parte dintr-o intensă curiozitate. Ceea ce nu avea să dureze dacă el continua să o ţină în întuneric, să nu-i acorde încredere.

— OK, m-ai prins. Nu sunt ziarist, îi mărturisi, încetinind când intră în traficul intens din apropiere de *périphérique*.

— Aha. Ştiam eu, izbucni ea, bătând din palme. Îmi este permis să aflu cu ce te ocupi de fapt, domnule Benedict Hope? Apropo, ăsta e numele tău adevărat?

— S-ar putea spune că sunt un căutător.

Se strecură prin trafic, aşteptă o pauză, apoi micul automobil sport acceleră, împingându-i în spătarele scaunelor, în timp ce vuietul sonor al motorului urca la un nivel plăcut auzului.

— Şi ce anume cauţi? Belele?

— Ei, da, uneori sunt un căutător de belele, făcu el, permiţându-şi un zâmbet sarcastic. Dar de data asta nu mă aşteptam la atât de multe.

— Aşadar, ce cauţi? Şi de ce ai venit la mine?

— Chiar vrei să ştii?

— Da, vreau.

— Încerc să-l găsesc pe alchimistul Fulcanelli.

Ea ridică din sprâncene.

— Ahaa... Îhî. Continuă.

— Ceea ce caut de fapt este un manuscris în posesia căruia se presupune că ar fi fost, sau pe care l-ar fi scris – nu ştiu prea multe despre asta.

— Manuscrisul lui Fulcanelli – ce poveste veche.

— Ai auzit de el?

— Sigur că da, am auzit. Dar, când te ocupi cu ce mă ocup eu, auzi o mulţime de lucruri.

— Crezi că nu există.

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie? E un soi de Sfânt Potir al alchimiei. Unii spun că există, alţii spun că nu există, nimeni nu ştie ce este de fapt şi ce conţine. Oricum, de ce îţi trebuie? Nu pari omul care să umble după aşa ceva.

— Cum adică?

— Ştii care e una dintre cele mai mari probleme ale alchimiei? pufni ea. Oamenii pe care îi atrage. Încă n-am întâlnit nici unul care să nu fie zărghit, într-un fel sau altul.

— Asta e primul compliment pe care mi-l faci.

— Nu pune la inimă. Oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare.

El păstră o clipă tăcerea.

— Nu-l vreau pentru mine. E pentru un client.

— Şi clientul ăsta crede că-l poate vindeca de o boală oarecare, este? De-aia te interesau atât de mult cercetările mele. Cauţi un soi de leac pentru cineva. Clientul nu e în toate minţile?

— Să spunem că e doar destul de disperat ca să facă asta.

— Doamne, chiar trebuie să fie. Carevasăzică, Ben, ai de gând să spui încotro ne duce această nouă jucărie sclivisită pe care ţi-ai cumpărat-o?

— Numele Jacques Clément îţi spune ceva? întrebă el.

— Bineînţeles, recunoscu ea, dând din cap cu o privire întrebătoare. A fost ucenicul lui Fulcanelli prin anii douăzeci, nu-i aşa? De ce?

— Se spune că, înainte de dispariţia sa, Fulcanelli i-ar fi încredinţat anumite documente, o lămuri el şi continuă, pentru că ea rămase în expectativă: Oricum, asta s-a întâmplat de mult, în douăzeci şi şase. Clément e mort, a murit cu ani în urmă. Dar vreau să ştiu mai multe despre ceea ce i-a dat Fulcanelli, indiferent ce-o fi fost.

— Şi cum afli?

— Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut acum trei zile, când am ajuns la Paris, a fost să verific dacă mai are rude în viaţă. M-am gândit că ele m-ar putea ajuta.

— Şi?

— Am dat de urma fiului său, André. Bancher bogat, retras din afaceri. N-a fost din cale afară de amabil. De fapt, imediat ce-am pomenit de Fulcanelli, el şi soţia lui m-au dat, practic, afară.

— Asta se întâmplă când îi vorbeşti cuiva despre alchimie, spuse ea. Bine ai venit în clubul nostru.

— Oricum, nu mi-aş fi închipuit că vreunul dintre ei o să mă caute vreodată, continuă Ben. Dar, în dimineaţa asta, în timp ce dormeai, am primit un telefon.

— De la ei?

— De la fiul lor, Pierre. Am avut o discuţie interesantă. A ieşit la iveală că au fost doi fraţi. André şi Gaston. Primul a reuşit în viaţă, al doilea a fost oaia

neagră a familiei. Gaston a vrut să continue munca tatălui lui, pe care André o detesta, spunând că e vrăjitorie.

— Se leagă.

— Şi, practic, l-au renegat pe Gaston ca pe un ţicnit, ca pe o ruşine a familiei. Nu mai au nimic de-a face cu el.

— Gaston mai trăieşte?

— Aşa s-ar părea. Locuieşte la vreo câţiva kilometri de aici, la o fermă veche.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Şi într-acolo mergem?

— Nu te ambala prea tare. E probabil un soi de aiurit... cum le spui tu?

— Zărghiţi. Termen tehnic.

— O să ţin minte.

— Prin urmare, crezi că Gaston Clément s-ar putea să mai aibă încă hârtiile alea, sau ce-or fi fiind, pe care i le-a lăsat Fulcanelli tatălui său?

— Merită să-ncerc.

— Oricum, nu mă-ndoiesc că toate astea sunt foarte interesante, spuse ea. Dar credeam că ne străduim să aflăm ce naiba se întâmplă şi de ce a încercat cineva să ne omoare.

El îi aruncă o privire grăbită.

— Încă n-am terminat. Pierre Clément mi-a mai spus ceva în dimineaţa asta. Eu n-am fost ultima persoană care a luat legătura cu tatăl lui, interesându-se de Fulcanelli. Zicea că acum două zile şi-au făcut apariţia trei bărbaţi care au vrut să afle aceleaşi lucruri şi care au întrebat şi de mine. Trebuie să existe o legătură între toate astea – tu, eu, Michel, oamenii care ne vânează şi manuscrisul.

— Ce legătură?

Roberta clătină din cap, derutată.

— Nu ştiu.

Întrebarea era dacă cei trei bărbaţi descoperiseră existenţa lui Gaston Clément, îşi spuse el. Ar fi putut nimeri într-o altă capcană.

După încă vreo oră, ajunseră la ferma părăsită despre care Pierre Clément spusese că era locuinţa unchiului său. Se opriră într-o parcare înconjurată de copaci, aflată la câteva sute de metri în susul drumului.

— Ăsta e locul, spuse Ben, uitându-se pe schiţa sumară pe care o făcuse după indicaţiile primite.

În timp ce mergeau pe jos către fermă, cerul se acoperea cu nori cenuşii, ploaia ameninţând să înceapă din clipă-n clipă. Neobservat de Roberta, Ben desfăcu fără zgomot clema care fixa cureaua de la tocul pistolului şi îşi aduse mâna deasupra pieptului când intrară în curtea cu pavajul stricat. De-o parte şi

de alta se înşirau clădirile fermei, părăsite şi în ruină. Un hambar înalt şi dărăpănat, din lemn, se vedea în spatele a ceea ce mai rămăsese dintr-un grajd de vite. Ferestrele sparte erau astupate cu scânduri. Dintr-un coş înnegrit de metal se înălţa încet o şuviţă spiralată de fum.

Ben se uită în jur cu prudenţă, gata să facă faţă unui eventual pericol. Prin preajmă nu era nimeni altcineva.

Hambarul părea să fie pustiu. În interior, aerul era dens, plin de fum şi îmbibat de izul neplăcut al gunoiului şi al unor substanţe ciudate, care ardeau mocnit. Clădirea era alcătuită dintr-o singură încăpere imensă, slab luminată de razele timide de soare ce pătrundeau prin crăpăturile scândurilor şi prin cele câteva geamuri prăfuite. Păsările gălăgioase intrau şi ieşeau printr-o gaură aflată sus de tot, în fronton. Pe una dintre laturile hambarului, pe o platformă susţinută de stâlpi din lemn negeluit, se aflau un fotoliu jerpelit, o masă pe care stătea un televizor vechi şi un pat acoperit cu un morman de pături murdare. Pe cealaltă latură era un cuptor imens, plin de funingine, a cărui uşă neagră, de fier, era întredeschisă – şi prin crăpătura aceea de câţiva centimetri ieşea un şuvoi de fum negru, însoţit de un miros înţepător. Cuptorul era înconjurat de mese improvizate, pline cu cărţi, hârtii, recipiente de metal şi de sticlă, unite prin furtunuri de cauciuc sau prin tuburi de plexiglas. Nişte lichide ciudate erau pe punctul de a da în fiert deasupra unor becuri Bunsen alimentate de la butelii de gaz, răspândind vapori urât mirositori. În colţurile întunecate erau mormane de fier vechi, lăzi stricate, vase sparte şi armate întregi de sticle goale.

— Ce cloacă, murmură Roberta.

— Cel puţin nu e plin de muşte.

— Ha, ha.

Îi adresă un zâmbet superior. *Idiotule*, adăugă, pentru sine.

Ben se apropie de una dintre mese, unde se afla ceva care îi atrăsese privirea. Era un manuscris vechi, îngălbenit, pe care îl ţineau întins bucăţile de cristale de cuarţ puse pe colţuri. Îl ridică şi pergamentul zvâcni, rulându-se şi împrăştiind un nor de firicele de praf care plutiră în fâşia de lumină strecurată prin fereastra bătută-n scânduri din apropiere. Aşează manuscrisul în calea razei de soare şi îl desfăşură cu delicateţe, ca să citească scrisul mărunt.

Dacă planta medicinală ch-heng poate prelungi o viaţă
E sigur că merită ca acest elixir să pătrundă în trupul unui om?
Prin natura sa, aurul nu rugineşte şi nu piere
Şi este lucrul cel mai preţios.
Dacă alchimistul prepară acest elixir
Viaţa lui va dura la nesfârşit,
Părul acum alb va redeveni negru,
Dinţii care i-au căzut vor creşte,
Bătrânul senil va fi iarăşi un tânăr plin de vigoare,

Cotoroanţa va fi iarăşi fecioară,
El, cel a cărui înfăţişare s-a schimbat, scapă din orice pericol.

— Ai găsit ceva? întrebă ea, uitându-i-se peste umăr.
— Habar n-am. Ar putea fi interesant, cine ştie.
— Pot să văd şi eu?

Parcurse pergamentul cu privirea. Ben cotrobăia pe masă, sperând să mai dea peste ceva asemănător, dar, printre mormanele de suluri şi teancurile de harţii murdare, cu colţurile îndoite, nu mai reuşi să găsească altceva decât grafice, tabele şi liste de simboluri, toate de neînţeles.

— Tu pricepi ceva din toate chestiile astea? oftă el.
— Ăăă, Ben...

El suflă praful de pe o carte veche.

— Ce e? murmură, ascultând-o doar pe jumătate.

Ea îi dădu un cot.

— Nu mai suntem singuri.

22

Mâna lui Ben zbură către pistol. Dar, când se întoarse şi dădu cu ochii de bărbatul care se apropia, o lăsă să cadă la loc.

Ochii bătrânului licăreau frenetic în spatele părului cărunt, lung şi încâlcit care îi atârna peste faţă, contopindu-se cu barba stufoasă. Se apropie în grabă, şontâcăind sprijinit într-un baston şi târându-şi ghetele pe podeaua de beton.

— Lasă aia jos! strigă el cu asprime, ameninţând-o pe Roberta cu un deget osos. N-o atinge!

Ea reaşeză cu delicateţe pe masă pergamentul care zvâcni, rulându-se într-un sul strâns. Bătrânul îl înhăţă, ducându-l cu furie la piept. Purta un palton murdar, foarte vechi, care atârna pe el în zdrenţe. Respira greu, şuierând.

— Cine sunteţi? îi întrebă, dezgolindu-şi dinţii înnegriţi. Ce căutaţi în casa mea?

Roberta îl privea ţintă. Arăta de parcă şi-ar fi petrecut ultimii treizeci de ani trăind de azi pe mâine pe sub podurile Parisului. *Dumnezeule mare*, cugetă ea. *Şi eu vreau sa conving lumea să ia în serios nişte tipi ca ăsta ?*

— Îl căutăm pe monsieur Gaston Clément, spuse Ben. Îmi cer scuze, uşa era deschisă.

— Cine sunteţi? repetă bătrânul. Poliţia? Poliţaii n-au ce căuta aici. Căraţi-vă.

Se retrase în întuneric, strângând sulul de pergament la piept şi agitându-şi bastonul către ei.

— Nu suntem de la poliţie. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

— Eu sunt Gaston Clément. Ce vreţi de la mine? gâfâi bătrânul.

Genunchii părură să i se înmoaie dintr-odată şi căzu, scăpând pergamentul şi bastonul. Ben îl ridică şi îl ajută să se aşeze pe un scaun. Apoi îngenunche alături de bătrânul alchimist care tuşea spasmodic şi scuipa într-o batistă.

— Mă numesc Ben Hope şi caut ceva anume. Un manuscris scris de Fulcanelli... să vă chem un doctor, domnule? Nu arătaţi prea bine.

Accesul de tuse se încheie şi Clément continuă să gâfâie vreme de un minut, ştergându-se la gură. Avea mâini osoase, deformate de artrită, cu vene albastre, proeminente, vizibile prin pielea palidă, translucidă.

— Mă simt bine, croncăni el, rotindu-şi încet capul cărunt, ca să-l vadă mai bine pe Ben. Fulcanelli?

— A fost profesorul tatălui dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da, i-a dăruit tatălui meu o enormă înţelepciune, murmură Clément.

Se lăsă pe spătarul scaunului, parcă meditând. Se întrerupse, bombănind cuvinte fără şir vreme de un minut, aparent confuz şi absent.

Ben îi ridică bastonul căzut şi i-l sprijini de scaun. Pe urmă desfăşură pergamentul care ajunsese pe podea.

— Presupun că nu...

Bătrânul păru să revină la viaţă când văzu sulul în mâinile lui Ben. Braţul lui numai piele şi os ţâşni şi i-l smulse.

— Dă-mi-l înapoi.

— Ce este?

— Ce-ţi pasă? E Secretul Vieţii fără de Sfârşit. China, secolul al II-lea. E nepreţuit.

Ochii lui bătrâni se aţintiră asupra lui Ben cu mai multă hotărâre. Se ridică clătinându-se pe picioare şi întinse către el un deget care zvâcnea.

— Ce vrei de la mine? întrebă, cu glas tremurător. Alţi străini blestemaţi care-au venit să fure!

Îşi înhăţă bastonul.

— Nu, domnule, nu suntem hoţi, îl asigură Ben. Nu vrem decât nişte informaţii.

Clément scuipă.

— Informaţii? Informaţii – asta mi-a spus şi acel *salaud*[1] Klaus Rheinfeld. Izbi cu bastonul în masă, făcând hârtiile să zboare. O mică Kraut[2] hoaţă şi ticăloasă! (Se întoarse către ei.) Acum plecaţi de aici! le strigă, făcând băşici de salivă în colţurile gurii.

Întinse braţul către o etajeră cu instrumente de laborator şi înşfăcă o eprubetă plină cu un lichid verde, aburind, pe care o agită ameninţător către ei. Dar genunchii îi cedară din nou, se împletici şi căzu. Eprubetă se izbi de podea şi lichidul verde se împrăştie în toate părţile.

Îl ridicară în picioare şi îl ajutară să urce treptele către platforma care îi servea drept locuinţă. Bătrânul Clément se aşeză pe marginea patului, arătând slăbit şi bolnav. Roberta îi aduse un pahar cu apă. După un răstimp, se linişti şi păru ceva mai dispus să stea de vorbă.

— Vă puteţi încrede în mine, îi spuse Ben serios. Nu vreau să fur nimic de la dumneavoastră. Vă plătesc cu bani gheaţă dacă mă ajutaţi. De acord?

Clément dădu din cap, luând o înghiţitură de apă.

— Perfect. Acum ascultaţi-mă cu atenţie. Înainte de dispariţia sa din 1926, Fulcanelli i-a dat tatălui dumneavoastră, Jacques Clément, anumite documente. Trebuie să aflu dacă este sau nu posibil ca tatăl dumneavoastră să fi fost în posesia unui soi de manuscris referitor la alchimie, primit de la profesorul său.

Bătrânul clătină din cap.

---

1 Lepădătură (n. tr).

2 Buruiană (n. tr).

— Tata avea o mulţime de hârtii. Înainte de a muri a distrus o mare parte dintre ele (şi faţa i se contorsionă de furie). Marea majoritate a celor rămase mi-au fost furate.

— De către acest Rheinfeld de care aţi pomenit? întrebă Ben. Cine era?

Obrajii zbârciţi ai bătrânului se înroşiră.

— Klaus Rheinfeld, spuse el, cu vocea plină de ură. Un *connard*[1], care era asistentul meu. A venit aici ca să-nveţe secretele alchimiei. A sosit într-o bună zi, rahatul ăla mizerabil, numai piele şi os, cu nimic altceva decât cămaşa împuţită cu care era îmbrăcat. L-am ajutat, l-am învăţat, l-am hrănit! (Furia îi tăia alchimistului răsuflarea.) Am avut încredere în el. Dar m-a trădat. Nu l-am mai văzut de zece ani.

— Vreţi să spuneţi că acest Klaus Rheinfeld a furat hârtiile importante ale tatălui dumneavoastră?

— Şi crucea de aur.

— O cruce de aur?

— Da, foarte veche şi foarte frumoasă. Descoperită de Fulcanelli, cu mulţi ani în urmă.

Clément se întrerupse, tuşind şi scuipând.

— Era cheia către marea cunoaştere. Fulcanelli i-a dat-o tatălui meu înainte de dispariţia sa.

— De ce a dispărut? întrebă Ben.

Bătrânul îi aruncă o privire sumbră.

— Ca şi mine, a fost trădat.

— Cine l-a trădat?

— Cineva în care avea încredere.

Buzele zbârcite i se schimonosiră într-un zâmbet plin de mister. Întinse mâna sub pat şi prinse cu băgare de seamă şi respect un caiet vechi, pe care îl scoase la lumină. Era legat în piele albastră, zgâriată, şi arăta de parcă ar fi fost ros de şoareci vreme de zeci de ani.

— Totul e aici.

— Ce e ăsta? întrebă Ben, privindu-l cu atenţie.

— Maestrul tatălui meu îşi spune povestea în aceste pagini, răspunse Clément. Asta era jurnalul lui, singurul lucru pe care nu mi l-a furat Rheinfeld.

Ben şi Roberta schimbară o privire.

— Pot să-l văd? îl întrebă el pe bătrân.

Alchimistul dădu coperta deoparte ezitând şi apropie jurnalul de Ben, ca să poată vedea. El îşi aruncă ochii asupra caligrafiei de modă veche.

— Sigur e scrisul lui Fulcanelli?

— Bineînţeles, murmură bătrânul, arătându-i semnătura de pe foaia de gardă.

— *Monsieur*, aş vrea să cumpăr acest caiet de la dumneavoastră.

1 Imbecil (n. tr.).

— Nu e de vânzare, pufni Clément.

Ben căzu pe gânduri câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat cu Klaus Rheinfeld? întrebă el. Ştiţi unde se află acum?

Bătrânul îşi încleştă pumnii.

— Arde în iad, acolo unde îi e locul, aşa sper.

— Vreţi să spuneţi că a murit?

Dar alchimistul era absent, pradă unui nou acces de bâiguieli nedesluşite.

— A murit? repetă Ben.

Clément avea privirile pierdute. Ben îi flutură mâna prin faţa ochilor.

— Nu cred că mai scoţi prea multe de la el, zise Roberta.

Ben dădu din cap. Îşi puse mâna pe umărul bătrânului şi îl scutură cu blândeţe, readucându-l la realitate.

— *Monsieur* Clément, ascultaţi-mă cu atenţie şi ţineţi minte ce vă spun. Trebuie să plecaţi de aici o vreme.

Bătrânul reuşi să-şi refocalizeze privirea.

— De ce? cârâi el.

— Pentru că e posibil să-şi facă apariţia nişte indivizi. Nu sunt oameni cumsecade şi nu e bine să-i întâlniţi, m-aţi înţeles? Au fost acasă la fratele dumneavoastră, unde au pus diverse întrebări, şi s-ar putea să ştie unde să vă găsească. Mă tem că v-ar putea face rău. Aşa că vreau să luaţi asta.

Îi întinse un teanc gros de bancnote. Clément făcu ochii mari când văzu ce multe erau.

— De ce-mi daţi bani? întrebă, cu vocea tremurând.

— Vă plătesc ca să plecaţi de aici o vreme, îi spuse Ben. Luaţi-vă nişte haine noi şi mergeţi la un doctor, dacă aveţi nevoie. Urcaţi-vă în tren, plecaţi cât mai departe cu putinţă şi închiriaţi o locuinţă pentru o lună sau două. (Duse mâna din nou la buzunar şi scoase alt sul de bancnote.) Şi vi-i dau şi pe ăştia dacă sunteţi de acord să-mi vindeţi caietul ăla.

23

— E o lectură interesantă?

— Destul de interesantă, răspunse el, ridicând ochii de pe birou.

Roberta se uita pe fereastră, sorbind din cafea cu un aer plictisit. El se întoarse la jurnal, întorcând cu grijă paginile îngălbenite de vreme şi parcurgând în grabă unele dintre însemnările caligrafiate cu scrisul uniform şi elegant al alchimistului.

— A meritat treizeci de mii?

Ben nu răspunse. Poate meritase să-i dea banii lui Clément, poate nu. Multe pagini păreau să lipsească, iar altele erau degradate şi indescifrabile. Sperase că jurnalul ar fi putut conţine nişte indicii referitoare la elixirul legendar, sau poate chiar un fel de reţetă. În timp ce îl răsfoia, înţelese că, aşteptându-se la asta, dăduse dovadă de naivitate. Părea să fie un jurnal ca oricare altul, o înregistrare a evenimentelor de zi cu zi. Ochii îi căzură asupra unei însemnări mai lungi şi se apucă să o citească.

9 februarie 1924

Drumul către vârful muntelui a durat mult şi a fost plin de pericole. Încep să fiu mult prea bătrân pentru astfel de lucruri. De multe ori m-am speriat de moarte când m-am pomenit înaintând cu neîndemânare, centimetru cu centimetru, pe un perete de stâncă aproape vertical, în timp ce ninsoarea se transforma în viscol. În cele din urmă, m-am târât până pe culme şi mi-am odihnit câteva clipe trupul frânt de oboseală, gâfâind şi cu muşchii zvâcnind din pricina efortului. Mi-am şters zăpada de pe ochi şi am ridicat privirea către ruinele castelului din faţa mea.

Curgerea veacurilor n-a avut milă de ceea ce a fost cândva fortăreaţa semeaţă a lui Amauri de Levis. Războaiele şi molimele au venit şi s-au dus, dinastiile războinice au înflorit şi s-au stins, ţinutul a trecut de la un stăpânitor la altul. S-au scurs mai bine de cinci secolele de când acest castel, pe atunci deja vechi şi dărăpănat, a fost asediat, bombardat şi, în cele din urmă, transformat în ruine de vrajba de mult uitată dintre clanuri. Din turnurile lui rotunde, puternice, n-au mai rămas decât mormane de moloz, iar muşchiul şi lichenii au năpădit zidurile pline de urmele războaielor. La un moment dat, focul trebuie să fi mistuit interiorul castelului, ducând la prăbuşirea acoperişului. Anii, vântul, ploaia şi soarele au făcut restul.

Cea mai mare parte a ruinelor sunt acoperite de grozamă şi rugi de mure şi am fost nevoit să-mi croiesc, printre ele, o cărare către arcada gotică de la intrarea principală. Din porţile de lemn putrezit pe de-a-ntregul, n-au mai rămas decât balamalele de fier care atârnă, înnegrite, niturile mâncate de rugină din arcada sfărâmată, de piatră. Dincolo de poartă, m-a izbit liniştea de mormânt a unui

cimitir suspendat deasupra acelui loc cenuşiu şi pustiit. M-am gândit, cu disperare, că nu aveam să găsesc niciodată lucrul după care venisem.
Am hoinărit prin curtea plină de zăpadă, privind ruinele zidurilor şi ale meterezelor care mă înconjurau. Am coborât treptele unei scări în spirală, la baza căreia am descoperit intrarea într-o magazie veche, unde m-am adăpostit de vânt şi am aprins focul, ca să mă încălzesc.
Viscolul m-a ţinut captiv între ruinele castelului vreme de două zile. Porţiile sărăcăcioase de pâine şi de brânză pe care mi le adusesem mi-au ajuns ca să-mi amăgesc foamea şi aveam o pătură şi o ulcică în care am topit zăpadă ca să-mi potolesc setea. Mi-am petrecut vremea explorând ruinele şi sperând cu ardoare că, în urma cercetărilor mele, ajunsesem la nişte concluzii care aveau să se dovedească a fi adevărate.
Ştiam că răsplata mea, dacă exista una, trebuia să se găsească nu deasupra pământului, printre ceea ce mai rămăsese din metereze şi din turnuri, ci undeva, dedesubt, în reţeaua de tuneluri şi încăperi săpate în stânca pe care fusese înălţat castelul. Multe dintre acestea se surpaseră în decursul vremii, dar unele rămăseseră intacte. La nivelurile cele mai adânci am dat peste nişte carcere cufundate în beznă, oasele nenorociţilor care le ocupaseră fiind transformate de mult în pulbere. Am căutat şi m-am rugat, cutreierând, la lumina lămpii mele cu ulei, pe culoarele întunecoase, cu apa picurând din tavan, şi pe scările în spirală.
După multe ore de cruntă dezamăgire, m-am târât către adâncul pământului printr-un tunel pe jumătate surpat şi m-am pomenit într-o încăpere pătrată. Am ridicat lampa şi am recunoscut plafonul boltit şi blazoanele fărâmiţate de pe gravurile în lemn, putrezite, pe care le găsisem la Paris. În momentul acela am ştiut că îmi dusesem cercetările la bun sfârşit şi inima mi-a tresăltat de bucurie.
Am dat ocol camerei până ce am ajuns în locul indicat. Am răzuit pânzele groase de păianjen şi am spulberat nori întregi de praf înainte ca semnele tocite de vreme care fuseseră dăltuite în blocul piatră să-mi apară în faţa ochilor. Acestea m-au condus, aşa cum ştiam că trebuia să se întâmple, către o anumită lespede din duşumea. Am săpat în pământul umed de pe marginile ei până am izbutit să-mi vâr degetele dedesubt şi, cu un mare efort, am ridicat-o. Când am dat cu ochii de nişa de piatră pe care o astupase şi când am înţeles ce anume găsisem, după o viaţă de cercetări, am căzut în genunchi şi am vărsat în tăcere lacrimi de uşurare şi exaltare.
Inima îmi zvâcnea, plină de teamă, în timp ce scoteam din gaură obiectul greu şi răzuiam murdăria şi resturile de putregai de pe învelişul lui din piele de oaie. Caseta de oţel se păstrase foarte bine. I-am săltat capacul folosind cuţitul drept pârghie şi aerul a ieşit din ea şuierând. Mi-am strecurat înăuntru mâna cu degete tremurătoare şi m-am îmbătat la ivirea incredibilei mele descoperiri în lumina pâlpâitoare a lămpii.
De aproape şapte sute de ani, nimeni nu-şi mai aţintise ochii asupra acelor obiecte preţioase. Ce fericire!
Cred că artefactele au fost făurite de strămoşii mei, catharii. E o lucrare înfăptuită cu mare măiestrie, ferită de trecerea vremii şi de ochii multor generaţii.

S-ar putea ca ei să fi deţinut, cu toţii laolaltă, cheia Tainei Tainelor şi ţelul tuturor lucrărilor noastre. E un miracol atât de mare, încât mă tem să îi înţeleg puterea...

Ben dădu câteva pagini, nerăbdător să afle mai multe.

3 noiembrie 1924

E aşa cum am bănuit. Pergamentul străvechi s-a dovedit a fi mult mai greu de descifrat decât îmi închipuisem. Am muncit din greu, vreme de luni de zile, ca să-i desluşesc limbajul arhaic, mesajele întortocheate şi încifrate, numeroasele şi intenţionatele erori. Dar, astăzi, eu şi Clément am fost răsplătiţi, în sfârşit, pentru truda noastră îndelungată. Substanţele s-au topit într-un creuzet, pe cuptor, după ce au fost reduse la sărurile lor şi după o pregătire şi o distilare specială. S-a auzit un şuierat înspăimântător şi laboratorul s-a umplut de şuvoaie de aburi. Eu şi Clément am fost uluiţi de mireasma de pământ reavăn şi parfumul dulceag, de flori. Apa a căpătat o culoare galbenă. În aceasta am adăugat o anumită cantitate de mercur şi am lăsat soluţia să se răcească. Când am deschis creuzetul...

Restul paginii căzuse pradă şoarecilor şi umezelii.

— Drace, murmură Ben, pentru sine.

La urma urmelor, poate obiectul ăla nu era bun de nimic. Continuă să citească, fixând cu atenţie scrisul decolorat, pe alocuri abia vizibil din cauza petelor de umezeală.

8 decembrie 1924

Cum poate experimenta cineva un Elixir al Vieţii? Am preparat licoarea respectând instrucţiunile detaliate ale strămoşilor mei. Clément, băiatul ăsta adorabil, s-a temut să-l ia. Eu am băut până acum aproximativ treizeci de drahme[1] din lichidul cu gust dulce. Nu observ nici un fel de efecte adverse. Numai timpul ne va spune care este puterea lui de a prelungi viaţa...

Foarte bine, timpul ne-o va spune, îşi zise Ben. Iritat, sări câteva pagini şi se pomeni uitându-se la o însemnare din mai 1926, care era intactă.

În dimineaţa asta, după plimbarea zilnică, m-am întors pe strada Lepic, unde am fost întâmpinat de cea mai scârboasă duhoare care a ieşit vreodată din laboratorul meu. Încă de pe când mă zoream în jos pe scările ce duc către pivniţă, ştiam ce se întâmplase şi, aşa cum mă aşteptasem într-o mare măsură, când am deschis dintr-o lovitură uşa laboratorului, l-am găsit pe tânărul meu ucenic Nicholas Daquin stând în picioare, în mijlocul unui nor de fum şi al prăpădului făcut de un experiment nesăbuit.

Am aruncat apă peste flăcări şi m-am întors către el tuşind din pricina fumului.

1 O sută şaisprezece grame (n. tr.).

— Nicholas, i-am spus, te-am prevenit

— Îmi pare rău, mi-a răspuns el, cu privirea aceea insolentă. Dar, maestre, aproape că am reuşit.

— Experienţele pot fi periculoase, Nicholas. Ai pierdut controlul elementelor. Pentru neutralizarea lor, e nevoie de o manipulare foarte delicată.

S-a uitat la mine.

— Dar mi-ai spus că simt foarte bine toate astea, maestre.

— Aşa şi este, i-am răspuns. Dar intuiţia, singură, nu e de ajuns. Talentul tău, prietene, nu e şlefuit. Trebuie să înveţi să-ţi ţii în frâu impulsivitatea tinereţii.

— Durează atât de mult să înveţi toate astea. Vreau să ştiu mai multe. Vreau să ştiu totul.

Noul meu ucenic, în vârstă de douăzeci de ani, e uneori încăpăţânat şi arogant, dar nu pot nega că are un talent deosebit. N-am mai dat niciodată peste un tânăr învăţăcel atât de nerăbdător.

— Nu te poţi aştepta să condensez, în câteva lecţii, trei mii de ani de filozofie şi eforturile întregii mele vieţi, i-am spus eu, cu răbdare. Cele mai puternice secrete ale naturii trebuie învăţate pe îndelete, pas cu pas. Asta e calea alchimiei.

— Dar, maestre, am atât de multe întrebări, a protestat Nicholas, fixându-mă cu ochii lui negri, arzători. Tu ştii atât de multe. Urăsc senzaţia asta, de a fi neştiutor.

Am dat din cap.

— O să înveţi. Dar trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti încăpăţânarea pe care o ai în fire, tinere Nicholas. Nu e înţelept să încerci să alergi atunci când încă n-ai învăţat să mergi. Pentru moment, ar trebui să te mărgineşti la studiul teoriei.

Tânărul s-a lăsat să cadă greu pe un scaun, părând agitat.

— M-am săturat să tot citesc cărţi, maestre. N-am nimic împotriva deprinderii teoriei care stă la temelia muncii noastre, dar am nevoie de ceva practic, de un lucru pe care să-l pot vedea şi atinge. Trebuie să fiu convins că tot ceea ce facem are un ţel.

I-am spus că îl înţelegeam. În timp ce îl priveam, m-a cuprins îngrijorarea că prea îndelungatele studii teoretice ar fi putut să-l îndepărteze până la urmă pe acest învăţăcel deosebit de talentat. Îmi dau eu însumi mult prea bine seama cât de aridă şi de zadarnică pare o viaţă de studiu fără răsplata unei realizări materiale, fără o recompensă palpabilă.

M-am gândit la propria mea răsplată. Oare, dacă i-aş fi împărtăşit lui Nicholas o fărâmă din acea cunoaştere incredibilă, i-aş fi satisfăcut curiozitatea arzătoare?

— Foarte bine, am spus după o tăcere îndelungată, o să-ţi îngădui să afli mai multe, să afli ceva care nu e în cărţile tale.

El a sărit de pe scaun, cu ochii scânteind de încântare.

— Când, maestre? Acum?

— Nu, nu acum, i-am răspuns. Nu mai fi atât de nerăbdător, tinere ucenic. Curând, foarte curând (aici am ridicat un deget de avertizare). Dar ţine minte un lucru, Nicholas. Nici un învăţăcel de vârsta ta nu a mai fost vreodată introdus atât de departe şi atât de iute în miezul alchimiei, nici nu a mai ajuns acolo atât de curând. E o mare responsabilitate pentru tine şi trebuie să fii pregătit să ţi-o

asumi. Odată ce ţi-am împărtăşit cele mai importante secrete, ele nu trebuie divulgate niciodată, nimănui. Absolut nimănui, înţelegi? O să te pun să faci acest jurământ solemn.

Şi-a ridicat bărbia, în stilul lui plin de mândrie.

— Jur chiar acum, a declarat el.

— Gândeşte-te bine, Nicholas. Nu te pripi. E o uşă pe care, odată ce ai deschis-o, nu o mai poţi închide.

În timp ce stăteam de vorbă, a sosit Jacques Clément, care s-a apucat să cureţe mizeria făcută de explozie. După plecarea lui Nicholas, s-a apropiat de mine cu o privire plină de nelinişte.

— Iartă-mă, maestre, a spus, şovăind. După cum ştii, nu ţi-am pus niciodată deciziile la îndoială...

— Ce te frământă, Jacques?

El mi-a vorbit cu prudenţă.

— Ştiu că îl apreciezi în mod deosebit pe tânărul Nicholas. E inteligent, are un spirit pătrunzător, în privinţa asta nu încape nici o îndoială. Dar această impetuozitate a lui... îşi doreşte învăţătura aşa cum doreşte avarul bogăţia. În el e prea multă patimă.

— E tânăr, atâta tot, am răspuns. Şi noi am fost cândva. Ce încerci să-mi spui, Jacques? Vorbeşte-mi deschis, bătrânul meu prieten.

El a şovăit.

— Maestre, eşti sigur că tânărul Nicholas e pregătit să primească aceste cunoştinţe? E un pas mare pentru el. O să facă faţă?

— Cred că da, am răspuns. Am încredere în el.

Ben închise jurnalul şi reflectă o clipă. Era limpede că, indiferent la ce s-ar fi referit acele cunoştinţe importante, Fulcanelli le aflase din artefactele pe care le recuperase din castel şi care ajunseseră, după toate aparenţele, în mâinile lui Klaus Rheinfeld. Cel puţin, acum avea un indiciu adevărat.

Pe birou, alături de el, laptop-ul scotea un zumzet discret. Ben întinse mâna şi începu să apese pe taste. Urmă obişnuitul scrâşnet strident care anunţa conectarea la internet şi pe ecran apăru pagina motorului de căutare Google. Introduse numele „klaus rheinfeld” şi apăsă pe Go.

— Ce cauţi? îl întrebă Roberta, trăgând un scaun alături de el.

Rezultatele căutării apărură pe ecran şi faptul că termenul „klaus rheinfeld” fusese găsit de două sute şaptezeci şi una de ori îl surprinse.

— Măiculiţă, murmură el şi începu să deruleze lista lungă. Mda, arată promiţător.

Klaus Rheinfeld regizează *Outcast*, cu Julia Roberts şi Hugh Grant în rolurile principale...

— „Un thriller captivant, plin de suspans... Rheinfeld e noul Quentin Taratino”, citi Roberta, cu voce tare.

Ben mârâi şi continuă să deruleze lista. Era plină, aproape în întregime, de recenziile bogate în elogii la adresa noului film *Outcast* sau de interviuri cu

regizorul său, un californian de treizeci şi doi de ani. Şi mai era şi Klaus Rheinfeld Exports, afacerea unui negustor de vinuri.

— Şi iată-l pe Klaus Rheinfeld, dresorul de cai, arătă ea cu degetul.

Mai multe dintre paginile cu rezultatele căutării se referau la un articol dintr-un mic ziar local din Limoux. Titlul era:

LE FOU DE SAINT-JEAN

— Nebunul din Saint-Jean, traduse Ben. E din octombrie ‘99... OK, ascultă aici...

„Un bărbat rănit a fost descoperit vagabondând pe jumătate dezbrăcat prin pădurea de la marginea satului Saint-Jean, în Languedoc. Conform relatării părintelui Pascal Cambriel, preotul satului, care l-a găsit, omul bolborosea într-o limbă stranie şi părea să sufere de o demenţă severă. Se crede că bărbatul, identificat după actele sale drept Klaus Rheinfeld, cu domiciliul la Paris, şi-a pricinuit o serie de răni grave de cuţit. Unul dintre infirmierii de pe ambulanţă i-a declarat reporterului nostru: « N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Avea semne stranii, triunghiuri şi cruci şi alte chestii, pe tot corpul. Era revoltător. Cum îşi poate face cineva singur una ca asta? » O serie de zvonuri au sugerat că rănile bizare sunt legate de nişte ritualuri satanice, cu toate că acest lucru a fost negat categoric de către autorităţile locale. Rheinfeld a fost tratat la spitalul Sainte Vierge...”

— Nu scrie unde l-au dus după asta. Fir-ar să fie. Ar putea fi oriunde.

— Totuşi, e în viaţă, sublinie ea.

— Sau era, acum şase ani, spuse el. Presupunând că se-ntâmplă să fie acelaşi Klaus Rheinfeld.

— Fac pariu pe orice că e acelaşi tip, zise ea. „Semne satanice”? Citeşte „semne alchimice”.

— De ce-o fi fost tăiat pe tot corpul?

Ea ridică din umeri.

— Poate era pur şi simplu nebun.

— OK... deci avem un neamţ nebun plin de răni de cuţit, care s-ar putea să deţină sau nu secrete importante legate de Fulcanelli şi care s-ar putea afla oriunde în lume. Ceea ce împuţinează grozav pistele de urmărit.

Oftă, goli ecranul şi începu o nouă căutare. Tastă numele serverului de e-mail la care era racordat Michel Zardi, aşteptă încărcarea paginii şi introduse numele de cont. Nu mai avea nevoie decât de parolă ca să-i acceseze mesajele şi ştia că majoritatea oamenilor folosesc cuvinte legate de viaţa lor particulară.

— Ce ştii despre Michel? Prietene, sau altceva de genul ăsta?

— Nu prea multe – nu avea nici o prietenă stabilă, din câte ştiu eu.

— Numele mamei?

— Ăăă... stai aşa... cred că o cheamă Claire.

El tastă numele în fereastra destinată parolei.

CLAIRE

PAROLA INCORECTĂ

— Echipa preferată de fotbal?

— N-am idee. Nu cred că era genul pasionat de sport.

— Un nume dat maşinii, sau motocicletei?

— Mergea cu metroul.

— Animale de casă?

— O pisică.

— Exact. Peştele, făcu el.

— Nemernicul ăla cu peştele lui... Cum de-am uitat? Oricum, o chema Lutin: L-U-T-I-N.

lutin

— Ura.

Mesajele lui Michel apărură pe ecran. Cele mai multe erau spam-uri, oferte de Viagra şi de prelungitoare de penis. Nimic de la vreun misterios om de legătură. Roberta se aplecă spre computer şi apăsă pe *Sent Items*. Toate mesajele care conţineau rapoartele destinate lui Saul se înşirară într-o listă lungă, în ordinea datei la care fuseseră expediate.

— Uită-te la toate astea, zise ea, plimbând cursorul pe deasupra lor. Iată-l pe ultimul, cu ataşamentul despre care ţi-am povestit.

Le deschise din nou cu un clic pe pictograma în formă de clamă şi îi arătă fişierele imagine, de tip .jpeg. El le răsfoi înainte de a închide fereastra şi de a da un clic pe *Compose New Message*. Apăru o fereastră goală.

— Ce faci?

— Îl scol din morţi pe prietenul nostru Michel Zardi. Noul mesaj i se adresa tot lui Saul, aidoma celorlalte.

Citind ce scria Ben, Roberta făcu ochii mari, alarmată.

Ghici cine e? Ai dreptate, i-aţi venit de hac cui nu trebuia. Mi-aţi ucis prietenul, nemernicilor. Acum, dacă o vreţi pe Ryder, e în mâinile mele. Urmaţi-mi instrucţiunile şi v-o predau.

— Nu e Shakespeare, dar o să rezolve problema.

— Ce dracu' tot scrii acolo?

Roberta sări în picioare, fixându-l cu o privire îngrozită. El o prinse de încheietura mâinii şi o conduse cu delicateţe înapoi, către scaun.

— Vrei să afli cine sunt oamenii ăştia, nu-i aşa?

Ea se aşează, dar în ochi i se putea citi neîncrederea. Ben oftă şi aruncă o legătură de chei pe birou.

— Poftim. Eşti liberă să pleci, dacă vrei.

Se întoarse din nou către ecran şi termină mesajul.

— Să-nceapă distracţia, spuse el, apăsând pe *Send*.

24

Gaston Clément nu se grăbise să urmeze sfatul lui Ben. Numărându-şi nou dobândita bogăţie, îşi turnă un pahar de vin ieftin şi îl bău în sănătatea ciudatului oaspete din străinătate.

Când îi dădură de urmă ceilalţi trei oaspeţi, moţăia în fotoliul lui jerpelit, cu sticla pe jumătate goală alături. Godard, Berger şi Naudon îl târâră pe tânguitorul Clément jos de pe platformă şi îl azvârliră pe podeaua de beton. Fu înhăţat şi imobilizat pe un scaun. Un pumn greu îi izbi faţa, spărgându-i nasul. Sângele îi ţâşni din nări, pătându-i barba căruntă.

— Cine ţi-a dat banii ăştia? îi răcni un glas în ureche. Vorbeşte! Şi ţeava de oţel rece a unui pistol i se lipi de tâmplă. Cine a fost aici? Cum îl chema?

Clément îşi scormoni creierul, dar nu reuşi să-şi aducă aminte, aşa că îl bătură şi mai rău. Îl loviră iarăşi şi iarăşi, până când nu-şi mai putu deschide ochii umflaţi, podeaua din jurul lui se umplu de vomă şi de sânge, iar barba şi părul îi căpătară o culoare roşie, lucioasă.

— *Il est Anglais*! slobozi el un ţipăt trunchiat şi bolborosit, amintindu-şi.

— Ce-a zis?

— Englezul a fost aici.

Faţa lui Clément se strivi de podeaua rece, cu un bocanc greu pe ceafă, ameninţând să-i frângă gâtul. Gemu, apoi leşină.

— Uşurel, băieţi, spuse Berger, coborându-şi privirea către jalnica siluetă inconştientă, de pe podea. Şeful îl vrea viu.

Când automobilul Audi demară, ieşind din ferma părăsită cu Clément înghesuit în portbagaj, flăcările se vedeau deja prin ferestrele hambarului şi fumul negru tălăzuia în văzduh.

Monique Banel se plimba prin Parc Monceau împreună cu fetiţa ei de cinci ani, Sophie. Monceau era un părculeţ încântător, unde copacii răsunau de ciripitul păsărilor şi lebedele pluteau pe lacul pitoresc, miniatural, iar lui Monique, care lucra cu jumătate de normă ca secretară, îi plăcea să se relaxeze câteva minute după terminarea programului şi se ducea să o ia pe Sophie de la grădiniţă. Îl salută cu un *Bonjour, monsieur* politicos şi plin de

voioşie pe bătrânul domn elegant care, la ora aceea, stătea adesea pe aceeaşi bancă, citindu-şi ziarul.

Fetiţa era, ca întotdeauna, foarte atentă la toate mişcările şi la toate zgomotele din parc, cu ochii inteligenţi sclipind de plăcere. În timp ce se plimbau pe una dintre potecile care şerpuiau printre pajiştile parcului, Sophie exclamă, încântată:

— *Maman*! Uite! Un căţeluş vine să ne vadă!

Mama ei zâmbi.

— Da, nu-i aşa că e drăguţ?

Căţelul era un mic cocker spaniei bine îngrijit, un King Charles Cavalier alb cu pete maro şi având o zgărdiţă roşie. Monique privi în jur. Stăpânul lui trebuia să fie pe undeva, prin preajmă. Mulţi parizieni îşi scoteau câinii la plimbare după-amiaza.

— Pot să mă joc cu el, *maman*? întrebă Sophie extaziată în timp ce micul cocker se îndrepta cu paşi mărunţi către ele. Bună, căţeluşule! strigă ea. Cum te cheamă? *Maman*, ce are în gură?

Căţeluşul ajunse lângă ele şi lăsă să cadă la picioarele lui Sophie obiectul pe care îl adusese. Îşi ridică ochii către ea, rămânând în aşteptare şi dând din coadă. Înainte ca mama să o poată opri, copila se aplecă, ridică obiectul şi îl studie plină de curiozitate. Se întoarse către Monique încruntând din sprâncene şi înălţând obiectul ca să i-l arate.

Monique Banel scoase un ţipăt. Fetiţa ei strângea cu putere între degete o bucată dintr-o mână retezată, mutilată.

25

Montpellier, Franţa

Ucenicul electricianului nu reuşea să-şi scoată din minte pivniţa. Se tot gândea la lucrurile ciudate pe care le văzuse. Ce se întâmpla acolo? Nu era un loc de depozitare. Şi, fără nici o îndoială, în beciul ăla nu se ţineau câini. Erau gratii, ca cele ale cuştilor, şi inele fixate de perete. Se gândi la tot de citise într-o carte despre castelele de pe vremuri. Clădirea modernă, cu faţada de sticlă, nu era un castel, dar, în ochii lui, pivniţa părea un soi de temniţă stranie.

Era vineri seară. Terminase lucrul la şase şi jumătate şi acum era liber până luni. Slavă Domnului. Unchiul Richard era un tip destul de cumsecade – cel puţin în marea majoritate a timpului – dar munca era plictisitoare. Unchiul Richard era plictisitor. Marc îşi dorea o viaţă mai interesantă. Mama lui îi spunea întotdeauna că avea o imaginaţie mult prea bogată. Totul era în ordine dacă voiai să fii scriitor, dar imaginaţia nu avea să aducă bani niciodată. O meserie bună – precum cea de electrician –, asta era calea pe care trebuia s-o urmeze. Nu voia să sfârşească precum tatăl lui, nu-i aşa – întotdeauna falit, cartofor, o scârnăvie care ba intra, ba ieşea din închisoare şi care îşi părăsise familia fiindcă nu suporta să aibă nici o responsabilitate? Să fie ca unchiul Richard – un om aşezat, respectabil, cu (în ordinea importanţei pe care le-o acorda Marc) o maşină nouă la fiecare doi ani, o casă ipotecată, membru al clubului local de golf, cu o soţie devotată şi doi copii – asta era viaţa pe care i-o dorea mama lui, şi nimic mai puţin decât atât. Dar Marc nu era tocmai sigur că voia să sfârşească aidoma vreunuia dintre cei doi fraţi. Avea propriile lui idei. Dacă nu putea ajunge scriitor, poate avea şanse să fie detectiv. Misterele îl fascinau şi era aproape sigur că descoperise unul.

Revenea întruna lângă sertarul noptierei, unde ascunsese obiectul găsit în beci. Nu vorbise nimănui despre el. Părea să fi fost de aur. Oare asta îl transforma într-un hoţ, aşa cum era tatăl său? Nu, îl găsise, era al lui. Dar ce reprezenta?

Termină cina, îşi puse, supus, farfuria şi tacâmurile în maşina de spălat vase şi înhăţă casca şi cheile motoretei de pe măsuţa din hol. Aruncă o lanternă într-o geantă pe care şi-o săltă pe umăr, apoi, gândindu-se mai bine, puse înăuntru şi un baton de ciocolată Poulain.

— Marc, unde te duci? se auzi vocea mamei, strigând în urma lui.

— Ies.

— Unde anume?

— Ies şi-atât.

— Bine, să nu întârzii.

Locul se afla la o distanţă uşor de parcurs cu motoreta, la vreo cincisprezece kilometri depărtare. După câteva porniri ratate şi câteva ocoluri inutile, Marc se pomeni, la căderea nopţii, în faţa portalului imens din zidul care înconjura clădirea. Porţile din bare negre de fier erau închise. Uitându-se printre ele, văzu luminile clădirii, în depărtare, printre copacii întunecaţi şi foşnitori. Opri motorul care hârâia şi găsi, pe partea cealaltă a drumului, un loc unde îşi putea ascunde motoreta uşoară printre tufişuri.

Zidul împrejmuitor de piatră se îndepărta de drum, descriind o curbă largă. Se căţără pe un val de pământ şi înaintă de-a lungul lui, umblând prin iarba înaltă, până ce ajunse în dreptul unui stejar bătrân, ale cărui ramuri treceau dincolo de coama zidului. Îşi aruncă geanta pe umăr, se căţără pe trunchi şi înaintă pe o creangă mai groasă până când reuşi să pună pe zid una dintre tălpi, urmată de cealaltă. Îşi coborî picioarele de partea opusă a zidului, lăsându-le să atârne, şi îşi dădu uşor drumul în tufişurile din curtea Centrului.

Rămase o vreme locului, sub nişte copaci, mestecând din batonul de ciocolată, cu ochii pironiţi asupra clădirii. Luminile de la parter erau aprinse. Îşi termină ciocolata, se şterse la gură şi traversă pe furiş peluza, umblând tot timpul numai prin zonele întunecoase. Ajunse lângă clădire. Ferestrele de la parter erau prea înalte ca să se poată uita înăuntru. Un grup de trepte conduceau către ceea ce părea a fi uşa principală, aflată la etajul întâi. Le urcă până la jumătate, ca să poată privi prin ferestrele luminate.

Chiar în clipa când făcea primii paşi pe trepte, în capătul aleii de la intrare se iviră nişte faruri. Porţile de fier se deschiseră automat, huruind, şi două maşini mari şi negre se apropiară, cu motoarele torcând. Trecură pe lângă el şi dispărură după un colţ. Marc le urmări, rămânând în umbră. Le văzu coborând o rampă, iar zgomotul motoarelor se amplifică brusc într-un spaţiu subteran. Dădu colţul târâş, rămânând la pândă. Auzi nişte uşi trântindu-se şi voci reverberând. Se furişă în josul rampei, mergând pe vârfuri, până când, ghemuindu-se, reuşi să vadă câţiva bărbaţi care coborau din maşini îndreptându-se către lift.

Dar ceva nu era în ordine. Unul dintre ei părea să nu vrea să meargă împreună cu ceilalţi. Era tras de braţe, vocifera şi urla, înspăimântat. Spre groaza lui Marc, un alt bărbat scoase o armă. Marc se gândi că avea să-l împuşte pe omul înfricoşat, dar, în loc de asta, el îl pocni în cap. Marc văzu stropi de sânge pe beton. Omul acum pe jumătate inconştient încetă să mai protesteze în timp ce răpitorii îl trăgeau după ei, cu picioarele târându-i-se pe podea.

Marc văzuse destule. Se întoarse şi o rupse la fugă.

Drept în braţele pregătite să-l înşface ale bărbatului înalt, îmbrăcat în negru.

26

Cârciuma lui Flann O'Brien e o oază de muzică irlandeză şi bere Guinness, aflată chiar după colţ de muzeul Luvru, nu departe de cheiul Senei. În noaptea aceea, la ora unsprezece şi douăzeci şi şapte de minute, patru bărbaţi îi trecură pragul, urmând instrucţiunile date de un Michel Zardi bine sănătos, în ciuda tuturor aşteptărilor. Se apropiară de aglomeraţia de la bar, aruncând priviri în jur. Localul era plin de râsete răguşite, de clinchet de pahare şi de sunetul viorilor şi al banjourilor.

Şeful celor patru era un bărbat chel, îndesat şi musculos, purtând o haină neagră de piele. Se aplecă peste bar şi i se adresă barmanului solid şi bărbos. Acesta dădu din cap, întinse mâna sub tejghea şi scoase un telefon mobil. I-l întinse chelului, care le făcu semn celorlalţi şi îi conduse înapoi, în stradă.

Telefonul sună la unsprezece şi jumătate fix. Chelul răspunse.

— Nu vorbi, se auzi glasul interlocutorului. Ascultă-mă şi urmează instrucţiunile întocmai. Te supraveghez.

La aceste cuvinte, chelul privi în josul şi în susul străzii. Vocea din urechea lui continuă:

— Nu te uita după mine. Mulţumeşte-te să m-asculţi. O singură mişcare greşită şi înţelegerea cade. O pierzi pe americancă şi-o să fii pedepsit.

— OK, te ascult, răspunse chelul.

— Foloseşte telefonul ăsta ca să chemi un taxi, spuse Ben, stând la volanului automobilului Peugeot 206, aflat la un kilometru distanţă în alt colţ al Parisului. Pleacă singur, repet, singur, sau femeia dispare. După ce te urci în taxi, formează „Zardi” şi îţi spun unde trebuie să mergi.

Chelul stătea în taxiul Mercedes în timp ce şoferul, un african, îl purta pe cheiul Senei. Îndepărtându-se de vaporaşele strălucitor luminate şi de grupurile de băutori şi turişti, taxiul viră, intrând pe drumul îngust ce ducea către malul întunecat al fluviului. Chelul coborî, strângând încă în mână telefonul mobil. Taxiul demară.

Se apropie de punctul de întâlnire, urmărit de ecourile stârnite de paşii lui în bezna de sub pod. Îşi roti privirile în jur.

— Ben, am o presimţire urâtă, şopti ea în întuneric. Eşti sigur că e o idee chiar atât de bună?

Alături de ei, apa fluviului se vălurea clipocind sub razele lunii. Acolo, jos, sub nivelul străzii, larma oraşului se estompa, părând să vină de la mare

distanţă. Undeva, departe, deasupra apei, se înălţa catedrala Notre-Dame, scăldată într-o lumină aurie. El se uită la ceas.

— Calmează-te.

O portieră trântită pe strada de deasupra lor, o maşină demarând, paşi. Roberta se întoarse şi văzu o siluetă apropiindu-se.

— Ben, e...

— Ascultă-mă, îi şopti el la ureche, cu blândeţe. Nu trebuie decât să ai încredere în mine. Totul o să meargă perfect.

O luă de braţ şi o conduse în afara umbrei podului în timp ce chelul venea către ei. Pe faţa acestuia se ivi un zâmbet strâmb.

— Zardi? întrebă, şi vocea lui stârni ecouri sub arcada de piatră.

— *C'est moi*, spuse Ben. *Vous avez l'argent*?

— Banii sunt aici, răspunse chelul în franceză şi ridică o servietă.

— Pune-o jos, pe pământ, îi ordonă Ben.

Chelul o lăsă din mână cu delicateţe. Pentru o clipă, îşi luă ochii de la Ben. Englezul dădu drumul braţului Robertei şi se apropie de el cu iuţeală. Îl apucă de încheietura mâinii, i-o răsuci şi îi lipi oţelul rece al amortizorului Browning-ului de creţurile gâtului.

— În genunchi.

Roberta văzu cu groază pistolul din mâna lui Ben. Vru s-o rupă la fugă, dar picioarele n-o ascultară şi rămase locului înlemnită, neizbutind să-şi ia ochii de la Ben, care înfipsese arma în ceafa bărbatului şi începuse să-l percheziţioneze. El îi surprinse o clipă expresia feţei şi înţelese la ce se gândea. Îi aruncă o privire care spunea: lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Chelul venise pregătit. Avea un Glock de calibrul 19 în haina de piele. Ben împinse arma cu piciorul, făcând-o să alunece peste malul fluviului cu un clipocit uşor.

— O să mori pentru asta, Zardi, murmură chelul.

— Eşti Saul? îl întrebă Ben.

Chelul păstră tăcerea. Ben îl pocni peste ţeastă cu patul şi cu garda trăgaciului.

— Eşti Saul? repetă el, pe îndelete.

Bărbatul scânci şi pe pielea lui lucioasă se prelinseră picături de sânge. Roberta îşi feri privirea.

— *N-non*, mormăi el, nu sunt Saul.

— Atunci cine e Saul şi unde-l găsesc?

Celălalt ezită şi Ben îl lovi iar. Bărbatul căzu la pământ şi se rostogoli cu faţa în sus, ridicându-şi ochii înspăimântaţi. Dar nu foarte înspăimântaţi. Ben îşi dădu seama că era obişnuit cu câte o mică pedeapsă corporală.

— OK, nu-mi eşti de nici un folos.

Săltă cu degetul piedica pistolului şi îl îndreptă spre chipul chelului. Probabil că privirea lui îl convinse pe acesta că nu glumea.

— Nu ştiu cine e! protestă, cu sinceritatea omului care poate pierde totul. Primesc ordine prin telefon!

— Cine pe cine sună? Tu îi telefonezi lui? Care e numărul?

Chelul îl ştia pe de rost. Îl mormăi.

Ben îl privi, întrebându-se cum să procedeze cu el. Haina bărbatului atârna desfăcută şi sub ea i se vedeau cămaşa descheiată şi lanţul de aur cuibărit pe pieptul păros. Ben mai zări şi altceva şi, continuând să-i ţină ţeava pistolul în faţă, îi sfâşie cămaşa. În lumina palidă a lunii şi a felinarelor de pe strada de deasupra, reflectată de undele domoale ale apei, desluşi un tatuaj.

O sabie, în genul celor medievale, cu lama dreaptă şi gardă dreaptă, perpendiculară, ca un crucifix. În jurul lamei era înfăşurată o panglică pe care scria: GLADIUS DOMINI.

— Ce-i asta? întrebă Ben, arătând-o cu arma.

Chelul îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi pieptul.

— Nimic.

— Sabia lui Dumnezeu, murmură Ben, pentru sine.

Îşi puse talpa pe testiculele chelului, care scoase un urlet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, interveni Roberta.

— Cred că vrei să-mi spui, zise Ben cu voce scăzută, ignorând-o şi continuând să apese.

— OK, OK, ia piciorul, gâfâi chelul, cu sudoarea şiroindu-i pe faţa schimonosită.

Ben săltă talpa, continuând să îndrepte arma cu o mână fermă către fruntea celuilalt. Acesta slobozi un oftat de uşurare şi se întinse pe pavajul de piatră.

— Sunt unul dintre soldaţii din Gladius Domini, murmură el.

— Ce e Gladius Domini?

— O organizaţie. Lucrez pentru ei... Nu ştiu...

Vocea i se stinse.

— Un soldat al Domnului, asta eşti? zise Ben. Şi atunci când ucizi oameni nevinovaţi lucrezi pentru El?

Bărbatul îl fixă cu o privire inexpresivă. Ben făcu un pas înapoi, gata să tragă.

— Acum o să-L întâlneşti personal.

— Nu! strigă Roberta, ieşind în fugă din întuneric. Ce faci?? Lasă-l să plece... te rog... trebuie să-l laşi să plece!

Ben desluşi în adâncul ochilor ei ardoarea cu care îl implora. Luă degetul de pe trăgaci şi lăsă arma în jos. O făcu împotriva oricărei raţiuni.

— Pleacă, îi spuse chelului.

Bărbatul se ridică, ţinându-se cu mâna de vintre, chinuit de durere. Avea cămaşa udă de sânge şi de sudoare.

— Cine dracu' eşti? ţipă Roberta la Ben, lovindu-l cu pumnii în piept.

Văzu punctul roşu pe chipul ei cu o fracţiune de secundă înainte de a o înhăţa de guler, smucind-o cu putere într-o parte. Înainte ca ea să fi apucat să protesteze, rafalele puştii cu vizor laser de pe partea opusă a fluviului smulgeau deja bucăţi din zid. Trei gloanţe o dată, pe foc automat. Unul dintre ele trecu drept prin fruntea chelului. Capul îi plesni, împroşcând-o pe Roberta cu sânge. Trupul lui se prăbuşi peste ea, trântind-o la pământ odată cu el. Picioarele se agitau de sub cadavru; ţipă, cuprinsă de panică.

Ben văzuse deja sclipirea lunetei trăgătorului la vreo cincizeci de metri distanţă şi îi răspundea cu focuri de pistol. Lunetistul scoase un urlet înăbuşit, căzu de pe creanga pe care stătea şi ateriza în fluviu, împroşcând apa, iar puşca AR-18 atinse pământul zăngănind.

Încă doi bărbaţi alergau către ei pe mal. Un glonţ şuieră pe lângă Ben şi un altul lovi cu zgomot zidul de alături. El ridică revolverul. *Calm. Ocheşte în centrul ţintei. Apasă pe trăgaci fără să te gândeşti.* Două lovituri uşoare, în succesiune rapidă, doborându-i pe cei doi în ceva mai mult de o secundă. Trupurile se prăbuşiră şi rămaseră nemişcate, siluete negre în lumina lunii.

Ben săltă leşul de deasupra Robertei şi îl împinse cu piciorul într-o parte. Jumătate din creştetul chel lipsea. Părul şi hainele ei se îmbibaseră de sânge.

— Eşti rănită? o întrebă alarmat.

Ea se ridică clătinându-se pe picioare. Era palidă şi, în clipa următoare, îşi vărsa măruntaiele, împroşcând zidul. Ben auzi în depărtare sirenele poliţiei, multe sirene; urletele lor stridente urcau şi coborau, defazate şi apropiindu-se cu repeziciune.

— Haide.

Ea nu reacţionă. Nu avea timp să o convingă făcând apel la raţiune. Îi înconjură talia cu braţul şi o călăuzi, pe jumătate ducând-o pe sus, de-a lungul cheiului şi pe treptele care urcau către strada de deasupra.

În vârful scării, păru să-şi revină în simţiri. Se zbătu şi se smulse din strânsoarea lui, îndepărtându-se.

— Roberta! o strigă el.

Dar ea fugea ca o nebună în direcţia opusă, direct către sunetul sirenelor. Poliţia putea să dea peste ei în orice secundă.

— Nu te apropia de mine! zbieră.

Porni pe urmele ei, încercă s-o prindă de braţ, să-i vorbească.

— Nu mă atinge!

Se îndepărtă legănându-se pe picioare.

Luminile albastre, pâlpâitoare, se iviră în capătul străzii, în traficul lejer. Ben nu avea de ales. Trebuia s-o lase să plece. Cel puţin în mâinile poliţiei avea să fie în siguranţă şi, peste o oră, el avea să fie afară din oraş şi la mare depărtare. Îi aruncă o ultimă privire, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă înapoi, către Peugeot.

Roberta se clătina în mijlocul străzii, năucită. Două maşini claxonară, virând brusc ca să o evite. De la distanţă, Ben urmări cu privirea maşina poliţiei, care frână brusc, oprindu-se alături de ea. Trei poliţişti coborâră, aruncară o privire femeii şocate şi pline de sânge şi făcură imediat legătura cu împuşcăturile raportate. Mai multe sirene urlau în depărtare – încă trei sau poate patru maşini grăbindu-se să ajungă la faţa locului.

O instalau pe bancheta din spate a maşinii când un Mitsubishi negru se opri lângă ei. Ben era la o sută de metri distanţă când uşile acestuia se deschiseră pe neaşteptate, lăsând să coboare doi bărbaţi înarmaţi cu puşti cu ţeavă scurtă. Îi secerară pe poliţişti înainte ca vreunul dintre ei să fi avut şansa de a-şi scoate pistolul. Ocoliră maşina poliţiei, armând din nou, în timp ce Roberta cobora târâş pe uşa din spate.

Peugeotul îl izbi pe cel mai apropiat dintre bărbaţi şi acesta zbură prin aer, pentru a se prăbuşi apoi, transformându-se într-un morman dezarticulat. Ben trase prin fereastra deschisă asupra celuilalt, care se ghemui în spatele maşinii de poliţie, apoi o luă la fugă. Ben deschise portiera, o trase pe Roberta înăuntru şi derapă intrând pe pod şi îndepărtându-se, exact la timp ca să vireze, cu cauciucurile scrâşnind, la următoarea intersecţie, luând-o pe o stradă laterală înainte ca grupul de maşini de poliţie cu sirenele urlând să ajungă la faţa locului.

27

Pe durata ocupaţiei naziste a Parisului, imensul fagure de încăperi austere şi coridoare întunecoase fusese folosit de Gestapo ca închisoare şi loc de desfăşurare a interogatoriilor. În prezent, subsolul enorm de sub sediul central al poliţiei adăpostea, printre altele, laboratorul judiciar şi morga. De parcă locul nu ar fi izbutit să se descotorosească de moştenirea sa macabră.

Luc Simon stătea în picioare alături de Georges Rudel, medicul legist, un bărbat înalt, subţire şi cu părul alb, într-o sală de autopsie dezolantă, scăldată în lumina neonului. Pe masa faianţată din faţa lor zăcea un cadavru acoperit cu un cearşaf alb. De sub acoperământ nu ieşeau decât picioarele, palide şi reci. De unul dintre degete atârna o etichetă. Simon nu era un om căruia să i se întoarcă uşor stomacul pe dos, dar se luptă cu impulsul de a-şi feri privirea când Rudel rulă cu nepăsare cearşaful, destul de mult ca să scoată la vedere capul, gâtul şi pieptul cadavrului.

În răstimpul scurs de când îl văzuse Simon ultima oară, Michel fusese spălat, dar încă nu era o priveliştе prea plăcută. Glonţul pătrunsese pe sub bărbie şi îşi săpase un canal şerpuitor pe sub faţa mortului, îndepărtând cea mai mare parte a acesteia înainte de a ieşi prin creştetul capului. Singurul ochi rămas stătea în orbită ca un ou fiert îndelung şi pupila părea să te privească fix şi insistent.

— Ce poţi să-mi spui? îl întrebă Simon pe Rudel.

Medicul arătă către dezastrul de pe chipul lui Michel.

— Tot ce se vede aici e compatibil cu glonţul găsit în tavan, zise el, vorbind de parcă ar fi dictat un raport. Rana de intrare e aici, arma a fost sprijinită de partea de sus a pieptului, cu ţeava în contact lejer cu falca de jos. Marginile sunt arse de gazele de combustie şi înnegrite de funingine. Arma a fost un revolver Smith and Wesson, cu ţeava de 75 de milimetri, un Remington magnum de calibrul 44. Calibrul mare este cauza distrugerii atât de multor oase şi ţesuturi.

Simon bătu din picior cu nerăbdare. Spera că toate astea conduceau undeva.

— De obicei, la armele de acest calibru, praful de puşcă arde mult mai încet decât în cazul pistoalelor semiautomate de calibrul 9, continuă Rudel pragmatic. Ceea ce înseamnă că rămân foarte multe reziduuri nearse – mai ales în cazul unei arme cu ţeavă scurtă (arătă cu degetul). Poţi să le vezi aici, impregnate în piele. Şi aici, la baza gâtului.

Simon dădu din cap.

— OK, şi unde vrei să ajungi?

Rudel se întoarse, adresându-i o privire tulbure.

— Amprentele victimei au fost descoperite pe patul şi pe trăgaciul armei. Deci ştim că a tras fără să poarte mănuşi.

— Când a fost găsit, încă o mai strângea în mâini. Fără mănuşi. Ştim asta. Ai de gând să pui punctul pe „i" înainte ca unul dintre noi să-şi dea duhul?

Rudel îi ignoră sarcasmul.

— Ei, uite ce mi se pare derutant. Dată fiind toată mizeria pe care a făcut-o praful de puşcă nears, m-aş fi aşteptat să dau de el şi pe mâna cu care a tras, unde ar fi trebuit să se vadă şi urmele obişnuitei descărcări de substanţe chimice de la recul. Dar mâinile tipului sunt curate.

— Eşti sigur?

— Cât se poate de sigur. Pentru depistarea reziduurilor se face un test simplu, cu un tampon, zise Rudel şi lăsă mâna în jos, scoţând de sub cearşaf un braţ palid, lipsit de viaţă. Convinge-te singur.

— Vrei să spui că nu el a tras.

Rudel dădu din umeri şi lăsă mâna moartă să cadă înapoi, pe lângă coapsa cadavrului.

— Singurul lucru de pe mâinile tipului, în afară de obişnuitele transpiraţie şi grăsime, sunt ceva urme de peşte unsuros. Sardele, ca să fiu mai exact.

Lui Simon i se păru absurd, aşa că râse.

— Ai făcut un test pentru sardele?

Rudel îl privi cu răceală.

— Nu, pe masa din bucătărie era o conservă pe jumătate deschisă, alături de o farfurioară pentru pisici. Aşa că nu întreb decât un singur lucru: cine îşi zboară creierii în timp ce îşi hrăneşte pisica?

Băiatul tresări, pe jumătate conştient, în timp ce îl trăgeau de pe patul tare. Auzea voci în jurul lui, zăngănit de uşi metalice şi zornăit de chei. Sunetele umpleau de ecouri încăperea goală. În starea lui de confuzie, fu orbit de un vârtej de lumini. Se crispă când o durere neaşteptată îi străpunse braţul.

Trecură, poate, câteva minute, sau poate că fuseseră ore – totul era pâclos, ireal. Avea conştiinţa vagă a faptului că nu izbutea să se mişte, a braţelor legate la spate. În cap îi ardea o lumină albă, făcându-l să şi-l sucească şi să clipească, stand pe scaunul de care fusese legat.

Nu era singur. În beci se mai aflau doi bărbaţi care îl urmăreau cu privirea.

— Să scap de el? spuse o voce.

— Nu, lasă-l în viaţă până una, alta. S-ar putea să ne fie de folos.

28

Apa caldă i se prelingea pe creştet şi picăturile răsunau ca nişte clopoţei izbindu-se de marginea căzii asupra căreia stătea aplecată. Spuma care şiroia către orificiul de scurgere se înroşea în timp ce el îi spăla cu grijă sângele din păr.

— Au!

— Scuză-mă. Ai nişte stropi de sânge închegat aici.

— Nu vreau să-mi spui, Ben.

El agăţă duşul în suportul din perete şi îşi turnă din nou şampon în palmă, făcându-i-l clăbuc pe păr.

Roberta se liniştise – greaţa îi dispăruse şi mâinile nu-i mai tremurau. Se relaxă sub atingerea lui, constatând cât de delicată şi de blândă era. Îi simţea căldura corpului lipit de spatele ei în timp ce îi limpezea părul şi ceafa.

— Cred n-a mai rămas nici urmă.

— Mulţumesc, murmură ea, înfăşurându-şi capul cu un prosop.

Ben îi întinse una dintre cămăşile lui de rezervă şi o lăsă singură, să termine de spălat. În timp ce ea făcea duş, demontă, curăţă şi reasamblă revolverul. Lucra cu mişcări fluide, automate, care îi intraseră în reflex în aceeaşi măsură ca legatul şireturilor sau spălatul dinţilor, cu gândul dus departe. Ştia că nu era corect să continue să îi ascundă Robertei adevărul.

Ea ieşi din baie purtând cămaşa lui – pentru ea prea mare – înnodată în talie şi cu părul lung, de un roşu-întunecat, încă umed şi lucios. Ben îi turnă un pahar de vin.

— Te simţi bine?

— Da, mă simt bine.

— Roberta... cred că trebuie să mai afli câte ceva despre mine. Nu vreau să crezi că... că, dinspre partea mea, ar trebui să te temi de ceva anume.

Ea se aşeză şi rămase cu ochii în podea, sorbind din vin, în timp ce el îi spunea totul. Îi povesti despre Fairfax, despre cercetările lui, despre fetiţa pe moarte.

— Şi asta e, practic, tot ce ştiu, încheie, desfăcând palmele şi aşteptând reacţia ei.

Roberta păstră o vreme tăcerea, cu chipul neclintit, gânditoare.

— Deci asta faci tu, Ben? Salvezi copii? îl întrebă cu blândeţe.

— Mai ales copii. Încerc să-i salvez. Uneori nu e...

Vocea i se frânse. Se uită la ceas.

— E târziu. Ai nevoie de somn.

În noaptea aceea o lăsă pe ea să doarmă în pat, iar el se culcă pe jos, în camera alăturată. Roberta se trezi în zori, când îl auzi foindu-se. Ieşi din dormitor cu ochii cârpiţi de somn şi îl văzu punându-şi lucrurile în rucsacul Bergen, din pânză verde.

— Ce faci?

— Plec din Paris.

— Pleci singur? Şi cu mine cum rămâne?

— După noaptea trecută, încă mai vrei să vii cu mine?

— Da, vreau. Unde mergem?

— În sud, zise el, strecurându-şi cu grijă în rucsac jurnalul lui Fulcanelli şi regretând că nu avusese mai mult timp să-l citească.

— Dar, Ben, mai e ceva, îşi aduse ea aminte. Trebuie să trec mai întâi pe acasă.

El clătină din cap.

— Nici gând.

— Trebuie.

— De ce? Dacă ai nevoie de haine sau de alte lucruri, se rezolvă. Mergem să cumpărăm tot ce-ţi doreşti.

— Nu, e altceva. Oamenii ăştia, care ne urmăresc – dacă se duc din nou în apartamentul meu, mi-ar putea găsi agenda. Acolo sunt adresele tuturor prietenilor şi rudelor mele din State. Dacă îi fac ceva familiei mele, încercând să ajungă la mine?

În noaptea care trecuse, când se întorsese în biroul lui, Luc Simon găsise toată secţia de poliţie în plin tumult, după ce se aflase despre schimbul de focuri de pe chei. Crimele violente nu erau ceva neobişnuit la Paris, făceau parte din viaţa de zi cu zi. Dar, când era vorba de o asemenea baie de sânge, cu doi poliţişti împuşcaţi şi alte cinci cadavre împrăştiate pe malul Senei, cu arme şi tuburi cartuş pretutindeni, forţele de poliţie se mobilizau *en masse*.

Simon găsi pe birou un plic maro. Conţinea raportul grafologului. Scrisul de pe biletul de sinucigaş al lui Zardi nu se potrivea cu cel de pe mostrele găsite în apartament, liste de cumpărături, notiţe şi o scrisoare neterminată către mama lui. Era foarte asemănător, dar fusese măsluit, fără nici o îndoială. Un fals bilet de sinucigaş conducea într-o singură direcţie. Mai ales când ştiai deja că nu victima apăsase pe trăgaci.

Dacă se dovedea că era vorba de o crimă, însemna că făcuse o greşeală grosolană. Nu-i acordase destulă atenţie femeii aceleia, Ryder. Poate că avusese prea multe pe cap, despărţirea de Hélène planând asupra lui, mai presus de toate celelalte. Se zbătea să repună pe linia de plutire o relaţie făcută zob în timp ce încerca să-i împiedice pe parizieni să se omoare între ei – iar cele două nu erau, pur şi simplu, compatibile.

Dar nu avea nici o scuză. Adevărul era că o dăduse în bară. Roberta Ryder era cu siguranţă amestecată în ceva anume. Iar el trebuia să afle despre ce era vorba şi cum era ea implicată.

Cine era tipul împreună cu care îşi făcuse apariţia în noaptea morţii lui Zardi? Se purtaseră într-un mod oarecum ciudat. Ca şi cum bărbatul ar fi încercat să o împiedice să spună prea multe. Nu susţinuse el că îi era logodnică? Dar nu păreau chiar atât de apropiaţi. Şi nu spusese Roberta, cu doar câteva ore înainte, că nu avea nici un prieten?

Într-un fel sau altul, tipul ăla avea importanţă. Cum îl chema? Dacă îşi aducea bine aminte, nu păruse nici prea dornic să-şi spună numele, nici prea încântat când Ryder îl rostise în locul lui. Simon se uită în dosar. Ben Hope, asta era. Englez, în ciuda faptului că vorbea aproape perfect franţuzeşte. Era cazul să-l verifice. Unde locuia? Trebuia să percheziţioneze apartamentul lui Ryder – acum putea obţine cu uşurinţă un mandat.

Simon se întâlni din întâmplare cu colegul său, detectivul Bonnard, şi străbătură împreună coridorul aglomerat. Bonnard avea un aer serios, mohorât, şi era tras la faţă.

— Tocmai am aflat ultimele noutăţi despre crima asta multiplă cu poliţişti morţi, spuse el.

— Pune-mă la curent.

— Avem un martor. Un motociclist a povestit că a văzut doi oameni fugind de la locul incidentului, în jurul orei la care s-a petrecut. Un bărbat şi o femeie de rasă caucaziană. O femeie tânără, probabil sub treizeci şi cinci de ani, şi, se pare, cu părul roşcat. Bărbatul mai vârstnic, mai înalt, cu părul blond. Femeia părea să se zbată, să încerce să scape. Martorul spune că era plină de sânge.

— Un bărbat blond şi o femeie roşcată? repetă Simon. Hm. Femeia era rănită?

— Nu părea să fie. Credem că e aceeaşi femeie pe care au ridicat-o poliţiştii noştri înainte de a fi ucişi. A lăsat urme de sânge pe bancheta din spate a maşinii, dar sângele îi aparţinea unuia dintre tipii găsiţi sub pod, cel cu creierii zburaţi de un glonţ de carabină.

— Şi ea încotro a luat-o?

Bonnard gesticulă a neajutorare.

— N-am idee. Pare să fi dispărut, pur şi simplu. Fie a plecat singură, fie a luat-o cineva cu maşina al naibii de repede, înainte ca băieţii noştri să ajungă acolo.

— Grozav. Ce altceva mai avem?

Bonnard clătină din cap.

— E o harababură. Două dintre victime ne sunt cunoscute... au condamnări pentru jafuri armate, ştii genul. Suspecţii obişnuiţi, n-o să le simtă

nimeni lipsa. În momentul de faţă nu ştim dacă e vorba despre o afacere cu droguri sau despre altceva.

— Nu cred că-i asta, zise Simon.

— Dar suntem siguri că lipseşte cel puţin unul dintre trăgători. În trei cadavre s-au găsit gloanţe de 9 milimetri. Se pare că provin din aceeaşi armă, un Browning, după urma ghinturilor. E singura armă pe care n-am găsit-o.

— Corect, spuse Simon, dând din cap, absorbit de gândurile sale.

— Şi încă ceva, continuă Bonnard. Din câte am reuşit să deducem, misteriosul trăgător cu arma de calibrul 9 nu e una dintre obişnuitele lepădături cu apucături criminale. Oricine ar fi, tipul trage din viteză, grupat pe doi centimetri şi jumătate, într-o ţintă în mişcare, de la douăzeci şi cinci de metri, pe întuneric. Tu poţi să faci aşa ceva? Eu ştiu sigur că nu reuşesc... Avem de-a face cu un profesionist.

29

— Eşti sigură că e pe noptieră? întrebă Ben, în timp ce parca Peugeotul cu aripa înfundată la o distanţă sigură de blocul Robertei.

Ea îşi strânsese părul sub şapca de baseball pe care i-o cumpărase mai devreme. Cu şapca aceea şi cu ochelari de soare, era de nerecunoscut.

— Pe noptieră, carnetul mic, roşu, repetă ea.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse el. Cheia e în contact. Pleacă la cel mai mic semn că ai putea avea necazuri. Mergi încet, nu te grăbi. Sună-mă imediat ce ai ocazia şi vin după tine.

Roberta dădu din cap. Ben coborî din maşină şi îşi puse ochelarii de soare. Ea îl urmări cu priviri îngrijorate în timp ce se îndepărta cu repeziciune pe stradă, dispărând apoi dincolo de uşa blocului ei.

Luc Simon se săturase să se tot învârtă prin apartamentul Robertei Ryder. Stătea acolo de o jumătate de oră, aşteptând să-i sosească cei doi agenţi din echipa judiciară. Furia şi nerăbdarea îi provocaseră una dintre migrenele acelea ucigătoare. Tipii de la judiciar îl făceau să aştepte, ca de obicei. O şleahtă de nemernici indisciplinaţi – intenţiona să le tragă un perdaf când aveau să apară. Se gândi să-l trimită pe unul dintre poliţiştii lui în uniformă să-i facă rost o cafea. Ducă-se dracului. O să şi-o ia singur – Dumnezeu ştie ce porcărie erau în stare să-i aducă. De partea cealaltă a străzii era un bar, *Le Chien Bleu*; un nume stupid, dar cafeaua ar fi putut fi acceptabilă. Se repezi ca o furtună în josul scărilor în spirală, străbătu cu paşi repezi holul răcoros şi ieşi în lumina soarelui, cufundat în gânduri. Era prea preocupat ca să-l remarce pe bărbatul înalt şi blond, cu ochelari de soare şi cu haină neagră, care venea din sensul opus. Acesta nu-şi micşoră pasul, dar îl recunoscu imediat pe inspectorul de poliţie şi îşi dădu seama că sus trebuiau să aştepte alţi poliţişti.

„S-a grăbit, nu glumă”, îşi spuseră cei doi agenţi când auziră soneria de la intrare. Deschiseră uşa, aşteptându-se să dea cu ochii de Simon. Poate aveau noroc, poate le adusese şi lor câte o cafea şi câte o gustare – deşi asta însemna să ceară prea mult, având în vedere că şeful era într-o dispoziţie încă şi mai proastă decât de obicei.

Dar bărbatul din faţa uşii era un străin înalt şi blond. Nu păru surprins să găsească în apartament doi poliţişti. Stătea rezemat nepăsător de tocul uşii, zâmbindu-le.

— Salut, spuse el, scoţându-şi ochelarii de soare. Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta...

Simon se întoarse către apartamentul Robertei sorbind din paharul de plastic cu cafea espresso fierbinte. Slavă Domnului, asta îi lua durerea cu mâna. Urcă în grabă scările până la etajul trei, bătu în uşă şi aşteptă să i se deschidă. După trei minute, începu să bată mai tare şi să strige. Ce naiba făceau acolo, înăuntru? După încă un minut, înţelese limpede că ceva nu era în ordine.

— Poliţia, îi spuse vecinului, arătându-i legitimaţia.

Bătrânul mărunţel îşi întinse gâtul zbârcit, ca de ţestoasă, şi studie uluit şi cu atenţie legitimaţia, apoi pe Simon, apoi paharul de cafea pe care îl ţinea în mână.

— Poliţia, repetă Simon, cu voce mai puternică. Trebuie să folosesc apartamentul dumneavoastră.

Bătrânul deschise uşa mai larg şi se trase într-o parte. Simon se strecură pe lângă el.

— Ţineţi asta, vă rog, spuse, întinzându-i bătrânului paharul gol. Unde e balconul?

— Pe aici.

Vecinul traversă apartamentul cu paşi târşâiţi, mergând înaintea lui pe un coridor cu pereţii plini de picturi în acuarelă şi apoi printr-un salon cu pianină şi fotolii antice contrafăcute. Televizorul urla. Simon văzu ceea ce căuta, uşile înalte, duble, cu geam, ale balconului îngust.

Distanţa dintre acesta şi balconul lui Ryder era vreun metru şi jumătate. Simon se urcă pe balustrada de fier şi sări dintr-un unul în celălalt, evitând cu fermitate să privească pavajul curţii, aflat cu trei etaje mai jos. Fereastra care dădea în balconul lui Ryder nu era încuiată. Îşi scoase revolverul de serviciu şi îl armă în timp ce străbătea fără zgomot apartamentul. Auzea nişte bufnituri surde venind de undeva. Părea să fie laboratorul improvizat al lui Ryder. Înaintă tiptil în direcţia sunetului, cu ţeava pistolului armat, de calibrul .38, îndreptată înainte.

În laborator, îl auzi din nou. Venea din încăperea unde îşi ţinea Ryder muştele dezgustătoare.

Deschise brusc uşile şi ochii îi căzură mai întâi pe insectele negre, păroase, care mişunau pe suprafaţa sticlei, fără ca bâzâitul lor enervant să treacă dincolo de pereţii groşi ai cuvelor. Simţi ceva mişcând lângă piciorul lui şi îşi coborî privirea.

În spaţiul dintre cuve erau înghesuiţi cei doi ofiţeri, zbătându-se legaţi şi cu gurile astupate cu bandă adezivă. Armele automate stăteau una lângă

cealaltă pe birou, descărcate şi demontate, cu butoiaşele lipsă. Poliţia avea să le găsească mai târziu, câte unul în fiecare acvariu cu muşte.

Ben îi aruncă în poală carneţelul roşu.

— Îl distrugi cu prima ocazie, s-a-nţeles? îi spuse, urcându-se în maşină.

— S-sigur, spuse ea, dând din cap.

În vreme ce Peugeotul accelera, dispărând spre capătul străzii, un bărbat care stătea cocârjat în pragul unei uşi întoarse capul după el, urmărindu-l cu privirea. Nu era poliţist, dar supraveghea locuinţa lui Ryder începând din noaptea care trecuse. Dădu din cap pentru sine, şi îşi scoase celularul.

— Un 206 coupé, de culoare galbenă, cu o aripă din faţă înfundată, tocmai a pornit pe Rue de Rome, îndreptându-se către sud, spuse el, după ce telefonul sună de două ori şi cineva îi răspunse. Un bărbat şi o femeie. Îi puteţi lua în primire pe Boulevard de Batignolles, dar aţi face bine să vă mişcaţi repede.

30

Cu şase luni înainte, lângă Montségur, în sudul Franţei

Anna Manzini era nemulţumită că se pusese într-o asemenea situaţie. Cine şi-ar fi putut închipui că autoarea a două cărţi de succes despre istoria medievală, care era, în acelaşi timp, unul dintre conferenţiarii respectaţi de la Universitatea din Florenţa, avea să acţioneze cu atâta impulsivitate dintr-un romantism atât de stupid? Faptul că renunţase la poziţia de profesionist bine plătit ca să plece să închirieze o vilă – şi încă foarte scumpă – în sudul Franţei pentru a începe de la zero o carieră de scriitor de ficţiune nu se potrivea cu comportamentul echilibrat şi logic al Annei, renumit printre foştii ei colegi şi studenţi. Ba, încă şi mai rău, alesese dinadins o casă izolată, situată printre munţii şi văile accidentate din Languedoc, cu speranţa că singurătatea avea să-i înflăcăreze imaginaţia.

Ceea ce nu se întâmplase. Era acolo de mai bine de două luni şi abia dacă scrisese mai mult de o frază. La început stătuse singură, fără să vadă pe nimeni. Dar, de curând, începuse să se bucure de atenţia intelectualilor şi a universitarilor din zonă, care aflaseră că autoarea cărţilor *Cruciada uitată de istorie* şi *Ereticii lui Dumnezeu: Descoperirea adevăraţilor cathari* locuia acum doar la câţiva kilometri distanţă, într-o vilă de ţară. După luni de plictiseală şi singurătate, profitase cu uşurare de şansa de a se împrieteni cu Angélique Montel, o pictoriţă din partea locului. Angélique o introduse într-un cerc de oameni interesanţi şi, în cele din urmă, Anna se hotărâse să organizeze un dineu la vilă.

În timp ce îşi aştepta oaspeţii, îşi aminti ce discutase cu Angélique la telefon, cu două zile mai devreme.

— Ştii ce cred eu, Anna? Nu reuşeşti să scrii pentru că ai nevoie de un bărbat. Inspiraţia ta s-a împotmolit. Dragostea o s-o facă să înflorească. Aşa că o să-l aduc la dineu pe un bun prieten de-al meu, doctorul Edouard Legrand, un burlac fascinant, inteligent şi foarte potrivit pentru o relaţie.

— Dacă e atât de bun de însurătoare şi de minunat, ripostase Anna cu un zâmbet, de ce eşti aşa de dornică să mi-l pasezi mie?

— Ah, fetiţă rea, e vărul meu, chicotise Angélique. A divorţat de curând şi se simte pierdut fără o femeie. E cu şase ani mai în vârstă decât tine, a împlinit patruzeci şi nouă, dar are fizic de atlet. Înalt, brunet, sexy, sofisticat...

— Adu-l încoace, îi spusese ea lui Angélique. Abia aştept să-l cunosc.

Dar un bărbat e ultimul lucru care lipseşte din viaţa mea acum, se gândise.

La cină erau opt persoane. Angélique trăsese sforile în mod strategic, ca să se asigure că doctorul Legrand avea să fie aşezat alături de Anna, în capul

mesei. Avusese dreptate: era fermecător şi arăta bine în costumul elegant, cu părul uşor încărunţit la tâmple.

Conversaţia zăbovi o vreme în jurul unei expoziţii de artă modernă de la Nisa, pe care o vizitaseră mulţi dintre cei prezenţi. Acum erau dornici să afle mai multe despre proiectul noii cărţi a Annei.

— Vă rog, nu vreau să vorbesc despre asta, zise ea. E atât de deprimant. Mi-am pierdut inspiraţia, poate fiindcă e prima oară când scriu o carte de ficţiune, un roman.

— Un roman? (lumea era surprinsă şi intrigată). Despre ce?

Anna oftă.

— O poveste cu mistere, despre cathari. Necazul e că-mi vine foarte greu să-mi imaginez personajele.

— Ah, dar am găsit omul potrivit, care îţi poate fi de folos, zise Angélique, prinzând ocazia din zbor. Doctorul Legrand e un psihiatru renumit şi poate ajuta pe oricine are probleme mentale, de orice tip.

Legrand râse.

— Anna nu are aşa ceva. Mulţi dintre cei mai talentaţi oameni au suferit de o pierdere temporară a inspiraţiei. Până şi Rahmaninov, marele compozitor, a fost afectat de un asemenea blocaj şi a trebuit hipnotizat ca să-şi creeze cele mai importante opere.

— Vă mulţumesc, domnule doctor, spuse Anna cu un zâmbet. Dar analogia dumneavoastră îmi face o cinste pe care nu o merit. Nu sunt un Rahmaninov.

— Te rog, spune-mi Edouard. Sunt sigur că eşti foarte talentată.

Făcu o pauză.

— Totuşi, dacă ceea ce cauţi sunt nişte personaje interesante, cu o savoare misterioasă şi gotică, s-ar putea să-ţi pot da o mână de ajutor.

— Doctorul Legrand e directorul Institutului Legrand, spuse madame Chabrol, o profesoară de muzică din Cannes.

— Institutul Legrand? repetă Anna, încruntând din sprâncene.

— Un spital de psihiatrie, o puse la curent Angélique. Edouard, vorbeşti de tipul ăla ciudat despre care mi-ai povestit odată?

— Unul dintre cei mai bizari şi mai fascinanţi pacienţi ai noştri, zise el. E la noi de vreo cinci ani. Se numeşte Rheinfeld, Klaus Rheinfeld.

— Numele aduce cu Renfield, cel din povestea lui Dracula, comentă Anna.

— I se potriveşte, cu toate că încă n-am observat să mănânce muşte, răspunse Edouard şi toată lumea râse. Dar e, cu siguranţă, un caz interesant. E un maniac religios. A fost găsit nu prea departe de aici, într-un sat, de către un preot. Se automutilează – are trupul plin de cicatrice. Vorbeşte în dodii, despre demoni şi despre îngeri, fiind convins că e în iad – sau, uneori, în rai. Recită

fără întrerupere expresii latineşti şi e obsedat de un şir lipsit de sens de numere şi de litere, pe care le scrie pretutindeni, pe toţi pereţii celulei.

— De ce îi lăsaţi un pix pe mână, domnule doctor? întrebă *madame* Chabrol. N-ar putea fi periculos?

— Nu-i mai lăsăm, răspunse Legrand. Le scrie cu propriul lui sânge, cu urină şi cu fecale.

În afară de Anna, toţi cei de faţă se arătară şocaţi şi scârbiţi.

— Pare să fie un om foarte nefericit, spuse ea.

Legrand dădu din cap.

— Da, cred că probabil aşa este, încuviinţă el.

— Dar, Edouard, de ce ar vrea cineva să se... automutileze? întrebă Angélique, încreţindu-şi nasul. E un lucru atât de îngrozitor.

— Rheinfeld afişează un comportament tipic, răspunse Legrand. Cu alte cuvinte, suferă de ceea ce numim sindrom obsesiv-compulsiv. Poate fi declanşat de stresul cronicizat şi de frustrare. În cazul lui, tulburarea mentală e o urmare a anilor în care a căutat ceva în mod inutil.

— Ce anume? întrebă Anna.

Legrand ridică din umeri.

— Nu ştim sigur. Pare să fie convins că se afla pe urmele unei comori pierdute sau a unor secrete dispărute, ceva de genul ăsta. E o manie răspândită printre bolnavii mental. Avem în grijă, de mai mulţi ani, o serie de alţi vânători curajoşi de comori. Şi avem partea noastră de exemplare de Iisus Hristos, Napoleon Bonaparte şi Adolf Hitler. Mă tem că, cel mai adesea, oamenii nu dau dovadă de prea multă imaginaţie când îşi aleg himerele.

— O comoară pierdută, făcu Anna, pe jumătate pentru sine. Şi spui că a fost găsit nu departe de aici...

Vocea i se stinse şi căzu pe gânduri.

— Nu poate fi ajutat în nici un fel, Edouard? întrebă Angélique.

El clătină din cap.

— Am încercat. Imediat ce a fost adus, a fost supus unor şedinţe de psihanaliză şi a beneficiat de terapie ocupaţională. În primele câteva luni, a părut să răspundă la tratament. I s-a dat un carnet, ca să-şi noteze visele. Dar am descoperit că umplea paginile cu bâlbâieli lipsite de sens. După o vreme, starea sănătăţii lui mentale s-a deteriorat şi a început din nou să se automutileze. Am fost nevoiţi să-i luăm uneltele de scris şi să-i dăm mai multe medicamente. Mă tem că, de atunci, s-a afundat tot mai adânc în ceea ce nu poate fi descris decât drept nebunie.

— Ce cumplit, murmură Anna.

— În orice caz, Anna, eşti mai mult decât bine-venită dacă vrei să faci turul micului nostru stabiliment, continuă Legrand, adresându-i un zâmbet fermecător. Şi, dacă asta te-ar putea inspira în privinţa cărţii, pot aranja să-l

întâlneşti chiar şi pe Rheinfeld – sub supraveghere, bineînţeles. Nimeni nu vine niciodată să-l vadă. Cine ştie, poată i-ar face bine să aibă un vizitator.

31

Pentru Luc Simon, piesele jocului de puzzle se asamblau practic din zbor. Descrierea bărbatului care îi înghesuise în debaraua Robertei pe cei doi poliţişti, făcută de aceştia cu un aer vădit ruşinat, i se potrivea cu exactitate lui Ben Hope. Pe urmă sosise raportul referitor la limuzina Mercedes implicată în incidentul recent de pe calea ferată. Maşina ridica foarte multe suspiciuni – nici un proprietar înregistrat, numere de înmatriculare false, seriile şasiului şi a motorului răzuite şi sistemele de blocare din interior modificate, identice cu ale maşinilor folosite pentru răpiri. Părea că fusese folosită într-un asemenea scop, pentru că era evident că cineva trăsese în geam şi încercase să-l spargă ca să iasă de acolo.

Judecând după analiza balistică a tubului de 9 milimetri găsit în compartimentul din spate, acel cineva, oricine ar fi fost, era aceeaşi persoană cu trăgătorul misterios implicat în omuciderile de pe chei. Şi despre cine era vorba, de fapt? Poliţiştii care fuseseră la locul incidentului de pe calea ferată găsiseră în Mercedes o carte de vizită. Numele de pe ea era Benedict Hope.

Şi mai era ceva. În parcarea unui local din apropiere, dăduseră peste Citroënul 2CV implicat în acelaşi incident. Emblema lipsă de pe mască, urmele de vopsea provenite de la Mercedes, ba chiar şi noroiul de pe roţi, totul se potrivea cu scena de pe calea ferată. Maşina era înregistrată pe numele Robertei Ryder.

Şi treaba mergea din ce în ce mai bine. Când echipa de poliţie judiciară cercetase în amănunt apartamentul lui Ryder, descoperise ceva. Un strop de sânge, trecut cu vederea de cel care curăţase locul, exact acolo unde afirmase ea că ar fi zăcut cadavrul atacatorului. Simon îi terorizase pe medicii legişti, care făcuseră cel mai rapid test ADN din viaţa lor, având drept termen de comparaţie mostrele culese din pieptenele lui Ryder şi de pe alte obiecte personale. Sângele nu era al ei. Totuşi, se potrivea cu mostra de ADN recoltată de la descoperirea sinistră care întorsese pe dos întregul parc Monceau – o mână tăiată.

Posesorul anterior al acesteia fusese un oarecare Gustave LePou, un criminal care avea la activ o lungă istorie de abuzuri sexuale, violuri cu circumstanţe agravante, atacuri cu arme letale şi jafuri, fiind bănuit şi de două crime. Se părea că, până la urmă, Ryder spusese adevărul. Dar ce căutase LePou în apartamentul ei? Fusese un jaf? Nici vorbă. Era vorba de ceva mult mai grav. Probabil că cineva îl angajase ca s-o omoare sau ca să-i fure ceva – sau poate pentru amândouă. Simon şi-ar fi tras şuturi fiindcă nu o luase în serios în momentul respectiv.

Tot mai multe întrebări. Cine acoperise urmele morţii lui LePou, îi luase cadavrul din apartament, i-l ciopârţise şi încercase, nu cu prea mare succes, să se descotorosească de el? Care era legătura cu Zardi, asistentul de laborator, şi oare acesta fusese ucis de aceleaşi persoane? Care era rolul lui Ben Hope în toate astea – el era englezul despre care îi spusese Roberta Ryder că se afla în pericol? Dacă incidentul de pe calea ferată avusese menirea de a-l ucide pe Hope, atunci, ceva mai târziu, în cursul aceleiaşi seri, când îl văzuse Simon, arăta foarte bine pentru cineva care scăpase ca prin urechile acului de o moarte oribilă. Unde erau Hope şi Ryder acum? Hope era vânător sau vânat? Toată povestea era o enigmă desăvârşită.

Simon stătea în biroul lui înghesuit, bând cafea împreună cu Rigault, când sosi faxul pe care îl aştepta din Anglia. Îl smulse din aparat.

— Benedict Hope, murmură el, în timp ce citea. Treizeci şi opt de ani. Studii la Oxford. Părinţii decedaţi. Fără cazier, nici măcar o amendă pentru parcare. Curat ca lacrima, nemernicul.

Sorbi cu zgomot din cafea.

Îi întinse foaia lui Rigault, în timp ce din fax începea să iasă rapid a doua pagină. Îi căzu în mâna întinsă şi o citi cu ochii alergându-i de-a lungul rândurilor. În partea de sus a colii erau antetul Ministerului Britanic al Apărării şi cuvintele STRICT CONFIDENŢIAL, scrise cu litere mari, îngroşate. Dedesubt se înşiruia un text amplu. Simon fluieră.

— Ce-i aia? întrebă Rigault, ridicându-şi privirea.

El îi arătă hârtia.

— Dosarul militar al lui Hope.

Rigault îl citi.

— Fir-aş al naibii, murmură. Numai chestii grele.

— El e trăgătorul nostru misterios, fără nici o îndoială.

— În ce e amestecat? Ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, zise Simon, dar am de gând să-l aduc aici ca să aflu. Îl pun imediat sub urmărire.

Ridică receptorul telefonului.

Rigault clătină din cap, bătând darabana pe carcasa faxului.

— O să ai nevoie de jumătate din poliţia franceză ca să-l prinzi pe ticălosul ăsta.

32

Aveau de făcut un drum lung cu maşina, din Paris către sud, pe autostrada încinsă. La Nevers, autostrada se întrerupea pe o porţiune, aşa că o luară pe drumul naţional până la Clermont-Ferrand, apoi reintrară pe Autoroute 75, îndreptându-se către Le Puy. Destinaţia lui Ben se afla încă departe, către sud, în ţinutul Languedoc, unde putea lua urma lui Klaus Rheinfeld, făcând, spera el, ceva progrese în privinţa cercetărilor.

Fără alt ghid decât jurnalul lui Fulcanelli, citit pe jumătate, nu avea încă o idee limpede asupra obiectului cercetărilor sale. Nu putea face altceva decât să urmeze indiciile firave cât mai riguros cu putinţă, sperând că, pe traseu, lucrurile aveau să devină ceva mai promiţătoare.

Roberta dormea pe scaunul de lângă el, cu capul legănându-i-se pe umăr. Adormise cu vreo oră în urmă şi tot cam tot atât timp se scursese de când Ben avea certitudinea că erau urmăriţi. BMW-ul albastru la care se uita acum cu coada ochiului în oglinda retrovizoare şi care se ţinea scai de ei prin trafic apăruse în spatele lor la scurt timp după ieşirea din Paris.

Maşina care îi urmărea îi atrăsese pentru prima oară atenţia când oprise la o staţie de benzină, unde Peugeotul era în faţă, la coadă. Cei patru bărbaţi din BMW nu aveau astâmpăr. Îşi dăduse seama că nu voiau să-l piardă din ochi.

Reveniseră pe autostradă şi Ben îi pusese la încercare. De fiecare dată când depăşea un vehicul mai lent, BMW-ul îl urma. Când încetinea până la o viteză care avea darul de a-i scoate din sărite pe ceilalţi automobilişti, BMW-ul îl imita, ignorând claxoanele asurzitoare ale şoferilor indignaţi până ce urma din nou exemplul lui Ben, care accelera. Totul era cât se poate de limpede.

— De ce conduci atât de dezordonat? se plânse Roberta somnoroasă de alături.

— Probabil din vina firii mele dezordonate, răspunse el. Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, dar adevărul e că ne-am făcut rost de un prieten. BMW-ul albastru, adăugă, în timp ce ea se răsucea în scaun, trezindu-se de-a binelea dintr-odată.

— Crezi că sunt tot ei?

El dădu din cap.

— Sau asta, sau vor să ceară indicaţii.

— Nu putem să ne pierdem urma?

Ben ridică din umeri.

— Depinde cât de hotărâţi sunt. Dacă nu reuşim să ne descotorosim de ei, or să ne urmărească până ajungem pe un drum pustiu şi atunci or să încerce ceva.

— Ce să încerce? Nu trebuie să-mi răspunzi. Vezi dacă poţi să scapi de ei.

— OK. Ţine-te bine.

Schimbă viteza, coborând două trepte, apoi acceleră puternic. Peugeotul se năpusti înainte, modificându-şi brusc direcţia ca să depăşească un camion. Cineva claxonă în spatele lor. Vuietul motorului cu şaisprezece supape umplea maşina. Ben aruncă o privire în oglindă şi văzu BMW-ul lansându-se în urmărire şi foindu-se încoace şi încolo, de pe o bandă pe alta.

— Aşa te vreau, murmură el, apăsând mai tare pe acceleraţie.

În faţa lor, un autocamion ieşea de pe banda lui de circulaţie. Peugeotul se repezi ca o săgeată în spaţiul eliberat, depăşindu-l pe dreapta. Autocamionul oscilă violent în toate părţile în vreme ce imaginea din oglindă i se micşora cu repeziciune, iar claxoanele pneumatice urlau cu furie.

— Vrei să te sinucizi? zbieră ea, acoperind zgomotul motorului.

— Numai când mă trezesc din beţie.

— Şi eşti treaz? se strâmbă ea. Nu-mi răspunde nici la întrebarea asta.

Drum liber înainte. Ben călcă acceleraţia până la podea, aducând acul vitezometrului dincolo de o sută şaizeci de kilometri la oră. Roberta îşi încleştă mâinile de marginile scaunului. BMW-ul ţâşni din traficul dezordonat pe care îl lăsaseră în urmă, accelerând în spatele lor.

Ben strecura automobilul în viteză printre maşinile care claxonau. Era mult mai agil decât BMW-ul greoi şi, când ajunseră la ieşirea de pe autostradă, urmăritorii erau cu două sute de metri în urmă. Peugeotul gonea pe un drum şerpuitor, de ţară. La două intersecţii, Ben viră la întâmplare întâi la stânga şi apoi la dreapta. Dar lipsa de agilitate a BMW-ului era compensată de viteză şi avea un şofer evident foarte hotărât, de care era dificil să te descotoroseşti.

Indicatorul unui sat fulgeră pe lângă ei şi Ben viră derapând. În faţă li se întindea o porţiune lungă de drum drept. Maşina mai mare recupera din distanţă. Ben stătea cu ochii pe cadranul vitezometrului şi mergea atât de repede pe cât cuteza să o facă. Unul dintre pasagerii BMW-ului scoase braţul pe geam şi trase de mai multe ori cu un pistol. Luneta Peugeotului se făcu ţăndări.

Intrară în sat şi traversară în viteză piaţa din centru, derapând ca să evite o fântână şi băgându-i în sperieţi pe clienţii de pe terasa unui bistrou care răcniră şi îşi fluturară pumnii numai ca să fie nevoiţi să se arunce la pământ pentru a doua oară, când BMW-ul năvăli vâjâind, făcând mesele şi scaunele să se răsucească înainte de a cădea pe caldarâm.

În faţă le apăru pe neaşteptate o intersecţie şi Ben viră la stânga, cu cauciucurile scrâşnind. Un camion fandă brusc, cât pe ce să-i lovească, şi se izbi de un Fiat parcat. Fiatul se rostogoli în calea BMW-ului care lua curba în viteză. BMW-ul îl lovi din lateral, cu zgomot, şi îl trimise învârtindu-se de-a curmezişul drumului, nimerind într-un zid. Cu o aripă boţită şi capota deformată, BMW-ul reintră sub control şi îşi reluă urmărirea, accelerând.

Erau afară din sat, gonind pe un drum întortocheat, cu copaci defilând în viteză pe ambele laturi. În dreapta se ivi o deschidere între arbori. Ben răsuci volanul şi Peugeotul viră, părăsind şoseaua şi intrând pe drumul de ţară cu cauciucurile patinând pe pământul afânat. Controlă derapajul şi maşina se redresă, dar, în clipa următoare, marginea dură a unui şanţ izbi suspensiile, comprimându-le până la refuz, şi le săltă stomacul în gât.

BMW-ul îi urmărea cu încăpăţânare. Roţile din spate azvârleau ţărâna în aer. Roberta se răsuci din nou, ca să vadă botul strâmbat al BMW-ului dispărând într-un nor de praf când se afundă în şanţ.

Peugeotul luă în viteză un viraj strâns. Un tractor umplu drumul pe neaşteptate. Patinând nebuneşte pe suprafaţa netasată, Ben reuşi să îndrepte maşina spre poarta şubredă a unei ferme. Aceasta se despică aidoma lemnului de plută şi Peugeotul trecu prin ea ajungând în câmp, străbătu în goană terenul accidentat şi o luă în jos pe o pantă abruptă. Urmă o prăbuşire neaşteptată şi partea din faţă a maşinii plonjă în gol. Apoi un trosnet, când se izbiră de marginea opusă a şanţului adânc. Automobilul ricoşă şi înţepeni.

Ieşiră din maşină în timp ce BMW-ul cobora panta în salturi, pe urmele lor. Dând cu ochii de praful care se înălţa în jurul Peugeotul distrus, şoferul frână – prea puternic, intrând într-un derapaj lateral. Maşina se răsuci, nimeri într-un alt şanţ, se lăsă pe o parte ridicându-se pe două roţi şi se rostogoli, oprindu-se răsturnată într-un vălătuc imens de praf.

Cei patru ocupanţi năuciţi se aruncară afară. Un bărbat gras, cu sângele şiroindu-i din tâmplă, trase cu pistolul în Peugeot. Geamul din partea pasagerului plesni, revărsând o ploaie de cioburi asupra Robertei, care se aruncă pe burtă, căutând adăpost.

— Roberta!

Ben înhăţă Browning-ul şi ripostă, arma zvâcnindu-i în mână când glonţul lui pătrunse în partea laterală a BMW-lui, la zece centimetri distanţă de capul grăsanului. Roberta se adăposti alături de el.

Trei dintre urmăritori se aruncară în spatele BMW-ului. Cel de-al patrulea se târî pe după un bolovan, strângând în mână o carabină cu ţeava scurtă. Apăsă pe trăgaci. Împuşcătura croi o gaură zdrenţuită în capota Peugeotului şi Roberta ţipă. Ben înălţă din nou Browning-ul şi trase patru focuri rapide. În jurul trăgătorului întins pe burtă, ţărâna zbură în aer. Cel de-al patrulea glonţ îl nimeri în braţ. Se rostogoli, ieşind de la adăpostul bolovanului, cu arma după el. Ben trase din nou asupra lui şi continuă să apese întruna pe trăgaci până când îl doborî şi rămase fără gloanţe. Aruncă încărcătorul gol şi duse mâna la buzunar, după unul nou, amintindu-şi dintr-odată că toate încărcătoarele şi toată muniţia erau în rucsacul din maşină.

Un alt bărbat ieşi de după BMW-ul răsturnat. Arma din mâna lui era neagră şi lunguiaţă, cu un amortizor scurt şi gros şi cu încărcătorul alungit. Trase o rafală zgomotoasă cu puşca-mitralieră Ingram, ciuruind partea laterală

a Peugeotului şi silindu-l pe Ben, care încerca să urce în maşină, să se adăpostească. Al treilea şi al patrulea trăgător apărură din spatele BMW-ului, cu pistoalele în mâini, înaintând cu prudenţă. Cel cu Ingram-ul trase încă o rafală, spulberând ţărâna şi pietrele în linie dreaptă, în stânga lui Ben. Nu era deloc bine.

Ingram-ul rămase pe neaşteptate fără gloanţe şi bărbatul se chinui să-l încarce. Ben, grăbindu-se să profite de ocazie, îşi strecură mâna în interiorul maşinii şi înşfăca rucsacul. Montă un încărcător nou în timp ce omul cu Ingram-ul se apropia. Ridicându-şi braţul înarmat pe deasupra maşinii, Ben îl împuşcă de două ori în piept şi îl văzu căzând pe spate, cu picioarele zbătându-i-se în aer. Pistolarul care se afla mai aproape de BMW alergă înapoi, către adăpost, trăgând cu disperare peste umăr. Celălalt realiză că era prea departe de maşină, se lăsă într-un genunchi şi îşi goli pistolul de 9 milimetri, ţintindu-l pe Ben.

El se ghemui în timp ce gloanţele şuierau în jur.

Dar unul îl nimeri. Îl izbi în coasta dreaptă, făcându-l să se răsucească. Îşi reluă poziţia şi răspunse cu focuri de armă. Omul căzu, azvârlindu-şi braţele în lături şi scăpând pistolul care se rostogoli pe pământ.

Ben se clătină pe picioare. Era plin de sânge. Ochii i se înceţoşară şi se pomeni dintr-odată privind un cerc de vârfuri de copaci şi cerul cenuşiu.

Roberta îl văzu prăbuşindu-se, strigă: *NU!!!* şi îi prinse pistolul în cădere. Nu mai folosise niciodată o armă de foc, dar cu Browning-ul era simplu – ocheşti şi apeşi pe trăgaci. Ultimul urmăritor ieşi iarăşi din spatele BMW-ului şi trase asupra ei. Auzi un pocnet când glonţul fulgeră pe lângă ea. Ripostă trăgând cu Browning-ul pe care îl ţinea cu amândouă mâinile şi îl trimise pe celălalt înapoi, la adăpost, sub o ploaie de sticlă. Îşi înşfăcă geanta prin geamul spart al Peugeotului.

— Poţi să alergi? strigă către Ben.

El gemu, se rostogoli şi se ridică clătinându-se. Avea genunchii moi. Răsună o altă împuşcătură. Roberta ripostă cu furie şi îl nimeri în coapsă pe bărbatul care căzu înapoi, în spatele maşinii, cu un ţipăt şi cu sângele ţâşnindu-i din rană. Acum Browning-ul rămăsese din nou fără gloanţe şi nu-i mai era de nici un folos. Bărbatul rănit ieşi din adăpost târându-se, cu o puşcă cu două ţevi. Trase şi oglinda laterală a Peugeotului se spulberă în aer.

— Haide!

Roberta îl apucă de Ben de braţ şi o luară la fugă în josul pantei abrupte. Sub ei, un val de pământ bolovănos cobora aproape vertical către un drum şerpuitor de ţară. Un tractor cu remorca plină cu fân trecea prin dreptul lor hodorogind. Din patru salturi, ajunseră la trei metri deasupra lui şi Roberta se aruncă în gol, trăgându-l pe Ben după ea. Plutiră prin aer preţ de o secundă înspăimântătoare. Remorca tractorului se grăbi să le iasă în întâmpinare şi căzură pe stratul ţepos de fân, într-un talmeş-balmeş de braţe şi picioare.

Bărbatul cu puşca şontâcăia pe pantă înjurând, trecând pe lângă camarazii lui morţi. Urlă cuprins de furie când văzu tractorul care se pierdea în lumina din ce în ce mai slabă, cu Ben şi cu Roberta în remorcă.

33

După un drum cu maşina de la Roma la Paris, Franco Bozza sosise la fabrica dezafectată fără nici un chef de subtilităţi. Îşi parcase automobilul Porsche 911 Turbo, de culoare neagră, în afara curţii. Celor trei bărbaţi care îl păzeau pe Gaston Clément, bătut mort, li se păruse că apariţia siluetei înalte, spătoase şi tăcute stârnise o boare îngheţată. Naudon, Godard şi Berger cunoşteau deopotrivă reputaţia Inchizitorului şi se ţineau cât mai departe cu putinţă, abia îndrăznind să-l privească.

Bozza înţelesese cu ore în urmă că bătrânul Gaston Clément nu avea să le mai fie de nici un folos. Stătea în picioare, atârnând de un lanţ înfăşurat în jurul unei grinzi, despuiat şi fără vlagă. Sub el se întindea o baltă din sângele care mânjise şi salopeta de plastic a lui Bozza. Alături era o măsuţă cu uneltele specifice meseriei, instrumente concepute anume pentru a provoca cea mai cumplită suferinţă posibilă.

Dar fusese o pierdere de vreme. Bătrânul era bolnav şi plăpând, iar răpitorii îl bătuseră, înainte de sosirea Inchizitorului, până ce ajunsese să nu mai fie bun de nimic.

Bozza îi privi pe cei trei cu răceală. Stăteau într-un colţ îndepărtat, trăncănind şi fumând, râzând şi glumind. N-aveau să mai râdă prea mult. Ceea ce nu ştiau despre vizita lui Bozza era că Usberti nu îl trimisese acolo numai cu scopul de a stoarce informaţii de la Gaston Clément. De fapt, principala lui misiune era, aşa cum o formulase Usberti, „de a face curăţenie”. Şi asta nu însemna doar să scape de alchimist. Cei trei amatori făcuseră de prea multe ori treabă de mântuială. Zilele în care Gladius Domini angaja borfaşi mărunţi ca să-i rezolve treburile murdare ajunseseră la sfârşit.

Le făcu un semn din cap, cerându-le să se apropie. Godard, Naudon şi Berger îşi striviră ţigările cu vârfurile pantofilor, schimbară priviri îngrijorate şi se supuseră. Buna dispoziţie li se evaporase dintr-odată, lăsând loc spaimei. Naudon afişă un zâmbet firav şi fu pe punctul de a spune ceva.

Ajunseseră la trei metri distanţă când Bozza scoase cu nonşalanţă un pistol Beretta .380 cu amortizor şi îi doborî pe rând, cu repeziciune, fără să scoată nici o vorbă. Aruncă o privire impasibilă către cele trei cadavre în timp ce deşuruba amortizorul şi îşi punea pistolul în toc.

Patru leşuri care trebuiau să dispară. De data asta, nu aveau să rămână nici un fel de urme.

34

Tractorul încărcat se îndepărtă învăluit de un nor în care se amestecau praful şi fumul motorului diesel. Şoferul era mai mult decât încântat de ghemotocul din buzunar, să fi tot fost vreo mie de euro, pe care i-l dăduseră cei doi autostopişti bizari – americanca iute la mânie şi prietenul ei tăcut, palid şi cu aspect bolnăvicios – ca se abată câţiva kilometri de la drumul lui, ducându-i până în micul cătun Saint-Jean. Se întrebă despre ce o fi fost vorba... dar, pe de altă parte, de ce i-ar fi păsat? În seara aceea putea să facă cinste la toată lumea.

Ben şi Roberta stăteau la marginea satului pustiu.

— Locul ăsta nu pare să se fi schimbat prea mult în ultimele secole, comentă ea, privind în jur.

Soarele după-amiezii târzii cobora către asfinţit. Avea să se întunece în curând.

Ben se lăsă să cadă, sprijinindu-se de un zid de piatră, cu capul atârnând. Arăta destul de rău, îşi spuse ea, neliniştită.

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să văd dacă pot găsi pe cineva care să ne ajute.

El dădu din cap, fără vlagă. Tremura, înfrigurat. Roberta îi puse mâna pe frunte. Ardea. Respira cu greutate din cauza durerii din coastă.

— Aduc un doctor.

— Nu vreau un doctor, murmură el. Adu preotul. Adu-l pe părintele Pascal Cambriel.

Pentru prima oară în viaţa ei, Roberta se pomeni rugându-se în timp ce străbătea uliţa pustie. Nu exista nici un fel de pavaj, mergea pe pământul gol, sfărâmicios din cauza lipsei de ploaie. Casele vechi, atât de murdare încât ar fi părut sordide oriunde altundeva decât în sudul Franţei, păreau să se susţină sprijinindu-se una de cealaltă.

— Doamne, dacă eşti acolo, sus, zise ea, pentru sine, atunci ajută-mă să-l găsesc pe părintele Pascal.

Gândul că i s-ar fi putut spune că murise sau că plecase din sat o făcu să se-nfioare dintr-odată şi iuţi pasul.

Biserica era în capătul opus al cătunului. Alături de ea se aflau un mic cimitir şi, dincolo de acesta, o casă de ţară, din piatră.

Din acareturi răzbătea cotcodăcitul reconfortant al găinilor. Un Renault 14, vechi, prăfuit şi foarte uzat era parcat afară. Din spaţiul dintre două case apăru un om. Arăta a argat, chipul lui cu riduri adânci parcă tăbăcit de anii în care lucrase în bătaia nemiloasă a soarelui. Când dădu cu ochii de ea, rări pasul.

— Scuzaţi-mă, *monsieur*, strigă Roberta.

Omul o privi plin de curiozitate, o luă repede la picior şi dispăru într-una dintre case, trântindu-i uşa în nas. Ea încremeni, şocată – apoi înţelese că o femeie străină, ciufulită şi murdară, cu bluza pătată de sânge şi cu blugii rupţi nu era o privelişte tocmai obişnuită prin aceste locuri. Îşi văzu repede de drum, cu gândul la Ben.

— *Madame? Je peux vous aider*? spuse o voce.

Roberta se întoarse şi dădu cu ochii de o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în întregime în negru, cu o broboadă pe umeri. De lanţul din jurul gâtului ei zbârcit atârna o cruce.

— Da, vă rog, sper că mă puteţi ajuta. Îl caut pe preotul satului.

— Da? E aici.

— Părintele Pascal Cambriel mai este încă preot în acest sat?

— *Oui, madame, il est encore ici* – e încă aici, spuse femeia, dezgolindu-şi dantura ştirbă într-un zâmbet. Eu sunt Marie-Claire. Mă ocup de gospodăria lui.

— Mă puteţi duce la el, vă rog? E important. Avem nevoie de ajutor.

Marie-Claire o conduse către uşă şi intrară.

— *Mon Peré*, strigă ea. Avem un oaspete.

Casa era modestă, sărăcăcios mobilată, dar crea o senzaţie de nespusă căldură, de siguranţă. Focul aştepta să fie aprins, buştenii erau stivuiţi peste surcele. Lângă masa simplă, de pin, stăteau două scaune tot atât de nesofisticate, iar în capătul opus al încăperii era o canapea veche, acoperită cu o pătură. Pe peretele văruit în alb atârna un crucifix din lemn de abanos, iar alături de o reproducere a răstignirii se afla fotografia papei.

Scara scârţâi sub paşii inegali ai preotului care îşi făcu apariţia. Acum în vârstă de şaptezeci de ani, Pascal Cambriel avea o mică dificultate la mers şi îşi sprijinea greutatea în baston.

— Cu ce te pot ajuta, fiica mea? întrebă, cercetând cu ochi curioşi înfăţişarea neobişnuită a Robertei. Eşti rănită? Ai avut un accident?

— Nu sunt rănită, dar am un prieten care nu se simte bine, zise ea. Sunteţi părintele Pascal Cambriel, nu-i aşa?

— Da, eu sunt.

Slavă ţie, Doamne.

— Părinte, eram pe drum, îndreptându-ne încoace special ca să vă întâlnim, când prietenul meu a fost rănit, îi e rău.

— Asta e grav, se încruntă Pascal.

— Ştiu ce-o să spuneţi, că ar trebui să mergem la un doctor. Nu vă pot explica acum, dar avem motive care ne împiedică să o facem. Vă rugăm să ne-ajutaţi.

— Oricum, aici nu mai e nici un doctor, îi spuse Pascal în timp ce Renaultul lui îi purta pe uliţa accidentată. Doctorul Bachelard s-a prăpădit acum

doi ani şi nu i-a luat nimeni locul. Nici un tânăr nu vrea să vină în Saint-Jean. Îmi pare rău ca trebuie s-o spun, dar cătunul e pe moarte.

Când maşina preotului se opri la marginea satului, Ben era pe jumătate leşinat.

— Doamne, e foarte bolnav.

Pascal se apropie şchiopătând de silueta prăbuşită a lui a Ben şi îi puse mâna pe braţ.

— Mă auzi, fiule? *Mademoiselle*, va trebui să mă ajutaţi să-l sui în maşină.

Roberta, Pascal şi bătrâna Marie-Claire îl urcară cu grijă pe Ben la etaj, în dormitorul pentru oaspeţi al preotului. Îl întinseră pe pat şi Pascal îi descheie cămaşa plină de sânge. Se cutremură îndepărtând veşmântul acela acoperit de sânge închegat şi dând cu ochii de rana care i se întindea de-a curmezişul coastelor. Mai văzuse răni de glonţ şi altă dată, cu mulţi ani înainte. Îşi dădu seama că glonţul străpunsese muşchiul, ieşind pe partea cealaltă.

— Marie-Claire, eşti bună să aduci nişte apă fierbinte, o bucată de pânză şi nişte dezinfectant? Şi mai avem ceva din licoarea aia de ierburi pentru curăţarea rănilor?

Bătrâna plecă să-şi îndeplinească sarcinile, îndatoritoare, mergând în vârful picioarelor.

Pascal îi luă pulsul lui Ben.

— E foarte rapid. Sângele e infectat. Nu e prima dată când văd aşa ceva.

— O să se facă bine?

Robertei îi pierise culoarea din obraji şi mâinile îi atârnau pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

— O să avem nevoie de leacurile Arabellei.

— Arabelle? E doftoroaia satului?

— Arabelle e capra noastră. Ne-au rămas nişte antibiotice de acum câţiva ani, când i s-a infectat o copită. Mă tem că la asta se limitează toate abilităţile mele medicale, oftă Pascal. Dar Marie-Claire ştie foarte multe despre plantele medicinale. Ne-a ajutat de multe ori, pe mine şi pe alţi membri ai comunităţii. Cred că tânărul nostru prieten e pe mâini bune.

— Părinte, vă sunt enorm de recunoscătoare pentru ajutorul dumneavoastră.

— E datoria, dar şi plăcerea mea să le fiu de folos celor aflaţi în suferinţă, răspunse Pascal. A trecut ceva vreme de când am folosit ultima oară camera asta ca să îngrijesc un bolnav. Cred că trebuie să fie cinci, sau chiar şase ani, de când şi-a găsit drum către satul nostru ultimul om în suferinţă.

— Klaus Rheinfeld, nu-i aşa?

Pascal încremeni locului, apoi se întoarse ca să-i arunce Robertei o privire pătrunzătoare.

— Doarme, murmură Pascal, coborând scările. O să-l lăsăm în pace o vreme.

Roberta se simţea proaspătă după baie şi purta hainele pe care i le dăduse Marie-Claire.

— Vă mulţumesc încă o dată pentru ajutor, zise ea. Nu ştiu ce ne-am fi făcut...

Pascal zâmbi.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Trebuie să-ţi fie foame, Roberta. Hai să mâncăm.

Marie-Claire le servi o masă simplă – nişte supă, pâine şi o sticlă din vinul preotului, din recolta podgoriei sale minuscule. Mâncară în tăcere, singurele zgomote fiind ţârâitul greierilor de afară şi lătratul îndepărtat al unui câine. După agitaţia necontenită şi traficul neîncetat din Paris şi după călătoria furtunoasă şi palpitantă, liniştea cătunului adormit era aproape asurzitoare pentru urechile Robertei. Preotul se ridica din când în când ca să arunce în foc câte unul dintre lemnele tăiate, aflate într-un coş.

După cină, Marie-Claire strânse masa şi îşi luă rămas bun înainte de a se retrage în propria ei locuinţă, peste drum. Pascal aprinse o pipă lungă de lemn şi se instală într-un balansoar, lângă şemineu. Stinse becul şi rămaseră învăluiţi numai de strălucirea portocalie şi pâlpâitoare a focului, apoi o invită pe Roberta să se aşeze în faţa lui, pe un fotoliu.

— Cred că noi doi avem de discutat mai multe lucruri.

— E o poveste lungă şi stranie, părinte, şi nici măcar nu ştiu tot ce ar fi de ştiut. Dar o să fac tot ce pot ca să vă explic despre ce e vorba.

Îi povesti ceea ce aflase despre misiunea lui Ben şi despre pericolul în care intrase încercând s-o ducă la îndeplinire şi îi relată ce i se întâmplase ei înseşi, spaimele ei. Relatarea era dezlânată şi incoerentă – se simţea cumplit de obosită şi o durea tot trupul.

— Acum înţeleg de ce nu aţi vrut să mergeţi la un doctor. Vă temeţi să nu fiţi luaţi în evidenţă şi acuzaţi pe nedrept de aceste crime, spuse Pascal aruncându-şi ochii spre ceasul din perete. Fiica mea, s-a făcut târziu. Eşti ostenită şi ai nevoie de odihnă. O să dormi pe canapea – e foarte confortabilă. Ţi-am adus nişte aşternuturi.

— Vă mulţumesc, părinte. Sunt epuizată, într-adevăr, dar cred că ar trebui să stau sus, cu Ben, dacă nu vă deranjează.

El îi puse mâna pe umăr.

— Îi eşti o prietenă devotată. Ţii la el din adâncul sufletului.

Ea păstră tăcerea. Cuvintele preotului o uimiseră.

— Dar o să stau eu cu el în timp ce te odihneşti, continuă Pascal. N-am făcut nimic azi, doar am îngrijit de găini şi am muls-o pe Arabelle, Dumnezeu s-o binecuvânteze, drăguţa de ea, şi am ascultat două confesiuni cât se poate de banale.

Zâmbi.

Pascal rămase citind din Biblie până la o oră târzie, la lumina unei lumânări, în timp ce Ben se zvârcolea şi se răsucea când şi când. O dată, pe la ora patru, se trezi şi întrebă:

— Unde mă aflu?

— Printre prieteni, Benedict, răspunse preotul, trecându-şi mâna peste fruntea lui asudată şi liniştindu-l. Odihneşte-te. Eşti în siguranţă. Eu o să mă rog pentru tine.

35

Întins pe spate, Ben încercă să-şi mişte picioarele de-a curmezişul patului. O făcea cu greutate, centimetru cu centimetru. La fiecare solicitare a muşchilor răniţi simţea o durere cumplită şi îşi încleşta dinţii. Cu efort şi cu capul vâjâindu-i, reuşi să şi le coboare pe podea şi se ridică încet. Hainele îi fuseseră aşezate cu grijă, la-ndemână, pe un scaun. Avu nevoie de o grămadă de timp ca să se îmbrace.

Pe fereastră se zăreau vârfurile acoperişurilor caselor, dealurile şi, dincolo de ele, munţii care se înălţau în văzduhul limpede. Se înjură singur, furios fiindcă lăsase să se întâmple astfel de lucruri. Subestimase pericolele încă de la începutul misiunii. Şi iată unde ajunsese, înţepenit într-o fundătură, abia reuşind să se mişte sau să facă ceva util, în timp ce un copil pe moarte avea nevoie de ajutorul lui. Găsi sticla plată şi sorbi cu lăcomie. *Cel puţin asta pot s-o fac*. Măcar dacă ar fi avut o sticlă plină, sau chiar două.

Îşi aduse aminte de jurnal. Se aplecă cu greutate şi îl pescui din rucsacul Bergen, apoi se întinse pe pat cu el în mână. Îl deschise şi continuă lectura.

3 septembrie 1926

În cele din urmă, s-a întâmplat: elevul şi-a contestat maestrul. În timp ce scriu, îmi mai răsună încă în urechi vorbele cu care m-a înfruntat Daquin astăzi, în laborator. Îi străluceau ochii şi îşi ţinea pumnii încleştaţi.

— Dar, maestre, a protestat el, nu suntem egoişti? Cum poţi să spui că e corect să păstrăm în taină nişte cunoştinţe atât de importante, care le-ar putea fi de folos atât de multor oameni? Nu vezi binele pe care l-ar putea face? Gândeşte-te cum ar putea schimba totul!

— Nu, Nicholas, am insistat eu. Nu sunt egoist. Sunt prudent. Da, aceste taine sunt importante. Dar sunt prea periculoase pentru a le dezvălui oricui. Numai celor iniţiaţi, numai alchimiştilor le este îngăduit să cunoască astfel de lucruri.

El m-a fixat cu furie.

— Nu văd care e motivul! a exclamat. Eşti bătrân, maestre. Ţi-ai petrecut întreaga viaţă făcând cercetări, dar totul a fost zadarnic dacă nu-ţi foloseşti descoperirile. Dacă nu le foloseşti ca să ajuţi omenirea.

— Iar tu eşti tânăr, Nicholas, i-am răspuns. Prea tânăr, ca să înţelegi lumea pe care îţi doreşti atât de mult s-o ajuţi. Oamenii cu o inimă atât de curată ca a ta sunt puţini. Mulţi ar folosi aceste cunoştinţe numai în propriul lor interes, ca să-şi satisfacă propria lăcomie. Nu pentru a face bine, ci pentru a face rău.

Pe masa de lângă noi era un papirus antic, în tocul lui de piele. L-am ridicat şi i l-am arătat.

— Eu sunt descendentul direct al celor care au creat această filozofie, am spus. Strămoşii mei cathari ştiau cât de importantă este păstrarea cu orice preţ a

tainelor. Ştiau cine le căuta, dar mai ştiau şi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în mâini nepotrivite. Şi-au dat vieţile încercând să apere aceste cunoştinţe.

— Ştiu, maestre, dar...

— Cunoştinţele pe care avem privilegiul de a le stăpâni înseamnă putere, iar puterea e periculoasă. Corupe oamenii, atrage răul. De aceea ţi-am vorbit despre responsabilitate atunci când ţi le-am încredinţat. Şi nu uita: ai făcut un legământ de tăcere.

Mi-am plecat capul, cu amărăciune.

— Mă tem că ţi-am dezvăluit prea multe, am adăugat.

— Asta înseamnă că n-o să îmi mai spui nimic altceva? Cum rămâne cu restul? Cu cea de-a doua mare taină?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Nicholas. Sunt prea multe cunoştinţe pentru cineva atât de tânăr şi atât de nerăbdător. Ce-am făcut nu se mai poate desface, dar nu te duc mai departe până ce nu-mi dovedeşti că ai devenit mai înţelept şi mai matur.

După aceste cuvinte, a ieşit din laborator ca o furtună. Am văzut că era gata să izbucnească în lacrimi. Iar eu am simţit un cuţit în inimă ştiind ce se petrecuse între noi.

Ben auzi un sunet şi îşi ridică privirea de pe jurnal în timp ce în crăpătura uşii dormitorului, care se deschidea încet, apărea chipul Robertei.

— Cum te simţi? îl întrebă ea, îngrijorată, intrând în cameră cu o tavă în mâini.

El închise jurnalul.

— Bine.

— Uite, ţi-am pregătit ceva. Mănânc-o cât e fierbinte.

Aşeză pe masă un castron cu supă de pui aburindă.

— Cât timp am fost inconştient?

— Două zile.

— Două zile!

Sorbi din sticla de whisky, crispându-se la fiecare mişcare.

— Chiar trebuie să bei, Ben? Iei antibiotice, ofta ea. Măcar mănâncă ceva. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

— O să mănânc. Vrei să-mi dai mai aproape rucsacul? Am ţigările acolo.

— Ţi le dau eu.

Se aplecă, întinzând mâna. El se lăsă pe spate, rezemându-se de perne, şi închise ochii.

În timp ce scotocea după ţigări, un obiect mărunt căzu, aterizând pe podea. Era o fotografie minusculă, în ramă de argint. Roberta o studie, întrebându-se ce căuta în rucsacul lui. Era veche, îngălbenită, îndoită şi cu marginile tocite, de parcă ar fi fost ţinută ani de-a rândul într-un portofel. Era fotografia unui copil, a unei fetiţe drăgălaşe, de vreo opt sau nouă ani, blondă,

cu ochi albaştri, inteligenţi şi scânteietori şi cu obrajii pistruiaţi, zâmbind către aparat cu o expresie de fericire candidă.

— Cine e, Ben? E încântătoare.

Îşi îndreptă ochii spre el şi zâmbetul i se stinse. O fixa cu o furie rece, cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Las-o jos şi ieşi afară, îi spuse.

Când ajunse la parter, părintele Pascal îi remarcă privirea mânioasă şi rănită.

— Uneori, atunci când sunt în suferinţă, oamenii îi reped pe cei din jur, spun şi fac lucruri care nu reflectă adevăratele lor intenţii, zise el, punându-i mâna pe braţ.

— Faptul că e rănit nu-i dă dreptul să se poarte ca un nemernic.

— Nu vorbeam despre suferinţa asta, spuse preotul zâmbind cu căldură. Adevărata lui durere e în inimă şi în cuget, nu cea pricinuită de răni. O să stau de vorbă cu el.

Urcă în camera lui Ben şi se aşează pe marginea patului. Ben stătea întins, privind în gol, strângând în mână sticla. Whisky-ul îi mai domolea durerea. Reuşise să-şi găsească pachetul de ţigări, însă descoperise că era aproape gol.

— Te deranjează dacă îţi ţin companie? întrebă Pascal.

El clătină din cap. Preotul păstră câteva clipe tăcerea, apoi i se adresă cu blândeţe şi căldură.

— Benedict, Roberta mi-a spus câte ceva despre ocupaţia ta. Ai chemarea de a-i ajuta pe cei care au dat de necaz – un lucru cu adevărat nobil şi demn de laudă. Şi eu am o chemare, pe care o duc la bun sfârşit atât cât îmi stă în puteri. Aş putea spune că e mai puţin dramatică şi mai puţin eroică decât a ta. Dar menirea pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu este o îndatorire plină de importanţă. Îi ajut pe oameni să-şi uşureze suferinţa. Să-l găsească pe Dumnezeu. Pentru unii asta înseamnă, pur şi simplu, să îşi descopere liniştea în ei înşişi, indiferent sub ce formă.

— Asta e liniştea mea, părinte, murmură Ben, ridicând sticla.

— Ştii că nu e de ajuns, că n-o să fie de ajuns niciodată. Nu te poate ajuta, nu poate decât să te facă să suferi. Durerea e ca un ghimpe otrăvit. Dacă nu e îndepărtat, supurează, ca o rană cumplită. Şi nu se poate tămădui printr-un simplu tratament cu penicilina cumpărată pentru o capră.

Ben râse cu amărăciune. Căzu pe gânduri.

— Mda, probabil că aveţi dreptate. Adevărata recompensă e ducerea misiunii la bun sfârşit.

— Înţeleg că ai ajutat mulţi oameni, spuse Pascal. Dar continui să mergi pe calea autodistrugerii, bizuindu-te pe băutură, pe acest fals prieten. Nu-i aşa că, după ce mulţumirea de a-i fi ajutat pe alţii păleşte, durerea se întoarce, chiar mai puternică?

Ben păstră tăcerea.

— Cred că ştii răspunsul.

— Uitaţi cum stau lucrurile, zise Ben, vă sunt recunoscător pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine. Dar predicile nu mă mai interesează. Acea parte din mine a murit cu multă vreme în urmă. Drept care, cu cel mai adânc respect pentru dumneavoastră, părinte, adevărul e că, dacă aţi venit aici să-mi daţi sfaturi, nu faceţi altceva decât să vă irosiţi timpul.

Stătură o vreme în tăcere. Apoi, fără să-şi întoarcă ochii către el, Pascal îl întrebă:

— Cine e Ruth?

Ben îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu v-a povestit Roberta? Fetiţa care e pe moarte, nepoata clientului meu. Cea pe care încerc s-o salvez... dacă nu cumva e prea târziu.

— Nu, Benedict, nu despre asta vorbeam. Cine e cealaltă Ruth, cea care apare în visele tale?

Ben îşi simţi sângele îngheţând în vene şi inima bătând să-i spargă pieptul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse el cu voce sugrumată. Nu există nici o Ruth în visele mele.

— Atunci când stai două nopţi la căpătâiul unui pacient care delirează, zise Pascal, se întâmplă să descoperi anumite lucruri care îl privesc şi care nu pot fi discutate deschis. Ai un secret, Ben. Cine e Ruth... cine a fost Ruth?

Ben oftă din adâncul sufletului. Duse din nou sticla la gură.

— De ce nu mă laşi să te ajut? îl întrebă Pascal, cu blândeţe. Haide, împarte-ţi povara cu mine.

După un lung răstimp de tăcere, Ben începu să vorbească cu voce scăzută, aproape mecanic. Privea în gol cu ochii larg deschişi, ca şi cum imaginile familiare şi dureroase i s-ar fi derulat în minte pentru a milioana oară.

— Aveam şaisprezece ani. Ea era sora mea. Nu avea decât nouă. Eram atât de apropiaţi... eram suflete pereche. A fost singura persoană pe care am iubit-o din toată inima, spuse el, schiţând un zâmbet amar. Era ca o rază de soare, părinte. Ar fi trebuit s-o vedeţi. Pentru mine, ea era raţiunea de a crede în Dumnezeu. Asta s-ar putea să vă surprindă, părinte, dar a fost o vreme când am avut de gând să devin preot.

Pascal îl asculta cu atenţie.

— Spune mai departe, fiule.

— Părinţii ne-au dus în vacanţă în Africa de Nord, în Maroc, continuă Ben. Stăteam la un hotel. Într-o zi, s-au hotărât să viziteze un muzeu şi ne-au lăsat acasă. Mi-au spus să am grijă de Ruth şi să nu părăsim hotelul.

Se opri ca să-şi aprindă ultima ţigară.

— În hotel mai locuia şi o altă familie de europeni. Aveau o fată cam de vârsta mea. O fată frumoasă. Eram îndrăgostit de ea. O chema Jenny. Jenny vroia să meargă într-un bazar. Am spus nu, eu trebuie să rămân la hotel şi să

am grijă de sora mea. Jenny a zis s-o luăm cu noi. Am primit un sărut şi am făcut cum voia ea. M-am lăsat influenţat. Am plecat de la hotel. Am hoinărit prin bazar. Era aglomerat, plin de tarabe, de îmblânzitori de şerpi, de tot felul de apariţii ciudate, de melodii şi mirosuri bizare.

— Am fost în Algeria, în timpul războiului, cu mulţi ani în urmă, spuse Pascal înclinând din cap. O lume stranie, cu totul străină pentru noi, europenii.

— Eram atât de fericit, zise Ben. Eram cu Ruth şi eram şi cu Jenny. Ea se uita pe la toate tarabele. La parfumuri, brăţări şi mărgele. S-a tocmit pentru o casetă mică, din argint, în care să-şi ţină bijuteriile. N-avea destui bani, aşa că m-am oferit să i-o cumpăr eu. Am dat drumul mâinii lui Ruth şi m-am întors cu spatele. A durat numai o clipă. Am cumpărat darul pentru Jenny şi ea m-a îmbrăţişat.

Ben tăcu din nou. Gâtul i se uscase. Dădu să soarbă iarăşi din sticlă. Pascal îi reţinu braţul cu blândeţe şi, în acelaşi timp, cu fermitate.

— Pentru moment, să-i lăsăm pe prietenii mincinoşi deoparte.

El dădu din cap şi înghiţi în sec, anevoie.

— Nu ştiu cum de s-a putut întâmpla atât de repede. Mi-am luat ochii de la ea numai câteva secunde. Însă, după aceea... dispăruse. (Ridică din umeri.) Dispăruse, pur şi simplu, dintr-odată.

Avea impresia că inima i se transformase într-un balon uriaş, gata să explodeze. Îşi prinse capul în mâini, legănându-şi-l încet dintr-o parte în alta.

— Nu mai era acolo, şi gata. N-am auzit-o strigând. N-am observat nimic. În jurul meu, totul era neschimbat. De parcă aş fi visat totul. De parcă ea n-ar fi existat niciodată.

— Nu a plecat, pur şi simplu.

— Nu. E o afacere profitabilă. Cei care se îndeletnicesc cu asta sunt profesionişti, experţi. S-a făcut tot ce se putea face – poliţie, consulat, luni întregi de cercetări. N-am găsit, niciodată, nici cea mai mică urmă.

Balonul explodă. După douăzeci de ani în care ţinuse totul în taină. Ceva îl sfredelea, un sentiment năvalnic. Din zilele acelea de demult, nu mai plânsese niciodată, decât în vis.

— Şi vina a fost a mea, m-am întors cu spatele către ceea ce iubeam... pentru un sărut promis de o fată.

— N-ai mai iubit pe nimeni de atunci, zise Pascal.

Nu era o întrebare.

— Nu ştiu cum să iubesc, spuse Ben, revenindu-şi. Nu reuşesc să-mi amintesc când am fost cu adevărat fericit ultima oară. Nu ştiu ce înseamnă asta. Sunt mort pe dinăuntru.

— Dumnezeu te iubeşte, Ben.

— Pentru mine, Dumnezeu nu e un prieten mai sincer decât whisky-ul.

— Ţi-ai pierdut credinţa.

— După aceea, am încercat să mi-o păstrez. La început, m-am rugat în fiecare zi pentru ca Ruth să fie găsită. M-am rugat ca să mi se ierte greşeala. Ştiam că Dumnezeu nu mă ascultă. Mama nu m-a iertat niciodată. Nu suporta să stea în apropierea mea – nu suporta nici măcar să mă atingă sau să-mi vorbească. Nu puteam s-o învinuiesc pentru asta. A căzut într-o stare de depresie profundă. Într-o bună zi, am găsit uşa dormitorului ei încuiată. Am strigat şi am bătut, dar ea nu ne-a răspuns. Luase o doză enormă de somnifere. Aveam optsprezece ani, tocmai devenisem student la teologie.

Preotul dădu din cap cu tristeţe.

— Şi tatăl tău?

— A intrat în declin după ce am pierdut-o pe Ruth, iar moartea mamei a înrăutăţit lucrurile. Credeam că mă iertase şi asta era singura mea consolare (Ben lăsă să-i scape un oftat). Eram acasă, în vacanţă. M-am dus în biroul lui – nici măcar nu-mi amintesc pentru ce, cred că îmi trebuiau nişte coli de hârtie. El nu era acolo. I-am găsit jurnalul.

— L-ai citit?

— Da, şi am aflat ce gândea de fapt. Adevărul era că mă ura. Mă învinuia pentru tot ce se petrecuse, ar fi preferat să mă ştie mort. Nu meritam să trăiesc, după tot răul pe care i-l făcusem familiei... Pe urmă n-am mai fost în stare să mă întorc la universitate. Îmi pierdusem orice interes, nimic nu mai avea importanţă. Tata a murit la scurt timp după aceea.

— Şi ce ai făcut după aceea, fiule?

— Nu-mi aduc aminte ce-am făcut în primul an. Am umblat de colo-colo, încercând să găsesc ceva care să mă captiveze... bând o grămadă. După o vreme m-am întors, am pus afacerile tatei în ordine, am vândut casa. M-am mutat în Irlanda cu Vinnie, menajera noastră. Pe urmă m-am înrolat în armată – habar n-aveam ce altceva aş fi putut face. Mi-am călăuzit toată furia şi tot dispreţul pe care mi-l purtam pe făgaşul antrenamentului şi al disciplinei. Am devenit un soldat foarte bun. Toată lumea a căzut de acord că aveam talent. Am fost antrenat să mă descurc în situaţii dificile şi să îndeplinesc sarcini pentru care era nevoie de o anumită... atitudine. Mi-a folosit într-o serie de misiuni speciale. Am făcut o grămadă de lucruri despre care nu-mi face plăcere să vorbesc.

Ezita înainte de a continua şi în minte îi reveniră, în treacăt, amintiri, imagini, sunete, mirosuri. Scutură din cap, alungându-le.

— Am început să beau mai mult, mult mai mult. A devenit o problemă suficient de gravă pentru ca să fiu nevoit să ies din armată. M-am întors acasă, am încercat să-mi refac viaţa. După un timp, am fost căutat, cerându-mi-se să dau de urma unui adolescent dispărut, căruia îi spălase creierul o sectă oarecare. Se afla în sudul Italiei. Când m-am dus acolo şi l-am salvat, am înţeles cu ce îmi doream să mă ocup.

Îşi ridică ochii spre Pascal.

— Asta a fost acum şase ani.

— Ai descoperit că, readucându-i pe oamenii dispăruţi în mijlocul celor dragi, îţi tămăduiai rana provocată de pierderea lui Ruth.

— Da. Fiecare succes mă împingea spre rezolvarea unui nou caz. Era un soi de dependenţă.

Pascal zâmbi.

— Ai trecut prin multe suferinţe. Mă bucur că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi vorbeşti despre ele, Benedict. Încrederea e un remediu excelent. Încrederea şi timpul.

— Timpul nu m-a vindecat, zise Ben. Durerea nu mai e acută, dar e tot mai profundă.

— Crezi că descoperirea unui leac pentru această mică Ruth o să te ajute să scapi de demonul vinovăţiei.

— Altfel n-aş fi acceptat cazul.

— Sper să reuşeşti, Ben, pentru binele fetiţei şi pentru al tău. Dar eu cred că adevărata eliberare, adevărata pace trebuie să vină din adâncul fiinţei tale. Trebuie să te deprinzi să ai încredere, să-ţi deschizi inima şi să cauţi dragostea în sufletul tău. Abia atunci ţi se vor tămădui rănile.

— Ce pot să fac pentru asta?

— Mărturisindu-mi secretul tău, Ben, ai făcut deja primii paşi. Nu poţi fi izbăvit dacă îţi ascunzi sentimentele. S-ar putea să te doară când cureţi rana de otravă – în astfel de momente ne aflăm faţă în faţă cu demonul. Dar odată ce e adus la suprafaţă şi descătuşat, s-ar putea să descoperi libertatea.

Ben se furişă în biserica din Saint-Jean, cu ceara lumânării pe care o ţinea în mână picurându-i pe degete. Uşa nu era încuiată niciodată, nici măcar la trei dimineaţa, înaintă pe culoarul dintre scaune simţindu-şi picioarele încă moi şi nesigure. Umbrele tremurau jur-împrejurul clădirii pustii şi tăcute. Căzu în genunchi în faţa altarului şi lumina lumânării învălui statuia strălucitoare a lui Hristos de deasupra lui.

Ben se rugă, cu capul plecat.

Indiciile îl conduceau pe Luc Simon către sud. Erau uşor de urmărit – erau gloanţe şi morţi.

Un fermier din Le Puy, din sudul Franţei, anunţase că auzise focuri de armă şi că două maşini se urmăreau pe drumurile de ţară. Când descoperise locul unde avusese loc schimbul de focuri, poliţia dăduse peste trei cadavre, două maşini stâlcite, aproape în întregime distruse, găsise arme şi tuburi de cartuş împrăştiate pretutindeni. Nici una dintre maşini nu era înregistrată pe numele cuiva, iar BMW-ul fusese furat din Lyon cu câteva zile înainte.

Dar, mai interesant, în interiorul celeilalte maşini, un Peugeot galben cu număr de înmatriculare din Paris, găsiseră amprente care se potriveau cu ale Robertei Ryder. Iar printre numeroasele tuburi de cartuş consumate descoperite în iarbă erau unele de 9 milimetri, care proveneau din acelaşi pistol Browning ca şi cele din limuzina Mercedes şi de la locul crimelor de pe cheiul Senei.

Era ca şi cum Ben Hope şi-ar fi încrustat numele în scoarţa unui copac.

36

Institutul Legrand, cu trei luni înainte.

— Ah, nemernicul... Uite, Jules, iar a făcut-o!

Celula capitonată a lui Klaus Rheinfeld era mânjită cu sânge. La intrarea celor doi asistenţi psihiatri în încăperea mică, în formă de cub, ocupantul acesteia îşi luă ochii de la opera lui, ca un copil surprins în toiul unui joc interzis. Chipul ofilit i se încreţi într-un rânjet şi cei doi observară că îşi scosese, cu lovituri de pumn, încă doi dinţi. Îşi sfâşiase partea de sus a pijamalei şi se folosise de dinţii zimţaţi ca să-şi redeschidă rana de formă ciudată de pe piept.

— Cred că e timpul să-i mărim din nou doza, murmură asistentul care răspundea de Rheinfeld, în timp ce pacientul era scos din celulă. Trimite femeile de serviciu încoace, îi spuse subalternului său. Du-l la clinică, fă-i o injecţie cu diazepam şi pune-i nişte haine curate. Şi asigură-te că are unghiile tăiate cât mai scurt. O să primească o vizită peste două ore.

— Tot italianca aia?

Vorbele lor ajunseră la urechile ciulite ale lui Rheinfeld.

— Anna! cântă el. Anna... îmi place Anna. Anna e prietena mea, spuse, apoi scuipă în direcţia asistenţilor. Pe voi vă urăsc.

Două ore mai târziu, un Klaus Rheinfeld mult mai liniştit stătea în vorbitorul bine păzit de la Institutul Legrand. Încăperea era folosită pentru pacienţii care ar fi putut deveni violenţi şi cărora li se îngăduia, din când în când, să primească oaspeţi dinafară, fără să li se acorde şi încrederea de a fi lăsaţi singuri cu aceştia. O masă simplă, două scaune fixate în podea, câte un infirmier de o parte şi de alta a pacientului şi un al treilea, cu o seringă gata pregătită, pentru orice eventualitate. Totul era urmărit de dr. Legrand, directorul institutului, prin geamul-oglindă de pe perete.

Rheinfeld purta pijama nouă şi halat curat, primite în locul celor pe care le mânjise de sânge ceva mai devreme. Spărtura recentă din dantură îi fusese curăţată. Era în toane mai bune, pe de-o parte datorită medicamentelor psihotrope care îi fuseseră administrate, iar pe de alta mulţumită ciudatului efect liniştitor pe care îl avea asupra lui Anna Manzini, noua prietenă care îl vizita la intervale regulate.

Un infirmier o conduse pe Anna până în încăperea a cărei atmosferă dezolantă şi sterilă se umplu de prezenţa graţioasă şi de parfumul ei. Când o văzu, chipul lui Rheinfeld se lumină de fericire.

— Bună, Klaus, zâmbi ea, aşezându-se în faţa lui, de cealaltă parte a mesei goale. Cum te simţi astăzi?

Infirmierii erau uluiţi de modul în care se liniştea pacientul acela de obicei dificil în prezenţa italiencei încântătoare şi prietenoase. Femeia avea ceva

aparte, era atât de blândă şi de calmă, nu-l stresa şi nu-i punea niciodată întrebări insistente. El stătea vreme îndelungată fără să scoată nici un cuvânt, legănându-se încet pe scaun, cu ochii pe jumătate închişi, relaxat şi cu mâna lungă şi osoasă odihnindu-se pe braţul ei. La început, acest contact fizic îi nemulţumise pe infirmieri, dar Anna îi rugase să i-l îngăduie şi ei îşi dăduseră seama că nu făcea nici un rău.

Atunci când vorbea, Rheinfeld murmura, în cea mai mare parte a timpului, aceleaşi lucruri, repetându-le iar şi iar – fraze formulate într-o latinească stâlcită şi litere şi cifre amestecate, numărându-şi obsesiv degetele, cu mişcări spasmodice. Uneori, punându-i cu blândeţe câte o întrebare, Anna reuşea să-l facă să vorbească ceva mai coerent despre ceea ce îl preocupa. Spunea, cu voce scăzută, lucruri pe care infirmierii nu reuşeau să le priceapă. După o vreme, conversaţia lui se pierdea, adesea, într-un murmur neinteligibil, iar Anna se mulţumea să zâmbească şi îl lăsa să se cufunde în tăcere. Nu era niciodată mai calm ca în momentele acelea şi personalul sanatoriului le considera o parte importantă a tratamentului lui.

Această a cincea vizită nu se deosebea cu nimic de celelalte. Rheinfeld stătea liniştit, strângând mâna Annei şi carneţelul lui şi repetând, fără încetare, aceeaşi secvenţă de numere, în limbajul lui propriu, cu voce joasă şi spartă.

— N-6; E-4; I-26; A-11; E-15.

— Ce încerci să ne spui, Klaus? îl întrebă Anna, răbdătoare.

De dincolo de geamul-oglindă, doctorul Legrand privea scena cu sprâncenele încruntate. Se uită la ceas, apoi intră în vorbitor cu paşi mari, printr-o uşă de legătură.

— Anna, ce bine îmi pare ca te văd, spuse el, radiind, apoi se întoarse către infirmieri.

— Cred că ajunge pentru astăzi. Nu vrem să obosim pacientul.

La vederea lui Legrand, Rheinfeld ţipă şi îşi acoperi capul cu braţele numai piele şi os. Căzu de pe scaun şi, când Anna se ridică să plece, se sprijini cu degetele ca nişte gheare în podea şi îşi târî trupul vlăguit către ea, prinzând-o de glezne şi protestând zgomotos. Infirmierii îl traseră deoparte şi Anna îi urmări cu o privire tristă pe când îl duceau în grabă spre uşă ca să-l ducă înapoi, în camera lui.

— De ce îi e atât de frică de tine, Edouard? îl întrebă ea pe Legrand după ce ieşiră pe coridor.

— Habar n-am, Anna, zâmbi el. Nu ştiu absolut nimic despre trecutul lui Klaus. Reacţia lui ar putea fi reminiscenţa unui eveniment traumatic. E posibil ca eu să-i aduc aminte, fără să-şi dea seama, de cineva care i-a făcut rău – poate un tată abuziv sau o altă rudă. E un fenomen des întâlnit.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Înţeleg. Asta ar fi o explicaţie.

— Anna, mă gândeam... dacă eşti liberă deseară, ce-ai zice să luăm cina împreună? Ştiu un restaurant din Montpellier unde se serveşte peşte. Au un somon după care te lingi pe degete. Aş putea trece să te iau pe la şapte?

Îi mângâie braţul. Ea se feri de atingerea lui.

— Te rog, Edouard. Ţi-am spus că încă nu sunt pregătită... Să lăsăm cina pe altă dată.

— Îmi cer scuze, spuse el, retrăgându-şi mâna. Înţeleg. Iartă-mă.

De la fereastra lui, Legrand o urmări cu privirea pe Anna, care ieşi din clădire şi se urcă în automobilul ei Alfa Romeo. Era a treia oară când îl respingea, medită el. Ce nu-i plăcea la el? Celelalte femei nu reacţionau aşa. Părea să nu suporte atingerea lui, îl trata întotdeauna cu răceală şi, cu toate astea, era încântată să-l lase pe Rheinfeld să o ţină de mână ore întregi, fără întrerupere.

Se îndepărtă de fereastră şi ridică receptorul telefonului.

— Paulette, poţi să verifici şi să-mi spui dacă doctorul Delavigne este programat astăzi pentru o şedinţă de evaluare a unuia dintre pacienţi?... Klaus Rheinfeld... Este?... OK, poţi să-l suni şi să-l anunţi că preiau eu această activitate... Exact... Mulţumesc, Paulette.

Rheinfeld era înapoi, în celula lui capitonată, cântând mulţumit încetişor şi gândindu-se la Anna, când auzi nişte chei zăngănind pe coridor şi uşa se deschise.

— Lăsaţi-mă singur cu el, spuse o voce pe care o recunoscu.

Se ghemui, cu ochii bulbucaţi de spaimă, când doctorul Legrand intră în celulă şi închise fără zgomot uşa în urma lui.

Doctorul se apropie şi el se trase înapoi cât putu de mult, refugiindu-se într-un colţ. Psihiatrul îl privi de sus, dominându-l.

— Salut, Kraus, îi spuse, cu voce blândă.

Pe urmă îşi duse piciorul în spate şi i-l repezi în stomac. Neajutorat, Rheinfeld se chirci de durere gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

Legrand îl lovi iarăşi, apoi încă o dată. În timp ce loviturile continuau să curgă, Klaus nu putea face altceva decât să plângă şi să îşi dorească să moară.

37

În cea de-a treia zi, Ben se simţi în stare să coboare scările şi să iasă din casă, sub razele soarelui de toamnă din miezul zilei. O văzu pe Roberta ceva mai departe, hrănind găinile, hotărâtă să-l evite. Se simţea stânjenit, ştiind că o jignise. Se aşeză, sorbi din ceaiul de plante pe care i-l pregătise Marie-Claire şi continuă să citească din jurnalul lui Fulcanelli.

19 septembrie 1926

Încep să regret cu toată sinceritatea că i-am acordat încredere lui Nicholas Daquin. Scriu aceste cuvinte cu inima grea, ştiind cât de nesăbuit am fost. Singura mea consolare este că nu i-am dezvăluit toate cunoştinţele dobândite din artefactele cathare.

Ieri mi s-au adeverit cele mai cumplite temeri. În ciuda tuturor principiilor mele şi spre eterna mea ruşine, am angajat un detectiv, un om discret şi demn de încredere, pe nume Corot, cerându-i să-l urmărească pe Nicholas şi să-mi dea de ştire în privinţa tuturor mişcărilor sale. Se pare că tânărul meu ucenic e, de ceva vreme, membru al unei societăţi pariziene numite Veghetorii. Bineînţeles că îmi era cunoscută existenţa acestui cerc restrâns de intelectuali, filozofi şi iniţiaţi în ştiinţele ezoterice. Ştiam şi ce l-a atras pe Nicholas către ei. Ţelul Veghetorilor este să treacă dincolo de stricteţea tradiţiei care impune păstrarea tainelor alchimiei. În timpul adunărilor lunare pe care le ţin într-o încăpere aflată deasupra librăriei cu cărţi ezoterice a lui Chaacornac, vorbesc despre modul în care ar putea fi folosite roadele cunoştinţelor alchimiştilor de către ştiinţa modernă, în folosul întregii omeniri. Pentru un tânăr ca Nicholas, ei reprezintă, probabil, viitorul, temelia unei noi ere – şi înţeleg foarte bine cât de sfâşiat trebuie să se simtă, între viziunea lor progresistă asupra unei noi alchimii şi ceea ce ia drept o viziune învechită, prudentă şi bănuitoare, al cărei reprezentat sunt eu.

Un spirit atât de tânăr şi de candid nu trebuie dispreţuit. Dar ceea ce mi-a povestit Corot mi-a dat un motiv serios de îngrijorare. Intrând în rândurile Veghetorilor, Nicholas şi-a făcut un nou prieten. Ştiu puţine lucruri despre omul acesta, în afară de faptul că se numeşte Rudolf, că studiază ştiinţele oculte şi că i se spune „Alexandrinul”, după locul naşterii sale, din Egipt.

Corot i-a ţinut pe Nicholas şi pe Rudolf sub observaţie în mai multe rânduri, privindu-i în timp ce stăteau prin cafenele, vorbind vreme îndelungată. Ieri i-a urmărit la un restaurant scump şi a reuşit să tragă cu urechea, surprinzând o parte din discuţia lor pe de terasă.

Rudolf îl asalta pe tânărul meu ucenic turnându-i un pahar de şampanie după altul şi e clar că o făcea ca să-i dezlege limba.

— Dar ăsta e adevărul, iar tu o ştii, a spus Rudolf în timp ce Corot lua notiţe pe furiş, stând la o masă din apropiere. Dacă Fulcanelli ar crede cu adevărat în

puterea acestor cunoştinţe, n-ar încerca să pună piedici în calea uneia dintre cele mai strălucitoare minţi.
În momentul acela, a umplut ochi paharul lui Nicholas.
— Nu sunt obişnuit să duc un trai atât de îmbelşugat, a auzit Corot vorbele lui.
— Într-o bună zi, o să ai parte de tot belşugul pe care ţi-l doreşti, a zis Rudolf.
Nicholas a încruntat din sprâncene.
— Nu umblu după celebritate şi după glorie. Nu vreau decât să-mi folosesc cunoştinţele ca să ajut oamenii, atâta tot. Aici nu-l înţeleg pe maestru, nu pricep de ce crede că ăsta e un lucru atât de rău.
— Altruismul tău e lăudabil, Nicholas, a spus Rudolf. Poate reuşesc să te ajut. Cunosc câteva persoane influente.
— Serios? a răspuns Nicholas. Cu toate că ar însemna să-mi încalc jurământul de taină. Ştii că mă gândesc adesea la asta – dar nu am izbutit încă să iau o hotărâre.
— Trebuie să te încrezi în propriile tale sentimente, a zis Rudolf. Cu ce drept te împiedică profesorul tău să-ţi împlineşti destinul?
— Destinul meu..., a repetat Nicholas.
— Oamenii predestinaţi sunt o specie rară, superbă, a zâmbit Rudolf. Dacă nu mă înşel în privinţa ta, înseamnă că, în viaţa mea, am avut privilegiul de a întâlni doi. (în momentul acela, a turnat în pahare ultima picătură de şampanie.) Cunosc un astfel de om, un vizionar ale cărui idealuri sunt identice cu ale tale. I-am vorbit despre tine, Nicholas, iar el e de părere, ca şi mine, că ai putea juca un rol important în crearea unui viitor minunat al omenirii. O să-l întâlneşti într-o bună zi.
Nicholas şi-a golit paharul cu lăcomie şi l-a aşezat pe masă. A tras aerul în piept cu putere.
— Foarte bine, a spus. M-am hotărât. O să-ţi împărtăşesc ceea ce ştiu. Vreau să schimb lumea.
— Sunt onorat, a răspuns Rudolf, cu o uşoară înclinare a capului.
Nicholas s-a aplecat către masă.
— Dacă ai şti cât de mult mi-am dorit să vorbesc cu cineva despre asta. Există două taine importante, amândouă păstrate într-un document vechi, codificat. Maestrul meu l-a descoperit în sud, printre ruinele unui castel vechi.
— Şi ţi le-a dezvăluit? a întrebat Rudolf, nerăbdător.
— Mi-a dezvăluit-o pe una dintre ele. I-am pus la încercare puterea. E într-adevăr uluitoare. Ştiu totul despre ea. Ştiu cum s-o folosesc şi îţi pot arăta şi ţie.
— Şi cum rămâne cu cea de-a doua taină?
— Puterea ei e încă şi mai de necrezut, a răspuns Nicholas. Dar aici apare necazul. Acum Fulcanelli refuză să mi-o împărtăşească.
Rudolf i-a pus mâna pe umăr.
— Nu mă îndoiesc că o s-o afli cu timpul, a zis el, zâmbind. Dar, între timp, ce-ar fi să-mi povesteşti despre cunoştinţele tale uluitoare? Poate ar fi mai bine să continuăm discuţia în apartamentul meu.

Ben lăsă jos jurnalul. Cine era Alexandrinul? Ce anume îi spusese Daquin? Cine era „vizionarul” căruia promisese Rudolf că avea să i-l prezinte?

Probabil vreun alt trăsnit de soiul lui Gaston Clément, îşi spuse, apoi răsfoi următoarele câteva pagini şi descoperi că ultima parte a jurnalului era serios distrusă, fiind putrezită în întregime. Îşi încordă ochii, reuşind să citească, cu din ce în ce mai multă dificultate, ultima însemnare. Constată că fusese scrisă chiar înainte de dispariţia misterioasă a lui Fulcanelli.

23 decembrie 1926

Totul e pierdut. Iubita mea soţie Christina a fost ucisă. Trădarea lui Daquin a dat cunoştinţele noastre preţioase pe mâna Alexandrinului. Dumnezeu să mă ierte pentru că am îngăduit să se întâmple toate acestea, mă tem pentru ceva mai important decât propria mea viaţă. Răul pe care-l pot săvârşi aceşti oameni e mai presus de orice închipuire.

Planurile mele sunt în plină desfăşurare. Plec imediat din Paris, împreună cu Yvette, scumpa mea fiică, în afară de care nu mai am acum pe nimeni pe lume, şi las totul în mâinile credinciosului meu Jacques Clément. L-am prevenit, spunându-i că şi el trebuie să fie cu mare băgare de seamă. Cât despre mine, n-o să mă mai întorc.

Deci asta era tot. Într-un fel sau altul, faptul că Daquin trădase încrederea lui Fulcanelli condusese la dezastru. Totul părea să se învârtească în jurul acelui misterios Rudolf, Alexandrinul. Oare el o omorâse pe soţia lui Fulcanelli? Şi, ceea ce era mult mai important, unde plecase alchimistul după aceea? Părăsise Parisul cu o asemenea grabă, încât îşi uitase până şi jurnalul.

— Ce zi frumoasă, spuse o voce familiară, trezindu-l din visare. Pot să-ţi ţin companie?

— Bună ziua, părinte.

Ben închise jurnalul. Pascal se aşează alături de el şi îşi turnă un pahar de apă dintr-un urcior de lut.

— Arătaţi mai bine astăzi, prietene.

— Mulţumesc, mă simt mai bine.

— Mă bucur, zâmbi Pascal. Ieri mi-ai făcut o mare onoare având încredere în mine şi împărtăşindu-mi secretul tău – care, fireşte, nu va ajunge niciodată mai departe.

Tăcu o clipă.

— Acum e rândul meu, pentru că am şi eu un mic secret.

— Sunt sigur că nu voi putea să vă ofer un ajutor asemenea celui pe care mi l-aţi dat dumneavoastră.

— Totuşi, sunt de părere că secretul meu o să te intereseze. Te priveşte, într-un fel.

— Cum adică?

— Ai venit aici în căutarea mea, dar ţinta ta este, de fapt, descoperirea urmelor lui Klaus Rheinfeld? Mi-a povestit Roberta.

— Ştiţi unde se află?

Pascal înclină din cap.

— Hai să încep cu începutul. De vreme ce ai venit să mă cauţi, înseamnă că ştii deja cum am dat peste sărmanul nenorocit.

— Am citit un articol dintr-un ziar vechi.

— Părea să-şi fi pierdut minţile cu desăvârşire, spuse Pascal, cu tristeţe. Când am văzut pentru prima oară tăieturile cumplite pe care le avea pe trup şi când mi-am dat seama că şi le făcuse singur, m-am gândit că trebuie să fi fost lucrarea Diavolului (îşi făcu din reflex semnul crucii, atingându-şi fruntea, pieptul şi umerii). Şi ştii probabil că l-am îngrijit pe acel om bolnav şi că apoi a fost luat şi internat într-un ospiciu.

— Unde l-au dus?

— Răbdarea, Benedict, e o mare virtute. Ajung şi acolo. Lasă-mă să continui... Ceea ce nu ştii şi ceea ce nu a ştiut nimeni, niciodată, cu excepţia mea şi a bietului smintit, este natura instrumentului pe care îl folosea ca să-şi facă, în propria carne, tăieturile acelea îngrozitoare... Asta e secretul meu.

Privirea i se pierdu în gol în timp ce îşi aduna amintirile.

— A fost o noapte cumplită, noaptea în care a ajuns Rheinfeld aici. O furtună atât de sălbatică, de violentă. Când m-am dus pe urmele lui, în pădure, chiar acolo, arătă el cu degetul, am văzut că avea un cuţit, un pumnal cu totul ieşit din comun. La început am crezut că avea de gând să mă omoare. Dar am văzut, cu groază, cum bietul om a întors lama către el însuşi. Încă nu-mi pot imagina ce se petrecea în capul lui. Oricum, a leşinat curând şi l-am cărat până în casă. L-am ajutat cum ne-am priceput în noaptea aia, deşi îşi ieşise cu totul din minţi. Abia în primele ore ale dimineţii următoare, după ce autorităţile au venit să-l ridice, mi-am amintit de pumnal, care rămăsese căzut în pădure. M-am întors şi l-am găsit printre frunze.

Făcu o pauză.

— Cred că e un pumnal din epoca medievală, deşi s-a păstrat în stare perfectă. E un crucifix construit în mod foarte ingenios, cu lama ascunsă în interior. Pe el sunt multe desene, nişte simboluri stranii. Şi pe lamă se află o inscripţie. Am fost fascinat şi şocat când mi-am dat seama că simbolurile erau identice cu cele pe care şi le cresta Rheinfeld pe trup.

Ben înţelese că aceea trebuia să fi fost crucea de aur despre care pomenise Clément. Crucea lui Fulcanelli!

— Ce s-a întâmplat cu pumnalul? întrebă el. L-aţi încredinţat poliţiei?

— Spre ruşinea mea, nu, răspunse Pascal. N-a avut loc nici o anchetă. Nimeni n-a pus la îndoială faptul că Rheinfeld îşi provocase singur rănile. Poliţia nu a făcut altceva decât să noteze câteva amănunte. Aşa că am păstrat

pumnalul. Mă tem ca am o slăbiciune pentru vechile artefacte religioase, de aceea a devenit unul dintre cele mai apreciate obiecte din colecţia mea.

— Îmi îngăduiţi să-l văd?

— Da, bineînţeles, zâmbi Pascal. Dar dă-mi voie să continui. După vreo cinci luni, am avut un oaspete neobişnuit şi ilustru. Un episcop de la Vatican, pe nume Usberti, a venit să mă vadă. Mi-a pus multe întrebări despre Rheinfeld, despre nebunia lui, despre lucrurile pe care era posibil să mi le fi spus, despre semnele de pe trupul lui. Dar, mai presus de toate, voia să ştie dacă avea ceva asupra lui atunci când l-am găsit. Din câte spunea, cu toate că nu s-a referit direct la asta, cred că îl interesa pumnalul. Dumnezeu să mă ierte, dar nu i-am spus nimic. Crucea era atât de frumoasă şi, aidoma unui copil prost şi hrăpăreţ, mi-am dorit s-o păstrez pentru mine. Însă, pe de altă parte, am fost cuprins de spaimă. Episcopul ăla avea ceva care m-a băgat în sperieţi. O ascundea foarte bine, dar am ştiut că umbla cu disperare după un obiect anume. Era, de asemenea, foarte curios să afle dacă nebunul avea asupra lui vreo hârtie, vreun document. Pomenea întruna despre un manuscris. „Manuscris” – m-a tot întrebat despre el în repetate rânduri.

Ben tresări.

— N-a spus nimic mai mult?

— Episcopul a fost destul de confuz. Ba chiar, când l-am întrebat ce fel de manuscris căuta, am avut impresia că ocoleşte răspunsul în mod intenţionat. Nu mi-a spus nici din ce motiv îl interesa. Mi s-a părut că se purta ciudat.

— Şi Rheinfeld chiar avea un manuscris? întrebă Ben, străduindu-se din răsputeri să-şi mascheze nervozitatea crescândă.

— Da, zise Pascal, fără grabă. Avea. Dar... mă tem că trebuie să spun...

Nervii lui Ben se încordau tot mai mult în timp ce aştepta. Două secunde i se părură o adevărată eternitate. Pascal continuă:

— După ce l-au ridicat şi m-am întors în locul unde se afla pumnalul, am găsit rămăşiţele îmbibate de apă a ceea ce păreau a fi nişte fragmente dintr-un pergament vechi. Alunecaseră, probabil, din hainele lui făcute ferfeniţă. Zăceau mototolite în noroiul în care căzuseră. Ploaia nu făcuse altceva decât să le distrugă – în cea mai mare parte, cerneala fusese spălată. Am reuşit să desluşesc câteva inscripţii şi desene încă intacte şi, gândindu-mă că manuscrisul era preţios şi că aş fi putut să i-l înapoiez posesorului său, am încercat să le adun. Dar mi s-au sfărâmat pur şi simplu în mâini. Am adunat bucăţelele şi le-am adus aici. Dar mi-a fost imposibil să le salvez, aşa că le-am aruncat.

Lui Ben i se opri inima. Dacă Rheinfeld avusese într-adevăr asupra sa manuscrisul lui Fulcanelli, atunci din acesta nu mai rămăsese nici o urmă.

— Dar episcopului nu i-am povestit nimic din toate astea, continuă Pascal. M-am temut s-o fac, deşi n-am înţeles nici eu de ce. Ceva îmi spunea că nu trebuia să afle, adăugă preotul, clătinând din cap. Am ştiut, încă de pe

atunci, că nu era ultima dată când aveam să aud de povestea cu Rheinfeld. Am avut întotdeauna senzaţia că or să-mi mai dea de urmă şi alţii, aflaţi în căutarea lui.

— Unde se află Rheinfeld acum? Ştiţi cumva? Aş vrea să stau totuşi de vorbă cu el.

Pascal oftă.

— Mă tem că nu se poate.

— De ce?

— Pentru că a murit. Odihneascăse în pace.

— A murit?

— Da, a murit de curând, acum vreo două luni.

— De unde ştiţi?

— În timp ce zăceai, am telefonat la Institutul Legrand, ospiciul de lângă Limoux în care şi-a petrecut Rheinfeld ultimii ani de viaţă. Dar a fost prea târziu. Mi-au spus că sărmanul nefericit şi-a pus capăt vieţii într-un mod înfiorător.

— Atunci s-a sfârşit, murmură Ben.

— Benedict, ţi-am dat veşti rele, zise Pascal, punându-i uşor mâna pe umăr. Dar am şi veşti bune. Le-am spus celor de la ospiciu cine sunt şi i-am întrebat dacă e posibil să stau de vorbă cu cineva care ar fi putut să ştie câte ceva despre Rheinfeld. Poate cu cineva care a ajuns să-l cunoască îndeaproape pe durata şederii lui acolo. Mi s-a spus că nici o persoană din Institutul Legrand nu a reuşit să pătrundă dincolo de carapacea nebunului. Nu a îngăduit nimănui, niciodată, să se apropie de el şi nu a avut, cu nimeni, nici un fel de relaţie. Comportamentul lui era instabil şi adesea violent. Dar a fost o femeie, o străină, care îl vizita din când în când în timpul ultimelor luni de viaţă. Nu se ştie de ce, dar prezenţa ei îl liniştea, iar ea reuşea să discute cu el aproape normal. Personalul spitalului spune că vorbeau despre lucruri pe care nu reuşea să le înţeleagă nici unul dintre medicii psihiatri. Mă întreb, Benedict, dacă femeia aceea n-o fi aflat unele informaţii care ţi-ar putea fi de folos.

— Unde o pot găsi? Ştiţi cum se numeşte?

— Am lăsat numărul meu şi i-am rugat s-o anunţe că părintele Cambriel ar vrea să-i vorbească.

— Pariez că n-o să telefoneze, spuse Ben, posomorât.

— Încrederea e o altă virtute despre care am discutat ieri, Benedict, şi face parte dintre cele pe care trebuie să înveţi să le deprinzi. De fapt, Anna Manzini – aşa se numeşte – a telefonat astăzi dimineaţă, devreme, când tu şi Roberta încă mai dormeaţi. E scriitoare, specialistă în istorie, dacă am înţeles eu bine. A închiriat o vilă la câţiva kilometri de aici. Aşteaptă să iei legătura cu ea şi e liberă mâine după-amiază, dacă vrei să-i faci o vizită. Poţi să foloseşti maşina mea.

Aşadar, încă mai exista o şansă. Ben îşi regăsi buna dispoziţie.

— Părinte, sunteţi un sfânt.

— Nu tocmai, zâmbi Pascal. Un sfânt n-ar fi furat un crucifix de aur şi nu şi-ar fi minţit episcopul.

— Până şi sfinţii au fost ispitiţi de Diavol, surâse Ben.

— Într-adevăr, dar ideea e să rezişti ispitei, ripostă Pascal, chicotind. Sunt un neghiob bătrân. Acum o să-ţi arăt pumnalul. Crezi că Robertei i-ar face plăcere să-l vadă? N-o să-i spui că l-am furat, nu-i aşa? spuse el încruntându-se.

Ben râse.

— Fiţi liniştit, părinte. Dinspre partea mea, secretul dumneavoastră e în siguranţă.

— E superbă, murmură Roberta.

Era mult mai bine dispusă acum, după ce Ben îi ceruse scuze pentru vorbele lui aspre. Ştia că ceva legat de fotografia aceea îl făcea să sufere, că atinsese o coardă sensibilă. Dar părea să se fi schimbat după discuţia cu Pascal.

Ben răsuci în mâini pumnalul în formă de cruce. Deci acesta era unul dintre artefactele valoroase pe care le preţuia Fulcanelli atât de mult. Dar semnificaţia lui îi scăpa, în jurnal nu exista nici un indiciu.

Crucea avea aproape patruzeci şi cinci de centimetri lungime. Atunci când lama se afla în teacă, părea să nu fie altceva decât un crucifix de aur excesiv de ornamentat. În jurul tecii era încolăcit, aidoma simbolului antic al caduceului, un şarpe de aur având drept ochi nişte rubine minuscule. Capul său, plasat în partea de sus a tecii, acolo unde acesta venea în contact cu braţele orizontale ale crucii, era o clemă cu arc. Dacă ţineai crucea de partea superioară ca pe un mâner sau ca pe o sabie scurtă şi apăsai clema cu degetul mare, lama strălucitoare, de treizeci de centimetri, putea fi scoasă. Era îngustă şi ascuţită, iar pe oţel fuseseră gravate şiruri subţiri de simboluri stranii.

Ridică arma. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca un om al Bisericii să scoată, pe neaşteptate, un pumnal ascuns. Era o idee diabolic de cinică – sau poate doar una foarte practică. Pumnalul părea să sintetizeze foarte bine religia medievală. În tabăra învingătorilor se aflau acele feţe bisericeşti care erau în stare să te înjunghie pe la spate. În tabăra cealaltă se aflau preoţii care îşi păzeau întotdeauna spatele. Din câte aflase deja Ben despre istoria relaţiei dintre Biserică şi alchimie, oricine ar fi purtat asupra sa crucea făcea parte, mai mult ca sigur, din rândurile adepţilor celei din urmă.

Pascal întinse arătătorul către lamă.

— Asta e semnul pe care şi-l făcuse Rheinfeld în mijlocul pieptului. Arăta de parcă şi-ar fi tot refăcut tăieturile, era un desen imens, alcătuit din cicatrice proeminente.

Se înfioră. Simbolul pe care li-l arăta era imaginea perfectă a două cercuri intersectate, unul peste celălalt. În interiorul celui de deasupra se afla o stea cu şase colţuri, fiecare dintre ele atingând circumferinţa. În cel de dedesubt era o stea cu cinci colţuri, sau o pentagramă. Cercurile se intersectau astfel încât cele două stele erau împănate una în cealaltă. Centrul ciudatei figuri geometrice era marcat cu precizie de nişte linii fine, în zigzag.

Ben privi îndelung desenul. Simboliza ceva? Era evident că, pentru Klaus Rheinfeld, avusese o semnificaţie.

— Îţi spune ceva, Roberta?

Ea îl studie cu atenţie.

— Cine poate şti? Simbolistica alchimică e uneori atât de criptică încât e practic imposibil de descifrat. E ca şi cum te-ar provoca, hărţuindu-te cu informaţii neînsemnate, până când înţelegi unde să cauţi indicii. Totul pentru protejarea secretelor – erau fanatici în privinţa securităţii.

Ben mârâi. *Să sperăm că secretele astea merită să fie descoperite*, cugetă el.

— Poate Anna Manzini o să fie în stare să arunce mai multă lumină asupra lui, spuse cu voce tare. Cine ştie, poate Rheinfeld i-a spus care era semnificaţia simbolurilor.

— Dacă o fi ştiut-o.

— Ai vreo idee mai bună?

Se văzu nevoit să se urce pe dealul care domina satul Saint-Jean pentru ca mobilul să aibă semnal şi el să poată lua legătura cu Fairfax, punându-l la curent cu evoluţia cercetărilor. Coasta îl durea când îşi ridică privirea deasupra văii împădurite.

Pe fundalul cerului albastru, doi vulturi se rostogoleau, ocolindu-se, într-un dans de o eleganţă maiestuoasă. Îi urmări lăsându-se purtaţi de curenţii ascendenţi de aer cald, planând şi făcând glisade în timp ce se strigau unul pe celălalt, şi se întrebă, o clipă, ce anume simţeai când te puteai bucura de un asemenea gen de libertate. Formă numărul lui Fairfax şi feri telefonul de mugetul vântului.

38

În pragul serii, luară maşina părintelui Pascal şi se îndreptară spre Montsegur, aflat cam la o oră distanţă. Vechiul Renault hârâia şi zăngănea pe drumurile şerpuitoare de ţară, care îi purtau când prin trecătorile din munţii stâncoşi, care îţi tăiau răsuflarea, când prin văi luxuriante, pline de podgorii.

Chiar înainte de a intra în vechiul oraş Montsegur, se abătură de la drumul principal. Vila Annei Manzini se afla la capătul unei alei lungi, în mijlocul copacilor de pe un vârf de deal. Era o clădire arătoasă, din piatră ocru, cu ferestrele oblonite, pereţii acoperiţi de iederă şi un balcon care se întindea de-a lungul întregii faţade. Ghivece de teracotă pline de flori. Copaci ornamentali în şiruri perfecte, paralele cu pereţii, şi o mică fântână cu apă strălucitoare, bolborosind.

Anna le ieşi în întâmpinare. Purta o rochie de mătase şi un colier de mărgean, care îi punea în valoare pielea de culoarea mierii. Robertei i se păru o frumuseţe italiană clasică, fină şi delicată ca o statuetă de porţelan, care, în mijlocul sudorii şi prafului adunate în sălbăticia Languedoc-ului după o vară fierbinte, părea să fi venit dintr-o altă lume.

Coborâră din maşină şi ea îi primi cu căldură, vorbind englezeşte cu o voce dulce, catifelată.

— Eu sunt Anna. Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi. Soţia, domnule Hope?

— Nu! răspunseră Ben şi Roberta într-un singur glas, schimbând o privire.

— Ea e Roberta Ryder. Colaboratoarea mea, adăugă Ben şi Anna îi dădu Robertei un sărut neaşteptat, pe obraz.

Parfumul suav al Annei era Chanel Numărul 5. Roberta realiză brusc că, de la distanţă mică, ea duhnea probabil a capră – în dimineaţa aceea o mulsese pe Arabelle împreună cu Marie-Claire. Dar, chiar dacă simţise ceva, Anna era prea politicoasă ca să strâmbe din nas. Le adresă un zâmbet superb şi îi conduse în casă.

Camerele răcoroase, cu pereţii albi, erau pline de mireasma florilor abia culese.

— Vorbeşti o engleză perfectă, comentă Ben, în timp ce ea le turna câte un pahar de vin *fino* de Xeres.

El îl goli dintr-o sorbitură şi observă privirea aspră, incandescentă, pe care i-o aruncă Roberta.

— Nu fi aşa hulpav, îi şopti ea, furioasă.

— Îmi cer scuze, făcu el. Mea *hulpa*.

— Mulţumesc, spuse Anna. E o limbă care mi-a plăcut întotdeauna. Am lucrat trei ani la Londra, la începutul carierei mele profesorale. Cu multă vreme în urmă.

Râse – un hohot melodios. Îi conduse într-un salon cu aer proaspăt, ale cărui uşi de sticlă dădeau spre o terasă de piatră, dincolo de care se întindeau grădina şi dealurile. Într-o colivie mare, frumos ornamentată, agăţată lângă uşă, cântau şi ciripeau doi canari.

Roberta observă câteva exemplare din cartea Annei, aşezate pe un raft.

— *Ereticii lui Dumnezeu: descoperirea adevăraţilor cathari*, de prof. Anna Manzini. N-am ştiu că venim în vizită la un astfel de expert.

— A, nu sunt un expert în adevăratul sens al cuvântului, zise Anna. Sunt doar interesată de anumite subiecte mai puţin cercetate.

— Cum ar fi alchimia? întrebă Ben.

— Da, zise Anna. Istoria medievală, catharismul, ezoterismul, alchimia. Aşa am ajuns să-l cunosc pe sărmanul Klaus Rheinfeld.

— Sper că nu te superi dacă îţi punem câteva întrebări, zise Ben. Ne interesează cazul Rheinfeld.

— Pot să întreb ce anume v-a trezit interesul la el?

Ben îi răspunse fără nici o ezitare.

— Suntem jurnalişti. Facem cercetări pentru un articol legat de misterele alchimiei.

Anna le pregăti o cafea neagră, italienească, pe care le-o servi în ceşcuţe de porţelan în timp ce le povestea despre vizitele ei la Institutul Legrand.

— Am fost atât de răvăşită când am aflat despre sinuciderea lui Klaus. Dar trebuie să spun că n-a fost o surpriză. Suferea de o tulburare mentală profundă.

— Mă mir că ţi s-a permis să ajungi la el, spuse Ben.

— În mod normal, nu mi s-ar fi permis, răspunse Anna. Dar directorul mi-a îngăduit să fac aceste vizite ca să mă ajute să mă documentez în vederea unei cărţi. Sărmanul Klaus era foarte bine păzit, cu toate că, de obicei, era calm în prezenţa mea, adăugă ea, clătinând din cap. Bietul om, era tare bolnav. Aţi auzit despre semnele pe care şi le încresta în propria carne?

— Le-ai văzut?

— O dată, când era foarte agitat şi şi-a rupt cămaşa. Era obsedat de un anumit simbol. Doctorul Legrand mi-a spus că îl desena peste tot în camera lui, cu sânge şi cu... alte lucruri.

— Ce simbol? întrebă Ben.

— Două cercuri intersectate, răspunse Ana. În fiecare cerc era câte o stea, în unul o hexagramă şi în altul o pentagramă.

— Semăna cu ăsta?

Ben întinse mâna către rucsacul Bergen şi scoase un obiect înfăşurat într-o bucată de pânză. Îl aşeză pe masă şi despachetă pumnalul scânteietor, în

formă de crucifix. Scoase lama şi îi arătă Annei inscripţia. Cele două cercuri, exact aşa cum le descrisese ea.

— Era identic, dădu ea din cap. E o operă de artă magnifică. Vedeţi aceste simboluri alchimice de pe mâner? Studie crucea grea, privind-o sub mai multe unghiuri. Aici se vede o puternică influenţă ermetică. Cunoaşteţi istoria obiectului?

— Într-o foarte mică măsură, spuse Ben. Ştim doar că s-ar putea să-i fi aparţinut cândva alchimistului Fulcanelli şi credem că e posibil să dateze din epoca medievală. Se pare că Rheinfeld l-a furat de la proprietarul lui, din Paris, şi l-a adus cu el în sud.

Anna dădu din cap.

— Nu sunt anticar, dar, după aceste simboluri, sunt de acord în ceea ce priveşte vechimea – probabil că datează din secolul al X-lea sau al XI-lea. Se poate verifica uşor.

Făcu o pauză.

— Mă întreb de ce l-o fi interesat atât de mult pe Klaus. Nu poate fi valoarea lui. Nu avea nici un sfanţ şi l-ar fi putut vinde pe o groază de bani – şi totuşi l-a păstrat. Cum aţi dat de el? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

Ben îşi pregătise dinainte răspunsul. Îi promisese lui Pascal că avea să-i păstreze secretul.

— Rheinfeld l-a pierdut, spuse, când a fost găsit rătăcind şi a fost internat. Ce părere ai despre simbolul cercurilor gemene? întrebă el apoi, schimbând subiectul. E clar că, pentru el, avea o semnificaţie deosebită.

Anna dădu din cap.

— Da, într-adevăr. Dar întrebarea este de ce. Poate că avea mintea răvăşită, dar nu era prost. Aprofundase cunoaşterea unor domenii, spuse ea, privind cu mare atenţie lama pumnalului. Vă deranjează dacă fac o copie a acestui simbol?

În timp ce vorbea, scoase dintr-un sertar o bucată de hârtie de calc şi un creion cu mină moale. Aşeză pe masă lama scoasă din teacă şi copie simbolurile cu grijă, frecând mina de grafit pe calcul aşezat deasupra lor. Roberta îi remarcă manichiura perfectă şi îşi ascunse mâinile sub masă.

Anna îşi termină copiile şi le examină, părând încântată.

— Aşa. Nu e identică cu cea din carnet. Mă întreb...

Ben îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce carnet?

— Îmi cer scuze, trebuia să vă fi spus. Doctorii i-au dat lui Klaus un carnet, în speranţa că avea să-şi noteze visele. Credeau că asta ar fi putut ajuta la stabilirea tratamentului, dându-le un indiciu despre cauzele tulburării lui mentale. Dar el nu şi le-a notat. În schimb, a umplut paginile cu desene şi simboluri, cu versuri stranii şi cu numere. Doctorii n-au reuşit să le dea nici o

interpretare, dar l-au lăsat să păstreze carnetul pentru că asta părea să-l liniştească.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Ben.

— După moartea lui Klaus, directorul institutului, Edouard Legrand, mi l-a oferit mie. Ştia că mă interesează astfel de lucruri. Klaus nu avea pe nimeni şi, în orice caz, nu e cine ştie ce amintire de familie. E aici, la etaj.

— Îl putem vedea? întrebă Roberta repede.

Anna plecă să-l aducă din birou. Reveni peste un minut, umplând iarăşi camera cu parfumul ei proaspăt şi ţinând în mână o pungă mică de plastic.

— Îl pun în ea pentru că e atât de murdar, spuse, aşezând punguţa cu grijă de masă.

Ben îl scoase şi îl răsfoi. Cea mai mare parte a paginilor erau goale, cu excepţia primelor, în jur de treizeci, uzate, cu colţurile îndoite şi pline de urme de degete şi de pete roşii maronii de sânge închegat, ceea ce făcea ca, pe alocuri, scrisul de mână să fie greu de descifrat. Foile erau acoperite cu fragmente de versuri, combinaţii enigmatice de litere, aparent lipsite de înţeles, şi notiţe în latină, engleză şi franceză. Era evident că Rheinfeld fusese un om educat şi un artist cu talent. Din loc în loc, apăreau o serie de desene, unele nişte simple schiţe, în timp ce altele redau cu migală detaliile, aducând cu imaginile specifice alchimiei văzute de Ben în cărţile vechi.

Una dintre paginile cele mai soioase şi mai pline de urme de degete era cea care conţinea simbolul de-acum familiar de pe lama pumnalului, cele două cercuri gemene cu stele în mijloc, de care Rheinfeld fusese atât de obsedat. Aşa cum observase Anna, desenul făcut de neamţ era oarecum diferit, având un mic detaliu suplimentar, minuţios reprezentat. Era greu de înţeles, dar părea să fie o mică imagine heraldică a unui corb. Era aşezat exact în centrul motivului cercurilor gemene şi Ben observă că era, practic, identic cu simbolul corbului pe care îl văzuse sculptat pe portalul central al catedralei Notre-Dame din Paris. De ce modificase Rheinfeld desenul de pe lamă?

— Are vreun înţeles pentru tine? o întrebă el pe Anna.

Ea ridică din umeri.

— Nu tocmai. Cine poate şti ce era în mintea lui?

— Pot să arunc o privire? întrebă Roberta. Doamne, e scârbos, făcu, întorcând paginile cu repulsie.

Moralul lui Ben se apropia din nou de zero.

— N-ai aflat absolut nimic de la Rheinfeld? o întrebă el pe Anna, sperând că va putea să salveze măcar o singură informaţie valoroasă.

— Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spuse ea. Când doctorul Legrand mi-a vorbit pentru prima oară despre acest personaj straniu şi incitant, m-am gândit că mi-ar putea fi de folos pentru noua mea carte. Îmi pierdusem inspiraţia. Nici acum nu mi-am regăsit-o, adăugă ea, cu un aer nefericit. Dar, când am ajuns să-l cunosc, mi s-a făcut tare milă de el. Îl vizitam mai mult ca

să-l liniştesc decât ca să descopăr ceva care să mă inspire şi n-aş putea spune că am aflat ceva de la el. Tot ce am e carnetul ăsta. A, şi mai e ceva...

— Ce anume?

Anna roşi.

— Am făcut ceva de-a dreptul... care e cuvântul... nepermis. La ultima vizită la institut am luat cu mine, pe furiş, micul aparat pe care-l folosesc ca să păstrez ideile legate de cărţile la care lucrez. Am înregistrat conversaţia mea cu Klaus.

— Am putea s-o auzim?

— Nu cred că o să vă fie de vreun ajutor, răspunse ea. Dar, dacă sunteţi de părere că v-ar putea folosi...

Întinse mâna către măsuţa din spatele ei şi luă un dictafon digital miniatural. Apăsă pe *Play* şi îl aşeză în mijlocul mesei. Din difuzorul minuscul se auzi vocea joasă, şoptită, a lui Rheinfeld.

Roberta simţi un fior pe şira spinării.

— Vorbea întotdeauna în germană? întrebă Ben.

— Numai când repeta numerele astea, zise Anna.

Ben ascultă cu atenţie. Rheinfeld începu să murmure cu voce scăzută, parcă recitând o mantră.

— *N-sechs; E-vier; I-sechs-und-zwanzig...*

Continuă ridicând vocea, părând să cadă pradă nebuniei:

— *A-elf; E-funfzehn... N-sechs; E-vier...*

Şi secvenţa se repetă, în timp ce Ben şi-o nota în agendă. Pe urmă auziră vocea Annei, spunând, cu blândeţe:

— Linişteşte-te, Klaus.

Rheinfeld tăcu o clipă, apoi începu din nou să vorbească:

— *Igne Natura Renovatur Integra... Igne Natura Renovatur Integra... Igne Natura Renovatur Integra...*

Psalmodie fraza iarăşi şi iarăşi, din ce în ce mai repede şi cu voce din ce în ce mai puternică, ridicând-o până la un ţipăt care făcu difuzorul să pârâie. Înregistrarea se termină într-un vacarm de voci.

Anna opri aparatul cu o privire tristă. Clătină din cap.

— În momentul ăsta, au fost nevoiţi să-l sedeze. În ziua aceea era neobişnuit de agitat. Nimic nu părea să-l liniştească. S-a întâmplat chiar înainte de a se sinucide.

— Doamne, a fost înfiorător, făcu Roberta. Ce înseamnă fraza aia în latină?

— Apare aici, în carnet, zise Ben. Ceva despre foc... natură...

Se uita la schiţa unui cazan în care bolborosea un lichid misterios. Un alchimist bărbos, în robă, stătea aplecat deasupra lui, supraveghindu-l. Cuvintele latineşti IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA erau întipărite pe suprafaţa laterală a cazanului.

— Focul reînnoieşte pe deplin natura, traduse Anna. Un vechi dicton al alchimiştilor, o aluzie la metodele pe care le foloseau ca să transforme materia fundamentală. Fraza asta îl obseda şi, când o repeta, număra literele pe degete, aşa (imită gesturile lui pripite, convulsive). N-am idee de ce o făcea.

Roberta studia desenul din carnet. Sub cazan, alchimistul aprinsese un foc zdravăn. Sub flăcări era scris cuvântul ANBO.

— *Anbo* – în ce limbă e asta? întrebă ea.

— În nici una pe care s-o ştiu, răspunse Anna.

— Deci carnetul şi înregistrarea sunt tot ce ai? o întrebă Ben.

— Da, oftă ea. Asta e tot.

Atunci am pierdut timpul venind aici, medită el, cu amărăciune. *Era ultima mea şansa şi nu m-a condus nicăieri.*

Anna se uita cu atenţie la copia simbolurilor de pe lamă. În minte i se înfiripa o idee. Nu era sigură, dar...

Sună telefonul.

— Scuzaţi-mă, spuse ea şi se duse să răspundă.

Ben şi Roberta o auziră şoptind în receptor.

— Edouard, te-am rugat să nu mă mai suni... Nu, nu poţi veni aici în seara asta. Am musafiri... Nu, nici mâine seară.

Când reveni, Roberta admira un text medieval superb, aflat pe peretele de lângă şemineu, într-o ramă de sticlă. Pergamentul crăpat, maroniu, era o hartă a Languedoc-ului timpuriu, pe care erau risipite reprezentările oraşelor vechi şi ale castelelor. Pe margini, blocurile de text în latina veche şi în franceza medievală fuseseră colorate cu gust şi ornamentate de un caligraf experimentat.

— Anna, e un pergament original? Trebuie să fie de-a dreptul nepreţuit.

Ea râse.

— Şi americanul care mi l-a oferit a crezut că era nepreţuit. Până când a descoperit că manuscrisul cathar pe dăduse o sută de mii de dolari era un fals.

— Un fals?

— Nu e mai vechi decât casa asta, chicoti ea. Datează de prin 1890. A fost atât de sictirit – cred că asta e expresia corectă – încât mi l-a dat fără să-mi ceară nimic în schimb. Ar fi trebuit să-şi dea seama; un obiect autentic, aflat într-o asemenea stare, valorează milioane.

— Noi, yankeii, ne dăm în vânt după toate lucrurile vechi, zâmbi Roberta. Cred că suferim, într-o oarecare măsură, din cauza imaturităţii culturii noastre.

Mătură cu privirea biblioteca înaltă şi lungă, plimbându-şi ochii peste sutele de cărţi din colecţia Annei. Acopereau atât de multe domenii – istorie, arheologie, arhitectură, artă, ştiinţă.

— Unele sunt foarte interesante, murmură ea. Într-o zi, când o să am timp...

Îşi aduse aminte că avea un carneţel în geantă şi se duse să-l aducă din maşină ca să-şi noteze câteva titluri.

— Vino să-ţi arăt ceva, Ben, spuse Anna, luându-l de braţ.

Trecură împreună pragul uşilor de sticlă şi străbătură grădina întinsă. Pornind din capătul acesteia, o cărăruie stâncoasă urca în afara proprietăţii şi, după ce escaladară o râpă nu prea înaltă, Ben se pomeni admirând un peisaj magnific, scăldat în lumina apusului. Cuprindea cu privirea kilometri întregi din ţinutul muntos al Languedoc-ului, deasupra căruia cerul părea cupola somptuoasă a unei catedrale, strălucind în nuanţe de auriu, roşu şi albastru.

Anna îi arătă către partea opusă a văii, în depărtare, ruinele a două castele, contururi zigzagate, profilate pe cer la câţiva kilometri distanţă unul de altul, pe vârfurile unor piscuri înalte.

— Fortăreţe cathare, spuse ea, ferindu-şi ochii de soarele care asfinţea. Distruse de cruciada împotriva albigenzilor, în secolul al XIII-lea. Catharii şi strămoşii lor au construit castele, biserici şi mănăstiri pe tot cuprinsul Languedoc-ului. Toate au fost făcute una cu pământul de armata papei.

Tăcu o clipă.

— Să-ţi spun ceva, Ben. Unii dintre cărturarii alchimişti atribuiau acestor locuri o semnificaţie mult mai profundă.

El clătină din cap.

— Ce fel de semnificaţie profundă?

Ea zâmbi.

— Nimeni nu ştie cu certitudine. Se spunea că în Languedoc se ascunde o taină străveche. Că poziţia relativă a siturilor cathare conţine un indiciu care conduce către descoperirea ei şi că acela care va dezlega enigma va dobândi o înţelepciune profundă şi o mare putere.

Părul ei negru flutura în bătaia adierii uşoare a serii. Era cu adevărat frumoasă.

— Ben, zise ea, şovăind, nu mi-ai spus întregul adevăr. Eşti în căutarea unui secret, nu-i aşa?

El ezită.

— Da.

Ochii ei migdalaţi scânteiară.

— Mi-am închipuit. Secretul ăsta are legătură cu alchimia, cu legenda lui Fulcanelli?

El încuviinţă dând din cap, iar intuiţia ei ascuţită ca briciul îi smulse un zâmbet.

— Caut un manuscris, recunoscu. Cred că acest Klaus Rheinfeld ştia ceva despre el şi speram că mă poate ajuta, dar se pare că m-am înşelat.

— Poate reuşesc să te ajut eu. Trebuie sa ne mai întâlnim. Cred că ne-am putea ocupa de asta împreună.

— Eşti extrem de amabilă, Anna. Mi-ar face plăcere să ne revedem.

— Te sun peste două zile. Vizita ta m-a pus pe gânduri şi trebuie să rezolv problema asta.

Roberta se întoarse şi găsi casa goală. Vocile celorlalţi doi îi ajunseră la urechi, purtate de vânt, şi se uită prin uşile de sticlă. Îi văzu coborând râpa, îndreptându-se către grădină. Auzi râsul cristalin al Annei. Silueta zveltă a italiencei se profila pe cerul asfinţitului. Era oare imaginaţia ei? Cei doi păreau să se simtă foarte bine împreună.

La ce te aşteptai? Anna e superbă. Oricărui bărbat i-ar fi greu să-i reziste.

Ce fel de gânduri sunt astea, Ryder? îşi spuse. *Şi, la urma urmelor, ce-ţi pasă?*

Apoi înţelese. Îi păsa. I se întâmplase ceva îngrozitor. Se îndrăgostise de Ben Hope.

39

În ziua următoare, Ben hoinări pe uliţele prăfuite din Saint-Jean, într-o dispoziţie sumbră. Cercetările lui se împotmoliseră într-o fundătură.

Cu două zile înainte, când îi telefonase lui Fairfax, se abţinuse să-i spună că era posibil ca manuscrisul să fi fost distrus, cu speranţa că Anna Manzini i-ar fi putut da nişte informaţii utile. Îl lăsase pe bătrân, în mod stupid, să-şi facă speranţe. Acum totul părea negru, timpul i se scurgea printre degete şi el habar n-avea încotro s-o apuce.

În piaţa de lângă monumentul ros de vreme dedicat memoriei victimelor celui de al Doilea Război Mondial se afla cârciuma satului, o clădire cu o singură încăpere şi cu o terasă minusculă, pe care bătrânii cu pielea tăbăcită stăteau ca şopârlele la soare, atunci când nu făceau o partidă de *pétanque* în piaţa pustie. Ben intră şi clientela – trei bărbaţi jucând cărţi într-un colţ întunecos – se răsuci să-l privească pe străinul înalt şi blond care-şi făcuse apariţia. Le adresă un salut posac, dând din cap în direcţia lor, şi primi drept răspuns nişte mormăieli. Patronul stătea dincolo de tejgheaua barului, citind un ziar. Locul duhnea a bere răsuflată şi a fum de ţigară.

Observă afişul de pe perete, care anunţa dispariţia unei persoane.

L-AŢI VĂZUT PE BĂIATUL ACESTA?
MARC DUBOIS, 15 ANI

Oftă. Încă unul. *Uite ce ar trebui să fac – să ajut nişte puşti ca băiatul ăsta. Nu să mă foiesc pe aici, pierzând vremea.*

Se sprijini de bar, îşi aprinse o ţigară şi ceru să i se reumple sticla platã. Nu aveau decât un singur soi de whisky, ceva deosebit de respingător, de culoarea urinei de cal.

Nu-l deranja. Comandă o doză mare, dublă, din aceeaşi băutură şi se aşează pe unul dintre taburetele de la bar, sorbind din lichidul care îi ardea gâtlejul.

Poate e timpul să renunţ la acest fiasco, îşi spuse. Cazul nu fusese câtuşi de puţin potrivit pentru el, de la bun început. Ar fi trebuit să-şi păstreze obiectivitatea. Prima lui impresie fusese corectă. Fairfax, ca toţi oamenii disperaţi care vor să-i salveze pe cei dragi, căzuse în mrejele propriilor iluzii. Carevasăzică manuscrisul lui Fulcanelli se pierduse – şi ce dacă? Probabil că oricum nu conţinea decât nişte aiureli. Nu exista nici o mare taină. Bineînţeles că nu exista. Nu erau decât închipuiri, legende şi mistere şi apă la moară pentru visătorii creduli.

Dar putea spune că Anna Manzini era o visătoare credulă?

Poate că e... cine ştie?

Împinse paharul gol pe tejghea, azvârli câteva monede pe suprafaţa de lemn plină de ciupituri şi mai ceru o porţie dublă. O terminase şi pe aceea şi începuse încă una când cei trei cartofori bătrâni din colţ îşi rotiră privirile la auzul unor paşi care se apropiau în fugă.

Roberta dădu buzna înăuntru, îmbujorată şi agitată.

— Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici, spuse ea, gâfâind de parcă ar fi alergat tot drumul, de acasă de la Pascal până acolo. Ascultă, Ben, mi-a venit o idee.

Dispoziţia lui nu se potrivea cu entuziasmul ei.

— Spune-mi-o altă dată, murmură. Acum mă gândesc.

Se gândea... se gândea să ia telefonul, să-l sune pe Fairfax şi să-i spună că totul se terminase. Să-i trimită banii înapoi, să renunţe şi să se întoarcă acasă, pe plaja lui.

— Ascultă, e important, insistă ea. Hai să mergem afară. Nu, lasă paharul ăla. Pari să fi băut deja destul. Vreau să ai capul limpede.

— Pleacă, Roberta. Sunt ocupat.

— Mda, eşti ocupat să-ţi bei minţile, ameţindu-te cu borâtura asta.

— Eroare: borâtura e aia pe care-o dai afară după ce bei, zise el şi arătă către pahar. Asta e poşircă, ţinu să sublinieze.

— Tot aia, mormăi ea, nervoasă. Uită-te la tine. Vrei să zici că eşti profesionist?

El îi aruncă o privire feroce, trânti paharul pe tejghea şi se lăsă să alunece de pe scaunul neted.

— Sper că ideea asta e într-adevăr foarte, foarte bună, o avertiză în timp ce ieşeau în bătaia soarelui după-amiezii.

— Cred că este, spuse Roberta, întorcându-se cu faţa către el şi privindu-l cu toată seriozitatea în timp ce îşi punea gândurile în ordine. OK, ascultă-mă. Dacă manuscrisul furat de Klaus Rheinfeld n-a fost distrus?

El clătină din cap, derutat.

— Ce aiureală mai e şi asta? Pascal l-a văzut făcut bucăţi. A fost distrus de furtună.

— Aşa e. Acum, îţi aduci aminte de carnet, de carnetul lui Rheinfeld?

— Ce-i cu el? mormăi Ben. De-asta m-ai scos din cârciumă?

— Poate că e mult mai important decât ne-am închipuit.

El se încruntă.

— Ce tot spui acolo?

— Ascultă-mă, OK? Uite ce m-am gândit. Dacă acel carnet e totuna cu manuscrisul?

— Eşti nebună? Cum ar putea fi?

— Nu mă refer la carnet în sine, deşteptule. Vorbesc despre ceea ce e scris în el. Poate Rheinfeld a copiat în el toate secretele.

— Da, cum să nu. Dintr-un spital bine păzit, după ce pierduse originalul? Cum a făcut, a primit informaţiile prin telepatie? Mă duc înapoi, înăuntru.

Se răsuci nerăbdător pe călcâie.

— Ţine-ţi gura şi ascultă-mă odată! ţipă Roberta, înhăţându-l de braţ. Încerc să-ţi spun ceva, ticălos încăpăţânat! Cred că e posibil ca Rheinfeld să-şi fi reamintit ce conţinea manuscrisul şi să fi redat totul în carnet.

Ben o ţintui cu privirea.

— Roberta, erau peste treizeci de pagini pline de şarade, desene, forme geometrice, numere înşiruite la întâmplare, frânturi de fraze latineşti şi franţuzeşti şi tot felul de alte lucruri. E imposibil să-ţi aminteşti aşa ceva până în cele mai mici detalii.

— L-a purtat asupra lui vreme de patru ani încheiaţi, protestă ea. Probabil a dus o viaţă grea, fără nici un ban în buzunar. Manuscrisul era singura lui avere. Îl obseda.

— Tot nu sunt convins că cineva ar putea avea o asemenea memorie. Mai ales dacă e vorba de un alchimist ţicnit, adăugă el.

— Ben, am studiat neurobiologia vreme de un an, la Yale. De acord, e neobişnuit, dar nu imposibil. Se numeşte memorie eidectică sau memorie fotografică. Se pierde, de obicei, după ce ieşi din adolescenţă, dar unele persoane şi-o păstrează toată viaţa. Rheinfeld suferea de SOC, din câte pot să-mi...

— SOC?

— Sindrom Obsesiv-Compulsiv, spuse ea, ceva mai răbdătoare. Avea toate simptomele, îşi repeta gesturile şi cuvintele fără nici un motiv aparent, fără nici un motiv care să poată fi înţeles de altcineva cu excepţia lui însuşi. Ei bine, se ştie că nevroticii compulsivi au o memorie anormal de bună. Pot să reţină un număr imens de amănunte pe care tu sau eu n-am reuşi să ni le amintim niciodată. Ecuaţii matematice complicate, toate amănuntele unui tablou, fragmente imense din texte tehnice – toate astea au fost consemnate în rapoarte ştiinţifice începând de acum mai bine de un secol.

Ben se aşeză pe o bancă. Aburii whisky-ului se risipeau cu repeziciune.

— Gândeşte-te bine, Ben, continuă Roberta, aşezându-se lângă el. I-au dat lui Rheinfeld un carnet în care să-şi noteze visele – e o procedură psihoterapeutică tipică. Dar, în loc de asta, el l-a folosit ca să-şi păstreze amintirile, datele pe care le memorase, ca să aibă o înregistrare scrisă a informaţiilor pe care le furase şi apoi le pierduse. Psihiatrii nu aveau de unde să ştie ce anume făcea, de unde provenea tot ceea ce înşirase acolo. Probabil că n-au luat nimic în seamă, considerând că nu aveau de-a face decât cu aiurelile unui nebun, însă dacă erau mai mult decât atât?

— Dar era ţicnit. Cum am putea să ne bazăm pe mintea unui dement?

— Da, era ţicnit, încuviinţă ea. Însă era mai ales obsedat, iar obsedaţii se dau în vânt după amănunte. Atâta vreme cât detaliile pe care le-a reprodus în

carnet sunt suficient de apropiate de original, ceea ce contează nu e demenţa lui, ci faptul că acest carnet s-ar putea să fie o copie perfectă, sau aproape perfectă, a documentelor pe care Jacques Clément nu le-a ars, pentru că îi fuseseră lăsate de Fulcanelli.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles că nu. Dar cred, totuşi, că ar fi bine să ne întoarcem şi să verificăm. Merită să facem o încercare, nu-i aşa?

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Ei? Ce zici?

40

Anna nu reuşea să se concentreze asupra muncii ei. Fiindcă încă nu se simţea în stare să imagineze o intrigă satisfăcătoare pentru romanul istoric, se mulţumea să schiţeze un proiect rudimentar al unei prefeţe. Ar fi trebuit să fie simplu – cunoştea subiectul foarte bine. Dar cuvintele nu voiau să curgă. Iar acum apăruse ceva nou, care îi distrăgea atenţia, adăugându-se lipsei de inspiraţie care o chinuia de atâta vreme. De fiecare dată când încerca să se concentreze asupra paginii pe care o avea în faţă, mintea începea să-i rătăcească după două minute şi se pomenea gândindu-se la Ben Hope.

O sâcâia ceva. Ceva îngropat în adâncurile memoriei... ce putea să fie? Era ceva îndepărtat, ceţos, aidoma unui cuvânt pe jumătate uitat care îi stătea, enervant, pe vârful limbii şi pe care nu-l putea cristaliza într-o idee clară. Îşi coborî privirea către carnetul lui Rheinfeld, care stătea pe masă, în dreptul cotului ei, şi între paginile căruia strecurase copia simbolurilor de pe lama pumnalului. Poate carnetul era mult mai important decât crezuse ea. Simbolurile...

Se lăsă pe spătarul scaunului pivotant, aruncându-şi ochii pe fereastră. Răsăreau stelele, începând să scânteieze pe fundalul albastru întunecat al cerului, deasupra contururilor negre ale piscurilor. Urmări Centura lui Orion cu privirea. Rigel era un soare îndepărtat, aflat la o distanţă mai bine de nouă sute de ani-lumină. Pentru ea, stelele trezeau la viaţă istoria. Lumina pe care o vedea acum îşi începuse călătoria prin spaţiu cu aproape o mie de ani în urmă; nu trebuia decât să-şi ridice ochii ca să se-ntoarcă înapoi, în timp, intrând în legătură cu trecutul reînviat Ce taine întunecate, cumplite, superbe cunoşteau stelele care străluciseră deasupra Languedoc-ul medieval? Oftă şi încercă să se întoarcă la activitatea ei.

> *Montségur, fortăreaţa din vârf de munte, martie 1244. Opt mii de cruciaţi, plătiţi cu aur catolic, au încercuit un grup de trei sute de eretici cathari lipsiţi de apărare. După opt luni de asediu şi de bombardamente, catharii mureau de foame. Cu excepţia a patru dintre ei, aveau să piară cu toţii, arşi de vii de către inchizitori, după ultimul asalt asupra meterezelor. Înainte de masacru, patru preoţi au scăpat cu fuga din castelul asediat, purtând asupra lor o povară tainică, şi au dispărut pentru totdeauna. Povestea lor rămâne un mister. Ce misiune aveau? Erau purtătorii legendarei comori a catharilor, care încercau să nu îngăduie prigonitorilor lor să-i afle secretul? A existat cu adevărat comoara şi, dacă da, în ce consta, de fapt? Aceste întrebări au rămas fără răspuns până în zilele noastre.*

Lăsă stiloul jos. Abia trecuse de ora nouă, dar hotărî că, în seara aceea, avea să se culce devreme. Cele mai bune idei îi veneau, adesea, atunci când stătea în pat, relaxată. O să facă o baie fierbinte, să-şi pregătească ceva de băut şi să se ghemuiască în aşternut, cu gândurile ei. Poate dimineaţă avea să fie cu mintea mai limpede, capabilă să-l sune pe Ben Hope şi să stabilească o nouă întâlnire. Se întrebă ce urmărea el, care ar fi putut fi semnificaţia crucii de aur şi a manuscrisului lui Fulcanelli. Aveau vreo legătură cu cercetările ei referitoare la comoara catharilor? O comoară despre care se ştiau atât de puţine lucruri, încât majoritatea istoricilor preferaseră să abandoneze vechea legendă.

Avea un sentiment ciudat, unul pe care nu-l mai trăise de multă vreme... Zâmbi singură. Emoţia pe care i-o stârnea perspectiva noii lor întâlniri nu era doar din simplă curiozitate intelectuală. O aştepta cu o nerăbdare profundă.

Închise uşa biroului şi porni pe coridorul ce ducea către dormitor. Îl traversă, intră în baie, deschise robinetele, apoi se dezbrăcă, îşi puse un halat şi îşi strânse părul, îşi privi chipul din oglindă, dar aceasta se aburise deja din cauza şuvoiului de apă fierbinte.

Încremeni. Ce zgomot se auzea de la parter? Închise robinetele şi îşi înclină capul pe o parte, ascultând. Poate fusese zgomotul ţevilor. Deschise din nou robinetele, plesnind din limbă, iritată de propria ei spaimă nervoasă.

Dar, pe când îşi lăsa halatul să alunece de pe umeri ca să intre în cadă, zgomotul se repetă.

Se îmbrăcă la loc, înnodându-şi cordonul în timp ce străbătea încordată dormitorul, ieşind apoi pe palier. Rămase în picioare ascultând, cu capul aplecat într-o parte şi cu sprâncenele încruntate.

Nimic. Dar auzise ceva, fără nici o îndoială. Săltă fără zgomot statueta egipteană de bronz a lui Anubis, aflată pe palier, pe un piedestal de lemn. Ţinându-l pe zeul cu cap de şacal ca pe un ciomag, coborî scările tiptil, în linişte, în picioarele goale. Respiraţia i se acceleră. Strângea statueta atât de tare, încât i se albiseră degetele. Holul întunecat de la parter părea să o întâmpine înălţându-se tot mai mult cu fiecare pas. Dacă ar fi putut ajunge la întrerupător...

Zgomotul se repetă din nou.

— Cine-i acolo?

Ar fi vrut ca vocea să-i răsune puternică şi încrezătoare, dar nu reuşi să scoată decât un falset anemic.

Bătaia puternică din uşă o făcu să tresară. I se tăie răsuflarea şi îşi auzi inima bubuind.

— Cine e?

— Anna? spuse o voce de bărbat, de dincolo de uşă. Sunt eu, Edouard.

Se relaxă, coborându-şi umerii, şi braţul îi căzu moale pe lângă trup, strângându-l încă în mână pe Anubis. Alergă la uşă şi o deschise, lăsându-l să intre.

Edouard Legrand nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă, după ce ea îl refuzase sec la telefon în repetate rânduri. Fu plăcut surprins când îl pofti în holul de la intrare.

— Ce faci cu obiectul ăla?

Zâmbi nedumerit, înclinând din cap către statueta din mâna ei.

Anna îşi coborî privirea, simţindu-se dintr-odată ridicolă. Îl lăsă pe Anubis pe o măsuţă.

— M-am speriat atât de tare adineauri, spuse, punându-şi palma deasupra inimii încă bătând nebuneşte şi închizând ochii. Am auzit nişte zgomote.

— Ah, casele astea vechi sunt pline de sunete bizare, râse el. La mine se întâmplă acelaşi lucru. Probabil ai auzit un şoarece. E uimitor cât de multă gălăgie poate să facă un şoricel.

— Nu, pe tine te-am auzit, spuse ea. Îmi cer scuze că am fost aşa agitată.

— N-am vrut să te sperii, Anna. Sper că nu dormeai, zise el, remarcând halatul.

Ea zâmbi, destinzându-se.

— De fapt, eram pe punctul de a face o baie. Dacă te serveşti singur cu ceva de băut, mă întorc în cinci minute.

— Te rog, continuă, nu te grăbi din cauza mea.

La naiba, îşi spuse ea, intrând în baia plină de aburi. Felul în care se grăbise să-l invite înăuntru semăna a încurajare. Trimitea semnale confuze.

De fapt, nu ar fi putut spune că îi displăcea Edouard Legrand. Nu era complet lipsit de farmec. Şi nici nu arăta rău. Dar nici într-un milion de ani nu ar fi fost în stare să-i răspundă cu aceleaşi sentimente pe care era evident că le nutrea el faţă de ea. Avea ceva, un lucru pe care nu-l putea defini, dar care o împiedica să se simtă în largul ei. Trebuia să se descotorosească de el cu toată delicateţea, dar repede şi cu hotărâre, înainte de a apuca să tragă concluzii greşite. Nu se putea împiedica să aibă un uşor sentiment de vinovăţie. Bietul Edouard.

La parter, Edouard se plimba în sus şi-n jos prin salon, repetând versurile pe care le pregătise. Pe urmă îşi aminti de şampania şi de florile pe care le lăsase în maşină, pentru că nu voise să apară în uşă cu un aer prea îndrăzneţ, ca un peţitor pus pe serenade şi debordând de speranţe. Dar, pentru că ea îl primise în casă fără să protesteze şi părând dornică de prezenţa lui, venise momentul să le scoată la iveală. Unde era bucătăria? Poate avea timp să o pună în frigider, ca să se răcească în timp ce ea făcea baie. Puteau petrece împreună o seară perfectă. Fremătând de emoţie, o luă către uşă şi se îndreptă apoi către maşină.

Anna ieşi din cadă, se şterse şi se îmbrăcă în nişte pantaloni de trening şi o bluză. Simfonia de Mozart pe care o pusese la casetofonul stereo din dormitor ajunsese la partea a doua, cea optimistă, şi ea i se alătură fredonând. Coborî scările fără să fi hotărât cum să se poarte cu neaşteptatul vizitator. Poate avea să-l lase să stea o vreme, încercând să se poarte cu detaşare.

Uşa de la intrare era larg deschisă. Scoase o exclamaţie de enervare. Unde se dusese? Să facă o plimbare prin grădină, pe întuneric?

— Edouard? strigă ea, din prag.

Atunci îl văzu. Era aplecat pe geamul deschis al maşinii lui, cu capul şi cu umerii în interior, ca şi cum ar fi căutat ceva.

— Ce faci? spuse, pe jumătate zâmbind.

Coborî scările cu paşi mărunţi, respirând mireasma de flori a nopţii calde.

El avea genunchii îndoiţi şi părea să se sprijine cu toată greutatea de aripa maşinii. Nu se mişca.

— Edouard, ţi-e rău?

Oare era beat?

Întinse o mână şi îl scutură de umăr.

Genunchii lui Edouard cedară şi el se prăbuşi cu zgomot. Căzu cu spatele pe pietrişul care scrâşni şi rămase întins, holbându-se la ea cu ochi orbi. Avea gâtul tăiat, o rană adâncă, până la os, întinzându-i-se de la o ureche la cealaltă. Trupul îi era plin de sânge.

Anna ţipă. Se întoarse şi alergă către casă. Trânti uşa în urma ei şi ridică receptorul telefonului din hol cu o mână tremurătoare. Era mort.

Atunci se auzi din nou – zgomotul de mai înainte. De data asta mai limpede, mai puternic. Era scrâşnetul metalic al oţelului hârjâind pe oţel. Se auzea din casă. Din salon. O lamă de cuţit frecată încet, deliberat, de barele coliviei cu păsărele.

Alergă către scări. Piciorul îi călcă pe ceva moale, cald şi umed. Privi în jos. Era unul dintre canari, zăcând strivit şi însângerat pe o treaptă. Îşi duse fulgerător mâinile la gură.

Prin uşa pe jumătate deschisă a salonului auzi un hohot de râs, râsul aspru şi satisfăcut al unui bărbat care savura, cu toată sinceritatea, micul lui joc cu ea.

Statueta lui Anubis stătea acolo unde o lăsase, pe masa de la piciorul scărilor. O săltă din nou, în mâna care îi tremura. Auzea paşi apropiindu-se. Alergă înapoi, către scară. Telefonul mobil era în dormitor. Dacă putea ajunge la el, încuindu-se apoi în baie...

Capul îi zvâcni, tras brusc pe spate, şi ea ţipă de durere. Bărbatul din spatele ei era înalt şi voinic, cu părul de culoarea oţelului tuns scurt şi chipul de piatră. O smuci din nou de păr, o răsuci şi pumnul lui înmănuşat îi izbi faţa cu putere. Anna căzu la pământ, dând din picioare. Bărbatul se aplecă deasupra ei. Ea îl pocni cu statueta lui Anubis, care îl nimeri în obraz, cu un scrâşnet.

Lovitura azvârli capul lui Franco Bozza într-o parte. Îşi atinse faţa cu degetele înmănuşate şi studie sângele cu o privire impasibilă. Pe urmă zâmbi. Foarte bine, jocul se terminase. Urmau treburile serioase. O apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuci cu cruzime. Ea ţipă şi scăpă statueta care se rostogoli, săltând pe trepte. Se îndepărtă, târându-se, iar el se mulţumi s-o urmărească cu privirea. Era aproape în capul scărilor când o înşfăcă din nou. O izbi cu capul de stâlpul balustradei şi în faţa ochilor ei explodă o lumină albă. Căzu pe spate, simţind gustul sângelui.

Bărbatul îngenunche deasupra ei, pe îndelete. Ochii îi străluceau. Vârî mâna sub haină, trăgând cuţitul din teacă, iar oţelul frecat de fibrele sintetice scoase un şuier moale. Ochii Annei se deschiseră larg când el îi plimbă cuţitul, ca în joacă, de la gât către pântec. Începu să respire scurt, precipitat. Bărbatul îşi umpluse pumnul cu părul ei, ţintuindu-i capul pe spate.

— Informaţiile pe care le vrea englezul, şopti el. Spune-mi-le. Şi s-ar putea să scapi cu viaţă.

Îşi săltă calm cuţitul, sprijinindu-i-l de obraz.

Ea reuşi să întrebe, cu voce abia auzită.

— Care englez?

Simţi răceala oţelului, apoi ţipă de durere când el i-l înfipse în carne. Îl scoase, uitându-se la tăietura de opt centimetri. Pe faţa ei începu să şiroiască sângele. Îşi scutură capul dintr-o parte în alta, încercând să se elibereze din strânsoarea bărbatului. El îi puse cuţitul la gât.

— Spune-mi ce-a vrut de la tine, repetă vocea lui aspră, şoptită. Sau te tai bucăţele.

Mintea ei alerga.

— Nu i-am dat nimic, insistă, cu sângele prelingându-i-se printre buze.

Bozza zâmbi.

— Spune-mi adevărul.

— E adevărat, protestă ea. Căuta un document... un manuscris vechi.

Bozza dădu din cap. Se potrivea cu ceea ce i se spusese.

— Unde e? şopti.

Ea tăcu o clipă, chibzuind cu repeziciune. El îi aduse vârful cuţitului deasupra ochiului, privind-o întrebător.

— Deasupra căminului, scânci ea. Î-în ramă.

Ochii lui reci îi ţintuiră o clipă pe ai ei, parcă socotind dacă îi spunea sau nu adevărul. Curăţă lama cuţitului ştergând-o de covor cu mişcări încete, apoi îl aşeză pe podea, lângă obrazul ei. Pe urmă îşi trase pumnul înapoi şi i-l repezi în faţă. Capul Annei căzu într-o parte.

Bozza o lăsă zăcând pe scări şi băgă cuţitul în teacă în timp ce cobora în salon. Smulse rama de pe perete, sparse sticla lovind-o de colţul poliţei de deasupra căminului şi scutură cioburile. Trase pergamentul medieval din ramă, îl rulă într-un sul îngust şi îl strecură în adâncul buzunarului hainei.

Deci Manzini nu-i dăduse nimic englezului. Usberti avea să fie mulţumit de Bozza. Găsise femeia repede şi eficient şi obţinuse obiectul după care îl trimisese şeful lui.

Acum avea să readucă femeia în simţiri ca să se distreze cu ea o vreme. Îi plăcea expresia aşternută pe feţele lor în clipa când înţelegeau că, în final, avea să le ucidă. Spaima din ochii lor, momentul delicios al revelaţiei, când se aflau în strânsoarea lui, atât de lipsite de orice putere, erau mai plăcute decât tortura lentă şi decât ţipătul din momentul culminat, care urmau după aceea.

Se întoarse în hol şi ochii i se îngustară. Femeia dispăruse.

În biroul ei, Anna se clătina pe picioare. De la parter se auzi zgomotul de sticlă spartă, odată cu rama distrusă. Sângele din rana de pe obraz îi picura pe gât şi pieptul bluzei era năclăit, lipicios şi cald. I se învârtea capul, dar reuşi să-şi concentreze privirea asupra biroului. Mâna ei întinsă lăsa pete de sânge pe notiţe. Degetele i se încleştară pe carnetul învelit în plastic. Strângându-l cu putere şi pe jumătate orbită de durere şi greaţă, se împletici de-a lungul coridorului, îndreptându-se către dormitor.

De la piciorul scărilor, Bozza văzu uşa închizându-se. O luă pe urmele Annei, urcând treptele cu mersul lui uşor, lipsit de grabă. În timp de ce apropia de uşă, întinse mâna către săculeţul de plastic prins de centură.

Dormitorul femeii era gol. În capătul opus al încăperii se vedea o altă uşă. Bozza încercă clanţa. Uşa era blocată pe dinăuntru.

Încuiată în baie, Anna apăsa cuprinsă de panică pe tastele telefonului, mânjind plasticul cu degetele pline de sânge. Când îşi aminti că îi expirase cartela, o cuprinse o ameţeală îngreţoşătoare. Scăpă telefonul, năucită de groază. Ştia că nebunul n-avea să-i cruţe viaţa. Urma să moară într-un mod oribil. Oare nu se putea sinucide înainte ca el s-o prindă din nou? Fereastra nu se afla destul de sus, n-ar fi reuşit decât să se schilodească, ajungând curând tot în mâinile lui.

Uşa zbură în lături, cu un trosnet de lemn despicat. Bozza străbătu încăperea cu paşi mari şi o pălmui, trântind-o la pământ. Capul Annei se lovi cu zgomot de plăcile de faianţă şi ea leşină. Strângea ceva în mâna întinsă departe de corp. El îi descleştă degetele, ridică obiectul şi îl privi cu atenţie.

— Asta încercai să ascunzi, nu-i aşa? şopti către trupul ei inert. Ce fată curajoasă.

Puse carneţelul înfăşurat în plastic în buzunarul hainei, apoi şi-o scoase şi o aşeză cu grijă pe spătarul unui scaun aflat în camera de baie. Pe dedesubt avea un toc de umăr dublu, purtând o mică armă semiautomată şi încărcătoarele ei de rezervă sub subsuoara stângă, iar teaca pentru cuţit sub cea dreaptă. Îl scoase mai întâi pe acesta şi îl aşeză pe marginea căzii, apoi trase fermoarul pungii fixate de curea şi dădu la iveală un halat de protecţie strâns împăturit. Îşi trase peste cap veşmântul acela de plastic foşnitor. Îi ajungea până la genunchi.

Apoi luă cuţitul de pe cadă, făcând să se audă clinchetul oţelului lovit de ceramică, şi se apropie încet de Anna Manzini. O lovi cu vârful pantofului şi ea gemu, tresărind de durere. Ochii i se deschiseră pe jumătate şi i se măriră de groază când văzu deasupra ei silueta lui ameninţătoare.

Bozza zâmbi. Cuţitul sclipi şi ochii lui scânteiară.

— Acum începe durerea, şopti.

41

Ben viră, intrând cu Renautul pe aleea din faţa vilei Annei şi cauciucurile uzate scrâşniră pe pietriş în timp ce farurile măturau faţada.

— Uite, are musafiri, spuse Roberta, observând un Lexus GS de un negru strălucitor parcat în faţa intrării. Ţi-am spus că trebuia să telefonăm mai întâi. Ştii, e grozav de nepoliticos să dai buzna peste oameni în felul ăsta.

El coborî din maşină fără s-o asculte. Observase ceva întins pe jos, ieşind din umbra Lexusului. Realiză cu stupoare că era un braţ. Braţul unui mort, cu mâna încleştată, plină de sânge.

Ocoli în fugă maşina, derulând în minte tot felul de scenarii. Se lăsă pe vine alături de cadavru, plimbându-şi ochii peste rana căscată de la gât. Văzuse destule beregate tăiate în viaţa lui ca să recunoască lucrarea unui profesionist. Atinse pielea mortului; încă mai era caldă.

— Ce s-a întâmplat, Ben? întrebă Roberta, venind pe urmele lui.

El se ridică repede şi o prinse de umeri, întorcând-o cu spatele.

— E mai bine să nu te uiţi.

Dar Roberta văzuse deja. Îşi apăsă palmele deasupra gurii, străduindu-se să nu verse.

— Stai cât mai aproape de mine, şopti el.

O luă la fugă către vilă, urcând treptele în salturi. Uşa din faţă era încuiată. Ocoli casa în goană, cu Roberta pe urmele lui, şi găsi uşile de sticlă deschise. Se strecură înăuntru, scoţându-şi Browning-ul. Roberta îl ajunse din urmă, palidă ca o moartă, şi el îi făcu sema din cap să nu se mişte şi să nu scoată nici un sunet.

Păşi peste trupul contorsionat şi strivit al unui canar în chinurile morţii, cu penele galbene pline de pete roşii. O statuetă zăcea pe podea, la piciorul scării. Văzu lumină la etaj, auzi muzică. Trăsăturile i se împietriră. Urcă treptele trei câte trei, trăgând siguranţa armei.

Dormitorul Annei era gol, dar uşa băii era întredeschisă. Se repezi într-acolo, pregătit să apese pe trăgaci, neştiind ce avea să găsească înăuntru.

Franco Bozza se distra. Îşi petrecuse ultimele cinci minute tăindu-i încet nasturii bluzei, unul câte unul, pălmuind-o ca s-o trântească înapoi, în balta formată de propriul ei sânge, de fiecare dată când se zbătea. Un pârâiaş stacojiu, scânteietor, i se prelingea încet printre sâni. Îi plimbă latul lamei pe piele, coborând către pântecul tremurător, potrivi tăişul în spatele următorului nasture şi era gata să-l taie când sunetul neaşteptat al unor paşi care alergau îl făcu să tresară, scoţându-l din transă.

Se întoarse brusc, cu bărbia plină de salivă. Era un bărbat înalt şi masiv, dar reacţionă cu iuţeală. Se ridică dintr-un salt şi înhăţă femeia de păr, iar ea ţipă când o săltă brusc în picioare răsucindu-i apoi trupul şi aducându-l în faţa lui în clipa când o lovitură făcu să vibreze uşa care zvâcni într-o parte.

Oroarea stârnită de scena care îi apăru în faţa ochilor încetini mişcările lui Ben, făcându-l să întârzie o fracţiune de secundă. Ochii Annei îi întâlniră pe ai lui, mari şi albi în mijlocul unei măşti de sânge. Bărbatul puternic, cu părul cărunt, avea braţul încolăcit în jurul gâtului ei şi o folosea drept scut.

Ben ţinea degetul pe trăgaci. *Nu poţi să tragi*. Înălţătorul oscilă, ţinta era nesigură. Slăbi apăsarea degetului.

Braţul lui Bozza zvâcni şi un cuţit şuieră prin încăpere, trasând o dâră şuierătoare. Ben se ghemui. Lama de oţel îi ră tă obrazul cu doi centimetri şi se împlântă cu un pocnet surd în uşa din spatele lui. Bozza îşi duse iute mâna la piept, strecurând-o prin deschiderea de la gât a halatului de protecţie şi smulgând din teacă pistolul Beretta .380. Ben profită de ocazie şi apăsă de trăgaci, dar, de frică să n-o lovească pe Anna, trimise glonţul prea departe de ţintă. Pistolul lui Bozza pocni aproape în aceeaşi secundă şi Ben simţi glonţul ricoşând din sticla plată din buzunarul lui. Făcu un pas înapoi, clătinându-se uluit o clipă, dar îşi reveni repede, ridică din nou Browning-ul, în timp ce se lăsa cuprins de furie, şi prinse în cătare fruntea lui Bozza. *Acum ţi-am venit de hac.*

Dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, celălalt o azvârli pe Anna către el, ca pe o păpuşă de cârpă. Ben o prinse, împiedicând-o să-şi zdrobească faţa de plăcile însângerate de faianţă. Dar pierdu linia de ochire.

Bărbatul masiv se aruncă pe fereastră cu spatele, plonjând ca un scafandru. De afară se auziră trosnete şi foşnete dezlănţuite în timp ce se lăsa în jos pe ramurile subţiri. Căzu pe pământ, zgâriat şi murdar. Răsună o împuşcătură şi glonţul îi trecu pe lângă ureche, brăzdând scoarţa unui copac de alături.

Ben se aplecă peste marginea ferestrei şi trase din nou, orbeşte, în întuneric. Atacatorul dispăruse. Timp de o clipă, îl bătu gândul să-l urmărească, dar se răzgândi. Când se întoarse lângă Anna, Roberta era acolo, aplecată asupra trupului ei nemişcat.

— O, Doamne.

Ben îi luă pulsul.

— Trăieşte.

— Slavă Domnului. Cine nai..., începu Roberta, albă ca varul. Nu e o simplă coincidenţă, nu-i aşa, Ben? Are ceva de-a face cu noi. Fir-ar să fie, din cauza noastră i s-a întâmplat asta?

El nu-i răspunse. Îngenunche alături de Anna, căutându-i rănile. În afară de o spintecătură urâtă de pe obraz, cu marginile uscate şi acoperite de o crustă de sânge maroniu, nu avea nici o altă tăietură.

— Cheamă o ambulanţă, îi ordonă el Robertei peste umăr, aruncându-i telefonul lui. Nu chema şi poliţia, spune-le doar că a fost un accident. Nu atinge nimic.

Roberta dădu din cap şi fugi în cealaltă cameră.

Ben întinse mâna către suportul cromat de pe peretele băii şi luă un prosop alb, pufos. Săltă cu delicateţe capul Annei şi i-l strecură dedesubt, ca pe o pernă. O înveli cu un halat de baie şi cu un alt prosop, ca s-o ferească de frig, şi închise geamul. Îngenunche din nou alături de ea şi îi mângâie cu tandreţe părul. Era ţeapăn şi năclăit de sânge.

— Totul o să fie bine, Anna, murmură el. Ambulanţa nu mai întârzie mult.

Ea se mişcă şi deschise ochii. Îşi îndreptă încet privirea către el şi murmură ceva.

— Şşt, nu încerca să vorbeşti.

Zâmbi, dar mâinile îi tremurau de furie şi îşi jură, în tăcere, că avea să-l ucidă pe cel care făcuse asta.

Când se aruncase pe fereastră, atacatorul îşi pierduse pistolul. Ben îi puse piedica şi şi-l îndesă în curea. Observându-şi tuburile de cartuş goale împrăştiate de podea, le adună şi le puse în buzunar. Din dormitor se auzea vocea Robertei, care vorbea apăsat la telefon.

În momentul acela observă haina neagră atârnată pe spătarul scaunului.

42

De pe şosea, clădirea principală a hotelului se zărea printre copaci, lumina reflectoarelor făcând-o să se detaşeze, îmbietoare, de pe fundalul întunecat. Ben viră brusc, intrând pe aleea lungă şi şerpuită care ducea într-acolo, străbătând terenul împădurit. Opri în faţă, alături de alte automobile şi de un autocar.

— Ia-ţi geanta, rămânem aici peste noapte.

— De ce la hotel, Ben?

— Pentru că e firesc ca doi străini să stea la un hotel, dar se duce vestea când stau într-un sat, la preot acasă. Nu ne putem întoarce acasă la Pascal după cele petrecute în seara asta.

Odată intraţi, Ben se apropie de tejgheaua recepţiei şi sună dintr-un clopoţel. Recepţionera apăru o clipă mai târziu, ieşind dintr-un birou.

— Aveţi camere libere? întrebă el.

— Nu, *monsieur*, hotelul e plin.

— Nici măcar o cameră? Doar nu suntem în plin sezon.

— Avem un grup de turişti englezi, veniţi aici pentru *Tour Cathare*. Aproape toate camerele sunt ocupate.

— Aproape?

— Nu e liber decât apartamentul cel mai bun. Dar, de obicei... adică... e rezervat pentru...

— Îl luăm, spuse el, fără ezitare. Să vă plătesc acum?

Îi arătă unul dintre paşapoartele false, pe numele de Paul Harris, şi scoase portofelul. Banii îi ajungeau ca să închirieze tot hotelul pentru o lună întreagă. Recepţionera făcu ochii mari.

— N... nu e necesar să plătiţi acum, se bâlbâi ea.

Sună dintr-un clopoţel aflat pe tejghea.

— Joseph! strigă apoi, cu voce tunătoare, şi un bătrân zbârcit, în uniformă de băiat de serviciu, apăru ca din pământ alături de ea. Condu-i pe *madame* şi *monsieur* 'Arris în apartamentul nupţial.

Bătrânul îi călăuzi în sus pe scări, deschise o uşă şi intră târşâindu-şi picioarele, cărând bagajele.

— Lasă-le pe pat, îi spuse Ben şi îi dădu drept bacşiş o bancnotă mare, care reprezenta tot ceea ce avea în chip de mărunţiş.

Roberta îşi roti privirile prin apartament. Antreul, în care se aflau o canapea, nişte fotolii şi o măsuţă pentru cafea, dădea într-un dormitor imens, pătrat, dominat de un pat cu baldachin, împodobit cu o uriaşă inimă roşie. Pe o masă mare, din lemn de nuc, erau flori, bomboane de ciocolată legate cu panglici şi mici statuete de mirese în rochii albe şi miri în smoching.

Ben se aşează pe pat şi îşi scoase pantofii, lăsându-i acolo unde căzuseră, pe un covoraş ce îl înfăţişa pe Cupidon. *Ce cameră absurdă*, îşi spuse. Dacă n-ar fi fost Roberta, el ar fi dormit în maşină, ascuns pe undeva, prin vreo pădure izolată. Îşi scoase haina şi tocul pistolului şi le azvârli pe pat, apoi se lăsă pe spate, întinzându-şi muşchii obosiţi. Pe urmă îi veni ideea să-şi scoată sticla plată din buzunar. Era deformată acolo unde o lovise glonţul. Micul proiectil de calibrul .380 ar fi străpuns-o dacă traiectoria lui ar fi fost perpendiculară pe suprafaţa ei. O privi preţ de câteva secunde. *S-a mai dus o viaţă*, meditä, apoi luă o înghiţitură şi puse sticla deoparte.

— Anna o să-şi revină? întrebă Roberta, cu voce sleită.

El îşi muşcă buza.

— Da, aşa cred. S-ar putea să aibă nevoie de câteva copci şi de un tratament pentru şoc. O să dau un telefon mâine dimineaţă, ca să aflu la ce spital e.

Măcar se putea odihni liniştit, ştiind-o la adăpost – probabil că, în clipa când ambulanţa ajunsese la faţa locului, poliţia fusese alertată şi acum Anna era bine păzită la spital.

— Cum au ajuns la ea, Ben? Ce voiau de la ea?

— Asta mă întreb şi eu, murmură el.

— Şi bărbatul mort din faţa casei? Cine-o fi fost?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate un prieten de-al ei, aflat acolo unde nu trebuia atunci când nu trebuia.

Roberta oftă zgomotos.

— Nu mai pot să mă gândesc la povestea asta. Mă duc să fac un duş.

Ben căzu pe gânduri, pe fundalul zgomotului estompat al apei împroşcate de duş. Îi era scârbă de sine însuşi. Numai şi numai norocul îi ajutase să ajungă la Anna la timp. Dacă ar mai fi întârziat cinci minute, ea ar fi avut parte de agonia unei morţi pe care nu dorea să şi-o imagineze, în ciuda tuturor suferinţelor şi a ororilor de război pe care le văzuse în viaţa lui.

Cu multă vreme în urmă, îşi promisese că nu avea să îngăduie niciodată ca greşelile lui să facă rău unor nevinovaţi. Dar, cumva, se întâmplase. Oamenii aceia îl încolţeau din nou, iar ştacheta se ridicase mult prea mult. A doua zi, se hotărî el, avea să o ducă pe Roberta la Montpellier, oraşul aflat în apropiere, să o urce în primul avion către Statele Unite – şi să rămână la aeroport până ce avea să vadă avionul decolând, cu ea la bord. Trebuia s-o fi făcut cu mai multe zile în urmă. Îşi sprijini capul în mâini, încercând să-şi alunge de sentimentul de vinovăţie. Uneori avea impresia că, indiferent cât s-ar fi străduit să acţioneze aşa cum se cuvenea, tot ceea ce făcuse în viaţa lui – fiecare mişcare, fiecare decizie – fusese cumva inexorabil, întorcându-se ca să-l bântuie, ca sub atracţia unui magnet. Cât de multe regrete şi autoreproşuri poate suporta un om?

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. În timp ce se ducea în vestibul să deschidă, îşi strecură pistolul la betelie şi îşi scoase cămaşa din pantaloni ca să-l ascundă.

— Cine e? întrebă el, bănuitor.

— Mâncarea pe care aţi comandat-o, *monsieur* 'Arris, se auzi vocea înăbuşită a lui Joseph. Şi şampania dumneavoastră.

— N-am comandat şampanie.

Ben învârti cheia în broască ţinându-şi o mână deasupra şoldului, unde se ascundea pistolul căruia îi simţea atingerea rece. Dând cu ochii de bătrânul zbârcit, stând singur în prag, alături de măsuţa cu rotile, se linişti şi deschise larg uşa.

— Şampania nu vă costă nimic, *monsieur*, spuse Joseph, împingând măsuţa înăuntru. E inclusă în preţul apartamentului.

— Mulţumesc, las-o acolo.

Cu bacşişul generos primit mai devreme încă odihnindu-i-se în buzunar şi cu promisiunea celor care aveau să mai urmeze, bătrânul împingea măsuţa cu ceva mai multă însufleţire. Adusese *charcuterie*[1] şi specialităţi de brânză, franzelă proaspătă şi şampanie la gheaţă. Ben mai adăugă ceva la averea în creştere a lui Joseph şi rămaseră din nou singuri.

Şampania avu darul să-i mai calmeze. Când sticla se goli şi ei terminară de mâncat în tăcere, era aproape miezul nopţii. Ben înhăţă o pernă din patul cu baldachin şi o aruncă pe canapeaua de piele aflată lângă fereastră, în partea opusă a camerei. Luă din dulap câteva pături de rezervă şi îşi improviză un pat.

Roberta deschise radioul. Se difuza o melodie veche, cântată de Pablo Conte, *Il Treno Va*.

Ben căscă.

— Ben, vrei să dansezi cu mine?

— Să dansez? Acum, aici... tu vrei să dansezi?

— Te rog, ador cântecul ăsta.

Melodia era lentă, melancolică şi liniştitoare. Ea îl prinse de mâini cu un zâmbet şovăielnic şi îl simţi încordându-se.

— Nu ştiu să dansez, zise el.

— A, da, aşa spun toţi.

— Nu, serios, nu ştiu, murmură el, stânjenit. Nu mă prefac. N-am... dansat niciodată.

Mişcările lui rigide, stângace, o convinseră că spunea adevărul.

— N-ai mai dansat cu nimeni până acum? îl întrebă, ridicând ochii către el. E OK, te învăţ eu. Nu trebuie decât să mă ţii de mâini şi să te relaxezi.

Se apropie de el cu gingăşie şi îi puse o mână pe umăr, prinzând-o cu cealaltă pe a lui.

— Ţine-mă cu mâna liberă de mijloc, îl îndemnă.

1 Delicatese din carne de porc (n. tr.).

Braţul lui era rigid. Ea începu să danseze şi el încercă să-i imite mişcările, târşâindu-şi picioarele ţepene ca să urmărească paşii ei.

— Vezi? Trebuie să simţi ritmul.

— OK, zise el, ezitând.

Melodia se termină şi începu imediat alta, *La vie en rose*.

— Aa, şi asta e pe gustul meu. OK, o luăm de la început... asta este... îţi place?

— Nu ştiu... poate.

— Cred că te-ai descurca mai bine dacă ai fi mai relaxat. Au, piciorul meu!

— Scuze. Eu te-am avertizat.

— Te gândeşti prea mult la ceea de faci.

— Numai de atât sunt în stare.

Un simplu dans îi trezise un milion de emoţii contradictorii. Era cea mai stranie senzaţie posibilă, iar el nu-şi dădea seama dacă era încântat sau nu. O lume caldă şi îmbietoare părea să îi facă semn. Voia să-i accepte căldura, să o primească în inima lui după îndelungaţii ani îngheţaţi pe care îi petrecuse singur. Cu toate acestea, în momentul în care începu să se simtă capitulând, se crispă, iar o barieră păru să coboare cu zgomot undeva, în interiorul lui.

— O clipă, am avut impresia că ai reuşit.

Ben se trase înapoi. Era prea mult pentru el – parcă lumea i-ar fi fost invadată, turnul lui de fildeş părând să se surpe după atâţia ani de singurătate. Trase cu coada ochiului către minibar.

Ea îi urmări privirea.

— Nu, Ben, te rog.

Îşi aşeză mâna caldă peste a lui. El se uită la ceas.

— Hei, spuse, cu un râs nervos, e târziu. Mâine trebuie să ne trezim devreme.

— Nu te opri... e plăcut, murmură ea. Haide, a fost o zi atât de împuţită. Avem amândoi nevoie de asta.

Continuară să danseze. O simţi apropiindu-se de el. Îşi ridică braţul către umărul ei şi o mângâie. Inima îi bătea mai repede. Capetele începură să li se apropie.

Melodia se termină şi vocea prezentatorului de la radio spulberă farmecul clipei. Se despărţiră, simţindu-se dintr-odată stânjeniţi.

Timp de câteva minute, între ei se aşternu liniştea. Ştiau amândoi ce fusese gata să se întâmple şi, în felul lui, fiecare simţea cum coboară peste el tristeţea.

Ben se duse la culcuşul lui improvizat pe canapea şi se întinse, prea obosit ca să se mai dezbrace. Roberta se urcă în imensul pat nupţial şi se lăsă pe spate, ridicându-şi ochii spre baldachinul de deasupra.

— N-am mai dormit niciodată într-unul dintr-ăsta, spuse ea, după o vreme.

Liniştea se lăsă din nou, în timp ce stăteau lungiţi în capetele opuse ale camerei întunecate.

— Ben, de ce nu vii să dormi aici? îl întrebă ea. E mai confortabil decât pe canapeaua aia.

El nu se grăbi să răspundă.

— În pat? Şi tu unde te duci?

— Nu mă duc nicăieri.

Ben îşi săltă capul de pe pernă şi se uită spre locul în care se afla ea, în întuneric.

— Vrei să vin eu acolo, în pat cu tine?

— P... pe pat, atunci, se bâlbâi ea, încurcată. Nu voiam să te ispitesc. Sunt doar puţin speriată... mi-ar prinde bine compania cuiva...

După câteva momente de ezitare, el se ridică şi se îndreptă pe bâjbâite către pat, umblând orbeşte prin încăperea străină. I se alătură, întinzându-se deasupra cuverturii şi trăgând peste el păturile de rezervă. Rămaseră întinşi în întuneric. Roberta se întoarse către el, dorind să întindă mâna într-acolo, simţindu-se stângace. Îl auzea respirând alături de ea.

— Ben, şopti ea.

— Da?.

Ea ezită înainte de a pune întrebarea.

— Cine e fetiţa din fotografie?

Ben se ridică, sprijinindu-se într-un cot, şi o privi. În lumina lunii, trăsăturile ei erau estompate, difuze.

Roberta tânjea să întindă mâna şi să-l atingă, să-l strângă la piept cu putere.

— Să încercăm să dormim, zise el cu voce scăzută, întinzându-se iarăşi.

Ben se trezi pe la două şi găsi braţul subţire al Robertei acoperindu-i pieptul. Aceasta dormea. Rămase locului o vreme, privind în sus, la jocul razelor firave de lună pe baldachinul patului şi simţind respiraţia trupului ei cald, adormit, cu pieptul ridicându-se şi coborând uşor.

Atingerea braţului Robertei era o senzaţie ciudată, reflectă el – în acelaşi timp neobişnuit de electrizantă şi de istovitoare, şi totuşi atât de liniştitoare. Se relaxă lăsându-se în voia ei, închise ochii şi aţipi, cu colţurile gurii arcuite într-un zâmbet.

43

Somnul lui Ben dură mai puţin de o oră, până ce visele îl făcură să se trezească tresărind, cu un sentiment de vinovăţie; cu o smucitură, îşi coborî picioarele din pat. Săltă cu grijă de pe piept braţul Robertei, care continua să doarmă, şi se rostogoli, ieşind de sub el. Se ridică, luă Browning-ul de pe noptieră şi apucă rucsacul Bergen.

Lumina lunii îl ajută să îşi găsească drumul şi se îndreptă tiptil către vestibul, închise uşa în urma lui şi aprinse o veioză.

Regulile jocului se schimbaseră. Devenise dintr-odată limpede că şi ceilalţi, oricine ar fi fost, umblau după manuscris.

Haina simplă, neagră, pe care o luase din casa Annei era tot în rucsacul lui. O scoase şi o mai căută încă o dată prin buzunare. În afară de carnetul lui Rheinfeld şi de pergamentul fals pe care atacatorul îl smulsese din ramă, erau goale şi nu ofereau nici cel mai mic indiciu asupra identităţii posesorului ei. Cine era? Poate un ucigaş plătit. Se mai lovise de astfel de oameni şi altă dată, dar nu de unul ca acesta, nu de un nebun, de un maniac care tortura femeile.

Se întrebă ce era cu pergamentul fals. De ce îl luase individul de pe perete? Aidoma fostului proprietar, care i-l dăduse Annei, fusese probabil înşelat de stilul şi de aspectul lui antic, măsluite cu meticulozitate. Asta nu putea să însemne decât că cei aflaţi în căutarea manuscrisului, indiferent cine ar fi fost, nu ştiau mai bine decât Ben ce era de fapt sau cum arăta. Dar era sigur că îi acordau o mare importanţă, destul de mare ca să ucidă pentru el.

Scoase carnetul lui Rheinfeld, îl trase afară din învelitoarea lui de plastic şi se aşeză, cu el în mână, pe canapeaua de lângă veioză. Până atunci, nu avusese ocazia să-l studieze îndeaproape. Oare Roberta avea dreptate în privinţa lui? Era posibil ca Rheinfeld să fi transcris din memorie secretele pe care le furase de la Gaston Clément? Spera să fi fost într-adevăr aşa. Nu-i mai rămăsese nici un alt indiciu care să-l conducă mai departe.

Întoarse încet paginile murdare, examinând cu atenţie textul şi desenele. În cea mai mare parte, păreau să nu aibă nici un sens. Combinaţii alternative de litere şi cifre, unele lungi, altele scurte, erau înşirate pretutindeni, părea la întâmplare, apărând în colţurile şi pe marginile unora dintre pagini. Răsfoi carnetul înainte şi înapoi şi numără nouă astfel de mâzgălituri, care îi aduseră oarecum aminte de delirul lui Klaus Rheinfeld din înregistrarea de pe dictafonul Annei.

N18 N26 O12 I17 R15 22R 20R15
U11 R9E11E 22 V18 A22 V18 A
13 A 18 E 23 A 22R150

Ce puteai să înţelegi din ele? În ochii lui, păreau un soi de cod. Poate un set de formule alchimice. Nici una dintre ele nu parea să se refere la altceva, indiferent pe ce pagină ar fi apărut. Orice semnificaţie ar fi avut, aceasta era

impenetrabilă. Le ignoră şi trecu mai departe. Dădu peste o schiţă în cerneală, care aducea cu un soi de fântână.

La baza ei apăreau nişte simboluri stranii, similare cu o parte dintre cele de pe crucifixul de aur. Sub desen era o inscripţie în limba latină. O limbă în care Ben nu mai citise nimic din vremea studenţiei, când fusese nevoit să descifreze o serie de texte religioase. Despre modul în care o stăpânea se putea spune, în cel mai bun caz, că ruginise.

Dum fluit e Christ benedicto Vulnere Sanguis,
Et dum Virgineum lac pai Virgo permit,
Lac fuit et Sanguis, Sanguis conjungitur et lac
Et sit Fons Vitae, Fons et Origo boni

După ce bâjbâi o vreme printre cuvinte, Ben reuşi să facă o traducere: „În timp ce sângele şiroieşte din rănile binecuvântate ale lui Hristos, iar Sfânta Fecioară îşi stoarce sânii virginali, laptele şi sângele ţâşnesc şi se amestecă, şi se preschimbă în fântâna vieţii şi în izvorul Sănătăţii Înfloritoare.”

Fântâna vieţii... izvorul sănătăţii înfloritoare. Sunau ca nişte referiri la un fel de elixir al vieţii, dar erau atât de vagi, atât de înnebunitor de vagi. Se încăpăţână să citească mai departe. Ajunse la o pagină pe care nu era decât un singur rând de text, sub care se afla un simbol circular. Era în limba franceză, iar scrisul neuniform abia se mai putea desluşi printre petele de sânge închegat şi urmele degetelor lui Rheinfeld.

Să reflectăm asupra simbolului corbului, pentru că el
ascunde o parte esenţială a ştiinţei noastre.

Recunoscu imediat simbolul aflat dedesubt. Dădu câteva pagini înapoi. Da, era acelaşi blazon sub formă de corb care se vedea în centrul schiţei cu cele două cercuri gemene. Corbul părea să apară iar şi iar. Care era acea parte esenţială pe care o ascundea?

O pată de sânge acoperea inscripţia de sub imaginea corbului. Cu vârful unghiei, Ben răzui cu grijă sângele închegat, până ce reuşi să o desluşească. Cuvântul ascuns era DOMUS. Termenul latin pentru casă. Ce trebuia să înţeleagă de aici, Casa Corbului?

Cealaltă referinţă la corb pe care reuşi să o găsească era o strofă rimată, tot atât de năucitoare, în limba engleză.

Zidul acestui templu nu cade, năruit
Fără să aibă ştire armatele-l străbat
Corbul păzeşte aici secretul nerostit
Dezvăluit acelui ce crede – neîncetat.

Nu avea nici măcar de gând să încerce s-o descifreze. Trecu mai departe şi ajunse la ultimele trei pagini ale carnetului. Erau identice, cu excepţia faptului că, pe fiecare dintre ele, se găsea o altă combinaţie de litere amestecate aparent fără nici o noimă. În partea de sus a fiecăreia dintre aceste trei pagini erau scrise cuvintele criptice: „Cel Care Caută Va Găsi.” Pentru Ben, sunau aproape ca o batjocură.

— Mai degrabă, cel care caută o să se rătăcească de-a binelea, murmură el.

Sub cele trei inscripţii, câteva cuvinte în limba latină: CUM LUCE SALUTEM. Lumina aduce izbăvirea. Sub ele, un aranjament şi mai derutant de litere enigmatice. Pe prima dintre cele trei pagini scria:

FIN
A TI
LL DS
M.L.R

Apoi, pe cea de-a doua:

FIN
‘EU E
AC A
M.L.R

Şi, pe cea de-a treia, textul era aranjat astfel:

FIN
L RO
E 'NG
M.L.R

Ultimele trei litere din fiecare aranjament, M.L.R, păreau să fie nişte iniţiale. Oare R venea de la Rheinfeld? Numai că prenumele lui era Klaus. Atunci, ce însemna ML? Nu părea să aibă sens.

Dar frânturile de cuvinte de deasupra lui MLR? Ben se lăsă pe spătarul canapelei. Detestase întotdeauna şaradele. Rămase cu ochii în gol. Un fluture de noapte îi trecu pe la nas şi el îl urmări cu privirea zburând către veioza de pe măsuţa de alături. Zvâcni încoace şi încolo, după care pătrunse în interiorul abajurului de pânză subţire. Îl vedea mergând pe partea cealaltă a materialului, transparent în lumina becului.

Atunci înţelese. „Lumina aduce izbăvirea.”

Strânse în mână cele trei pagini suprapuse, izolându-le de restul carnetului, şi le ridică în direcţia veiozei. Lumina străbătu prin hârtia subţire şi literele învălmăşite se contopiră dintr-odată, formând cuvinte recognoscibile. Cele trei blocuri de text suprapuse arătau acum altfel:

FIN
L'EAU ROTIE
LE LAC D'SANG
M.L.R

SFÂRŞIT
APA PÂRJOLITĂ
LACUL DE SÂNGE
M.L.R

Poate acum înţelegem ceva, îşi spuse.

Şi, iarăşi, poate că nu.

OK, să o luăm pe bucăţele. „Sfârşit" – ce însemna asta, anunţa, pur şi simplu, că acela era sfârşitul documentului? Era tot ce reuşea să înţeleagă. Ceea ce reprezenta, totuşi, mai mult decât putea să priceapă din apa pârjolită şi lacurile de sânge. Se frecă la ochi şi îşi muşcă buzele. O clipă, frustrarea lăsă loc furiei şi fu nevoit să-şi stăvilească puternicul impuls de a face carnetul bucăţele.

Înghiţi în sec, încercă să se calmeze şi se uită bosumflat la cele câteva expresii preţ de un minut lung, îndemnându-le să-şi dezvăluie un oarecare înţeles.

FIN
L'EAU ROTIE
LE LAC D'SANG
M.L.R

Dacă nu ascundeau într-adevăr nimic, de ce şi-ar fi dat cineva osteneala să le aranjeze în acel mod pe trei pagini consecutive?

Ca majoritatea celor care învaţă o limbă după ureche, Ben vorbea franţuzeşte mult mai bine decât stăpânea limbajul scris. Totuşi, din câte îşi dădea el seama, cuvintele „lacul de sânge" ar fi trebuit scrise, în franceză, sub forma LE LAC DE SANG. În loc de asta, apăreau ca LE LAC D'SANG, cu o literă importantă lipsă. Era o simplă greşeală? Nu-i venea să creadă – păreau să fi fost ortografiate astfel în mod intenţionat. Dar de ce anume? Se strădui să gândească limpede. Era ca şi cum... ca şi cum cel care scrisese s-ar fi jucat cu forma cuvântului, cu literele... ca şi cum ar fi compensat lipsa unor litere. De ce să fi făcut asta?

O anagramă?

Smulse o foaie din blocnotesul cu antetul hotelului şi se apucă să scrie. Începu prin a elimina pe rând câte o literă, rotindu-le pe celelalte, încercând să creeze cuvinte noi din acele expresii bizare. Ajunse până la L'UILE ROTIE N'A MAL... „uleiul prăjit nu are greşit"... când realiză că se împotmolise şi îşi pierdu răbdarea.

Hârşti! Aruncă furios ghemotocul de hârtie în capătul celălalt al încăperii şi o luă de la început pe o foaie curată.

Încă cinci încercări şi era pe punctul de a căpăta convingerea că avea să sfârşească îngropat de viu sub hârtii mototolite. Dar acum începea să se contureze ceva coerent.

După încă cincisprezece minute, reuşise. Îşi coborî ochii asupra foii de hârtie. Noile cuvinte nu erau în franţuzeşte, dar adevăratul autor se născuse în Italia.

IL GRANDE MAESTRO FULCANELLI.
Marele maestru Fulcanelli.

Era semnătura lui. Ben răsuflă adânc. Părea că dăduse peste ceea ce căuta de atât de multă vreme.

Nu mai era decât o singură mică problemă. Chiar dacă ceea ce avea în faţa ochilor era o transcriere cuvânt cu cuvânt a derutantului manuscris al lui Fulcanelli, tot nu găsise nimic care să merite să-i fie predat lui Fairfax. Dacă bătrânul îşi închipuise că manuscrisul avea să-i ofere un soi de prescripţie medicală, sau o simplă reţetă a unei poţiuni salvatoare de vieţi, uşor de preparat în casă, urmărind pas cu pas nişte indicaţii, atunci nici că s-ar fi putut înşela mai tare. Această colecţie încriptată de ghicitori oculte şi expresii păsăreşti nu avea să o ajute niciodată pe micuţa Ruth. Căutările lui nu ajunseseră încă la sfârşit; ele erau abia la început.

Trecuse de ora şase şi jumătate dimineaţa. Ben realiză brusc că i se-nvârtea capul de oboseală. Se întinse pe canapea şi închise ochii înfierbântaţi.

44

Sub adierea nopţii, vârfurile copacilor foşneau deasupra lui. Stătea pe vine, perfect nemişcat şi perfect ascuns în tufişuri, aşteptând şi pândind, la fel de tăcut şi de răbdător ca oricare dintre sălbăticiunile adăpostite de pădurea întunecată ce îl înconjura. Creierul lui ignora suferinţa provocată de tăieturi şi vânătăi – julitura din obraz şi palmele însângerate după ce alunecase printre crengile copacului. Abia dacă le mai simţea. Dar îşi simţea mânia în gâtlej, ca pe o bulă de oţel topit. Nu ura nimic mai mult decât eşecul, decât faptul că cineva i se punea în cale, mai ales când succesul părea atât de la-ndemână. Prada îi fusese furată şi acum era neputincios. Pierduse.

Pentru moment.

Mai aşteptă o vreme cu respiraţia domolindu-i-se, în timp ce mânia i se preschimba într-o furie mocnită. Capul i se lăsă pe-o parte când auzi, în depărtare, sunetul unei sirene. Şuierul ambulanţei căpătă amploare când aceasta intră pe drumul pustiu, de ţară, şi trecu în viteză pe lângă ascunzătoarea lui Bozza, colorând cu luminile pâlpâitoare, pentru o clipă, copacii şi tufişurile în albastru.

O urmări apropiindu-se de intrarea vilei, aflată la două sute de metri mai încolo, pe drum, şi încetinind ca să ia virajul. Înainte de a ajunge la destinaţie, din sensul opus apăru lumina unor faruri. Câteva secunde mai târziu, un Renault hodorogit trecu pe drumul îngust, strecurându-se pe lângă ambulanţă. Păru să încetinească în timp ce aceasta intra pe aleea din faţa vilei, apoi prinse viteză şi Bozza îi auzi pârâitul motorului din ce în ce mai aproape. Când trecu prin dreptul lui, se strecura deja printre copaci, îndreptându-se către locul unde îşi ascunsese automobilul Porsche.

Îl ajunse din urmă repede şi cu uşurinţă. După ce se apropie, aşteptă să ajungă la o curbă, unde drumul se ramifica. Atunci stinse luminile. Dacă şoferul Renaultului îi acordase atenţie, în momentul acela nu putea decât să aibă impresia că maşina din spatele lui o luase în cealaltă direcţie.

Concentrându-şi cu îndârjire atenţia, conduse autoturismul întunecat şi invizibil pe drumul întortocheat ghidându-se numai după luminile palide de poziţie ale Renaultului. După câţiva kilometri, prada lui încetini şi intră pe aleea ce ducea către un mic hotel de ţară. Parcă maşina pe marginea drumului, coborî şi se lăsă să alunece la pământ.

Hope şi americanca nu-l observară în timp ce intrau în hotel, dar el era la numai cincizeci de metri depărtare, în întuneric. Stătea sub copaci, cu ochii ridicaţi înspre clădire, când văzu lumina aprinzându-se. Fereastra din mijloc, la primul etaj.

Timpul trecea. Pe la miezul nopţii, zări două siluete în dreptul ferestrei. Dansau. *Dansau*?! Pe urmă dispărură şi fereastra se întunecă.

Bozza mai aşteptă o vreme, calculând sistematic planul hotelului. Apoi îl ocoli şi găsi o uşă care dădea în bucătărie şi care rămăsese descuiată. Se furişă pe culoarele tăcute, până ce ajunse în dreptul camerei care îl interesa. Avea cuţitul de rezervă vârât la centură.

În timp ce strecura şperaclul de sârmă în broască, de sub uşa apartamentului nupţial se prelinse o dâră de lumină galbenă. Înjură în gând, retrase şperaclul şi se îndepărtă pe coridorul întunecat, bătând în retragere. Hope era prea periculos ca să-l înfrunte fără să aibă de partea lui elementul surpriză. Trebuia să mai aştepte până la ivirea unei şanse. Dar avea să apară, avea să apară.

45

Trezindu-se cu o tresărire, Ben auzi paşi, zgomotul mişcărilor din camera de deasupra şi voci pe coridor, dincolo de uşă. Se uită la ceas şi înjură: era aproape nouă. În jur erau aruncate pretutindeni notiţele şi mâzgăliturile lui din noaptea trecută. Îşi aduse dintr-odată aminte că descoperise semnătura cifrată a lui Fulcanelli. Vru să-i dea vestea Robertei.

Intră în dormitor şi văzu că patul cu baldachin era gol. O strigă din faţa uşii camerei de baie şi intră după ce nu primi nici un răspuns. Nu era nici acolo. Unde naiba se dusese?

Când coborî ca s-o caute, grupul de turişti englezi lua micul dejun. Nu era nici urmă de ea în sala de mese. Trecu pragul holului pustiu de la intrare. Printr-o uşă îi văzu pe câţiva dintre angajaţii hotelului, strânşi grămadă şi vorbind cu aprindere, în şoapte sonore, incitate.

Părăsi hotelul. Poate plecase să se plimbe. Ar fi trebuit să-i spună. De ce nu-l trezise?

Se opri şi se uită în jur. Roberta nu se zărea nicăieri. În timp ce se întorcea la hotel, sunetul neaşteptat şi strident al unei sirene, venind din spatele lui, îi spulberă gândurile apăsătoare. Se întoarse brusc. Două maşini de poliţie frânară în grabă, încadrându-l. Portierele se deschiseră şi coborâră câţiva poliţişti în uniformă. Ben se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi repezi.

— *Monsieur*!

Trei dintre ei o luaseră pe urmele lui. O staţie de emisie-recepţie pârâi.

Mări pasul, ignorându-i.

— *Monsieur*, o clipă, vă rog! strigă un poliţist, cu voce ceva mai puternică.

Se opri cu spatele la ei, înlemnind. Îl încercuiră. Cel mai tânăr, un puşti abia trecut de douăzeci de ani, arunca priviri agitate şi îşi ţinea mâna pe patul pistolului. Degetele lui Ben se strecurară sub haină, către Browning. Ştia că, dacă făceau o singură mişcare ostilă, toţi trei ar fi fost dezarmaţi şi la pământ înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Dar cei doi rămaşi în maşină erau o problemă ceva mai complicată.

— Dumneavoastră aţi chemat poliţia? îl întrebă un sergent.

— Domnule poliţist! Eu v-am telefonat!

Din hotel ieşea unul dintre turişti, un bărbat scund şi gras, trecut de şaizeci de ani.

— Scuzaţi-mă, domnule, i se adresă sergentul lui Ben.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el.

Turistul li se alătură. Era agitat, cu răsuflarea tăiată.

— Am văzut cum era răpită o femeie.

Începu să arate cu degetul şi să înşire amănuntele. Ben făcu un pas înapoi, ascultându-l din ce în ce mai alarmat.

— S-a întâmplat chiar acolo. Un tip solid. Cred că avea o armă... A dus-o la o maşină... Un Porsche negru... Numere de Italia... Ea se împotrivea. O femeie tânără, roşcată.

— Aţi văzut încotro a luat-o maşina?

— A virat la stânga în capătul aleii... nu, la dreapta... ba nu, la stânga, sigur la stânga.

— Când s-a întâmplat asta?

Grăsanul oftă şi se uită la ceas.

— Acum douăzeci, douăzeci şi cinci de minute.

Cei trei zăboviră ca să ia declaraţia martorului şi ca să interogheze personalul hotelului în timp ce a doua maşină de poliţie demara, îndepărtându-se.

— Am văzut-o când a sosit, aseară, împreună cu soţul ei, spunea grăsanul. Staţi o clipă... acum îmi aduc aminte, era cel care stătea aici adineauri.

— Tipul blond?

— Da, el era, sunt sigur.

— Unde s-a dus?

— A dispărut acum câteva clipe.

— A văzut cineva unde s-a dus?

De afară se auzi un strigăt.

— Domnule sergent!

Era tânărul recrut. Flutura o foaie de hârtie. Sergentul i-o smulse din mână şi făcu ochii mari. Fotografia data probabil de vreo zece ani – păr scurt, privire militărească. Dar atenţia poliţistului fu atrasă mai ales de cuvintele scrise dedesubt.

RECHERCHÉ
ARMÉ ET DANGEREUX

46

Douăzeci şi două de minute mai târziu, unităţile de intervenţie speciale ale poliţiei erau masate în jurul hotelului Royal. Împărţindu-se în grupuri, îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi până în dinţi cu mitraliere, puşti cu ţeava scurtă şi lansatoare de grenade lacrimogene, soldaţii din trupele paramilitare înconjurară clădirea. Turiştii uluiţi şi membrii personalului se treziră conduşi afară şi strânşi grămadă la o distanţă sigură, pe câmp. Vestea se răspândi şi, în curând, toată lumea află despre criminalul periculos şi înarmat pe care îl căuta poliţia. Era un terorist? Un psihopat? Fiecare avea o versiune proprie a poveştii.

Urmele bărbatului ieşiră la iveală, în curând, în spatele hotelului. Dincolo de parcarea maşinilor personalului se afla o pajişte necosită care se întindea către fermele învecinate. Un poliţist cu ochii ageri observă o dâră de-a lungul căreia iarba înaltă era înclinată. Cineva alergase de curând pe acolo. Câinii poliţişti, nişte ciobăneşti germani, adulmecară imediat mirosul lui Ben Hope. Lătrând furioşi şi smucindu-se în lese, îşi conduseră însoţitorii peste câmp, urmaţi îndeaproape de poliţiştii înarmaţi. Dâra traversa câmpul îndreptându-se către un petic de teren împădurit. Fugarul nu avea cum să fi ajuns prea departe.

Numai că urmele nu duceau nicăieri. Se opreau la marginea pădurii. Poliţiştii îl căutară printre copaci, dar nu descoperiră nimic. Parcă s-ar fi topit în văzduh.

Urmăritorii avură nevoie de câteva minute ca să realizeze că cel pe care îl vânau îi păcălise. Se întorsese pe acelaşi traseu ca să lase o urmă falsă.

Luându-se din nou după miros, ciobăneştii germani îi conduseră înapoi, în bucătăria hotelului. Acolo se opriră brusc, dezorientaţi, strănutând şi ducându-şi labele la nas. Cineva împrăştiase pe podea conţinutul unui borcan mare de piper măcinat, acoperind mirosul.

Între timp, echipa de intervenţie, cu căşti şi haine negre, inspectă pe rând toate camerele hotelului. Înţelegându-se prin semne şi acoperindu-se unul pe altul cu armele gata de tragere, trecură cu abilitate de pe coridor pe casa scării şi verificară etajele unul câte unul şi camerele una după alta, cercetând fiecare cotlon în care s-ar fi putut ascunde fugarul.

Îl găsiră în apartamentul nupţial. Dar nu era bărbatul pe care îl căutau. Era un francez de patruzeci şi patru de ani, în chiloţi, imobilizat cu propriile lui cătuşe de unul dintre stâlpii patului, cu chipul congestionat şi ochii ieşiţi din orbite la vederea trupelor de poliţie care dăduseră buzna, îndreptându-şi armele către el. Cineva îi îndesase în gură unul dintre şervetele de masă din dotarea hotelului. Era sergentul Emile Dupont.

Uniforma trupelor speciale era puţin cam largă pentru Ben, iar pantalonii erau cu vreo cinci centimetri prea scurţi. Dar nimeni nu remarcă asta când ieşi din hotel cu paşi mari, plin de încredere şi strigându-şi ordinele severe către nişte poliţişti mai tineri. Nimeni nu-i remarcă rucsacul Bergen, neregulamentar. Şi nimeni nu observă când îşi făcu loc prin mulţimea de turişti care trăncăneau, când se strecură într-una dintre maşinile parcate ale poliţiei şi demară fără zarvă.

Martorul spusese că Porsche-ul negru o luase la stânga. Ezitase. Ben o luă la dreapta. Odată scăpat din hotel, calcă pedala de acceleraţie, aruncându-şi privirea în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că nu era urmărit. Din staţia radio se revărsau necontenit mesaje. Nu putea rămâne prea mult în maşina aceea.

Coborâse la parter numai ca să arunce o privire în micul magazin de haine din holul hotelului. Ben dormea adânc în vestibul, peste o grămadă de notiţe şi hârtii. Nu voise să-l deranjeze. Oricum, o să se întoarcă în cinci minute, având, în sfârşit, ceva curat şi nou cu care să se îmbrace.

Magazinul se deschidea abia la nouă fără un sfert. Îşi aruncă ochii în vitrină, hotărându-se să-şi ia o bluză care îi plăcea şi o pereche de jeanşi negri. Trebuia să piardă câteva minute, iar aerul dimineţii era răcoros şi proaspăt. Ieşi să se plimbe prin faţa hotelului, admirând câteva plante şi încercând să nu se gândească la ziua care trecuse.

Nu-l observă pe bărbatul care o ajunse din urmă, venind din spate. Se apropia fără zgomot şi cu repeziciune, în clipa următoare, o mână ascunsă într-o mănuşă neagră îi astupa gura şi vârful tăios şi rece al unui cuţit îi apăsa gâdejul.

— Mişcă-te, căţea! îi şopti în ureche o voce răguşită.

Cuvintele erau neclare, rostite cu accent străin.

În partea opusă a parcării, pe jumătate ascuns după un arbust stufos, ornamental, aştepta un Porsche 911 Turbo, cu portierele deschise. Bărbatul era masiv şi puternic. Nu se putea elibera de strânsoarea în care îi prinsese braţul, nici nu putea să ţipe cu mâna lui grea apăsată pe gură.

O aruncă grămadă în maşină şi pumnul lui o izbi cu forţă, în plină faţă. Simţi gust de sânge înainte de a leşina.

Era greu de spus cât se îndepărtaseră înainte ca Roberta să-şi vină în simţiri. Mintea i se limpezi repede, în timp ce adrenalina îi zvâcnea în vene. Pe scaunul de alături, în habitaclul strâmt al maşinii sport, chipul răpitorului ei părea cioplit în piatră. Îi ţinea cuţitul lipit de stomac, conducând cu o singură mână. Automobilul gonea pe drumul de ţară cu o sută cincizeci de kilometri la oră, iar câmpul deschis şi copacii răzleţi fulgerau pe lângă ei.

Ar fi fost o prostie să încerce să facă ceva. *Murim amândoi. Sau înfige cuţitul în mine.*

Şi totuşi încercă.

Intraseră pe o serie de serpentine strânse, reducând viteza la optzeci şi cinci. Pentru o clipă, atenţia bărbatului se îndreptă în altă parte. Ea îşi repezi pumnul cu toată puterea şi îl nimeri în ureche. Cuţitul zăngăni pe podea. El urlă. Roberta sări de pe scaun şi înhăţă volanul, rotindu-l brusc către ea. Maşina viră nebuneşte la dreapta, derapă pe pietrişul de pe acostament şi se izbi de un copac. Roberta fu azvârlită în portieră, iar forţa impactului îl aruncă pe răpitor peste ea. Greutatea trupului lui masiv îi tăie pe moment răsuflarea.

Automobilul se opri într-un nor de praf. În interior, bărbatul o strivea. Săltă cuţitul şi îi sprijini lama pe gâtul ei. Îşi putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi apăsat doar cu puţin mai tare, cum ar pătruns tăişul de oţel ascuţit cu meticulozitate dincolo de stratul de piele şi cum şi-ar fi început călătoria intenţionat înceată către interior, prin carne, intrând mai adânc şi mai adânc în timp ce sângele ar fi început să curgă, mai întâi lent, apoi ţâşnind în jeturi, iar el ar fi ţintuit-o locului, simţindu-i trupul zvârcolindu-se în strânsoarea lui.

Dar, prin ceaţa roşie a poftei sale dezlănţuite, îşi aminti convorbirea telefonică pe care o avusese cu episcopul în timpul nopţii.

— Englezul are manuscrisul, îi spusese el lui Usberti, fără să-i mărturisească cum îi scăpase printre degete.

— Îi vreau vii, Franco, îi poruncise vocea celuilalt. Dacă nu poţi recupera manuscrisul, trebuie să ne gândim la o metodă prin care să-l silim pe Hope să ni-l dea.

Lui Bozza îi plăcea să lucreze pentru Gladius Domini, dar politica şi intrigile nu prezentau nici un interes pentru el. Îşi coborî supărat ochii către trupul zvâcnind al Robertei Ryder, imobilizând-o pe scaunul maşinii în timp ce ea se zvârcolea, scuipându-l în faţă. Frustrat fiindcă i se refuza plăcerea de a o ucide, lasă jos cuţitul, o pocni din nou şi demară.

Ben acceleră maşina de poliţie furată pe drumurile pustii, ridicând nori de praf. Începuse să se întrebe dacă nu ar fi trebuit s-o ia în direcţia opusă, când ajunse la serpentine şi văzu urmele negre, proaspete, de frână, care duceau către dreapta, spre pietrişul de pe acostament. Pe marginea drumului, un copac bătrân fusese lovit, coaja era smulsă de pe trunchi şi o creangă rămăsese atârnată, bălăbănindu-se ca un braţ rupt.

Opri maşina şi se lăsă pe vine în afara carosabilului. Găsi fărâme de vopsea neagră, exfoliată, pe pământ şi încastrate în scoarţa jupuită a copacului lovit. Ceva întunecat, care scânteia pe marginea drumului, îi atrase privirea. Îl atinse uşor cu degetul. Un strop de ulei de motor, cald încă. Judecând după dimensiuni, urmele de frână fuseseră lăsate de cauciucurile late, puternice, ale

unei maşini sport. Un automobil negru, performant, grăbindu-se undeva – trebuia să fie Porsche-ul. Găsi ulei şi ceva mai încolo, pe asfalt, un şir uniform de pete, întinzându-se în direcţia în care plecase. Probabil că şoferul dăduse peste o piatră şi găurise baia de ulei. De ce lovise maşina? Cât de serioasă era avaria? Dacă automobilul pierdea în continuare o cantitate mare de ulei, avea o şansă să-l găsească, stricat, ceva mai încolo, dar, cu toate că maşina de poliţie era rapidă şi puternică, sărea prea tare în ochi şi, aflându-se înăuntru, el era o ţintă uşoară.

Urmări dâra de ulei pe o distanţă de câţiva kilometri, ascultând cu atenţie mesajele emise printre pârâituri de staţia radio a poliţiei. Aşa cum se aşteptase, lipsa maşinii fusese remarcată în scurtă vreme, şi câteva altele trimise pe urmele ei. Trebuia să schimbe vehiculul, ceea ce îi anula şansele de a ajunge din urmă Porsche-ul avariat.

La marginea unui cătun liniştit văzu un garaj cu o singură pompă de benzină şi un indicator care se legăna scârţâind în bătaia vântului. Dincolo de acesta se întindea un drum noroios, desfundat, care se îndepărta de şosea şi pe care intră cu maşina, oftând iritat. După o jumătate de kilometru, descoperi că drumul se termina într-un câmp presărat cu bolovani şi plin de hăţişuri veştejite şi tufe de spini. Îşi scoase uniforma de poliţist şi îşi puse din nou hainele sale, şterse amprentele de pe toate obiectele din maşină pe care le atinsese, aruncă cheile într-un şanţ şi o luă la fugă spre garaj.

Mecanicul îşi ridică privirea când bărbatul înalt şi blond trecu prin deschizătura din oblonul metalic şi intră în atelier. Îşi frecă bărbia ţepoasă cu degetele aspre, înnegrite, se îndepărtă de Fiatul uzat pe care îl repara şi îşi aprinse o ţigară. Da, văzuse un Porsche negru trecând pe acolo. Cu mai puţin de o oră înainte. Frumoasă maşină, păcat că era lovită. Părea că se izbise de ceva. Tot pasajul roţii din spate înfundat. Făcea un zgomot aparte, de parcă roata s-ar fi frecat de ceva.

— Număr de înmatriculare italian? Ţicniţii ăia au dat peste mine, spuse Ben. M-au scos de pe drum, ceva mai încolo. Am mers pe jos câţiva kilometri.

— Vreţi să vă remorchez?

Mecanicul îşi smuci bărbia în direcţia unui tractor ruginit din curtea din faţă.

— Nu, am un contract special cu compania de asigurări. Trebuie să le dau un telefon. Mulţumesc, oricum.

În timp ce vorbeau, Ben îşi roti ochii în jur. Alături de garaj era o mică expoziţie, care oferea spre vânzare mai ales automobile mici, uzate, şi camionete. Dădu cu ochii de ceva interesant

— Spune-mi ceva, totuşi: aia e de vânzare?

Nu se mai urcase pe o motocicletă de mai bine de zece ani. Ultima pe care o folosise fusese o motoretă veche, rapidă, de armată, care vibra ca un ciocan pneumatic şi lăsa ulei peste tot. Triumphul Dakota 900 cu trei cilindri, lucios şi de mare putere, cu care călătorea acum, era un alt tip de motocicletă, extraordinar de puternică şi mai rapidă decât orice alt vehicul pe care îl folosise vreodată. Parcurgea drumul cu ochii după petele de ulei, sperând că micile picături rotunde aveau să-l conducă în locul spre care se îndrepta Porscheul.

După câţiva kilometri, i se opri inima când petele dispărură dintr-odată. Mai înaintă încă vreo doi, privind drumul cu atenţie, slăbind manşonul de acceleraţie şi lăsând motocicleta să huruie la viteză redusă. Nimic, înjură. Fie scurgerea se reparase în mod miraculos, fie maşina fusese remorcată. Chemase depanarea, având în maşină o persoană răpită? Nu părea posibil. Probabil apelase la vreo cunoştinţă din împrejurimi ca să-l remorcheze. Şi dispăruse.

Ben opri motocicleta şi rămase locului, cu ochii aţintiţi la drumul pustiu.

O pierduse pe Roberta.

47

Când ajunse printre copacii de la marginea cătunului Saint-Jean, opri uriaşa motocicletă Triumph, o sprijini pe tija laterală şi îşi agăţă casca de ghidon. Uliţele erau liniştite şi pustii ca întotdeauna. Îl găsi pe părintele Pascal acasă.

— Benedict, am fost atât de îngrijorat din cauza voastră, spuse părintele Pascal şi îl strânse de umeri. Dar... unde e Roberta?

Ben îi povesti ce se întâmplase, în timp ce faţa preotului se lungea tot mai mult. Se lăsă să cadă deznădăjduit pe un scăunel, arătându-şi dintr-odată toţi cei şaptezeci de ani.

— Nu pot să rămân prea multă vreme, zise Ben. Poliţia n-o să piardă vremea şi o să facă legătura dintre Renault-ul de la hotel şi dumneavoastră. Vor veni aici ca să vă pună întrebări despre mine.

Pascal se ridică în picioare. Avea în ochi un licăr pătimaş, pe care Ben nu i-l mai văzuse până atunci. Îl prinse de braţ.

— Vino cu mine. Ştiu un loc mai bun unde putem sta de vorbă.

În biserică, Ben îngenunche în confesional. Chipul preotului nu se vedea decât pe jumătate prin ferestruica zăbrelită dintre ei.

— Nu-ţi face griji din pricina poliţiei, Benedict, spuse Pascal. N-o să le spun nimic. Dar ce-ai de gând? Mi-e teamă pentru Roberta, o teamă cumplită.

Ben părea descurajat.

— Nu ştiu cum e mai bine.

Nu putea lăsa un copil muribund în aşteptare. Fiecare minut de întârziere îi micşora şansele de supravieţuire. Putea să plece şi să-şi continue misiunea – dar asta era totuna cu a semna condamnarea Robertei la moarte. Sau o putea lua pe urmele ei, dar, dacă nu mai era în viaţă sau dacă nu reuşea s-o găsească, risca să sacrifice fetiţa degeaba.

— Nu le pot salva pe amândouă.

Dus pe gânduri, Pascal păstră tăcerea preţ de un minut sau două.

— Ben, ai în faţă o decizie dificilă. Dar trebuie să alegi. Şi, odată ce o vei fi făcut, nu trebuie s-o regreţi niciodată, în viaţa ta sunt, deja, prea multe păreri de rău. Chiar dacă alegerea o să provoace suferinţă, nu trebuie să te uiţi înapoi. Dumnezeu va şti că inima ta a fost curată.

— Părinte, ştiţi ce este Gladius Domini? întrebă Ben.

Pascal păru surprins.

— În latineşte, înseamnă „sabia lui Dumnezeu”. O expresie stranie. De ce mă întrebi?

— N-aţi auzit niciodată de o grupare, de o organizaţie cu numele ăsta?

— Niciodată.

— Vă amintiţi, părinte, că mi-aţi povestit despre un episcop...

— Sst, îl întrerupse preotul, privindu-l cu insistenţă, apoi continuă în şoaptă. E cineva aici.

Străbătu culoarul central dintre scaune şi îi întâmpină pe poliţişti sub arcada de la intrare.

— Părintele Pascal Cambriel?

— Da.

— Sunt inspectorul Luc Simon.

— Să stăm de vorbă afară, spuse Pascal, scoţându-l din biserică şi închizând uşa în urma lor.

Simon era obosit. Abia coborâse din elicopterul poliţiei, la Le Puy. Acolo îl pierduse pe Ben Hope, dar spera că acesta avea să reapară undeva, în curând. Avusese dreptate, dar motivul pentru care urmele se îndreptau către acel cătun prăfuit, uitat de Dumnezeu, depăşea puterea lui de înţelegere. Îl durea capul şi simţea lipsa cafelei.

— Cred că aţi pierdut o maşină, i se adresă el lui Pascal. Un Renault 14?

— Da? făcu Pascal aparent surprins. Cum adică, l-am pierdut? Nu l-am mai folosit de câteva săptămâni, dar, din câte ştiu eu, este încă...

— Maşina dumneavoastră a fost găsită la hotelul Royal, lângă Montsegur.

— Ce căuta acolo? întrebă Pascal, mirat.

— Am venit aici sperând să aflu, răspunse Simon, cu suspiciune în glas. Părinte, maşina dumneavoastră e implicată în urmărirea unui criminal extrem de periculos.

Pascal clătină din cap, cu privirea în gol.

— Toate astea sunt atât de şocante.

— Cu cine stăteaţi de vorbă acolo, înăuntru? întrebă Simon, arătând către biserică.

Dădu să deschidă uşa grea, de forma arcadei. Pascal i se aşeză în drum. Părea, dintr-odată, de două ori mai voinic.

— Ascultam spovedania unuia dintre enoriaşii mei, mârâi el. Iar orice spovedanie e inviolabilă. Enoriaşii mei nu sunt criminali. Nu vă îngădui să profanaţi casa Domnului.

— Puţin îmi pasă a cui casă e, ripostă Simon.

— Atunci va trebui să treceţi de mine cu forţa, spuse Pascal. Nu vă permit să intraţi înainte de a veni cu un mandat de percheziţie.

Simon îl măsură câteva secunde cu o privire aspră.

— O să ne revedem, spuse el, făcând stânga împrejur şi îndepărtandu-se.

Urcându-se în maşina cu care venise, Simon spumega de furie.

— Ticălosul ăsta bătrân ştie ceva, îi spuse el şoferului. Să mergem.

Imediat ce ajunseră în piaţa satului, îi ceru să oprească. Coborî şi se îndreptă sprinten cu paşi mari, către bar.

Comandă o cafea. Din spatele încăperii, cei trei bătrâni care jucau cărţi se întoarseră să-l privească. Simon îşi puse legitimaţia de poliţist pe tejghea. Barmanul o privi cu indiferenţă.

— A văzut cineva nişte străini prin sat de curând? întrebă Simon, adresându-li-se tuturor celor prezenţi. Caut un bărbat şi o femeie; nu sunt francezi.

Poliţiştii se întoarseră mai curând decât se aşteptase Pascal. După nici cinci minute, Simon parcurgea cu paşi mari culoarul dintre scaune şi zgomotul paşilor lui grăbiţi reverbera în biserica pustie.

— Aţi uitat ceva, domnule inspector?

— Sunteţi un mincinos foarte bun, îi răspunse Simon preotului, cu un zâmbet rece. Acum, aveţi de gând să-mi spuneţi adevărul sau preferaţi să vă arestez pentru obstrucţionarea cursului justiţiei? Anchetez o crimă.

— Eu...

— Nu încercaţi să-mi vindeţi gogoşi. Ştiu că Ben Hope a fost aici. A stat la dumneavoastră. De ce îl acoperiţi?

Pascal oftă. Se aşeză într-o strană, odihnindu-şi piciorul bolnav.

— Dacă se dovedeşte că aţi adăpostit un criminal, continuă Simon, vă îngrop atât de adânc în rahat, încât n-o să mai ieşiţi de acolo niciodată. Unde e Hope şi unde a dus-o pe doamna doctor Ryder? Ştiu că aveţi răspunsurile, aşa că aţi face bine să vorbiţi.

Îşi scoase pistolul şi deschise uşile tuturor confesionalelor cu câte o smucitură.

— Nu e aici, spuse Pascal, uitându-se furios la revolver. Trebuie să vă cer să lăsaţi arma, domnule inspector. Amintiţi-vă unde vă aflaţi.

— În prezenţa unui mincinos şi a unui posibil complice la crimă. Acolo mă aflu, ripostă Simon şi trânti uşa ultimului confesional, iar zgomotul umplu biserica de ecouri. Acum vă sugerez să începeţi să povestiţi.

Pascal îi aruncă o privire încrâncenată.

— N-am nimic de spus. Ceea ce mi-a mărturisit Ben Hope este între el, mine şi Dumnezeu.

— O să vedem ce părere are judecătorul, pufni Simon.

— Dacă vreţi să mă arestaţi, n-aveţi decât, zise Pascal, cu voce egală. Am fost închis în locuri mai rele, în timpul războiului din Algeria. Dar n-o să aflaţi nimic de la mine. Nu vă spun decât un singur lucru. Hăituiţi un nevinovat. Nu e criminal. Omul ăsta nu face decât lucruri bune. Am cunoscut puţini bărbaţi atât de curajoşi şi de virtuoşi.

Simon râse zgomotos.

— A, da, sunteţi chiar atât de sigur? Atunci, părinte, poate că v-ar face plăcere să-mi vorbiţi despre faptele lui sfinte şi caritabile.

48

Motocicleta Blackbird se îndepărtă cu iuţeală de Saint-Jean, străbătând terenul accidentat cu Ben aplecat deasupra rezervorului în vreme ce vântul îi urla pe lângă cască, iar drumul îi dispărea fulgerător sub picioare. Chibzuia asupra următoarei mişcări, cu chipul înăsprit, în adâncul inimii, ştia că nu avea de făcut decât un singur lucru – să o găsească pe Roberta. Dar ea putea fi oriunde. Era posibil să fi murit deja.

Încetini în apropierea unei curbe mărginite de un perete de culoarea nisipului şi de o râpă abruptă ce se pierdea în pădurea de dedesubt. Motocicleta se înclină puternic în timpul virajului şi genunchiul îi trecu razant pe deasupra caldarâmului. Acceleră în vârful curbei şi se redresă, repezindu-se vijelios înainte, cu zgomotul motorului transformându-se într-un urlet pornit dintre genunchii lui.

Departe, în faţă, soarele arunca sclipiri metalice. Ben înjură din spatele vizorului întunecat. În capătul drumului drept, la trei sute de metri distanţă, poliţia blocase şoseaua şi oprea toate vehiculele. Probabil că de-acum, pe tot cuprinsul Languedoc-ului fusese mobilizată o întreagă armată de poliţişti – crimă la vila Manzini, răpire şi un fugar disperat bătând drumurile. Fotografia lui ajunsese cu siguranţă sub ochii fiecărui poliţist din regiune.

Încetini. Patru maşini de poliţie, poliţişti cu pistoale automate în bandulieră, dar gata să tragă. Opriseră un break Volvo. Şoferul coborâse din maşină şi i se verificau actele. Ben nu avea aşa ceva şi ar fi fost reţinut imediat ce i s-ar fi cerut să-şi scoată casca.

Ceea ce n-ar fi fost o foarte mare problemă – era genul de necaz în care ar fi intrat împotrivindu-se arestării şi ştia că ar fi fost silit de împrejurări să se opună. Nu voia să fie nevoit să-i rănească şi nu-şi putea permite să stârnească o mie de poliţai – şi de soldaţi, mai mult decât probabil – care să întoarcă pe dos tot sudul Franţei căutându-l, când el avea nevoie de fiecare minut ca s-o găsească pe Roberta şi ca să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse.

Frână şi motocicleta se opri în mijlocul drumului, la o sută de metri de filtrul de poliţie. Rămase locului, turând o clipă motorul în gol. Dacă trecea în viteză de barieră, era posibil ca poliţiştii să tragă după el. Era prea periculos. Răsuci ghidonul şi întoarse strâns în loc, apoi acceleră la maximum şi îşi simţi braţele întinzându-se, iar roata din spate se învârti nebuneşte, fulând din cauza sforţării brutale a motorului.

În timp ce motocicleta câştiga tot mai multă viteză şi drumul îi şerpuia înainte atât de repede pe cât se simţea în stare să reacţioneze, aruncă o privire grăbită în oglinda retrovizoare cu montaj aerodinamic şi văzu că erau pe urmele lui – faruri şi străfulgerări albastre, apoi urletul unei sirene. Acceleră şi

mai tare, cutezând să mărească puterea motorului. Defileul înalt cobora într-o succesiune nesfârşită de curbe şi stâncile îi dispărură fulgerător din vedere în vreme ce se îndrepta vertiginos către o vale împădurită, în oglinzile sale, imaginea maşinii poliţiei, deja mult rămasă în urmă, se transformă într-un grăunte minuscul. În faţă i se deschise o porţiune de drum drept, purtându-l în susul unei pante prelungi, printre pâlcuri masive de copaci cu frunzişul verde-auriu. Când ieşi din pădure şi drumul începu să urce, abrupt, către următoarea trecătoare dintre munţi, automobilul poliţiei dispăruse.

Părăsi şoseaua la următoarea intersecţie, ştiind că mai multe maşini aveau să vină în căutarea lui, şi urcă tot mai mult pe drumul şerpuitor, până când întreaga vale a râului Aude se aşternu sub el, jos, departe, ca o reproducere miniaturală. Traseul unduitor se transformă într-o potecă desfundată, imposibil de parcurs cu motocicleta. Opri lângă buza unei prăpăstii, propti vehiculul şi coborî, desfăcându-şi catarama căştii şi mergând cam ţeapăn din cauza şederii îndelungate în şa.

În depărtare se desluşeau, ici şi colo, ruinele vechilor fortăreţe şi castele, fărâme de piatră cenuşie cu contururi zigzagate, profilate pe fundalul pădurii şi al cerului. Se apropie de marginea prăpastiei până când vârfurile pantofilor îi ieşiră în afara peretelui abrupt. Privi în jos, în hăul ameţitor de câteva sute de metri.

Ce era de făcut?

Avu impresia că rămăsese aşa o eternitate, cu vântul rece al muntelui şuierând în jur. Întunericul părea să îl cuprindă în strânsoarea lui. Îşi scoase sticla plată. Încă mai era pe jumătate plină. Închise ochii şi o duse la buze.

Încremeni. Îi suna telefonul mobil.

— Benedict Hope? îi răsună în ureche o voce metalică.

— Cine întreabă?

— O avem pe Ryder.

Vocea amuţi, aşteptându-i răspunsul, dar el nu dădu nici unul. Bărbatul reluă.

— Dacă vrei s-o mai vezi în viaţă, ascultă-mă cu atenţie şi urmează-mi instrucţiunile.

— Ce vreţi? întrebă Ben.

— Te vrem pe tine, Hope. Pe tine, împreună cu manuscrisul.

— Ce vă face să credeţi că l-aş avea?

— Ştim că l-ai luat de la Anna Manzini, continuă vocea. Trebuie să ni-l aduci personal. Ne întâlnim deseară, în Place du Peyrou, în Montpellier. Lângă statuia lui Ludovic al XIV-lea. La ora unsprezece. Să vii singur. Dacă vedem vreun poliţist, o s-o primeşti pe Ryder înapoi bucată cu bucată.

— Vreau o dovadă că trăieşte, ceru Ben.

Auzi un foşnet şi înţelese că telefonul îi era trecut altcuiva. Îi ureche îi năvăli brusc vocea Robertei.

— ...eşti, Ben? Am...

Vocea i se frânse brusc şi cineva smulse mobilul din mâna ei.

Ben cântări rapid situaţia. Era în viaţă, iar indivizii nu aveau s-o ucidă înainte de a obţine ceea ce îşi doreau. Iar asta însemna că putea trage de timp.

— Am nevoie de patruzeci şi opt de ore, spuse.

Urmă o tăcere îndelungată.

— De ce? întrebă vocea.

— Pentru că nu mai am manuscrisul, minţi Ben. E ascuns la hotel.

— Du-te şi recuperează-l, zise vocea. Ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore; altfel femeia moare.

Douăzeci şi patru de ore. Ben se gândi o clipă. Indiferent ce plan ar fi reuşit să urzească pentru a o scoate din mâinile lor, avea nevoie de mai mult timp ca să îl pună în aplicare. Negociase de multe ori cu criminalii şi ştia care erau raţionamentele lor. Uneori erau inflexibili, îşi menţineau pretenţiile şi erau gata să ucidă victima cât ai bate din palme, dar asta se întâmpla mai ales atunci când nu aveau mare lucru de câştigat, când negocierile eşuau sau când li se părea că nimeni nu avea de gând să le plătească. Dacă indivizii îşi doreau manuscrisul cu înverşunare şi erau siguri că el avea să li-l aducă, putea să mizeze totul pe cartea asta. Îl făcuse deja pe tip să dea înapoi. Putea să mai întindă puţin coarda.

— Stai o clipă, spuse, cu voce calmă. Să fim rezonabili. Avem o problemă. Mulţumită oamenilor voştri, hotelul mişună acum de poliţişti înarmaţi până-n dinţi. Nu mă îndoiesc că pot recupera manuscrisul, dar am nevoie de ceva mai mult timp.

O altă pauză îndelungată, o conversaţie nedesluşită în fundal. Pe urmă, din nou, vocea bărbatului:

— Ai treizeci şi şase de ore. Până mâine seară la ora unsprezece.

— O să fiu acolo.

— Ai face bine să fii, Hope.

49

Sediul poliţiei, Montpellier

Automatul înghiţi monedele lui Luc Simon şi aruncă un jet subţire de lichid maroniu într-un pahar de plastic. Paharul era atât de fragil, încât abia reuşi să-l ridice fără să verse pe el toată cafeaua. Sorbi o înghiţitură pe coridor, în timp ce se întorcea în biroul lui Cellier, şi îşi miji ochii.

Pe peretele culoarului se afla unul dintre acele afişe pe care le văzuse pretutindeni şi care se refereau la un adolescent dispărut cu câteva zile înainte. În cârciuma murdară din cătunul bătrânului preot era unul ţintuit de perete cu ace cu gămălie.

Se uită la ceas: Cellier întârziase deja mai mult de zece minute. Trebuia să facă schimb de informaţii despre cazul lui Hope şi să-i arate datele proaspete, abia primite prin Interpol. De ce se mişca toată lumea atât de al naibii de încet? În timp ce se tot foia în sus şi-n jos, se uita întruna la afiş.

Luă încă o gură de cafea şi decise că, pur şi simplu, nu putea să bea porcăria aia. Vârî capul pe uşa din sticlă ondulată a biroului lui Cellier. Secretara îşi ridică ochii de pe textul pe care îl dactilografia.

— Există pe-aici vreun loc în care pot găsi o ceaşcă de cafea acceptabilă? întrebă el. Cineva v-a umplut automatul cu lături.

Secretara zâmbi.

— Ceva mai încolo, pe stradă, e un local bun, domnule. Eu acolo mă duc întotdeauna.

— Mulţumesc. Când se-ntoarce şeful tău, dacă se mai întoarce vreodată, spune-i că revin în câteva minute, OK? Aă, unde pot să vărs mizeria asta?

— Daţi-mi-o mie, domnule, spuse femeia râzând şi inspectorul se întinse peste birou ca să-i dea paharul.

În faţa ei era deschis un dosar, în care se vedea o fotografie a lui Marc Dubois, puştiul dispărut. Deasupra dosarului se aflau câteva obiecte, puse într-o punguţă transparentă de plastic.

— OK, mă întorc într-o secundă. Cafeneaua aia e încolo, sau încolo? întrebă el, arătând în susul şi în josul străzii care se vedea pe fereastră.

— Încolo.

Simon dădu s-o ia spre uşă, dar se opri brusc. Se întoarse cu faţa către biroul secretarei şi se aplecă, dornic să mai arunce o privire dosarului.

— De unde a apărut asta? se interesă.

— Ce anume, domnule?

— Chestia asta din punguţă – şi apăsă cu degetul, prin plastic, pe obiectul care îi atrăsese atenţia. Unde au găsit-o?

— Totul se referă la cazul Dubois – un carneţel şi alte câteva lucruri de-ale băiatului dispărut.

— Şi asta de aici?

Arătă cu degetul. Ea se încruntă.

— Am impresia că au găsit-o în dormitorul băiatului. Dar cred că e lipsită de importanţă. Tocmai actualizam datele din dosar. De ce întrebaţi?

Prea grăbit ca să meargă pe jos până la cafenea şi înapoi, cale de trei cvartale, Simon sări în maşina neînmatriculată care îi fusese pusă la dispoziţie şi demară. Ieşi din local după trei minute, cu o brioşă şi o cană cu ceva care mirosea şi semăna mult mai mult a cafea adevărată. Se urcă din nou în maşină şi sorbi o înghiţitură. Ah, da, era mult mai bună. Cafeaua îl ajută să-şi ordoneze gândurile.

Era atât de cufundat în ele, încât nu observă că cineva se apropiase de maşină decât atunci când Ben Hope deschise portiera, aşezându-se lângă el şi lipindu-i de tâmplă un mic pistol Beretta.

— Vreau obiectul ăla de calibrul .38, spuse Ben. Cu mare grijă, imediat.

Simon ezită o clipă, apoi oftă, îşi scoase revolverul încet din toc, ţinându-şi degetele la o distanţă vizibilă de trăgaci, şi i-l întinse lui Ben cu patul înainte.

— Ai tupeu, Hope.

— Să facem o plimbare.

Ieşiră din oraş în tăcere, luând-o către nord-vest, spre Bois de Valène şi apoi pe drumul împădurit de pe malul râului Mosson. După câţiva kilometri, Ben arătă către un gol dintre copaci.

— Pe aici, spuse.

Maşina poliţiei intră prin hârtoapele unui drum de ţară şi ajunse într-un luminiş umbros. Ben îl coborî pe Simon din maşină sub ameninţarea armei şi îl conduse către o breşă dintre copaci, prin care se vedea malul râului, unde apa de un albastru strălucitor clipocea şi bolborosea lovindu-se de pietre.

— Ai de gând să mă împuşti, domnule maior Hope? întrebă Simon.

— M-ai verificat, zâmbi Ben. N-aş face aşa ceva. O să purtăm o mică discuţie în acest loc superb.

Simon se întrebă dacă Ben avea să se apropie suficient de mult ca să-i poată smulge pistolul. Se părea că asta n-avea să se întâmple.

Se îndreptară spre mal. Ben îi ceru să se aşeze pe un pietroi plat, arătându-i-l cu arma. El se instală la doi metri de detectiv.

— Despre ce trebuie să stăm de vorbă? întrebă Simon.

— Pentru început, am putea vorbi despre modul în care o să-ţi iei copoii de pe urmele mele.

Simon râse.

— De ce aş face-o?

— Pentru că nu sunt eu criminalul pe care-l cauţi.

— Nu? Se pare că, oriunde te-ai duce, laşi în urmă cadavre, zise Simon. Iar un nevinovat nu răpeşte un poliţist sub ameninţarea armei.

— N-o să devină un obicei.

— Îţi dai seama că gestul poate fi luat drept dovadă a vinovăţiei.

— Ştiu, răspunse Ben, dar am o misiune şi nu mi-o pot duce la bun sfârşit dacă oamenii dumitale mă urmăresc pas cu pas.

— Asta e meseria noastră, Hope. Unde e Roberta Ryder?

— Ai aflat deja. A fost răpită.

— A fost răpită de atâtea ori, încât le-am uitat numărul, răspunse Simon.

— Acum s-a întâmplat pentru prima dată. Noi doi lucrăm împreună.

— La ce?

— Îmi pare rău, asta nu-ţi pot spune.

— Să înţeleg că m-ai adus până aici ca să-mi spui totuşi ceva?

— Da. Cuvintele Gladius Domini au vreo semnificaţie pentru dumneata?

Simon păstră o clipă tăcerea.

— Da, adevărul e că au. Erau tatuate pe trupul uneia dintre victimele tale.

— N-a fost victima mea. Ai lui l-au împuşcat. Cu un glonţ pregătit pentru Roberta Ryder – sau pentru mine.

— În ce naiba sunteţi implicaţi, Hope?

— Cred că e vorba de o sectă creştină fundamentalistă. Sau poate ceva mai mult decât de o sectă. Sunt foarte bine organizaţi, au bani şi nu glumesc. Roberta e în mâinile lor.

— De ce? Ce vor de la ea?

— De o săptămână încearcă să ne ucidă pe amândoi. Nu ştiu sigur de ce. Dar o pot salva.

— Asta e treaba poliţiei, protestă Simon.

— Nu, ţine de domeniul meu. Ştiu ce se întâmplă când se amestecă poliţia într-un caz de răpire. Am văzut-o adesea. Victima sfârşeşte de obicei într-un sac de plastic. Trebuie să vă daţi deoparte şi să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de asta. O să vă ofer ceva în schimb.

— Nu te afli pe o poziţie care să-ţi permită să negociezi cu mine.

Ben zâmbi.

— Nu? Eu sunt cel care are arma.

— Ce te face să crezi c-o să scapi de mine, domnule maior Hope?

— Şi ce te face pe tine să crezi c-o să scapi de mine, domnule inspector Simon? ripostă Ben. Aş fi putut să te ucid. Şi pot să dau de dumneata oricând.

— Mda. Crime care nu lasă urme. Pentru asta vă antrenează, nu-i aşa?

— Nu te ameninţ. Vreau să ne ajutăm unul pe altul.

Simon ridică din sprâncene.

— Ce am de câştigat?

— Îţi spun cine i-a ucis pe poliţiştii de pe chei. Şi cine sunt cei care l-au ucis pe Michel Zardi şi au încercat s-o omoare şi pe Roberta Ryder atunci când ai crezut că era nebună.

Simon îşi lăsă ochii în jos, stânjenit de amintirea celor întâmplate.

— Asta numai pentru început, continuă Ben. Cred c-o să fii surprins când o să afli încotro conduc urmele.

— OK, şi ce vrei în schimb?

— Aş vrea să faci ceva pentru mine.

Ben îi aruncă un cartonaş cu numărul de telefon pe care îl aflase de la chelul de sub pod.

— Ce-i ăsta? întrebă Simon, coborându-şi ochii asupra lui cu un aer nedumerit.

— Ascultă-mă. Pune cei mai buni oameni din Paris să-l sune pe tipul ăsta. Răspunde la numele de Saul. Omul dumitale trebuie să se dea drept Michel Zardi.

— Dar Zardi e mort.

Ben încuviinţă din cap.

— Da, dar Saul crede că trăieşte. Şi îşi închipuie probabil că lucrează, cumva, mână-n mână cu mine. Nu-ţi bate capul cu amănuntele. Spune-i lui Saul că Ben Hope s-a întors la Paris, că l-ai prins în cursă şi că e în mâinile tale. Spune-i că i-l poţi preda în schimbul unei sume de bani – să fie una cât mai mare. Stabileşte o întâlnire.

Simon îşi muşcă buzele, încercând să coreleze totul.

— Spune-le oamenilor tăi să-l aresteze pe Saul, continuă Ben. Strângeţi-l bine cu uşa. Spuneţi-i că poliţia a aflat totul despre Gladius Domini, că tipul ăla chel l-a vândut înainte de a muri, şi că ar fi de dorit să facă mărturisiri complete.

— Nu mai pricep nimic murmură Simon, încruntându-se.

— O să te lămureşti dac-o să faci ce-ţi spun. Dar trebuie să vă mişcaţi repede.

Simon rămase tăcut câteva minute, întorcând spusele lui Ben pe toate părţile. Acesta se relaxă, punându-şi pistolul pe genunchi. Luă o piatră şi o aruncă în râu, cu un plescăit.

— Aşadar, mai spune-mi câte ceva despre Roberta Ryder, zise Simon. Sunteţi un cuplu, cum s-ar spune?

— Nu, răspunse Ben după o pauză.

— Bărbaţii ca noi nu sunt pe placul femeilor, făcu Simon, dus pe gânduri, imitându-l pe Ben şi aruncând o altă piatră; o priviră descriind un arc în lumina soarelui, căzând în râu şi stârnind cercuri din ce în ce mai largi pe oglinda apei. Suntem lupi singuratici. Vrem să le iubim, dar nu suntem în stare decât să le facem să sufere. Aşa că ne părăsesc...

— Vorbeşti din experienţă?

Simon îl privi cu un zâmbet trist.

— A spus că viaţa lângă mine nu se deosebeşte de moarte. Că moartea e singurul lucru la care sunt în stare să mă gândesc şi despre care sunt în stare să vorbesc. Asta e meseria mea, e singurul lucru la care mă pricep.

— Te pricepi destul de bine, spuse Ben.

— Destul de bine, încuviinţă Simon. Dar nu suficient de bine. După cum te-ai grăbit să sublimezi, tu eşti cel cu arma.

Ben îi înapoie pistolul

— Ca o garanţie a bunelor mele intenţii.

Surprins, Simon strecură arma la locul ei, în toc. Ben îi oferi o ţigară şi fumară în tăcere, urmărind curgerea apei şi ascultând ciripitul păsărilor. Pe urmă, Simon se întoarse spre Ben.

— Foarte bine. Să presupunem că mă implic, alături de tine, în povestea asta. Dar vreau să mai faci ceva în schimb.

— Ce anume?

— Să ne ajuţi să găsim un adolescent dispărut. Cu asta te ocupi, nu-i aşa?

— Ţi-ai făcut într-adevăr foarte bine temele.

— Prietenul tău, preotul, mi-a povestit. La început nu l-am crezut, aşa că am recurs la nişte verificări prin Interpol. Nu ştii nimic despre cazul lui Julián Sanchez, băiatul răpit, nu-i aşa? Poliţia spaniolă încă se mai întreabă cine a fost misteriosul salvator care a lucrat cu atâta... rigurozitate.

Ben ridică din umeri.

— Între noi fie vorba, s-ar putea să ştiu câte ceva. Dar de data asta nu pot să te-ajut. N-am timp. Trebuie s-o găsesc pe Roberta.

— Şi dacă ţi-aş spune că între răpirea ei şi această dispariţie există o legătură?

Ben îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce naiba vrei să spui?

Simon zâmbi.

— În dormitorul băiatului s-a găsit un medalion de aur. Sunt sigur că vei recunoaşte simbolul gravat pe el: o sabie şi o banderolă pe care sunt inscripţionate cuvintele Gladius Domini.

50

— Alte întrebări? Oameni buni, de ce nu vă duceţi să-mi căutaţi băiatul, în loc să veniţi pe aici tot timpul?

Natalie Dubois îl conduse pe Ben în locuinţa ei simplă, modestă, şi îl pofti în salon. Era o blondă mărunţică, până-n patruzeci de ani, palidă, vizibil încordată, cu cearcăne mari şi negre sub ochi.

— Nu durează mult, îi promise el. N-am nevoie decât de câteva amănunte.

— Le-am spus deja totul celorlalţi poliţişti, ripostă ea. Lipseşte de zile întregi – ce altceva mai trebuie să ştiţi?

— *Madame*, sunt specialist în acest domeniu. Vă rog, sunt încredinţat că, dacă o să colaborăm, avem mult mai multe şanse de a-l găsi pe Marc cât mai repede. Pot să mă aşez?

Îşi scoase carnetul şi pixul.

— Ştiu, pur şi simplu, că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. O simt. Cred că n-o să-l mai văd niciodată.

Doamna Dubois era trasă la faţă şi avea ochii duşi în fundul capului. Plângea încet într-o batistă.

— Aşadar, când l-aţi văzut ultima dată, a plecat cu motoreta. N-a spus unde se duce?

— Sigur că nu, aş fi menţionat asta, răspunse ea, enervată.

— Poate îmi puteţi da numărul de înmatriculare al motoretei. Băiatul a mai făcut aşa ceva până acum? A mai dispărut vreme de mai multe zile, a mai plecat pe undeva?

— Niciodată. A mai venit noaptea târziu de câteva ori, dar nu mai mult de atât.

— Ce ştiţi despre prietenii lui? Este vreunul împreună cu care ar fi putut fugi de acasă, sau cu care s-ar fi putut duce undeva – la un concert, poate, sau la o petrecere, cine ştie pe unde?

Ea clătină din cap, smiorcăindu-se.

— Marc nu e genul ăsta de băiat. E timid, retras. Îi place să citească şi să scrie poveşti. Are prieteni, dar nu pleacă în lume cu ei.

— E încă la şcoală?

— Nu, anul ăsta a terminat mai devreme. Lucrează împreună cu Richard, cumnatul meu, ca ucenic de electrician.

— Tatăl lui Marc locuieşte cu dumneavoastră?

Observase că femeia nu purta verighetă.

— Tatăl lui Marc a plecat de aici acum patru ani, spuse ea cu răceală. Nu l-am mai văzut de atunci.

Ben notă în carnet: „Tatăl implicat în răpire?” Femeia râse cu amărăciune.

— Vă înşelaţi dacă vă închipuiţi că l-a luat taică-său. Pe omul ăsta nu-l interesează nimeni în afară de el însuşi, nici cât negru sub unghie.

— Îmi pare rău, spuse Ben. Marc e credincios? A spus vreodată că ar vrea să intre într-o organizaţie creştină, sau altceva similar?

— Nu. Întrebaţi asta din cauza obiectului pe care l-au găsit în camera lui?

— Medalionul.

— Nu ştiu de unde a apărut, nu-l mai văzusem până atunci. Poliţaii – vreau să spun, ceilalţi ofiţeri de poliţie – cred că l-a furat. Dar Marc nu e hoţ.

Doamna Dubois îşi îndreptă spatele cu un aer defensiv.

— Nici eu nu cred că e hoţ. Ascultaţi-mă, credeţi că e posibil să discut cu unchiul lui Marc, cu Richard?

— Locuieşte în apropiere, tot pe strada asta. Dar n-o să vă poată spune mai multe decât mine.

— Totuşi, aş vrea să-i fac o vizită. Credeţi că e acasă acum?

Când se ridică să plece, ea îl prinse de încheietura mâinii şi îl privi în ochi.

— *Monsieur*, o să-l găsiţi pe băiatul meu?

Ben o bătu uşor pe dosul palmei.

— O să mă străduiesc.

— Băiatul ăsta n-a fost răpit, pentru numele lui Dumnezeu. A fugit pe undeva, probabil că şi-a găsit vreo prietenă. Sau vreun prieten – cine naiba mai poate şti, în ziua de azi? spuse Richard, oferindu-i lui Ben o bere. Primul poliţai din câţi am văzut vreodată care acceptă să bea în timpul serviciului, râse el, în timp ce Ben desfăcea cutia şi îşi trăgea un scaun lângă masa din bucătărie.

— Eu sunt ceea ce s-ar putea numi un consilier extern, îi răspunse el. Ce vă face să fiţi atât de sigur că a fugit?

— Păi, între noi fie vorba, băiatul seamănă în parte lui taică-su, fratele meu Thierry. Un pierde-vară în toată puterea cuvântului – în toată viaţa lui, tipul n-a reuşit să facă purici în nici o slujbă, a tot intrat şi a ieşit din închisoare, pentru tot felul de găinării. Puştiul îi calcă pe urme, m-am convins, dar maică-sa nu-şi dă seama. Crede că e minunea lui Dumnezeu pe pământ. Eu unul regret ziua în care am lăsat-o să-mi propună să-l iau pe micul ticălos drept ucenic. Nu e decât o pierdere de timp şi de bani şi, dacă nu-l concediez cât mai curând, probabil c-o să se prăjească cu vreo sârmă conectată la curent şi vina o să cadă asupra mea...

— Vă înţeleg, dar eu trebuie să tratez această dispariţie ca fiind suspectă până când vom afla mai multe. Sunteţi unchiul lui şi nu are tată. V-a făcut vreodată confidenţe, poate despre ceva ieşit din comun?

— Glumiţi. Pentru Marc, totul e ieşit din comun. E cu capul în nori.

— Îmi puteţi da un exemplu?

Richard îşi trăda exasperarea printr-un gest.

— Spuneţi-i cum vreţi. Băiatul ăsta trăieşte într-o lume a visurilor: dacă e să te iei după jumătate din câte spune el, ajungi să crezi... ştiu eu... că eşti vecin cu Dracula şi că pământul e condus de extraterestri.

Îşi termină berea şi azvârli cutia, rămânând cu o mustaţă de spumă pe buza de sus. Se şterse cu mâneca.

— Cum ar fi treaba de care ne-am ocupat chiar înainte să fugă de-acasă...

— Sau să dispară.

— Da. Totuna.

Richard îi povesti lui Ben despre pivniţă.

— Şi pe urmă nu mai contenea să vorbească despre asta. Convins că era ceva ciudat.

Ben se aplecă uşor înainte, puse cutia de bere pe masă şi îşi scoase carneţelul.

— Era o reşedinţă particulară?

— Nu, un soi de loc de adunare pentru credincioşi, zâmbi Richard. Ştiţi, un centru din ăla pentru nu se ştie ce activitate creştină. Ca un fel de şcoală. Oameni de treabă, prietenoşi, decenţi. Şi plătesc cu bani gheaţă.

— Aveţi adresa lor?

— Da, sigur.

Richard se duse în antreu şi se întoarse răsfoind o agendă groasă.

— Ăsta este, Centrul de Educaţie Creştină, de lângă Montpellier. Dar vă pierdeţi vremea dacă vă închipuiţi că mica scârnăvie fără nici un Dumnezeu s-a dus acolo, oftă Richard. Ei, poate las impresia că îl tratez pe puşti cu prea multă asprime. Dacă i s-a întâmplat ceva, îmi cer scuze şi îmi înghit cuvintele. Încă trei sau patru zile, până termină banii pe care i-o fi luat din poşeta lui Natalie, şi-o să se întoarcă mahmur şi cu coada între picioare. Şi voi, fraţilor, pentru asta ne cheltuiţi banii din impozite, în loc să prindeţi borfaşi?

Roberta nu ştia de câtă vreme zăcea pe patul îngust şi tare. Mintea i se limpezi încet, în timp ce strângea din ochi, încercând să-şi amintească unde se afla. Amintirile înspăimântătoare îi reveniră. Un tip masiv, puternic, trăgând-o afară dintr-o maşină. O imobilizaseră. Îi injectaseră ceva, ţipase. Şi leşinase, probabil.

Capul îi zvâcnea şi în gură avea un gust rău. Era într-o pivniţă întunecată şi friguroasă, fără ferestre. Încăperea era lungă şi lată, dar ea era închisă într-o celulă minusculă, înghesuită, cu gratii de oţel pe trei laturi. Peretele rece din spatele ei era din piatră. Un singur bec fără abajur atârna de un fir în mijlocul

celulei şi lumina lui de un galben palid împrăştia sclipiri anemice pe stâlpii groşi, tot de piatră.

La câţiva metri depărtare, într-o altă celulă, un adolescent zăcea în letargie pe podeaua de beton. Părea să fie drogat sau mort. Încercă să-l strige. Băiatul nu se clinti.

O păzea un bărbat costeliv, de vreo treizeci de ani. Avea ochi bulbucaţi, vioi, şi o barbă blondă şi încâlcită. În banduliera agăţată de gât îi atârna o puşcă semiautomată. Se foia tot timpul agitat, încoace şi încolo. Roberta îl urmărea cu privirea, calculând dimensiunile pivniţei după numărul paşilor lui. De fiecare dată când arunca o privire către ea, ochii aceia bulbucaţi o măsurau din creştet până-n tălpi.

După o vreme, temnicerul cel sfrijit fu înlocuit de un bărbat îndesat, cu capul ras, mai bătrân şi mai stăpân pe sine. Îi aduse o cană cu cafea slabă şi fasole cu orez într-o farfurie de tablă. Pe urmă o ignoră.

Adolescentul din celula alăturată îşi veni în simţiri. Se ridică ameţit în patru labe şi se întoarse către ea, privind-o cu ochi injectaţi.

— Eu sunt Roberta, pe tine cum te cheamă?

Şoapta ei traversă spaţiul care îi despărţea.

Băiatul era prea năucit ca să-i răspundă. Se mulţumi să se holbeze la ea. Dar era evident că gardianul îndesat nu voia ca cei doi să stea de vorbă. Luă o seringă dintr-o pungă de plastic, înhăţă braţul băiatului printre gratiile cuştii lui şi îi injectă o altă doză. După un minut, puştiul căzu din nou grămadă.

— Ce naiba i-ai injectat? şuieră Roberta către paznic.

— Ţine-ţi gura, căţea, sau îţi primeşti şi tu porţia.

După care, iarăşi, nu-i mai dădu nici un fel de atenţie.

I se păru că trecuseră ore de-a rândul până când paznicul îndesat fu înlocuit din nou de slăbănogul bărbos. Curând după ce îşi reluă supravegherea, bărbatul îi adresă un zâmbet nesigur şi ea îi răspunse.

— Hei, ai voie să-mi dai un pahar cu apă, nu-i aşa? îl întrebă apoi.

El ezită, apoi se apropie de o masă pe care ţineau o carafă şi câteva pahare prăfuite.

După ce bău apa, bărbatul păru să aibă intenţia de a mai zăbovi în preajma cuştii ei. Roberta îi zâmbi din nou.

— Cum te cheamă?

— A-André, răspunse el, încordat.

— André, vino-ncoace o clipă. Am nevoie de ajutorul tău.

Cu toate că nu mai era nimeni prin preajmă, sfrijitul se uită peste umăr.

— Ce vrei? mormăi el, bănuitor.

— Mi-am pierdut un cercel.

Ceea ce era adevărat, probabil îi căzuse pe undeva, pe drumul dintre pivniţă şi hotel. Arătă către podea.

— Acolo, în partea ta. Nu ajung până la el printre gratii.

— Du-te naibii, caută-ţi-l singură.

Îi întoarse spatele cu o privire acră.

— Te rog? E vechi, face o grămadă de bani.

Asta îi stârni interesul. Ezită, apoi îşi atârnă puşca automată pe spate şi se apropie de ea. Se lăsă în genunchi, căutând prin praf.

— Cam pe unde?

Ea se ghemui, privindu-l printre gratii.

— Chiar acolo, cred... poate ceva mai încoace... da, acolo...

— Nu-l văd.

Se apropie de ea scormonind cu degetele, cu o privire lacomă, concentrată, şi Roberta simţi un iz de sudoare râncedă amestecat cu parfumul unui deodorant ieftin, un soi de miros de fasole prăjită, rece. Aşteptă până când individul aproape atinse gratiile cu capul. Îşi strecură mâinile printre ele, cu inima începând să-i bată nebuneşte la gândul a ceea ce se pregătea să facă. Bărbatul fixa cu atenţie podeaua. Ea respiră adânc şi se întinse după el.

Îl înşfăcă de barbă pe neaşteptate, cu amândouă mâinile. El îşi smuci capul înapoi cu un ţipăt înăbuşit, dar ea îl ţinu strâns, proptindu-se cu genunchii de gratii. Îl smuci cu toată puterea şi ţeasta lui osoasă se izbi de cuşca de oţel. Omul urlă de durere şi încercă să o prindă de încheietura mâinii. Ţinându-l zdravăn de barbă, ea se aruncă violent înapoi şi îl pocni din nou cu capul de cuşcă. Tipul se lăsă pe podea, buimăcit, dar zbătandu-se încă. Roberta îşi îngropă degetele în părul lui unsuros, strângându-i-l în pumn şi, cu brutalitatea involuntară la care te împinge disperarea, îl pocni iar şi iar cu capul de podeaua de beton, până ce încetă să ţipe şi să se mai zbată. Rămase întins, flasc, cu sângele prelingându-i-se din nasul spart.

Ea îi dădu drumul şi se lăsă să cadă în cuşcă, ştergându-şi sudoarea care îi picura în ochi. Îi văzu inelul cu chei de la brâu şi se lungi pe burtă, întinzând braţul către el. Reuşi să-l atingă cu degetele încordate şi îl desprinse cu mişcări neîndemânatice temându-se că ar fi putut apărea cineva care s-o surprindă. În timp ce încerca pe rând cheile, arunca priviri neliniştite în sus, către uşa de oţel din capul scării.

A patra cheie se potrivi. Împinse cu putere în uşă, ca să urnească din drum trupul bărbatului căzut, apoi ridică puşca automată şi şi-o atârnă de gât.

— Hei, trezeşte-te!

Bătu în gratiile cuştii adolescentului, dar el nu-i răspunse. Se gândi să-i deschidă celula şi să-l care după ea, dar era prea greu. Dacă reuşea să scape de acolo singură, avea să se întoarcă, însoţită de poliţie.

Traversă pivniţa, alergând către treptele de piatră. Pusese piciorul pe cea de-a treia, dar încremeni când uşa de oţel din vârful scării se deschise dintr-odată. Bărbatul înalt, în negru, apăru în prag, deasupra ei, şi ochii li se întâlniră.

Îl ştia. Era cel care o răpise. Îndreptă arma spre capul lui fără să ezite şi apăsă pe trăgaci.

Însă el continuă să coboare, rânjindu-i cu gura până la urechi. Apăsă pe trăgaci cu mai multă putere, dar era înţepenit, sau ceva se întâmplase, pentru că arma nu voia să funcţioneze. Pe uşă mai pătrunseră încă trei paznici, ameninţând-o cu puşti identice cu cea pe care o ţinea în mâini.

Iar îşi amintiseră să tragă piedica.

Bozza îi smulse arma. O prinse de mână şi o smuci către el, apoi îi răsuci braţul cu putere la spate. Durerea o săgetă. Încă o jumătate de centimetru şi i l-ar fi rupt. O duse înapoi către cuşcă şi o azvârli înăuntru. Uşa de gratii se închise în urma ei, zăngănind.

Bozza ardea de dorinţa de a o ciopârţi pe femeia aceasta, încet şi cu minuţiozitate. Îşi scoase cuţitul şi frecă lama de gratiile de oţel.

— Când prietenul tău Hope o să ni se predea, îi şopti cu vocea lui răguşită, sugrumată, o să ne distrăm foarte bine cu toţii.

Îl scuipă în faţă şi el se şterse, cu un hohot de râs aspru.

Roberta îl privi apoi în timp ce spinteca beregata paznicului slăbănog şi îl lăsa să sângereze guiţând ca un porc, deasupra canalului de scurgere din mijlocul pivniţei.

51

Verile lungi şi calde din Franţa, viaţa tihnită, mâncarea gustoasă şi vinul îi îndemnau pe o mulţime dintre pensionarii englezi să lase în urmă imperiul insular în destrămare şi să se stabilească în Europa continentală. Cei mai mulţi dintre expatriaţii stabiliţi aici erau universitari sau oameni de afaceri, dar existau şi excepţii. Trecuseră ani de zile de când Jack, fostul camarad de arme al lui Ben, părăsise ploiosul oraş Blackpool şi îşi găsise o casă frumoasă pe plajă, în apropiere de Marsilia. Jack se retrăsese pe jumătate din afaceri, dar încă mai avea câţiva clienţi. Se ocupa de supravegherea electronică... şi alte câteva probleme colaterale.

Motocicleta Triumph Daytona se lansă ca o rachetă pe şoseaua de pe coasta Franţei. Marsilia se afla la două ore distanţă. Ben intenţiona să facă drumul într-una singură.

Cinci ore mai târziu, făcea drumul în sens invers, cu o geantă de voiaj, mare şi neagră, fixată de portbagaj.

Aleea largă, asfaltată, străbătea pajiştile cu iarbă bogată, ducând către faţada din sticlă sclipitoare şi piatră albă a clădirii cu aspect modern cuibărită printre copaci. Pe unul dintre stâlpii înalţi, de piatră, ai porţii strălucea o plăcuţă de alamă pe care se vedeau o cruce şi inscripţia: CENTRUL DE EDUCAŢIE CREŞTINĂ. În faţa clădirii erau parcate şiruri întregi de maşini. Stând în dreptul intrării, Ben zări camerele discrete de supraveghere, care se roteau, scanând domeniul din ascunzătoarea lor de frunziş. Porţile din fier forjat erau închise. Alături de ele era montată o altă cameră, cu o sonerie pentru vizitatori.

Probabil că puştiul intrase sărind peste zid, ceea ce însemna că motoreta lui trebuia să fie ascunsă pe undeva, în afara curţii. Ben îşi parcă motocicleta la câţiva metri distanţă şi se plimbă încoace şi încolo, uitandu-se cu atenţie prin tufişuri şi printre copaci. În locul în care acostamentul plin de bolovani şi buruieni de pe partea opusă a drumului se contopea cu asfaltul, descoperi urma puţin adâncă lăsată pe pământ de un cauciuc. Acostamentul urca în pantă lină către un pâlc de mărăcini şi către copacii de dincolo de ele. Ben se lăsă condus de dâra de iarbă culcată şi descoperi, în ţărână, o jumătate din urma unui picior. Prin desişul verde răzbătea o strălucire galbenă. Dădu la o parte o creangă frunzoasă şi zări partea din spate a unei motorete Yamaha de cincizeci cm^3 ieşind dintre tufişuri. Numărul de înmatriculare de pe plăcuţa fixată pe aripa din spate coincidea cu cel pe care i-l dăduse Natalie Dubois.

Ben se întoarse fără zgomot la motocicleta lui. Îşi făcuse deja planul. Desfăcu cataramele care fixau geanta neagră de voiaj, pe care o aşează cu grijă pe iarbă. Deschise coburii şi scoase o salopetă albastră şi sculele de electrician.

Când electricianul intră în holul somptuos al Centrului de Educaţie Creştină, îndreptându-se spre biroul ei, recepţionera era pe punctul de a-şi începe pauza de cafea. Omul purta o salopetă de lucru şi o şapcă, având asupra lui o geantă şi o mică cutie cu scule.

— Credeam că lucrările de recablare s-au încheiat, zise fata, remarcând ochii lui frumoşi, albaştri.

— Am venit pentru o inspecţie finală, *mademoiselle*, răspunse electricianul. Nu durează mult. Trebuie să verific câteva lucruri şi să notez câte ceva. Protecţia muncii, toată hârţogăria şi reglementările privind construcţiile, ştiţi cum e.

Îi arătă o legitimaţie despre care ea presupuse că era corespunzătoare, cu toate că bărbatul nu-i lăsă răgaz să o citească.

— Ce-i acolo? se interesă fata, arătând către geantă cu o înclinare a capului.

— A, numai colaci de sârmă şi diverse alte chestii. Contoare electrice, burghie şi discuri de pâslă, diverse unelte. Vreţi să aruncaţi o privire?

Trânti geanta pe birou şi-i desfăcu puţin fermoarul, lăsând să se vadă sârmele colorate care dădeau să iasă afară.

— Nu, e OK, zâmbi fata. Pe curând.

52

Place du Peyrou, Monpellier

Dubiţa fără însemne se opri în piaţă la ora unsprezece fără un minut. Ben aştepta, aşa cum fusese stabilit, lângă statuia lui Ludovic al XIV-lea. Uşile din spate se deschiseră brusc şi patru bărbaţi voinici săriră afară. El ridică braţele, în semn de capitulare, în timp ce îl înconjurau. Un pistol i se înfipse în spate şi îl percheziţionară. Nu era înarmat. Îl urcară cu brutalitate în maşină şi fu aşezat între doi dintre ei, pe o banchetă tare. Geamurile din spate erau vopsite şi o placă de lemn izola spaţiul în care se aflau de cabina şoferului, împiedicându-l să zărească ceva din lumea exterioară. Dubiţa demară legănându-se şi huruitul motorului diesel reverberă în carcasa metalică.

— Presupun că nimeni n-o să se deranjeze să-mi spună încotro ne îndreptăm? întrebă Ben, proptindu-se cu picioarele în apărătoarea roţii din partea opusă ca să nu alunece de pe banchetă.

Nu se aştepta la vreun răspuns. Stăteau în tăcere, asupra lui aţintindu-se fără încetare patru perechi de ochi reci, un Glock de 9 milimetri, un Kel-Tech de calibrul 40 şi două pistoale-mitralieră Skorpion.

Călătoriră vreme de patruzeci de minute, hurducându-se prin hârtoape. Judecând după felul în care tresălta vehiculul, probabil că lăsaseră în urmă şoseaua principală şi înaintau pe drumuri de ţară, aşa cum se aşteptase. În cele din urmă, dubiţa încetini, abia târându-se, viră brusc la dreapta şi roţile scrâşniră pe pietriş. Apoi intrară pe beton. O zdruncinătură, pe urmă coborârea pe o pantă abruptă. După care se opriră şi uşile din spate se deschiseră. Alţi bărbaţi înarmaţi. O lanternă se aprinse în faţa lui Ben. Cineva dădea ordine cu asprime; fu tras afară din maşină şi simţi în tălpi şocul violent al aterizării. Se aflau într-o parcare subterană.

Se întrebă de ce nu-l legaseră la ochi. De obicei, asta nu putea însemna decât un singur lucru. Dacă îi îngădui duşmanului să vadă atât de multe, o faci pentru că n-ai de gând să-i cruţi viaţa.

Îmboldit de ţevile armelor proptite în spate, fu împins în sus pe câteva trepte de piatra. Străbătură clădirea cufundată în beznă, umblând pe culoare întunecoase. Lumina lanternelor venea din spatele lui. În capătul unui coridor lung se afla o uşă joasă. Unul dintre paznici, bărbosul care avea un Skorpion, zăngăni o legătură de chei şi descuie lacătele. Uşa grea se deschise şi, în lumina lanternelor, văzu că era din fier, nituită şi blindată.

Coborâră treptele care duceau într-o pivniţă. Ecourile vocilor paznicilor îi arătau că încăperea era imensă. Fasciculele luminoase erau reflectate de piloni de piatră. Şi mai era ceva, strălucirea unor bare de oţel. Avu impresia că zărise, în capătul opus al pivniţei, un chip orbit de razele de lumină. Era Roberta.

Înainte de a apuca s-o strige, fu condus către o altă uşă. Cineva trase un zăvor de fier, care scrâşni. Uşa se deschise scârţâind şi fu împins într-o celulă. Zăvorul uşii trânute în urma lui scrâşni din nou, reintrând în locaş.

Exploră încăperea cufundată în întuneric. Era singur. Pereţii erau groşi, probabil din două rânduri de cărămizi. Nici o fereastră. Se aşează pe un pat tare şi aşteptă. Cu excepţia licărului verzui, palid, al cadranului ceasului său, nu zărea nici o geană de lumină.

Veniră să-l ia după vreo douăzeci de minute, cam pe la miezul nopţii, şi străbătu pivniţa cavernoasă în sens invers, sub ameninţarea armelor.

— Ben?

Era vocea Robertei, ascuţită de spaimă, venind de departe. Paznicul de lângă cuşca ei o reduse la tăcere cu o ameninţare răstită.

Sus, pe coridoarele întunecate. Un şir de trepte. Mai multă lumină când se apropiară de primul etaj al clădirii. Trecură pragul unei uşi şi fu orbit de strălucirea bruscă a pereţilor văruiţi în alb şi de lumina puternică a neoanelor. Îl conduseră în sus pe altă scară, pe încă un culoar şi, pe o uşă, până într-un birou.

La capătul opus al încăperii, un bărbat voinic, cu un aer solemn, se ridică din spatele unei mese de lucru cu tăblia din sticlă. Ben traversă camera înghiontit de ţeava armei proptite în spate.

— E o plăcere să vă cunosc în sfârşit, părinte Usberti.

Pe faţa lată şi arsă de soare a celuilalt se întinse un zâmbet.

— Sunt impresionat. Dar acum sunt arhiepiscop.

Cu un semn din cap, îl invită pe Ben să se aşeze pe unul dintre fotoliile de piele de lângă birou, apoi deschise un dulap şi scoase două pahare de cristal pentru coniac şi o sticlă de Rémi Martin.

— Bei ceva?

— Câtă amabilitate, părinte arhiepiscop.

— N-aş vrea să crezi că nu ne tratăm oaspeţii aşa cum e cuvine, răspunse Usberti politicos, umplând paharele cu generozitate şi concediindu-i pe paznici cu un gest autoritar al mâinii libere; prinse privirea lui Ben, care îi urmărea părăsind încăperea. Sper că mă pot încrede în faptul că n-o să încerci nici unul dintre trucurile dumitale în timp ce stăm de vorbă între patru ochi, spuse, întinzându-i paharul. Te rog să nu uiţi că, în momentul ăsta, o armă stă îndreptată spre capul Robertei Ryder.

— Felicitări pentru avansare, zise Ben, în loc de răspuns. Văd că v-aţi lăsat acasă veşmintele preoţeşti.

— Eu ar trebui să fiu cel care te felicită, ripostă Usberd. Ai manuscrisul lui Fulcanelli, nu-i aşa?

— Da, îl am, zise Ben, învârtind coniacul în pahar. Acum, ce-ar fi s-o eliberaţi pe doamna doctor Ryder?

Usberti râse, un hohot adânc, răscolitor.

— S-o eliberez? Planul meu era să poruncesc să fie ucisă imediat ce primeam manuscrisul.

— Dumneavoastră o ucideţi pe ea, eu vă ucid pe dumneavoastră, zise Ben, cu voce scăzută.

— Am spus că planul meu era să o ucid. Dar m-am răzgândit, răspunse Usberti răsucind paharul pe masă şi uitându-se la Ben plin de curiozitate. M-am hotărât să cruţ şi viaţa dumitale, domnule Hope, dar trebuie să adaug că pun anumite condiţii.

— Un gest foarte mărinimos.

— Nicidecum. Un om ca dumneata îmi poate fi de folos, preciză Usberti cu un zâmbet rece. Trebuie să mărturisesc că am avut nevoie de ceva timp ca să-mi dau seama. La început te-am urmărit cu mânie în timp ce îmi ucideai oamenii unul câte unul şi îmi dejucai toate încercările de a mă descotorosi de dumneata şi de Ryder. Te-ai dovedit a fi greu de ucis. Atât de greu, încât am început să mă gândesc că un astfel de om e prea valoros ca să nu-l folosesc în propriul meu avantaj. Vreau să lucrezi pentru mine.

— Adică pentru Gladius Domini?

Usberti dădu din cap, încuviinţând.

— Am planuri mari pentru Gladius Domini. Ai putea lua parte la ele. O să fac din dumneata un om bogat. Vino cu mine, domnule Hope. Să facem o plimbare.

Ben îl însoţi dincolo de prag, ieşind pe coridor. Paznicii înarmaţi stăteau de-o parte şi de alta a uşii. Îi urmară, mergând la câţiva paşi în spatele lor, cu armele îndreptate către Ben. Se opriră în faţa unui lift. Usberti apăsă pe un buton şi de undeva, de sub picioarele lor, se auzi şuieratul aparaturii hidraulice.

— Spune-mi, Usberti, ce legătură au toate astea cu manuscrisul lui Fulcanelli? De ce te interesează atât de mult?

Uşile liftului se deschiseră cu un vâjâit şi intrară, paznicii continuând să-i însoţească.

— Aa, alchimia mă interesează de foarte, foarte mulţi ani, răspunse arhiepiscopul, apăsând pe butonul corespunzător parterului.

— De ce? întrebă Ben. Ca s-o distrugi, pentru că e o erezie?

Usberti chicoti încet.

— Asta ţi-ai închipuit? Dimpotrivă, vreau să mă folosesc de ea.

Liftul se opri pe nesimţite şi coborâră. Ben privi în jur. Erau într-un laborator ştiinţific imens, scăldat într-o lumină strălucitoare, unde vreo cincisprezece tehnicieni supravegheau preocupaţi aparatura, întocmeau diagrame şi stăteau în faţa computerelor, având cu toţii halate la fel de albe şi expresii la fel de serioase.

— Bine ai venit în laboratorul de cercetări alchimice al lui Gladius Domini, spuse Usberti, cu un gest larg. După cum vezi, e un pic mai sofisticat decât cel

folosit de doamna doctor Ryder. Echipa mea de oameni de ştiinţă lucrează în schimburi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Îl prinse pe Ben de cot şi îl conduse în jurul laboratorului. Ţevile armelor automate continuau să se îndrepte către el, cu mare grijă.

— Să-ţi spun câte ceva despre alchimie, domnule Hope, continuă arhiepiscopul. Presupun că n-ai auzit niciodată de o organizaţie numită Veghetorii.

— Ba am auzit.

Usberti ridică din sprâncene.

— Eşti uluitor de bine informat, domnule Hope. Atunci ştii că Veghetorii sunt o grupare selectă din Paris, înfiinţată după Primul Război Mondial. Dintre ei a făcut parte un anume Nicholas Daquin.

— Ucenicul lui Fulcanelli.

— Întocmai. După cum s-ar putea să ştii, acest tânăr extrem de inteligent a aflat că profesorul lui descoperise ceva de o importanţă colosală.

Usberti se întrerupse o clipă.

— A mai existat şi un alt membru al Veghetorilor interesat de descoperirea lui Fulcanelli, continuă el. Se numea Rudolf Hess.

53

În momentul acela, bărbatul cunoscut de câteva persoane numai sub numele de Saul îşi parca automobilul Mazda decapotabil, cu două locuri, lângă un vechi depozit părăsit de la marginea Parisului. Noaptea era răcoroasă şi deasupra luminilor oraşului se vedeau licărind stelele. Se uită la ceas şi bătu din picior, aşteptând.

Bancnotele din servieta pe care o ţinea în mână însumau un sfert de milion de dolari, suma cerută de bărbatul care îi telefonase, în schimbul a ceea ce pretindea că posedă – pe englezul Ben Hope, prizonier, legat şi cu căluş.

Bineînţeles că banii erau falşi, obţinuţi de la unul din agenţii din Gladius Domini aflaţi sub comanda lui Saul. Oricum, servieta nu reprezenta nimic altceva decât o diversiune. Cu toate că bancnotele nu erau veritabile, Saul nu intenţiona să le înmâneze nimănui. În tocul bine ascuns sub haină avea un pistol automat compact, de calibrul .45. Intenţiona să-l folosească imediat ce îşi primea marfa. Sau dacă avea să-şi dea seama că nu exista aşa ceva.

Saul nu reuşea încă să înţeleagă toată povestea asta cu Michel Zardi. Se părea că îl subestimaseră. Mai întâi izbutise să scape de tentativa de asasinat, apoi reuşise cumva să îi ademenească pe cei mai buni dintre oamenii lui, dându-i pradă morţii, iar acum pretindea că pusese mâna pe englezul Ben Hope? Nu şi-ar fi imaginat niciodată că un mic nătărău ca Zardi ar fi putut avea atât de mult curaj şi atâta talent. Dar, dacă era o păcăleală, de data asta nu mai putea să scape. Iar dacă avea să fie cumva însoţit de vreun prieten, Saul îşi luase deja măsuri de prevedere. Un lunetist din Gladius Domini, înarmat cu o puşcă Parker-Hale de 7.62 milimetri, cu infraroşu, fusese postat pe acoperişul depozitului imediat ce primise telefonul.

După un minut sau două, Saul auzi zgomotul unui motor. Urmări farurile care şerpuiau prin zona industrială, apropiindu-se de depozit. Dubiţa Nissan ruginită se opri alături de automobilul lui. Şoferul nu era Michel Zardi, ci un grăsan bondoc, mustăcios, purtând o şapcă turtită. O fi unul dintre amicii lui Zardi, îşi spuse.

— Tu eşti Saul? îl întrebă omul, ieşind din maşină.

— Unde e Hope?

— Ai banii? mormăi celălalt.

După ce Saul dădu din cap a încuviinţare, arătă către partea din spate a dubiţei. Saul zâmbi pentru sine, imaginându-şi că lunetistul îl lua deja în vizor pe prostul ăla dolofan.

Omul deschise uşile din spate ale Nissanului şi Saul se apropie. Pe podeaua de lemn din interior zăcea un trup. Legat şi cu căluş.

Şi holbându-se la Saul, care îl recunoscu îngrozit. Nu era Ben Hope. Era lunetistul lui.

Înainte de a apuca să reacţioneze, locotenentul Rigault îi puse arma la tâmplă şi din clădire începură să iasă poliţişti înarmaţi. Punctele roşii care alunecau pe ceafa şi pe haina lui Saul erau proiectate de vizoarele laser ale trăgătorilor de elită ai poliţiei, degete extrem de experimentate pe trăgace extrem de sensibile.

Rigault îl aruncă pe Saul pe podeaua dubiţei, alături de lunetistul din Gladius Domini, îi încătuşă mâinile la spate şi îi citi drepturile. După ce îl duse la o dubă a poliţiei, aflată în aşteptare, Rigault îl sună pe Simon.

— Peştele a muşcat momeala.

54

Liftul porni, ridicându-se lin. Armele continuau să stea îndreptate către capul lui Ben în timp ce Usberti îl conducea înapoi, în birou. Îl urmă pe arhiepiscop înăuntru, iar paznicii îşi reluară poziţia din faţa uşii. Usberti îi făcu semn să se aşeze şi umplu din nou paharele.

— N-am auzit decât de un singur Rudolf Hess, spuse Ben. Nazistul.

Usberd dădu din cap, zâmbind.

— Acolitul lui Adolf Hitler vreme îndelungată şi mâna dreaptă a Führer-ului. Toată viaţa lui, Hess a dat dovadă de un puternic interes faţă de ştiinţele ezoterice, care i s-a trezit, probabil, din timpul copilăriei petrecute în Egipt, la Alexandria. Era adolescent când familia lui a revenit în Europa. Şi-a menţinut interesul şi, în anii 1920, a aflat de la Nicholas Daquin, elevul lui Fulcanelli, o serie de secrete importante ale alchimiştilor. Bineînţeles că, la data respectivă, Hess era profund implicat în activităţile Partidului Naţional Socialist, atunci în plină ascensiune. Cunoscând valoarea cunoştinţelor proaspăt dobândite, i le-a împărtăşit imediat liderului şi mentorului său, Adolf Hitler.

Ben simţea că i se învârte capul. Alexandrinul – Rudolf, misteriosul prieten al lui Daquin – ar fi putut fi într-adevăr Hess, bine-cunoscutul nazist?

Încântat de reacţia lui, Usberti continuă.

— Cu mult înainte de război, partidul nazist era foarte interesat de potenţialul ajutor pe care i l-ar fi putut oferi alchimia în construirea celui de-al Treilea Reich. Compania 164 era institutul său secret de cercetări, având drept scop realizarea transmutaţiei elementelor prin modificarea frecvenţei lor de vibraţie.

— Ce ajutor i-ar fi putut da alchimia celui de-al Treilea Reich?

Usberti zâmbi. Deschise un sertar şi ceva îi luci în mâini. Aşeză obiectul masiv pe birou, în faţa lui Ben.

— Domnule Hope, îţi împărtăşesc cunoştinţele secrete ale lui Fulcanelli, în forma în care i-au fost dezvăluite discipolului său, Nicholas Daquin.

În lumina artificială, lingoul de aur avea o strălucire mată. Pe una dintre feţele laterale era ştanţat un mic vultur imperial aşezat pe o svastică.

— Glumeşti.

— Nicidecum, domnule Hope. Obiectivul principal al Companiei 164 era obţinerea aurului alchimic.

— Din metale ordinare?

— Mai ales din oxid de fier şi din cuarţ, răspunse Usberti. Acestea erau prelucrate respectând cu stricteţe procedeul pe care i-l încredinţase Daquin lui

Hess. Vezi, numai datorită prietenului nostru Fulcanelli, care habar nu avea ce se întâmplă, au reuşit naziştii să dobândească aceste cunoştinţe extraordinare.

— Şi au avut succes? întrebă Ben, mijindu-şi ochii sceptic.

— Ai dovada în faţă, zâmbi Usberti. Documentele naziste secrete atestă faptul că, în anul 1928, membrii partidului au fost martori la fabricarea aurului alchimic în uzina Companiei 164, aflată în afara Berlinului. Aceasta a fost distrusă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sub pretextul necesităţii lichidării întreprinderilor industriale. Nimeni nu ştie cu certitudine cât aur au reuşit să producă în timpul tuturor acelor ani. Dar cred că e vorba de o cantitate cu adevărat considerabilă.

— Vrei să spui că partidul nazist era finanţat cu aur obţinut prin metode alchimice.

— Nu, domnule Hope, nu vreau să spun, ci o afirm ca pe o realitate (Îşi lăsă mâna pe lingoul de aur). Milioanele de astfel de lingouri recuperate de Aliaţi la sfârşitul războiului – şi mai există încă multe altele, care n-au fost descoperite – nu provin din dinţii şi din bijuteriile de aur confiscate de la evrei în lagărele de concentrare, aşa cum ne învaţă cărţile de istorie. Nici măcar cei şase milioane de deţinuţi evrei n-ar fi putut fi sursa unei asemenea cantităţi de aur. Toată povestea a fost născocită de guvernele Aliaţilor ca să ascundă faptul că Hitler obţinea cu adevărat aur alchimic. S-au temut că, dacă s-ar fi aflat adevărul, s-ar fi confruntat cu ameninţarea destabilizării întregii economii mondiale.

Ben râse.

— În viaţa mea, am auzit multe teorii fanteziste ale conspiraţiei, dar asta le depăşeşte pe toate.

— N-ai decât să râzi cât vrei, domnule Hope. N-o să mai treacă prea multă vreme până când vom fi capabili să obţinem aur alchimic. Bogăţie nelimitată. Gândeşte-te.

— Oricum, am impresia că nu duceţi lipsă de fonduri. Organizaţia înghite probabil o groază de bani.

— Ai fi surprins dacă ai afla numele unora dintre investitorii noştri, răspunse Usberti. Provin din toate categoriile sociale şi din întreaga lume. Printre ei se numără o parte dintre conducătorii celor mai puternice corporaţii. Dar planurile mele implică nişte sume enorme.

— Ca planurile lui Hitler?

Arhiepiscopul ridică din umeri.

— Hitler avea planul lui măreţ, eu îl am pe-al meu.

Tăcerea se lăsă preţ de un minut, timp în care Ben cântări în minte enormitatea spuselor lui Usberti.

— Aşa că acum înţelegi de ce vreau manuscrisul lui Fulcanelli, continuă arhiepiscopul, plimbându-se tacticos prin dreptul ferestrei întunecate. Pentru că uzina nazistă a fost distrusă, ne lipsesc anumite detalii necesare pentru

completarea procedurii. Cred că manuscrisul conţine cheia. Şi aceasta nu era singura taină a alchimiştilor cunoscută de Fulcanelli.

Tăcu, privindu-l pe Ben cu insistenţă, apoi continuă.

— Dar, când a aflat că taina fabricării aurului a intrat în mâinile lui Hess şi ale colaboratorilor lui, bătrânul nătărău a intrat în panică. A dispărut. Şi a luat cu sine cel de-al doilea secret, pe care nu i l-a împărtăşit niciodată ucenicului său Daquin şi care cred că este dezvăluit în manuscris.

— Continuă.

— Vezi dumneata, domnule Hope, cele două lucruri de care am cea mai mare nevoie ca să desăvârşesc Gladius Domini sunt banii şi timpul. Am cincizeci şi nouă de ani. N-o să trăiesc cât lumea. Nu vreau să văd cum trec toate roadele trudei mele în mâinile unui succesor care ar putea strica totul. Trebuie să deţin controlul vreme de încă alţi cincizeci de ani sau chiar mai mult, ca să-mi văd toate planurile duse la îndeplinire.

Ben ridică paharul în timp ce Usberti i-l umplea din nou cu coniac.

— Aşa că eşti în căutarea elixirului vieţii?

Celălalt înclină din cap.

— Atât pentru a-l folosi, cât şi pentru a-i proteja secretul. Când spionii mei mi-au spus cât de aproape de descoperirea lui ajunsese doamna doctor Ryder, m-am hotărât să pun pe cineva s-o ucidă.

— O măsură cam drastică, ţinând cont că ea n-avea toate răspunsurile. Era abia la începutul cercetării.

— E adevărat. Dar trăncănea despre asta în faţa oricui era dispus s-o asculte.

— Nu puteai s-o angajezi, pur şi simplu, ca să lucreze pentru tine?

Acelaşi zâmbet rece.

— Toţi savanţii aflaţi în slujba mea fac parte din Gladius Domini. Sunt adepţi fervenţi ai cauzei noastre. Doamna doctor Ryder e individualistă – comportamentul ei o demonstrează limpede. E ambiţioasă şi plină de resentimente faţă de ceilalţi oameni de ştiinţă, colegii ei. E tot atât de dornică să le demonstreze că s-au înşelat pe cât este de hotărâtă să-şi aprofundeze descoperirea. N-ar fi consimţit niciodată să lucreze pentru mine.

— De ce o laşi acum să rămână în viaţă?

— E în viaţă pentru moment – dar dacă o să continue sau nu să trăiască depinde în întregime de dumneata, domnule Hope.

— De mine?

— Exact, spuse Usberti dând din cap cu gravitate. Am spus mai devreme că vreau să lucrezi pentru mine. Te-ai mai gândit la oferta mea?

— Nu mi-ai explicat ce vrei să fac.

— Pun pe picioare o armată. Armatele au nevoie de soldaţi, de oameni ca dumneata. Sursele mele m-au informat despre trecutul dumitale impresionant.

Usberti se întrerupse o clipă.

— Vreau să fii comandantul militar al lui Gladius Domini.

Ben râse zgomotos.

— O să ai bani, putere, femei, lux, orice-ţi doreşti, adăugă arhiepiscopul cu toată seriozitatea.

— Credeam că recrutezi numai oameni devotaţi, nu şi individualişti.

— Când întâlnesc pe cineva cu talente excepţionale, fac excepţii.

— Sunt flatat. Şi dacă refuz?

Usberti ridică din umeri.

— Roberta Ryder moare. Şi dumneata, bineînţeles.

— Grozavă afacere, spuse Ben zâmbind. Dar spune-mi un lucru. De ce are nevoie un arhiepiscop catolic de o armată particulară? Eşti deja în vârful unei organizaţii puternice. De ce să nu rezolvi lucrurile în mod paşnic? Cu ambiţia ta, ai putea ajunge papă într-o bună zi. Atunci o să ai toată puterea pe care ţi-o doreşti ca să faci reforme, din interior.

De data asta, era rândul lui Usberti să râdă zgomotos.

— Reforme? scuipă el cu dispreţ. Crezi că mă interesează Biserica lor? Ce e un papă? O simplă marionetă, plimbată de colo-colo, pentru plăcerea mulţimii. Un personaj în declin, ca regina voastră, din Anglia. Nu, nu e pentru mine. Eu îmi doresc mai multă putere.

— Totul în numele lui Dumnezeu? Organizaţia voastră nu mi se pare prea pioasă. Spionaj, spălare de creiere, crime, răpiri...

Usberti îl întrerupse, râzând pe înfundate.

— Nu ştii prea multe despre istoria Bisericii, domnule Hope. A făcut întotdeauna lucrurile astea. De fapt, problema e că acum a încetat să le mai facă. Clica de oameni bătrâni şi moleşiţi de la Roma a slăbit şurubul în toate privinţele. Credinţa Occidentului se duce de râpă. Oamenii au fost abandonaţi. Sunt ca soldaţii fără comandant. Ca un copil orfan.

— Şi tu vrei să-i adopţi, nu-i aşa?

Usberti îl ţintui cu privirea.

— Au nevoie de un lider puternic, de o mână care să-i călăuzească. Ce au realizat altminteri? Ştiinţa? Imorală. Coruptă. Interesată numai de profituri, de donarea fiinţelor umane, de colonizarea altor planete – fiindcă pe asta o distruge. Tehnologia? Jucării tentante. Jocuri pe computer. Televiziune care controlează minţile. Oamenii au nevoie de un lider. Eu sunt acela. O să le ofer ceva în care să creadă şi pentru care să lupte.

Ben se încruntă.

— Să lupte? Împotriva cui?

— Trăim în vremuri instabile, răspunse Usberti. În timp ce credinţa lumii creştine e în decădere, se ridică o nouă putere. Forţele întunecate din Orientul Mijlociu.

Arhiepiscopul lovi cu pumnul în masă. Ochii îi aruncau flăcări.

— Duşmanul pe care Biserica l-a zdrobit cu secole în urmă îşi adună forţele. Noi suntem slabi, ei sunt puternici. Ei au credinţă, noi nu avem decât temeri. De data asta vor câştiga. Au început deja. Vesticii n-au idee cu ce se confruntă. De ce? Pentru că au uitat ce înseamnă să ai o credinţă. Numai Gladius Domini poate împiedica această putreziciune să distrugă întreaga urzeală a lumii occidentale.

— Şi crezi că o organizaţie fundamentalist-teroristă de mâna a doua, ca Sabia Domnului, poate schimba lumea?

Chipul lui Usberti se congestionă.

— Organizaţia asta de mâna a doua, aşa cum îi spui dumneata, e o forţă în plină ascensiune. Gladius Domini nu se rezumă la câţiva oameni din Franţa. Ceea ce ai văzut din arsenalul nostru nu e decât o picătură dintr-un ocean. Suntem o organizaţie internaţională. Avem agenţi în întreaga Europă, în America şi în Asia. Avem simpatizanţi la cele mai înalte niveluri ale politicii şi forţelor armate. În China, a cărei economie are cea mai rapidă dezvoltare din lume, mişcării creştine fundamentaliste i se adaugă câte două milioane de recruţi în fiecare an. N-ai nici o idee despre ceea ce se petrece, domnule Hope. În câţiva ani, o să avem o armată complet echipată, de fanatici care vor face ca al Treilea Reich să pară o tabără de cercetaşi.

— Şi pe urmă? O să-i atacaţi pe musulmani?

Usberti zâmbi.

— Dacă n-o să reuşim să exercităm o influenţă suficientă asupra factorilor de decizie din politica externă a Statelor Unite, atunci da, o s-o facem. Aşa cum Biserica şi-a trimis cândva armatele să zdrobească puterea dăunătoare a lui Saladin şi a altor regi musulmani, o să deschidem o nouă eră a războiului sfânt.

Ben rămase o clipă pe gânduri.

— Dacă te înţeleg bine, spuse el, pe îndelete, vorbeşti despre declanşarea celui de-al Treilea Război Mondial. Începerea jihadului dintre o nouă creştinătate şi forţele unite ale islamului o să aducă distrugerea în întreaga lume, Usberti.

Italianul îi respinse vorbele cu un gest.

— Dacă asta e voinţa Domnului, atunci să lăsăm sângele să curgă. *Neca eos omnes. Deus suos agnoscet.*

— Ucideţi-i pe toţi. Dumnezeu va şti să-i deosebească, traduse Ben. Vorbeşti ca un adevărat tiran sângeros, arhiepiscopule.

— Gata cu palavrele! şuieră Usberti. Dă-mi manuscrisul.

— Nu-l am, răspunse Ben, calm. Crezi că l-aş fi adus aici, aşa, pur şi simplu? Zău aşa, Usberti, ar fi trebuit să mă cunoşti mai bine.

Chipul arhiepiscopului se întunecă, împurpurat de mânie.

— Unde e? întrebă el, pe un ton poruncitor. Te avertizez, nu te juca cu mine.

Ben se uită la ceas.

— În momentul ăsta se află în mâinile unui prieten de-al meu. I-am spus că o să-l sun pe la unu şi jumătate. Dacă nu primeşte nici o veste de la mine, o să conchidă că mi s-a întâmplat ceva şi-o să-l ardă.

Usberti îşi aruncă ochii spre ceasul de pe masă.

— Timpul nu aşteaptă, arhiepiscopule. Dacă manuscrisul arde, pierzi totul.

— Iar tu îţi pierzi viaţa.

— E adevărat. Numai că moartea mea nu îţi e la fel de utilă ca propria ta nemurire.

Usberti înşfăcă telefonul de pe birou.

— Foloseşte-l, porunci el. Sau o să auzi ţipetele lui Ryder înainte de a-ţi da duhul. Inchizitorul se pricepe să prelungească agonia.

Dar şi Ben se pricepea. Aşteptă preţ de un moment nesfârşit, lăsându-l pe Usberti să simtă scurgerea fiecărei secunde.

— Grăbeşte-te, spuse arhiepiscopul şi faţa lui bronzată se albi în timp ce îi întindea telefonul.

În cele din urmă, Ben ridică din umeri. Apoi luă mobilul.

— OK. O să primeşti şi răspunsul meu la oferta pe care mi-ai făcut-o.

Formă numărul apăsând pe minusculele taste argintii. Cifrele se aşternură pe ecran, urmate imediat de o întrebare: *Apel?*

Degetul lui Ben stătea ameninţător deasupra ultimei taste a seriei numerice. Pe faţa lui Usberti era o expresie interogativă.

— Şi ăsta e răspunsul meu, spuse Ben.

Cuprins deodată de groază, arhiepiscopul rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, înţelegând că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, foarte urâtă.

55

Ben nu-şi luă ochii de la Usberti în timp ce apăsa butonul şi auzea piuiturile grăbite ale seriei de numere tastate.

Şase relee răspândite prin clădirea organizaţiei Gladius Domini răspunseră imediat la semnalul telefonic.

Erau cuplate la şase detonatoare electrice instantanee miniaturale care, la rândul lor, activau cele şase cutii de mărimea unui pumn, pline cu explozibil PBX, cu liant de plastic. În mai puţin de o jumătate de secundă, explozia masivă provocată de efectul cumulat al acestor încărcături zgudui clădirea. Zidăria se sparse în bucăţi, pereţii fiind aruncaţi în afară. Focul mistui parcarea subterană, transformând fiecare vehicul într-un dispozitiv incendiar de sine stătător. Holul somptuos de la recepţie fu cuprins de volbura unei imense mingi de foc, care înflori şi se scurse de-a lungul coridoarelor, tălăzuind ca o mare de flăcări. Oamenii se împleticeau, urlând, transformaţi în torţe aprinse. La primul etaj, toate geamurile se spulberară într-o ploaie letală de cioburi, în timp ce explozia distrugea laboratorul, făcând bucăţi echipamentul ştiinţific şi computerele, din care nu mai rămaseră decât nişte resturi împrăştiate pretutindeni.

Sus, în biroul lui, Usberti stătea încremenit de groază pe când podeaua i se clătina sub tălpi într-o explozie asurzitoare. Şocul azvârli aerul afară din încăpere. Ben era în picioare, năpustindu-se asupra italianului intrat în panică. Dar paznicii de pe coridorul invadat de fum dădură buzna în încăpere, agitându-şi pistoalele automate. Ben înşfăcă unul dintre scaunele din bare de oţel şi îl ucise pe cel mai apropiat cu o izbitură care făcu piciorul scaunului să-i străpungă vălul palatin, pătrunzându-i în creier. Arma îi căzu zăngănind pe podea. Rafala trasă de cel de-al doilea paznic spulberă tăblia de sticlă a biroului. Ben se rostogoli, întinse braţul după pistolul automat căzut şi trase, făcând găuri de nouă milimetri de-a curmezişul peretelui şi în trupul paznicului. Acesta se prăbuşi, cu chipul contorsionat.

Usberti dispăruse. În spatele unei draperii, o uşă de sticlă se mai legăna încă. Paşii lui grei răpăiau pe treptele de oţel ale scării de incendiu care ducea afară.

Ben o rupse la fugă. Salvarea Robertei era ceea ce conta cu adevărat. Alergă pe coridor, îndreptându-se către lift şi formând în acelaşi timp un alt număr de telefon. În vreme ce ascensorul cobora lin către subsol, se agăţă dintr-un salt de rama de oţel a trapei din centrul plafonului. Rămase o clipă atârnat, apoi deschise trapa. Micul rucsac era încă acolo, aşa cum îl lăsase. Se lăsă să cadă înapoi pe podea şi îl deschise în momentul în care liftul se oprea trepidând. Ieşi, apăsând butonul de apel al telefonului. În partea opusă a

clădirii o mică încărcătură de PBX distruse siguranţa principală, aruncând Centrul de Educaţie Creştină în beznă.

Ben îşi scoase din rucsac Browning-ul, îl armă şi aprinse lanterna montată sub ţeavă. Se îndreptă către pivniţă, plimbând raza lanternei în toate direcţiile pe coridoarele întunecate.

Totul se petrecuse exact aşa cum spusese Ben Hope. Exploziile simultane se încheiaseră într-o clipă. Auziră, pe neaşteptate, o detunătură mai slabă, ca o bufnitură înfundată, şi clădirea fu cuprinsă de întuneric. De jos nu se mai vedea decât tremurul flăcărilor portocalii.

La semnalul lui Simon, unităţile de intervenţie ale poliţiei care se ascundeau în pădure, gata să treacă la atac, năvăliră în clădirea Gladius Domini. Bărbaţii înarmaţi, cu veste negre antiglonţ, măşti şi ochelari de noapte, se strecurară în mijlocul haosului. Câţiva dintre membrii răzleţi ai organizaţiei trăgeau orbeşte în ei, cuprinşi de panică. Dar trăgătorii de elită ai poliţiei era mai rapizi, aveau mai mult sânge rece şi ţinteau cu mai multă precizie. Îi secerară numai pe cei care reprezentau un pericol imediat. Cei care încercaseră să scape cu fuga sau îşi aruncaseră armele ajunseră repede pe podea, cu încheieturile mâinilor şi cu gleznele legate laolaltă şi cu ţevile puştilor automate MP-5 proptite în ceafă. Jos, în laborator, tehnicienii năuciţi, negri de fum şi plini de sânge care se târau printre resturile afumate se pomeniră ridicaţi în picioare şi scoşi afară sub ameninţarea armelor. În mai puţin de cinci minute, poliţia preluase controlul clădirii.

Usberti avu impresia că inima stă să-i cedeze. Clădirea răsuna de explozii şi, în timp ce ocolea alergând pe lângă zidurile ei, din interior îi ajungeau la urechi ţipete şi focuri de pistol. Se împletici prin curte, respirând hârjâit, cu pieptul zvâcnind. Se rezemă de un copac, încovoindu-se cu răsuflarea tăiată şi tremurând din cauza şocului şi a furiei stârnite de abilitatea cu care îi tăiase Ben craca de sub picioare. Deşi îi remarcase talentele şi în ciuda propriei lui viclenii, reuşise să-l subestimeze pe englez în mod dezastruos. Încă nu izbutea să înţeleagă ce naiba se întâmplase.

— Tu, de colo, zise o voce. Pune mâinile la ceafă.

Îşi roti privirile şi văzu doi bărbaţi în uniforme negre, stând în întuneric la câţiva metri distanţă, cu armele îndreptate către el. Un radio fâşâi. Se îndepărtă încet de copac şi ridică braţele. *Să fii capturat, în felul ăsta...*

Unul dintre bărbaţi îşi duse mana la brâu, în căutarea cătuşelor. Pe neaşteptate, cei doi poliţişti se pomeniră săltaţi în aer, ca nişte oameni de paie. Zburară unul către altul şi ţestele li se izbiră scrâşnind sec sub carnea strivită. Căzură la pământ fără să scoată nici un sunet.

Când recunoscu silueta înaltă ce îi domina pe poliţiştii căzuţi în nesimţire, un zâmbet larg de uşurare împărţi în două chipul lui Usberti.

— Franco! Mulţumesc lui Dumnezeu!

Bozza îşi scoase cuţitul şi tăie gâturile celor doi, rapid şi eficient. Săltă una dintre staţiile radio şi un MP-5 căzut, apoi, aruncând o privire peste umăr, îşi luă arhiepiscopul de braţ cu un aer calm şi îl conduse printre copaci, intrând în întuneric.

Până la şosea aveau de mers o jumătate de kilometru prin pădure. Bozza îl ajută pe Usberti să coboare valul de pământ acoperit de frunze, ajungând pe asfalt. Văzu, în depărtare, farurile unei maşini care se apropia. Dădu drumul braţului lui Usberti şi se îndepărtă de el, postându-se în mijlocul şoselei, scăldat în lumina tot mai puternică a farurilor, apoi îndreptă arma către parbriz. Maşina se opri de-a curmezişul drumului, în scrâşnet de cauciucuri. Înăuntru era un cuplu de tineri. Bozza smuci portiera şoferului şi îl înşfăcă pe bărbat de păr, trăgându-l afară. Îl trânti pe marginea şoselei şi îi ciurui nepăsător pieptul cu o rafală de pistol automat. Bărbatul rămase printre frunze, un morman însângerat.

În maşină, fata ţipa isteric. Bozza o scoase cu totul prin fereastra deschisă, o privi în ochi cu răceală şi îi frânse gâtul dintr-o singură răsucire. Inchizitorul târî cadavrele în şanţ şi le acoperi cu crengi smulse din tufişuri.

— Aşa, Franco, spuse Usberti. Du-mă cât mai departe de aici.

Bozza îl ajută să se instaleze pe bancheta din spate şi demarară, gonind către aeroport.

Ultimul lucru pe care şi-l pusese Ben în rucsac ceva mai devreme, în cursul aceleiaşi zile, era o mică încărcătură explozivă percutantă. Strivi bilele de explozibil plastic de suprafaţa de oţel a uşii pivniţei, înfipse în ele cei doi electrozi şi se grăbi să se retragă pe coridor, înainte de a apăsa pe tasta telefonului. Detunătura sfâşie aerul şi fumul se risipi, dând la iveală uşa care arăta de parcă o gură gigantică ar fi muşcat din ea, luând o îmbucătură perfect ovală. Conturul de un roşu palid al găurii dogorea. Ben pătrunse în beciul plin de fum cu arma în mâna întinsă înainte. Probabil că singurul paznic dinăuntru se aflase în apropierea uşii în momentul exploziei. Pironi asupra lui lumina lanternei ataşate la pistol. Era căzut pe spate, cu sângele scurgându-i-se din nas şi din urechi. O schijă triunghiulară de oţel îi ieşea douăzeci de centimetri în afara frunţii. Ben înhăţă inelul de chei care îi atârna de curea şi coborî în fugă în mijlocul norilor de fum din încăperea enormă, strigând-o pe Roberta.

— Ben! ţipă ea, recunoscându-i vocea detaşată de fundalul ţiuiturilor ascuţite care-i rămăseseră în urechi în urma zgomotului pătrunzător al exploziei. Acolo e un copil!

Arătă spre cuşca de alături. Ben îndreptă lanterna în direcţia ei, văzu trupul căzut al adolescentului drogat şi îl recunoscu pe Marc. Descuie uşile ambelor cuşti.

— Haide, să mergem, îi spuse Robertei cu voce scăzută, evitându-i cu delicateţe îmbrăţişarea.

Apoi se aplecă şi îl ridică pe umăr pe băiatul care tremura.

Zece minute mai târziu, poliţiştii uimiţi îl găsiră pe Marc Dubois zăcând pe bancheta din spate a uneia dintre maşinile lor.

— De unde naiba a mai apărut şi ăsta? întrebă unul dintre ei.

— Habar n-am! spuse colegul lui.

Abia după o vreme realizară că era puştiul dat dispărut pe care îl văzuseră pe afiş.

Pe deplin satisfăcut, Simon îşi supraveghea oamenii în timp ce scoteau din clădirea avariată mai bine de treizeci de membri ai Gladius Domini, cu toţii negri de fum, tuşind şi scuipând. Până în momentul acela, fuseseră găsite şase cadavre, plus arme şi muniţii suficiente pentru a acuza întreaga organizaţie de crimă şi de terorism.

Viteză. Atac. Surpriză. Auzise că aşa suna deviza neoficială a unui anumit regiment din armata britanică. Cât se poate de adevărat. Rânji şi clătină din cap.

56

În timp ce Ben o purta prin întuneric, ţinând-o cu un braţ de talie şi călăuzind-o printre copaci către drumeagul din afara cordonului de poliţie pe care îşi parcase automobilul închiriat, Roberta oscila între o exaltare sălbatică şi epuizarea ce o făcea să tremure din tot corpul. El era evaziv şi tăcut, ignorând întrebările cu care îl bombarda. Ajunseră lângă maşină şi el privi cu atenţie printre copacii foşnitori, cu o mână pe Browning, asigurându-se că nu-i urmărise nimeni.

Conducea pe şosele dosnice, îndepărtandu-se cu repeziciune de Centrul de Educaţie Creştină. Ieşiră de pe asfalt, intrând pe un drum de ţară ce se îndrepta către o fermă şi, după ce traversară câmpul pe o distanţă de doi kilometri, ajunseră pe o cărare îngustă, pietruită.

— Unde mergem? întrebă Roberta, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Închise ochii. În mintea ei, amănuntele întemniţării începeau deja să devină ceţoase, confuze.

— Am închiriat o casă.

Trecură prin două cătune şi, douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în faţa unei case de ţară ascunse în spatele unui pâlc de copaci şi către care se îndrepta o alee inclusă în teritoriul proprietăţii. Ben o conduse pe Roberta pe potecă, descuie uşa şi aprinse lumina. Casa era pustie şi mobilată doar cu strictul necesar, dar era un loc sigur.

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu vechi, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. El îi aduse un pahar de vin roşu. Se grăbi să-l golească şi îi simţi imediat efectul relaxant. Apoi îl privi în timp ce înălţa un morman de surcele şi de buşteni, aprinzând un foc care prinse să trosnească în căminul de piatră din colţul încăperii. Era ciudat de tăcut şi de distant.

— Te simţi bine, Ben? Ce s-a-ntâmplat?

Fără să-i răspundă, îngenunche în faţa şemineului, cu spatele la ea, aţâţând focul cu un vătrai.

— De ce nu vorbeşti cu mine?

El aruncă vătraiul de fier, care zăngăni, se ridică şi se întoarse ca s-o privească în ochi.

— De-a ce naiba ai crezut că te joci? o întrebă, furios.

— Ce vrei să spui?

— Ai idee măcar cât de îngrijorat am fost? Am crezut c-ai murit. Ce demon te-a îndemnat să pleci de una singură?

— Eu...

— Atâta prostie, atâta idioţenie...

Ea se ridică. Buzele îi zvâcneau şi îi tremurau mâinile. Ben se înmuie când îi văzu chipul.

— Ei, nu plânge. Îmi pare r...

Nu apucă să termine fraza. Pumnul Robertei zvâcni şi îl izbi în falcă. Văzu stele verzi şi se împletici, retrăgându-se cu doi paşi.

— Să nu-mi vorbeşti mie aşa, nemernicule!

Rămaseră în picioare, înfruntându-se. El îşi frecă falca. Pe urmă, ea îl prinse în braţe şi se lipi de el, îngropându-şi faţa în scobitura umărului. Îl simţi crispându-se şi se retrase, privindu-l nesigură, cu ochii înotând în lacrimi fierbinţi.

Dar Ben se destinse şi, înăuntrul lui, ceva se dezlănţui cu frenezie, potopindu-l. Acum şi-o dorea, dorea acea căldură pe care o respinsese atât amar de vreme. Voia să se afunde în ea ca un scafandru în apele calde ale unei lagune, pentru a nu mai reveni nicicând la suprafaţă. În timp ce stătea privind în ochii ei trişti, umezi, întrebători şi cu pleoapele zbătându-se, ştiu ca o iubea mai mult decât îşi dăduse seama.

Întinse mâinile înspre ea, o prinse de braţe şi o trase către el. Se strânseră la piept cu putere, dezmierdându-se, pierzându-şi răsuflarea, trecându-şi fiecare degetele prin părul celuilalt.

— Mi-a fost atât de frică, şopti el. Am crezut că te pierdusem.

Îşi plimbă degetele pe pomeţii ei, ştergându-i lacrimile de pe obrajii acum surâzători. Buzele li se întâlniră şi o sărută, îndelung şi cu nesaţ, aşa cum nu mai sărutase pe nimeni, niciodată, în toată viaţa lui.

În dimineaţa următoare o trezi cântecul îndepărtat al unui cocoş. Deschise ochii fluturând din pleoape şi abia după câteva secunde îşi aduse aminte unde se afla. Razele soarelui se revărsau prin fereastra dormitorului. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet, pe măsură ce noaptea abia trecută în revenea în amintire. Nu fusese un vis. Când îi spusese cât de mult îl iubea, îi mărturisise că şi el simţea acelaşi lucru. Fusese atât de tandru şi, pe măsură ce pasiunea lor se dezlănţuise, o altă latură, cu totul nouă, a firii lui ieşise la lumină.

Se întoarse cu faţa în sus şi se întinse sub cearşaf, savurând atingerea bumbacului apretat. Îşi mătură cu degetele părul răvăşit, descoperindu-şi ochii, şi întinse braţul, căutându-l. Mâna i se opri pe perna goală. Ben coborâse la parter.

Înotă o vreme în vârtejul de ceaţă difuză dintre somn şi trezie. Răpirea şi întemniţarea, spaima cumplită prin care trecuse, toate păreau o amintire îndepărtată, ca dintr-o altă viaţă sau ca dintr-un vechi coşmar, pe jumătate uitat. Se întrebă cum era viaţa în Irlanda, lângă mare... Nu locuise niciodată în preajma mării...

Deja cu mult mai trează, se întrebă ce făcea el. Nu simţea miros de cafea şi nu auzea nici un alt zgomot cu excepţia trilurilor păsărilor din copacii de dincolo de geam. Se ridică şi traversă dezbrăcată dormitorul, pe urma hainelor înşirate din capul scării şi până lângă pat. Alte amintiri proaspete, şi zâmbi încă o dată.

El nu era jos, pregătind micul dejun. Îl căută cutreierând în întregime mica vilă şi strigându-l. Unde era?

Atunci văzu că maşina şi hainele lui dispăruseră şi începu să se teamă. Găsi biletul pe masa din bucătărie şi ştiu ce-i scrisese dinainte de a-l despături ca să-l citească.

Lacrimile îi umplură ochii şi i se revărsară pe obraji. Se aşeză la masă, îşi afundă capul între braţe şi plânse vreme îndelungată.

57

Toamna se instalase de-a binelea. Staţiunea balneară Palavas-les-Flots era tăcută şi singurii turişti care mai intrau în apa mării erau englezii şi nemţii. Ben se aşeză pe nisip, într-o zonă pustie a plajei, şi rămase cu privirea pierdută către orizont. Se gândea la Roberta. Probabil că acum se întorcea deja acasă, unde avea să fie în siguranţă.

Plecase dimineaţa, devreme, după noaptea lor de dragoste. *N-ar fi trebuit să laşi asta să se întâmple*, îşi spuse. Nu era corect faţă de Roberta şi se simţise cumplit când îşi mărturisise sentimentele, plănuind în acelaşi timp să plece pe furiş, odată cu prima geană de lumină, când ea avea să mai doarmă încă.

În zori se aşezase la masa din bucătărie şi îi scrisese. Nu era cine ştie ce scrisoare şi ar fi vrut să-i poată spune mai multe, dar n-ar fi reuşit decât să facă despărţirea mult mai dureroasă, pentru amândoi. Pe lângă bilet, îi mai lăsase şi destui bani ca să se poată întoarce acasă, în America, repede şi în siguranţă. Îşi înşfăcase lucrurile şi fusese pe punctul de a o lua direct către uşă.

Dar nu putuse să plece, pur şi simplu. Voise să o mai vadă pentru o ultimă oară şi urcase în vârful degetelor pe treptele care scârţâiau, având mare grijă să n-o trezească. Rămăsese locului un minut sau două, veghindu-i somnul adânc. Pieptul i se ridica şi cobora uşor sub cearşaf, iar părul i se răspândise pe pernă. Îi îndepărtase cu gingăşie o buclă ajunsă pe ochi. Zâmbise cu dragoste la vederea expresiei de relaxare copilărească de pe chipul ei adormit. Îşi dorea atât de mult să o ia în braţe, să o sărute, să-i poarte de grijă, să-i aducă micul dejun la pat. Să rămână împreună, să trăiască fericiţi.

Dar nimic din toate astea nu era cu putinţă. Erau ca un vis de neatins. Destinul îi hărăzise altceva. Îşi amind vorbele lui Luc Simon: *bărbaţii ca noi sunt lupi singuratici. Vrem să iubim femeile, dar nu suntem în stare decât să le facem să sufere.*

Îi trimisese o ultimă sărutare cu vârfurile degetelor, apoi îşi impusese să plece.

Iar acum trebuia să-şi concentreze din nou gândurile asupra cercetărilor lui. Fairfax îl aştepta. Ruth îl aştepta.

Se întoarse la pensiunea de lângă plajă. Odată ajuns în camera lui, se aşeză pe pat, ridică receptorul telefonului şi formă un număr.

— Aşadar, am fost scos în mod oficial de pe lista suspecţilor?

Simon râse.

— De fapt, oficial, n-ai fost niciodată trecut pe ea, Ben. Voiam să te aduc la secţie doar ca să-ţi spun nişte întrebări.

— Dar ai făcut-o într-un mod cam ciudat, Luc.

— Răspunsul neoficial este da, eşti liber să pleci. Tu ţi-ai îndeplinit promisiunea, iar eu mi-o îndeplinesc pe a mea. Marc Dubois a revenit în mijlocul familiei. Organizaţia Gladius Domini face obiectul unei anchete şi jumătate dintre oamenii ei au fost reţinuţi sub acuzaţia de crimă, răpire şi o groază de alte învinuiri. Aşa că, în ceea ce te priveşte, sunt dispus să dau uitării anumite lucruri, cred că mă-nţelegi.

— Înţeleg. Mulţumesc, Luc.

— Nu-mi mulţumi, nu trebuie decât să nu-mi mai faci greutăţi. Fă-mă fericit, spune-mi că pleci din Franţa azi.

— Plec curând, curând, îl asigură Ben.

— Vorbesc serios, Ben. Bucură-te de vremea frumoasă, atâta câtă mai e, mergi la un film, admiră peisajele, stai la plajă. Fii turist, fă o schimbare. Dacă aud că mai eşti amestecat în ceva, te fac zob, prietene, să ştii.

Simon puse receptorul în furcă, zâmbind. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu se putea împiedica să aibă o anumită simpatie pentru Ben Hope.

În spatele lui, uşa se deschise şi el se răsuci ca să vadă intrând un detectiv roşcat, cu un început de chelie.

— Salut, domnule sergent Moran.

— Bună dimineaţa, domnule. Îmi cer scuze, n-am ştiut că mai sunteţi încă aici.

— Tocmai plecam, spuse Simon, uitându-se la ceas. Voiai ceva anume, sergent?

— Doar un dosar, domnule.

Moran se apropie de fişet, trase un sertar şi începu să caute printre fişe.

— Ei, eu am plecat, oricum.

Simon îşi luă servieta, îl bătu pe Moran prieteneşte pe umăr, apoi se îndreptă spre uşă.

Moran îl privi dispărând înspre capătul coridorului, împinse la loc sertarul cu fişe, închise uşa fără zgomot, ridică receptorul şi formă un număr.

— Poţi să-mi spui ultimul număr cu care s-a vorbit de la acest telefon? o întrebă el pe centralistă.

Notă cifrele zâmbind, apoi le tastă.

— Îmi cer scuze, cred că am greşit, spuse, după o pauză.

Formă un al treilea număr. Îi răspunse o voce aspră, şoptită.

— Aici Moran, zise el. Am informaţia care vă interesează. Ţinta se află la Auberge Marina, în Palavas-les-Flots.

Stând la biroul său de la pensiune, Ben sorbi din cafea, se frecă la ochi şi începu să-şi răsfoiască toate însemnările.

— Foarte bine, Hope, murmură el pentru sine. Să ne apucăm de treabă. Ce avem până acum?

Răspunsul inevitabil era că avea al naibii de puţine. Câteva frânturi disparate de informaţii, un sac de întrebări fără răspuns şi nici o pistă de urmat. Ceea ce ştia era, pur şi simplu, insuficient. Se simţea extenuat din cauza lipsei de somn şi cu creierul secătuit după zilele parcă fără sfârşit în care fusese hăituit, făcuse planuri, încercase să pună în balanţă toate componentele ecuaţiei pe care o avea în minte. Iar acum, de fiecare dată când încerca să se concentreze, nu reuşea să vadă nimic altceva decât chipul Robertei. Părul ei, ochii ei. Gesturile ei. Râsul ei, lacrimile ei. Nu şi-o putea scoate din cap, nu putea umple golul pe care îl simţea acum, când nu mai era alături de el.

Rămăsese, din nou, aproape fără nici o ţigară. Scoase sticla plată şi o clătină. Încă nu se golise. Începu să-i deşurubeze dopul. Nu. Aşeză sticla nedesfăcută pe masă şi o împinse departe de el.

Grupurile de cifre şi litere, aparent înşirate la întâmplare şi lipsite de înţeles care se găseau pe nouă dintre paginile carnetului continuau să-l sâcâie. Luă un pix cu un gest obosit, răsfoi carnetul şi notă combinaţiile de numere şi litere în ordinea în care apăreau.

I. N18
II. U 11 R
III. 9E11E
IV. 22 V 18 A 22 V 18 A
V. 22 R 15 O
VI. 22 R
VII. 13 A 18 E 23 A
VIII. 20 R 15
IX. N 26 O12 I17 R 15

Reproduse cu scrierea normală, semănau mult mai mult cu un text cifrat decât atunci când le vedeai în carnet. Ce semnificaţie aveau? Ştia destul de multe despre criptografie ca să-şi dea seama că, pentru a descifra un astfel de cod, era nevoie de o cheie. Ştia că, de obicei, spionii şi agenţii secreţi foloseau drept cheie un rând ales la întâmplare dintr-o carte. Primele douăzeci şi şase de litere de pe rândul respectiv înlocuiau literele alfabetului sau cifrele, sau şi pe unele, şi pe altele. Pe rândul-cheie, ordinea putea să fie de la stânga la dreapta sau invers, obţinându-se astfel variante diferite ale cifrului şi construindu-se forme complet diferite ale mesajului. Dacă ştiai ce carte, ce pagină a acesteia şi ce rând să foloseşti, descifrarea mesajului era o problemă extrem de simplă. Dacă nu ştiai, mesajul rămânea complet de neînţeles – iar Ben nu avea de unde să afle. Fulcanelli ar fi putut alege ca rând-cheie pentru acele fraze absolut orice, din orice carte sau din orice text. Ar fi putut folosi

oricare dintre limbile pe care le cunoştea, franceza, italiana, engleza sau latina, sau o traducere în sau din oricare dintre ele.

Rămase nemişcat o vreme, reflectând cu disperare asupra tuturor posibilităţilor. Prin comparaţie, proverbialul ac din carul cu fân era o provocare banală. Se duse cu gândul înapoi şi îşi aminti dintr-odată de înregistrarea ultimei întâlniri dintre Anna şi Klaus Rheinfeld, pe care o ascultaseră. Neamţul murmurase secvenţe similare de cifre alternând cu litere. Ben şi le notase.

Se căută prin buzunare şi îşi găsi mica agendă. Rheinfeld repetase, la nesfârşit, aceleaşi grupuri de litere şi cifre. N-6; E-4; l-6; A-11; E-15. Dar acestea nu se regăseau în carnetul lui, nicăieri. Oare asta însemna că, Rheinfeld folosise el însuşi cifrul? Ben îşi aminti că Anna le povestise că număra obsedat pe degete, în timp ce repeta cifrele. Număra pe degete şi când repeta cealaltă frază... care era? Ceva în latineşte, un dicton al alchimiştilor. Ben îşi strânse cu putere ochii obosiţi, încercând să-şi aducă aminte.

Fraza era undeva, în carnet. Răsfoi paginile soioase şi descoperi desenul cu alchimistul care îşi supraveghea preparatul în plină fierbere. Era acolo, scrisă pe cazan – IGNE NATURA RENOVATUR INTEGRA. *Focul reînnoieşte pe deplin natura.*

Dacă Rheinfeld număra pe degete în timp ce psalmodia fraza... oare asta însemna... Ben numără literele. Douăzeci şi şase. Cele douăzeci şi şase de litere ale alfabetului. Acesta era rândul-cheie al cifrului? Îl scrise pe o bucată de hârtie. Deasupra şi dedesubt înşiră literele alfabetului şi numerele de la 1 la 26. Părea mult prea simplu, dar trebuia să încerce. Descoperi repede că, în timp ce numerelor din cifru le corespundea câte o singură literă, literele cifrate puteau avea mai multe înţelesuri, din cauza repetării celor din fraza-cheie. O folosi pe aceasta din urmă ca să decodifice primele două cuvinte ale mesajului cifrat, N 18/U 11 R:

C	R		H	K	I
E			R		K
M					S
U					Y

Literele înşiruite pe orizontală ar fi trebuit să formeze cuvinte recognoscibile atunci când combina diferitele variante oferite de cheia cifrului, pe care le trecuse în coloane. Dar nu aveau nici un sens. *Mai încearcă o dată, soluţia asta ar fi fost, oricum, din cale afară de evidentă.* Inversă numerele de la 1 la 26, scriindu-le acum în ordine descrescătoare, şi decodifică iarăşi primele două cuvinte.

C	R		H	P	I
E			R		K
M					S
U					Y

Acum avea impresia că greşise complet. Rândul-cheie era, probabil, cu totul altul.

— Doamne, detest ghicitorile, murmură, pentru sine însuşi.

Morfolind pixul între dinţi, se uită din nou în carnet, căutând ceva care să-l inspire. Ochii îi căzură pe desenul alchimistului, cu cazanul său. Sub cazan era focul. Sub foc era cuvântul ANBO. Atunci înţelese, dintr-odată. *Sigur că da, idiotule*. ANBO era forma cifrată a cuvântului IGNE, termenul latinesc pentru foc. Dacă ANBO era IGNE, atunci însemna că literele alfabetului nu fuseseră scrise la rând, sub fiecare dintre cele ale rândului-cheie, ci înşiruite alternativ, sub una da şi sub alta nu. Iar când ajungeai la capătul rândului o luai, pur şi simplu, de la început, umplând golurile.

26 25 24 23 22 21 20 19 18 17 16 15 14 13 12 11 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
I G N E N A T U R A R E N O V A T U R I N T E G R A
A N B O C P D Q E R F S G T H U I V J W K X L Y M Z

Scrise iarăşi numerele de la 1 până la 26 în ordine descrescătoare şi obţinu o cu totul alta cheie cu care să lucreze.

— OK, murmură, să-i dăm drumul, încă o dată.

Cuvintele cifrate erau NI 8 şi U11R. Conform noii chei, N putea fi C sau G sau K; 18 nu putea fi decât E. Trecând la al doilea cuvânt, U putea fi Q sau V, 11 nu putea fi decât U; iar R putea fi E, F, J sau M.

Se uită atent la ceea ce scrisese, până când începu să se simtă de parcă ar fi fost orbit de zăpadă. Pe urmă îi sări inima. Stai o clipă. Din literele disponibile se puteau forma două cuvinte distincte. CE QUE. CEEA CE. Înţelegând că descoperise în sfârşit ceva, scrise cheia cifrului într-o formă mai clară.

A:I/26	G:N/14	M:R/2	S:E/2	Y:G/3
B:N/24	H:V/12	N:G/25	T:O/13	Z:A/1
C:N/22	I:T/10	O:E/23	U:A/11	
D:T/20	J:R/8	P:A/21	V:U/9	
E:R/18	K:N/8	Q:U/19	W:I/7	
F:R/16	L:E/4	R:A/17	X:T/5	

Şi acum, când folosi cheia ca să decripteze textul, recunoscând cuvintele alcătuite din literele disponibile, mesajul ascuns prinse să iasă repede la lumină.

I.	N18	CE
II.	U11R	QUE
III.	9E11E	VOUS
IV.	22V18A22V18A	CHERCHEZ
V.	22R15O	CEST
VI.	22R	LE
VII.	13A18E23A	TRESOR
VIII.	20R15	DES
IX.	N26O12I17R15	CATHARES

CEEA CE CĂUTAŢI ESTE
COMOARA CATHARILOR

Entuziasmul stârnit de descoperire se revărsă asupra lui ca un flux de energie. Răsfoi paginile carnetului, căutând şi alte mesaje care ar fi putut arunca mai multă lumină asupra celor abia aflate. În partea de jos a paginii pe care găsise, în forma sa criptată, cuvântul TRESOR, apăreau alte trei cuvinte cifrate.

22E 18T 22 E 18I 26 T12 U20 A18

22E 18T 22 E 18I 26 T12 U20 A18. Forma mesajului părea acum familiară – dar, când folosi cheia ca să-l descifreze, îşi pierdu tot elanul.

C	L	E	D	C	L	E	A		A		D	H	Q	D	P	E
	O		I		O		W				I		V		R	
	S		X		S						X				U	
															Z	

Nu avea cum să facă mesajul să capete sens. COEICSEW A IHVDRE?

Foarte bine, ticălos bătrân, nu scapi tu de mine chiar aşa uşor. Începând să înţeleagă trucurile răutăcioase cu care părea că lui Fulcanelli îi plăcuse să se joace, inversă ordinea literelor din rândul-cheie, înşiră de data asta numerele în ordine crescătoare şi scrise dedesubt alfabetul, aplicând aceeaşi regulă a alternării. Şi obţinu cu totul altceva.

C	H	E	C	C	H	E	D		A		C	H	E	D	A	E
	O		R		L		Z				R		J		F	
	S		W		O						W				I	
															K	

Citind literele înşiruite pe prima linie orizontală şi deplasându-le pe verticală pe cele din coloane, reuşi deodată să formeze cuvinte inteligibile în limba franceză.

CHERCHEZ A...
CĂUTAŢI ÎN...

Numai ultimul cuvânt rămase neindentificat. Ar fi putut fi RHEDIE, WHEDIE, WHEDAE, sau RHEDAE, plus o serie de alternative bizare, de genul CHJKE, care nu aveau, evident, nici un înţeles.

Se scărpină în cap. *Căutaţi în*... Ţinând cont de context, cuvântul misterios trebuia să fie numele unui loc: *Căutaţi în locul ăla*. Se uită pe hartă, după toate alternativele posibile, dar, spre dezamăgirea lui, nu găsi nimic. Îşi aminti dintr-odată că în holul de la parterul pensiunii se vindeau mai multe variante ale ghidului zonei, coborî scările în goană, cumpără de la proprietăreasă una dintre acele cărţi, care acoperea în întregime Languedoc-ul, şi urcă înapoi, în cameră, răsfoind deja indexul localităţilor. Dar nici aici nu exista nici unul dintre aceste nume.

— Fir-ar al dracului!

Azvârli ghidul de-a curmezişul încăperii. Cartea se deschise în zbor, paginile fluturară, apoi se izbi de perete şi ricoşă, lovind vaza cu flori de pe şemineu. Aceasta se răsturnă şi se sparse.

— Fir-ar al dracului! strigă el, ceva mai tare.

Pe urmă îi veni o idee care îi domoli furia, făcându-l s-o dea brusc uitării. Dar cuvintele cifrate pe care le repeta într-una Rheinfeld în înregistrare? Dacă îi puteau oferi un răspuns? Îşi deschise în grabă agenda şi se ocupă de cele cinci litere. Când văzu rezultatul, aproape că izbucni în râs.

KLAUS

Deci Rheinfeld se smintise, bietul nenorocit. Ben se întrebă dacă neamţul trecuse dincolo de pragul nebuniei din cauza neputinţei de a afla restul. Începea să înţeleagă exact ce trebuia să fi simţit.

În timp ce ştergea apa vărsată şi aduna florile flasce şi cioburile de porţelan, îi veni, pe neaşteptate, o altă idee. *Ce idiot am fost... sigur că da.* Lăsă totul baltă şi se repezi să scotocească în rucsacul Bergen. Găsi harta medievală falsificată a vechiului Languedoc, care atârnase pe perete în salonul Annei. Desfăşură pergamentul bogat ornamentat şi îl întinse pe masă.

Când găsi locul, îi verifică poziţia pe harta modernă. Nu era nici o îndoială. Numele antic al satului medieval Rennes-le-Château, aflat la nici treizeci de kilometri de Saint-Jean, era Rhédae. Izbi cu pumnul în masă. CHERCHEZ A RÉDAE căpătase dintr-odată un înţeles cât se putea de plauzibil: CĂUTAŢI ÎN RENNES-LE-CHÂTEAU.

Şi, după explicaţiile din ghidul pe care îl cumpărase, Rennes-le-Château era locul pe care legendele îl asociau în cea mai mare măsură cu tezaurul catharilor.

58

În timp ce conducea maşina pe D118, străbătând ţinutul accidentat în drum spre Rennes-le-Château, Ben se gândea la ceea ce citise despre locul acela în noul său ghid turistic. De nume îşi aducea aminte vag, dintr-un documentar de televiziune la care se uitase printre picături, dar nu realizase că sătucul medieval cândva cufundat în letargie era acum cea mai senzaţională atracţie turistică din sudul Franţei. În ghid scria: „Un centru important pentru căutătorii de comori sfinte şi de obiecte magice. Indiferent dacă credeţi sau nu în ocultism, în ideile cabalistice, în farfurii zburătoare şi în cercurile din lanuri, nu puteţi nega existenţa misterului straniu din Rennes-le-Château.”

Enigma din cătun era reprezentată de povestea unui bărbat pe nume Bérenger Saunière. Fusese un obscur preot de ţară despre care se spunea că ar fi descoperit, în 1891, în timpul lucrărilor de renovare a vechii biserici, patru pergamente vechi, sigilate în tuburi de lemn. Pergamentele datau dintre anii 1244 şi 1780 şi povestea spunea că îl conduseseră pe părintele Saunière către descoperirea unui secret important. Nimeni nu ştia ce anume găsise, dar nu încăpea îndoială că, imediat după descoperire, preotul se transformase, peste noapte, din sărăntoc în milionar. Proveniența banilor rămăsese un mister. Anumite surse afirmau că ar fi găsit legendarul tezaur al catharilor – o avere în aur, pe care ereticii o ascunseseră de prigonitorii lor în secolul al XIII-lea. Alţii susţineau că respectiva comoară nu consta în bani sau aur, ci într-un secret crucial, în anumite cunoştinţe străvechi, şi că Biserica îl mituise pe Saunière ca să păstreze tăcerea.

Nu era nimic surprinzător în faptul că zvonurile despre comoară şi obscuritatea faptelor se suprapuseseră pentru a declanşa un interes isteric la începutul anilor 1980, când povestea ajunsese la urechile reporterilor. Se născuse un cult febril, legat de tot ceea ce avea vreo legătură cu misterul din Rennes-le-Château. Turmele de mistici, de hipioţi şi de căutători de comori se îngrămădeau acolo în fiecare vară. De atunci încoace, industria turistică din Languedoc îi aducea în primul plan pe cathari.

La Couiza, Ben părăsi şoseaua principală şi maşina prinse să şerpuiască în sus pe un drum sinuos de munte. După patru kilometri pe parcursul cărora peisajul deveni din ce în ce mai sălbatic, ajunse în cătunul Rennes-le-Château.

Biserica era plasată la câţiva metri distanţă de stradă, în spatele unei porţi de fier. În apropiere se afla un centru turistic, care contrasta în mod bizar cu vechiul sătuc medieval dărăpănat. Un tur era în plină desfăşurare, ghidul urmat de o mulţime de turişti înarmaţi cu aparate de fotografiat. Ben li se alătură şi, ascultând zumzetul conversaţiilor, constată că erau englezi.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, îşi continuă ghidul apatic monologul, dacă vreţi să veniţi cu toţii încoace, o să intrăm chiar în biserica misterioasă. Asemenea tuturor celorlalte biserici medievale, clădirea este orientată de la est la vest şi are formă de cruce. Altarul este...

Ben îi urmă pe turiştii care se strecurau prin uşa îngustă, vânzolindu-se apoi de colo-colo prin interior şi zgâindu-se, de capul lor, la decorăţiunile abundente. Imediat după uşă se afla statuia unui demon parcă însufleţit, cu coarne şi cu priviri fixe. Deasupra lui erau patru îngeri, privind nava bisericii, către altar.

— Se presupune că personajul înspăimântător de acolo, spuse ghidul, arătând cu o mişcare a capului către creatura demonică, este diavolul Asmodeus, păstrătorul secretelor şi paznicul... comorilor ascunse.

Vorbele lui părură să încânte mulţimea, dar Ben îşi dăduse deja seama că în interior nu se afla nimic care l-ar fi putut ajuta să se lămurească. Se desprinse de grup şi ieşi din nou în lumina soarelui, lovind frustrat cu piciorul o piatră care se rostogoli până pe partea cealaltă a străzii.

Rennes-le-Château era cocoţat pe o culme stâncoasă, dominând peisajul panoramic. La marginea vestică a satului, terenul cobora în pantă abruptă, începând de la picioarele turnului Magdala, înălţat de Saunière. Ben rămase pe marginea stâncii, măturând cu privirea dealurile şi văile şi ferindu-şi bricheta de vânt când îşi aprinse o ţigară.

Oftă. Se întrebă unde o fi Roberta în clipa aceea. Trecuseră ani de zile de când nu se mai simţise atât de dureros de singur.

În depărtare se zăreau, ici şi colo, numeroase turnuri vechi şi multe clădiri în ruină, precum şi câteva sate construite din piatră ocru, dăinuind din vremuri imemoriale. Foarte departe, în valea aridă, se vedea un alt sat, trecut pe hartă sub numele Esperaza. Un nume care îl făcu să zâmbească: speranţă. Ochii săi urmăriră linia orizontului, oprindu-se asupra unor ruine îndepărtate. Se uită din nou pe hartă. Se părea că era vorba de un loc numit Coustaussa.

O amintire îl făcu să tresară. Scena fusese idendcă cu cea din clipa aceea. Stătuseră pe culmea unui deal, lângă vila ei, privind pe deasupra văilor. Îşi aduse aminte vorbele ei. Privind din anumite locuri, poziţia relativă a ruinelor străvechi era cheia unui secret ce i-ar fi dăruit celui care dezlega misterul o înţelepciune profundă şi o mare putere.

— Ce încercai să-mi spui, Anna? murmură el, cu privirile pierdute către orizont.

Fulcanelli, catharii, comorile pierdute – între toate acestea era o legătură, trebuia să fie. Alchimistul descoperise pergamentul antic şi crucea într-un anumit loc din ţinutul acela? Asta era motivul pentru care construise Usberti sediul central al lui Gladius Domini în acea parte a Franţei?

Mai hoinări o vreme prin sat, târându-şi picioarele. Nu departe de biserică, descoperi o cafenea în care se vindeau ilustrate şi suvenire. Localul

era aproape pustiu şi cafeaua mirosea bine. Se aşeză la o masă din colţul opus uşii şi sorbi din ceaşcă în timp ce se străduia să-şi pună gândurile în ordine. De fapt, despre ce naiba era vorba? Scoase carnetul lui Rheinfeld din învelitoarea lui de plastic şi îl deschise brusc. Ochii îi căzură din nou pe cele patru versuri ciudate, rimate.

Zidul acestui templu nu cade, năruit
Fără să aibă ştire armatele-l străbat
Corbul păzeşte aici secretul nerostit
Dezvăluit acelui ce crede – neîncetat.

Poate că nu reprezentau nimic altceva decât ideile nebuneşti ale unei minţi istovite, îndelung lipsite de somn, sau poate că erau o rază de lumină ce răzbătea prin ceaţa şaradelor alchimiştilor. Dar o idee neaşteptată îl izbi ca un trăsnet. Răsfoi carnetul, dând paginile înapoi, până ce găsi desenul cu două cercuri gemene de pe lama pumnalului. Din câte îşi aducea aminte, ceea ce deosebea versiunea din carnet de cea de pe sabie era simbolul corbului, plasat în centru. Dacă Rheinfeld reprodusese cu acurateţe originalul, însemna că Fulcanelli adăugase în mod deliberat acel element nou. Trebuia să aibă o semnificaţie... dar care era ea?

Corbul păzeşte-aici secretul nerostit.

Îşi aruncă din nou privirea pe pagina cealaltă, pe care acelaşi simbol al corbului apărea alături de cuvântul *DOMUS*. Casa Corbului.

Cugetă îndelung. O ipoteză: dacă această Casă a Corbului – făcând pe moment abstracţie de ceea era ea în realitate – se afla în centrul geometric al figurii alcătuite din cele două cercuri, era oare posibil să fie vorba de forma unui loc care exista în realitate? Un loc care era conturat, aşa cum sugerase Anna, de nişte linii suprapuse peste suprafaţa reală a terenului, unind punctele reprezentate de ruinele antice?

Ideea părea nebunească, dar era metoda lui de a face ca totul să capete sens.

Se întoarse la cele patru versuri. *Zidul acestui templu nu cade, năruit*.

Ce fel de templu e acela ale cărui ziduri nu pot fi dărâmate? Nu era un templu de piatră, fără îndoială, judecând după numeroasele ruine răspândite împrejur. Armatele cruciaţilor distruseră fără cruţare fortăreţele şi bisericile duşmanilor eretici.

Dar, chibzui el în timp ce îl izbea o altă idee, dacă zidurile templului nu fuseseră înălţate niciodată din piatră – dacă nimeni nu intenţionase să le construiască, niciodată? Dacă ele nu erau nimic altceva decât liniile invizibile ale unei figuri geometrice trasate pe suprafaţa terenului, a cărei existenţă secretă nu le era cunoscută decât celor loiali, care credeau neîncetat? Armatele puse pe jaf nici măcar nu ştiau că, în locurile acelea, se afla un astfel

de templu. Pentru că zidurile erau invizibile, templul era virtual. O idee uluitoare.

Totul nu era altceva decât o hartă. Indiferent ce va fi fost ea, Casa Corbului se afla în centrul acelei scheme şi părea să însemne un anumit loc. Poate acolo se afla ceva care-ţi putea aduce o grămadă de necazuri. O comoară secretă a alchimiştilor? Usberti era obsedat de ideea de a-i da de urmă. Naziştii şi-o doriseră cu ardoare. Poate şi cei care declanşaseră Holocaustul din patria catharilor erau în căutarea ei.

Mintea lui Ben alerga cu repeziciune. Se grăbi să-şi scoată harta turistică din rucsac, o despături şi o întinse pe tăblia de plastic a mesei. Puse degetul pe Rennes-le-Château. Acesta era locul spre care îl călăuzise Fulcanelli. De aici trebuia să-şi înceapă cercetările, din nucleul ţinutului catharilor şi din inima misterului comorii lor pierdute.

Folosindu-se de marginea tăbliei laminate a mesei ca de o riglă şi de un creion, se apucă să traseze, de probă, linii pe hartă. Remarcă, în scurt timp, că începeau să se contureze o serie de modele.

St Sermin... Antugnac... La Pique... Bugarach.

Couiza... Le Bezu.

Esperaza... Rennes-les-Bains.

Şi cel puţin încă o duzină. Toate erau linii drepte, care uneau fără greş bisericile, satele şi ruinele castelelor din apropiere trecând exact prin locul în care se afla, centrul cătunului Rennes-le-Château. Această descoperire stranie părea să îi confirme că se afla pe drumul cel bun. Liniile se înmulţeau şi se pomeni curând construind o reţea în extinsă care acoperea, în mod uluitor, toată regiunea.

Clienţii intrau şi ieşeau din local, dar el nu-i observa. Lângă cotul lui, cafeaua se răcise. Era fascinat de năucitorul labirint de o complexitate bine ţinută sub control care începea să iasă la lumină sub vârful creionului său. După o oră, trasase un cerc perfect, a cărui circumferinţă unea patru biserici străvechi din zonă, Les Sauzils, St Ferriol, Granès şi Coustaussa. Spre surprinderea lui, liniile pe care le trasase generau o stea cu şase colţuri, ale cărei vârfuri se încadrau perfect în cerc şi indicau, cu precizie, primele două biserici. Primul cerc avea centrul exact în Esperaza, satul din valea de mai jos de Rennes-le-Château.

După încă o oră, angajaţii cafenelei începură să se întrebe cât avea să mai stea acolo neobişnuitul lor client, mâzgălindu-şi harta. Ben uitase de existenţa lor. Descoperise punctele prin care trecea al doilea cerc şi îl trasă cu o mână fermă. Avea drept centru un loc numit Lavaldieu – Valea lui Dumnezeu. Cercurile erau identice ca dimensiune şi se aşezau pe hartă în diagonală, de la nord-vest către sud-est. Mai trasă şi alte linii şi clătină uluit din cap în vreme ce complexul simbol alchimic ieşea încet la iveală.

Hexagrama înscrisă în cercul Esperaza avea unul dintre vârfurile sudice la Les Sauzils şi pe celălalt la St Ferriol. Cele două vârfuri vestice ale pentagramei din cercul Lavaldieu erau la Granes şi la Coustaussa. O linie perfect dreaptă unea Peyrolles cu Blanchefort şi cu Lavaldieu, dând naştere vârfului sudic al pentagramei, aflat pe circumferinţa cercului Lavaldieu. În sfârşit, o altă linie la fel de dreaptă unea centrul acestui cerc cu îndepărtatul castel din Arques, marcând poziţia vârfului estic al stelei.

Se lăsă pe spătarul scaunului, contemplând harta plină de linii şi semne. Îi venea greu să-şi creadă ochilor. Cele două cercuri gemene cu stele în mijloc erau complete. Alcătuiau o figură geometrică perfectă – templul virtual trasat acolo, pe o hartă turistică ieftină, cumpărată de la o staţie de benzină.

Indiferent ce civilizaţie îl crease, cu mult, mult timp înainte ca Fulcanelli să îl descopere din întâmplare, aceasta avea, probabil, cunoştinţe uluitoare de topografie, geometrie şi matematica. Logistica necesară pentru a întinde acea reţea complicată de-a curmezişul ţinutului muntos era uimitoare chiar şi fără a mai lua în seamă timpul extrem de lung de care trebuie să fi avut nevoie pentru a construi, cu mare grijă şi cu precizie, biserici şi sate întregi pe circumferinţa unui cerc invizibil sau la intersecţia unor linii imaginare. Şi toate acestea numai pentru a stabili ascunzătoarea tainică a unor cunoştinţe secrete? Ce putea fi atât de important încât să merite un asemenea efort?

Poate că avea să afle. Călca pe urmele de peste timp ale lui Fulcanelli. Acum nu avea de făcut nimic altceva decât să afle centrul, ceea ce urma să-i dezvăluie, cu precizie, locul în care se afla misterioasa descoperire a alchimistului. Trasă încă două linii care tăiau figura geometrică simetric şi în diagonală, formând un X alungit ce îi însemna centrul.

— X-ul marchează locul, murmură el.

Centrul se afla în apropiere de Rennes-le-Château. Nu putea fi la o distanţă mai mare de doi kilometri, aproximativ către nord-vest.

Ce îl aştepta acolo? Nu putea afla decât într-un singur fel. Răspunsul era din ce în ce mai aproape.

59

Ben porni de-a curmezişul ţinutului. La marginea vestică a cătunului, descoperi o cărare care şerpuia în josul dealului. Coborî dislocând pietre şi bulgări de ţărână care alunecau spre baza pantei. Pământul uscat se surpă de mai multe ori sub el, făcându-l de fiecare dată să alunece câţiva metri la vale, şi se străduі din răsputeri să nu-şi piardă echilibrul. De la liziera pădurii aflate cu o sută de metri mai jos, terenul începea să fie mai solid şi se putea prinde cu mâna de crengi în timp ce cobora ultima parte a râpei. La început, copacii erau rari, dar, pe măsură ce locul devenea tot mai plat, se transformară într-un adevărat codru.

O luă pe cărarea acoperită cu frunze uscate dintre pâlcurile dese de conifere, stejari şi fagi. Păsările cântau pe ramurile de deasupra lui şi razele timide ale soarelui de toamnă licăreau printre frunzele verzi-aurii. După zile întregi, reuşi pentru prima oară să-şi gonească din minte gândurile supărătoare. Cu toate că absenţa ei îl făcea să sufere, se simţea uşurat ştiind că Roberta era în siguranţă, în afara pericolului. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea era la adăpost.

Dincolo de valea împădurită, terenul începea din nou să se înalţe. La un kilometru distanţă, în partea opusă a unui platou stâncos, un versant abrupt se ridica spectaculos către o culme înaltă. Văzu că traseul lui trecea exact peste ea. Îşi continuă fără ezitare drumul printre stânci, ignorând mărăcinii care i se agăţau de glezne. Culmea se contura, colţuroasă şi ameninţătoare, tot mai aproape.

Din depărtare, Franco Bozza privea silueta minusculă a prăzii sale printr-un binoclu puternic. Începând din Palavas, se ţinuse scai de Ben Hope tot timpul, având mare grijă să nu fie observat. Îl urmărise cu privirea în timp ce cobora râpa, îndepărtându-se de Rennes-le-Château, şi îl văzuse traversând ţinutul în linie dreaptă. Era evident că avea o ţintă precisă. Avea să găsească şi el ceea ce căuta englezul, indiferent despre ce era vorba. De data asta, n-o să-i mai scape.

Bozza îl urmărise ocolindu-l prin flanc, în semicerc. Umbla pe un hăţiş ce străbătea un crâng, ascunzându-se vederii. Mergând ghemuit pe traseul din ce în ce mai stâncos şi se oprindu-se din când în când ca să verifice poziţia micii siluete îndepărtate. Îşi croise drumul dându-i ocol, iar acum se afla sus, deasupra lui Ben, în apropierea buzei povârnişului abrupt. În spatele lui, acolo unde terenul începea să coboare către valea înverzită ce se zărea cu mult mai jos, se vedea în depărtare o casă.

Suprafaţa stâncoasă se avânta către o terasă plană, ca un podiş golaş, apoi continua să se înalţe către culme. În dreapta, panta cobora spectaculos către pădurea deasă din valea adâncă, aflată cu vreo trei sute de metri mai jos. Ben începu urcuşul îndelungat. După vreo jumătate de oră ajunse pe prima terasă, lată de vreo zece metri. Un prag de piatră cenuşie se proiecta în afara peretelui stâncos, dând naştere unei grote nu prea adânci. Se opri câteva minute şi îşi trase sufletul, uitându-se cu coada ochiului la panta pe care trebuia să o urce.

Deasupra lui, Bozza se furişă, înaintând încă puţin pe pietroiul uriaş. Din poziţia aceea, îl vedea foarte bine pe englez prin binoclu. Bolovanul lat şi plat ieşea în afară, deasupra unui povârniş abrupt. Părea destul de stabil sub greutatea lui şi locul era destul de sigur ca să mai poată rămâne acolo încă o mie de ani. Dar Bozza era un bărbat masiv şi, cu cât înainta mai mult către muchie, cu atât bucata de stâncă se dezechilibra mai tare. În momentul când realiză că aceasta începea să alunece era deja mult prea târziu ca să mai poată face ceva.

În primii câţiva metri ai prăbuşirii, Bozza rămase întins pe burtă pe suprafaţa pietroiului. Acesta plonjă peste muchie şi se izbi de un grup de bolovani mai mici care prinseră să se rostogolească, însoţindu-l în cădere. Bozza fu azvârlit şi se dădu de-a berbeleacul, în salturi, încă treizeci de metri. Încercă frenetic să se agaţe de ceva, dar totul se ducea la vale odată cu el. Alunecarea de teren căpătă amploare, antrenând o întreagă coastă de deal.

Din locul unde stătea, cu ochii către panta pe care o mai avea de urcat, Ben văzu praful stârnit de o sută de bolovani care se rostogoleau. Sângele îi îngheţă în vene. Veneau drept către el. Se aruncă sub pragul de piatră exact în momentul când stâncile în cădere ajunseră pe terasă, sfărâmând totul în jur şi trăgând după ele cea mai mare parte a solului. Ben îşi feri faţa de ţărâna şi praful care se scurgeau ca o perdea sufocantă. Pământul îi fugi dintr-odată de sub picioare. Întinse mâinile cu disperare şi se prinse de marginea pragului de deasupra lui. Rămase agăţat de el, rugându-se să nu se desprindă şi să-l strivească. O piatră mare, colţuroasă, ricoşă de peretele stâncos şi îl izbi în umăr, făcându-l să scape din mâini marginea. Alunecă şi se prăvăli pe distanţă mare în josul pantei, înconjurat de bolovani şi bulgări de pământ care se sfărâmau. O străfulgerare albă de durere îl zgudui când trupul i se lovi de o rădăcină proeminentă. Reuşi cumva să se prindă de ea în timp ce se simţea izbit de pământul care aluneca pe lângă el. Rădăcina rezistă. Violenţa alunecării de teren se domoli, apoi totul se încheie. Aerul era gros de praf. Îi umpluse gura şi gâtul, aşa că scuipă şi tuşi. Reuşi să găsească un loc solid pe care să-şi sprijine piciorul şi îşi lăsă încet toată greutatea pe tălpi, tastând

rezistenţa pământului sfărâmicios. Bătu rădăcina cu palma, ca gest de mulţumire, şi îşi croi cu grijă drum înapoi, în susul povârnişului, îndreptându-se către o zonă cu teren solid.

Bozza se oprise printre bolovani, năuc şi plin de sânge. Îşi jupuise buricele degetelor în încercarea de a găsi ceva de care să se agaţe. Se ridică în picioare clătinându-se şi îşi roti ochii, privind grohotişul rămas în jur în urma alunecării de teren. Alunecase şi se rostogolise pe o distanţă foarte mare. Încă doi metri, şi ar fi fost aruncat dincolo de muchie, peste versantul vertical, în valea împădurită cu pereţi abrupţi de dedesubt.

Auzi un zgomot şi se răsuci, ca să-l vadă pe Ben Hope la zece metri distanţă de el.

Bozza nu apucă să ducă mâna la armă. Cătarea lui Ben coborî încet drept către pieptul lui, apoi Browning-ul tuşi de două ori, în succesiune rapidă, şi zgomotul plat reverberă în liniştea muntelui. Trupul lui Bozza zvâcni, sărind înapoi, ca o păpuşă zgâlţâită. Se clătină o clipă pe buza prăpastiei, cu braţele azvârlite în lături, de parcă s-ar fi străduit să-şi regăsească echilibrul. Ben îl privi cu răceală şi trase încă o dată. Bozza îşi duse mâinile la piept şi, cu o ultimă privire grea de o ură sălbatică, se prăvăli în hău, dispărând din vedere.

Înainte ca Ben să reuşească să-şi croiască drum către valea împădurită de dincolo de deal, se mai scurse încă o oră. Se aşeză pe un trunchi căzut, acoperit de muşchi, şi îşi trase răsuflarea. I-ar fi plăcut să aibă o pereche de bocanci ca lumea, de armată, chibzui. Pantofii lui uşori aproape că se făcuseră praf. Picioarele îndurerate îi sângerau în ei.

Nu se poate să fie ăsta locul, îşi spuse, privind peste vale. Şi totuşi trebuia să fie, aşa cum o spuneau harta şi compasul. Nu era nimic, nicăieri, doar acelaşi peisaj sălbatic.

Ceea ce avea în faţa ochilor era o casă albă, cuibărită printre copaci, la câteva sute de metri distanţă, pe partea cealaltă a văii. Părea înfiptă la poalele unui munte înalt, care se contura ameninţător. Oftă. Nu ştiuse ce avea să găsească – poate o ruină, poate un cerc de stânci sau ceva asemănător. Dar vila aceea cochetă, albă, în stil modern, era ultimul lucru peste care s-ar fi aşteptat să dea într-un loc numit Casa Corbului. Avea un design aparte, simplă, pătrăţoasă, cu acoperişul plat şi cât se poate de deosebită de casele de ţară din Languedoc. Arăta ca şi cum ar fi fost construită de curând, în ultimii ani. Însă părea să rezoneze cu decorul sălbatic într-o armonie magică, de parcă s-ar fi aflat acolo de secole.

Se apropiase de poarta încadrată de ziduri şi se uita în sus, către casă, când auzi o voce strigând:

— Hei! E cineva acolo?

O femeie se apropia de el, traversând o grădină frumoasă, bine întreţinută. Era înaltă, zveltă, dreaptă ca lumânarea, părând să aibă între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani. Dar Ben îi observă în primul rând ochelarii întunecaţi şi bastonul alb pe care îl folosea ca să-şi găsească drumul. Păşea cu grijă pe aleea ce ducea către poartă. Zâmbi, privind ceva aflat dincolo de umărul lui Ben.

— Admiram casa dumneavoastră superbă, îi spuse el femeii oarbe.

Zâmbetul ei se lărgi.

— A, deci vă interesează arhitectura?

— Da, mă interesează, într-adevăr, răspunse Ben. Dar mă întrebam şi dacă v-aş putea deranja cerându-vă un pahar cu apă. Vin de peste munte şi mi-e foarte sete... Dacă nu vă supăraţi.

— Sigur că nu. Trebuie să veniţi înăuntru, spuse femeia, întorcându-se către casă. Haideţi cu mine – atenţie la zăvorul porţii, e înţepenit.

O urmă pe femeia oarbă pe aleea pavată cu dale de piatră. Aceasta îl conduse printr-un hol larg, intră într-o bucătărie modernă, apoi bastonul o ajută să-şi găsească drumul până la frigider. Scoase o sticlă de apă minerală.

— Sunt pahare în dulap. Vă rog, serviţi-vă.

Se aşeză la masă alături de el, ascultându-l, cu o expresie blajină, cum golea două pahare mari de apă.

— Sunteţi foarte amabilă, zise Ben. Am venit pe jos, tocmai din Rennes-le-Château. Caut Casa Corbului.

— Aţi găsit-o, spuse ea simplu, cu o ridicare din umeri. Asta e Casa Corbului.

— Asta?

Dar era imposibil. Era o vilă modernă. Cum ar fi putut să fie pomenită în manuscrisul vechi de optzeci de ani al unui alchimist?

— Poate că nu am ajuns unde trebuia, spuse. Casa pe care o caut e veche. Îi veni brusc o idee. A fost construită pe locul alteia, mai vechi?

Ea râse.

— Nu, e prima casă ridicată aici. E mult mai veche decât pare. A fost construită în 1925. Şi-a luat numele de la arhitect.

— Cine a fost arhitectul?

— De fapt, se numea Charles Jeanneret, dar era cunoscut mai degrabă ca Le Corbusier. Era poreclit Corbu.

— Casa Corbului, repetă Ben, dând din cap.

Corbu – franţuzescul *corbeau*, însemnând corb. Deci, în ciuda aspectului ei ultramodern, aproape futurist, vila data, mai mult sau mai puţin, din epoca manuscrisului lui Fulcanelli. Totul începea să capete mai mult sens. Poate că, la urma urmelor, ajunsese acolo unde trebuia.

— De ce vă interesează casa? îl întrebă femeia, curioasă.

Apelă instinctiv la un truc verificat în repetate rânduri.

— Fac cercetări pe teme istorice. Casa e menţionată în nişte documente vechi şi, pentru că mă aflam în zonă, m-am gândit să vin s-o vizitez.

— Aţi vrea să faceţi un tur al vilei? întrebă ea. Ochii m-au lăsat acum câţiva ani, dar o văd în minte la fel de limpede ca întotdeauna.

Îl conduse dintr-o cameră în alta, pipăindu-şi drumul cu bastonul şi arătând către una sau alta dintre particularităţile casei. În salonul principal se afla un şemineu înalt, bogat ornamentat cu sculpturi în lemn de stejar, al cărui stil plin de înfloriturі contrasta cu cel sărăcăcios, cubist, aproape ascetic al restului vilei. Ben îl privi îndelung. Ochii nu-i fuseseră atraşi de măiestria execuţiei şi de frumuseţea impresionantă a căminului. Se uita la sculptura de deasupra poliţei, care domina întregul şemineu.

Era un corb aflat pe un blazon circular, identic cu cel din manuscrisul lui Fulcanelli şi cu cel din catedrala Notre-Dame. Îşi plimbă ochii peste sculptură, peste penele ca nişte lame de pumnal, peste ghearele încovoiate şi ciocul nemilos. Ochiul corbului era o inserţie de sticlă scânteietoare, de culoarea roşie a rubinului, şi părea să-i întoarcă privirea.

— Această piesă s-a aflat aici de la bun început? întrebă el. Vorbesc despre cămin, adăugă, amintindu-şi că femeia era oarbă.

— A, da. A fost sculptat chiar de Corbu. De fapt, înainte de a deveni arhitect, şi-a început cariera studiind sculptura şi meşteşugul de bijutier.

Sub corb, erau gravate cuvintele latine *HIC DOMUS*, cu litere aurite, în alfabetul gotic.

— *Hic*... aici, traduse Ben, murmurând pentru sine. Aici casa... aceasta este casa... Aceasta este Casa Corbului.

Dar unde duceau toate astea? De ce pusese Fulcanelli vila pe hartă? Trebuia să existe un motiv. Trebuia să fie ceva acolo. Dar ce anume?

În timp ce se străduia să descopere o legătură, îşi roti privirile prin cameră. Ochii i se opriră pe tabloul de pe peretele opus, ce înfăţişa un bătrân ale cărui veşminte păreau să fie din epoca medievală. Ţinea într-o mână o cheie imensă, iar în cealaltă un scut rotund, sau poate doar un platou, care, în mod bizar, era alb, de parcă artistul şi-ar fi lăsat pictura neterminată. Pe chipul bătrânului plutea un zâmbet misterios.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, *monsieur*, zise femeia.

El îi spuse.

— Eşti englez? Mă bucur că te-am cunoscut, Ben. Eu mă numesc Antonia.

Tăcu o clipă.

— Mă tem că acum trebuie să te rog să pleci. Mă duc în vizită la fiul meu, la Nisa, pentru vreo două zile. Taxiul trebuie să apară din clipă-n clipă.

— Mulţumesc pentru turul vilei.

Ben îşi muşcă buzele, încercând să-şi ascundă frustrarea din glas. Antonia îi zâmbi.

— Mă bucur c-ai reuşit să-i dai de urmă. Şi sper c-o să găseşti lucrul după care jinduieşti, Ben.

60

În timp ce stătea printre copaci, cuprinzând cu privirea valea cu vila Le Corbusier care se întindea la picioarele sale, ultimul comentariu al Antoniei îl izbi ca fiind bizar, oarecum nelalocul lui. „Sper c-o să găseşti lucrul după care jinduieşti.” Îi spusese că era în căutarea casei, atât şi nimic mai mult. Din punctul ei de vedere, el găsise deja obiectul jinduit. Iar „a jindui” era un cuvânt prea puternic, prea evocator pentru cineva care căuta o casă veche, descoperită pe o hartă.

Poate căuta el sensuri ascunse acolo unde nu existau. Sau poate femeia oarbă ştia un secret pe care nu voia să-l dezvăluie? Oare casa avea să-i destăinuiască lui ceva anume? Dacă nu, atunci totul se terminase. În locul acela, drumul se înfunda.

Seara cădea cu repeziciune şi vântul se înteţea. Vremea era închisă şi umedă, iar norii negri se zăreau fugărindu-se peste vârfurile copacilor. Se apropia furtuna. Auzi bubuitul îndepărtat al unui tunet. Întinse mâna şi simţi o picătură de ploaie, mare şi grea, împroşcându-i palma. O urmă în curând o alta, apoi încă una. Ploaia şiroia deja când apărură farurile taxiului, şerpuind încet pe drumul ce ducea către casă. Ferestrele se întunecară. Antonia ieşi şi şoferul o conduse până la automobil sub o umbrelă. De sub coroana şiroind de apă a unui stejar bătrân, Ben privi maşina demarând. Când luminile de poziţie dispărură ca nişte împunsături roşii de ac în mantia întunericului care se lăsa, îşi ridică gulerul şi începu să traverseze valea.

Ocoli casa fără zgomot şi cu mare grijă. Ploaia se revărsa din jgheaburi, preschimbând straturile de flori în noroi. Întrezări lumina unui fulger şi, o secundă mai târziu, tunetul îi bubui furios deasupra capului. Îşi sterse apa din ochi.

Întunericul se lăsase repede, iar norii de furtună acoperiseră cerul. Se folosi de lanterna cu cristale lichide a pistolului ca să-şi găsească drumul, până ce ajunse în dreptul unei uşi dosnice. Încuietoarea fragilă era uşor de descuiat cu un şperaclu, aşa că pătrunse în casă în mai puţin de un minut. Raza subţire a lanternei îl conduse dintr-o cameră în alta, aruncând umbre lungi. Furtuna ajunsese exact deasupra vilei, din ce în ce mai puternică. Fulgeră din nou, o orgă de lumini pâlpâind preţ de două secunde, iar bubuitul răsunător al tunetului care urmă imediat după aceea zgudui casa.

Reamintindu-şi turul de mai înainte, descoperi repede încăperea cu şemineu bogat împodobit. Îndreptă lanterna spre corbul sculptat, realizând că,

în semiîntuneric, părea încă şi mai viu decât la lumina zilei. Ochiul roşu ca o mărgea scânteie în raza lanternei.

Se trase înapoi, chibzuind. Ce anume căuta? De fapt, n-avea habar. Simbolul corbului îl adusese până acolo şi instinctul îi spunea că ar fi trebuit să-l urmeze în continuare. Se uită atent la şemineu, cu mintea zbuciumându-i-se cu furie în timp ce ploaia izbea în ferestre, îi veni o idee. Ieşi din casă, sub torentele de ploaie, şi văzu că nu se înşelase.

Privit din interior, căminul părea să fie lipit de unul dintre zidurile exterioare – însă din grădină, ştergându-şi ochii de apă şi plimbând lumina lanternei de-a lungul liniei acoperişului, văzu că hornul scund şi gros se ridica deasupra acoperişului la vreo trei metri mai înăuntru faţă de fronton. Observase că fereastra de pe peretele alăturat celui pe care se afla şemineul se afla cam la un metru de colţul camerei, dar, privită din afară, era la vreo patru metri de zidul exterior. În timp ce se grăbea să se întoarcă înăuntru, şiroind de apă şi tremurând, realiză că, dacă nu era cumva vorba de vreo ciudăţenie a designului modern, asta însemna că, în spatele căminului, se afla o încăpere secretă. Un spaţiu izolator? Ar fi fost prea mare, cu siguranţă – avea, probabil, trei metri adâncime. Poate era un coridor, sau chiar o debara în care se putea intra dintr-o altă cameră.

Dar unde era intrarea? Încercă toate uşile, însă nici una nu dădea într-acolo. Camera de deasupra era un dormitor cu duşumeaua groasă şi nu exista nici o posibilitate de a ajunge dedesubt. Sub casă nu era nici o pivniţă din care să se fi putut ajunge în camera ascunsă pe o scară sau printr-o trapă. Se întoarse în salon şi cercetă şemineul, cu atenţie, încă o dată. Dacă exista o uşă tainică, atunci acolo trebuia să fie.

Aprinse luminile şi bătu în perete, ascultând. În jurul căminului peretele era plin. Se deplasă către stânga şi sunetul se schimbă – la ceva mai mult de un metru distanţă, suna a gol. Nu se vedea nici o crăpătură şi nici o îmbinare, nimic care să trădeze existenţa unei uşi. Încercă să clintească plăcile de lemn care lambrisau pereţii, în speranţa că după una dintre ele s-ar fi putut ascunde ceva. Nimic.

Întinse mâna, strecurând-o în spatele şemineului, bâjbâind prin coşul plin de funingine. Poate exista o pârghie sau un alt mecanism de deschidere a unei căi de acces. Nu exista. Îşi şterse mâinile pline de praf negru.

— Trebuie să fie ceva, murmură.

Îşi plimbă palmele pe toată suprafaţa şemineului, coborând pe feţele laterale, trecând cu vârfurile degetelor de-a lungul sculpturilor complicate, căutând ceva pe care să apese, de care să tragă sau pe care să-l răsucească. Totul părea zadarnic. Sub rafalele de ploaie, geamurile scânteiau ca nişte flăcări.

Făcu un pas înapoi, chinuindu-şi mintea cu disperare. Nu găsea nici o soluţie. Dar avea să treacă prin zidul ăla şi, dacă nu exista o uşă, avea să croiască el una. La dracu'!

Ieşi din casă, intră într-un şopron şi găsi o secure înfiptă într-un butuc şi înconjurată de un morman de lemne de foc. O înşfăcă de coada lungă şi o smulse din butuc. Odată întors în casă, o ridică deasupra umărului, îndreptând-o către acea parte a peretelui care suna a gol. Dacă presupunerea lui era corectă, putea să-l spargă, ajungând în partea cealaltă.

Şi dacă mă înşel? Lăsă securea în jos, căzând deodată pradă îndoielii. Aruncă o privire vinovată către corb şi ochiul roşu al acestuia păru să-i caute cu bună ştiinţă pe ai lui.

Rămase pe gânduri, privind chipul impasibil al păsării. Părea atât de vie, încât Ben aproape că se aştepta să zboare înspre el. Puse securea pe duşumea şi îşi plimbă mâna de-a lungul contururilor line ale aripii şi gâtului, urcând către ochiul roşu, sticlos. O idee trăsnită îl străfulgeră dintr-odată şi apăsă cu putere pe ochi.

Nu se întâmplă nimic. Ar fi fost prea simplu. Îşi scoase din nou pistolul cu lanternă şi mătură cu raza ei contururile sculpturii, privindu-le cu atenţie. Când o aţinti asupra ochiului, fu orbit de strălucirea neaşteptat de puternică a luminii reflectate. Parcă în interior ar fi fost un sistem de oglinzi minuscule, care concentrau raza lanternei, trimiţând-o înapoi către el.

În veni o altă idee; se apropie de comutatorul din perete şi stinse lumina, cufundând din nou camera în întuneric. Aţinti din nou lanterna către ochiul corbului, stând ceva mai într-o parte, ca să nu mai fie orbit.

Lumina reflectată se proiectă pe peretele opus, conturând o pată roşie, rotundă, cu diametrul de vreo opt centimetri, pe suprafaţa tabloului pe care-l remarcase mai devreme. Cădea exact pe scutul rotund, ciudat de alb, din mâna bătrânului. Continuând să ţină raza lanternei îndreptată către ochiul corbului, Ben se apropie de pictură şi văzu, uluit, că în punctul roşu apărea motivul celor două cercuri gemene cu stele în mijloc care se regăsea pe lama pumnalului şi în carneţel.

Îşi aminti ce îi spusese Antonia: arhitectul fusese, la vremea lui, giuvaiergiu. *Deşteaptă treabă, ticălosule*. Executase o lucrare de o complexitate aproape incredibilă, gravând pe oglinzi o reproducere minusculă, dar fără de cusur, a figurii geometrice. Însă ce semnificaţie avea?

Dădu tabloul jos de pe perete şi îi sări inima. În spatele lui era ascuns un seif. Aprinse din nou lumina şi se grăbi să-l studieze cu mai multă atenţie. Ce putea fi înăuntru?

Seiful data din aceeaşi epocă în care fusese construită casa şi uşa lui de oţel era împodobită cu motive Art Nouveau, trasate cu vopsea emailată. În mijloc se afla un mâner striat, cu o încuietoare cu cifru, alcătuită din două discuri concentrice, unul conţinând cifre, iar celălalt literele alfabetului.

Straniu – seifurile aveau, de obicei, o sigură combinaţie numerică.

— O, Doamne, te implor – fără alte coduri! gemu el.

Scoase carnetul din rucsac. Între paginile lui era foaia împăturită pe care scrisese cheile cifrurilor. Combinaţia care deschidea seiful trebuia să se regăsească în carnet. Dar unde anume? Îl răsfoi. Putea fi orice.

Se aşeză cu carnetul pe genunchi, alese câteva fraze la întâmplare şi se grăbi să scrie versiunile lor codificate, folosind atât litere, cât şi numere.

Încercă mai întâi

LA MAISON DU CORBEAU

Răsuci discurile într-o parte şi în alta, formând secvenţa complexă. E/4,1/26; R/2,1/26... Avu nevoie de un minut sau două ca să reproducă fraza în întregime. Se trase înapoi şi aşteptă să se întâmple ceva. Nu se întâmplă nimic. Oftă nerăbdător şi încercă o altă combinaţie.

LE TRESOR DES CATHARES

Alt eşec. Toată povestea putea să dureze la nesfârşit. Ce ar fi putut fi? Aruncă o privire către securea care zăcea pe podea şi se întrebă, într-o străfulgerare, dacă nu ar fi fost mai bine să dea blestemăţia aia jos de pe perete şi o să deschidă distrugându-i partea din spate. Zâmbi în sinea lui, amintindu-şi ce îi spusese o dată un sergent-major cărunt, din Glasgow: „Dacă ai dubii, flăcăule, alege violenţa.” Poate nu era un principiu de lepădat, în împrejurările potrivite.

Pe urmă ochii îi căzură pe tabloul pe care îl dăduse jos din perete şi se aplecă să-l privească cu mai multă atenţie.

Ce idiot sunt! Cheia!

În partea de sus a cheii pe care o strângea în mână bătrânul era scris ceva, cu litere minuscule. Se lăsă în genunchi ca să citească.

LE CHERCHEUR TROUVERA

Cel care caută va găsi. Ben înhăţă pixul şi scrise cu înfrigurare cuvintele în versiunea cifrată.

E/4, R/18; N/22,V/12, R/18, A/17, N/22,V/12, R/18, A/11, A/17; O/1 3, A/17, E/23, A/11, U/9, R/18, A/17, I/26

Chiar când forma ultimul număr, din adâncurile mecanismului de închidere a seifului se auzi un pocnet. Pe urmă nimic. Înhăţă mânerul uşii şi trase de el, dar acesta rezistă. Înjură. Probabil că nu găsise combinaţia corectă,

sau poate că, după atâţia ani, se întâmplase ceva cu mecanismul. Uşa era înţepenită.

Un zgomot venit din spatele lui îl făcu să tresară şi se răsuci pe călcâie, ducând mâna la armă.

Şemineul se deschidea. Din coş căzu o ploaie fină de zgură, în timp ce lambriurile acoperite cu o crustă de cenuşă se deschideau lăsând să se vadă o deschidere suficient de largă pentru ca el să poate intra.

Ben respiră adânc şi trecu prin şemineu, pătrunzând în întuneric. Aprinse lanterna. Era într-o cameră îngustă, lungă de vreo şase metri şi lată de trei. Într-un capăt se afla o masă mare, din lemn de stejar, acoperită cu un strat de praf. Pe masă era un potir mare, metalic, ca o cupă imensă de vin, cu buza conturată cu nituri de fier. În potir zăcea ţeasta unui om, privind în sus cu orbitele goale. De o parte şi de alta a acestui aranjament sumbru stăteau două sfeşnice de fier, înalte de câte şaizeci de centimetri, cu baza lată, rotundă, şi susţinând fiecare câte o lumânare groasă, bisericească.

Îşi duse mâna la buzunar, scoase bricheta şi aprinse lumânările. Ridică unul dintre sfeşnicele grele şi lumina pâlpâitoare aruncă umbre de jur împrejurul încăperii. Craniul fără dinţi rânjea la el. De-a lungul pereţilor se înşirau rafturi prăfuite, pline de cărţi. Luă una şi suflă ca să o cureţe de praf şi de pânzele de păianjen. O apropie de lumânare şi descifră scrierea veche, aurită, de pe coperta de piele: *Necronomicon*. Cartea Morţilor. O puse la loc şi alese alta, legată tot în piele. *De Occulta Philosophia*. Tainele filozofiei oculte.

Părea să se afle într-o cameră de lucru abandonată cu multă vreme în urmă. Aşează cărţile cu grijă la loc, pe raftul prăfuit, şi îşi roti mâna în care ţinea sfeşnicul. Camera era împodobită cu picturi murale ce înfăţişau o serie de procese alchimice. Se apropie ca să studieze una dintre ele, în care se vedea o mână ieşind dintr-un nor. Mâna lui Dumnezeu? Din mână picura apă într-un vas straniu, susţinut de mici nimfe înaripate. În fundul vasului era un orificiu din care se scurgea o substanţă eterică, aburindă, presărată cu simboluri alchimice şi etichetată drept *Elixir Vitae*.

Se întoarse şi ridică sfeşnicul, luminând alte colţuri ale încăperii. Deasupra intrării prin care pătrunsese se vedea un chip ce privea în jos, către el. Era un portret în ulei cu rama lată, aurită. Faţa era a unui bărbat bine clădit, cu barba sură şi o claie bogată de păr argintiu. Privind de sub sprâncenele cărunte şi stufoase, ochii păreau să scapere scântei, trădând un simţ al umorului ce îi contrazicea expresia severă. Pe plăcuţa aurie de sub portret scria, cu litere gotice, reliefate,

FULCANELLI

— Aşadar ne întâlnim, în sfârşit, murmură Ben.

Se îndepărtă de portret şi dădu ocol camerei, cu ochii în jos. Dalele de piatră erau acoperite în mare parte de un covor vechi, prăfuit. În afara marginilor acestuia se vedea exteriorul modelului de pe podeaua mozaicată. Îngenunche şi puse sfeşnicul pe podea, cu un clinchet metalic. În razele pâlpâitoare de lumină plutiră vălătuci de praf. Când săltă marginea covorului, un păianjen mare o luă la fugă şi dispăru în întuneric. Rulă covorul într-un sul lung, pe care îl împinse lângă perete. Suflă praful, dând la iveală mozaicul colorat încastrat în lespezile de piatră. După un minut sau două de suflat şi curăţat, se trase înapoi, să privească.

Modelul avea o lungime de vreo patru metri şi jumătate şi acoperea toată lăţimea încăperii. Şi, iată-le, erau din nou acolo: cele două cercuri gemene, cu stele. Chiar în centrul figurii se afla o lespede circulară, de care era fixat un inel de fier. Se prinse de el cu amândouă mâinile şi trase cu putere. Se auzi şuierul aerului rece care ieşea de dedesubt.

Lumină interiorul ascunzătorii, folosindu-şi lanterna. Fasciculul puternic învălui scara în spirală, săpată direct în stâncă, care cobora pierzându-se în beznă.

61

Spirala scării lungi de piatră se înşuruba în adâncurile stâncii. Pe măsură ce cobora tot mai mult în tunelul vertical, zgomotul furtunii de afară pălea, stingându-se, în cele din urmă, cu totul.

După un timp, ajunse la baza scării şi dădu peste un culoar orizontal ce şerpuia în întuneric. Nu o putea lua decât într-o singură direcţie şi singurele sunete pe care le auzea erau răsunetul paşilor lui şi picurul apei. Pereţii netezi, rotunjiţi, erau destul de înalţi ca să nu fie nevoit să se aplece. Probabil fusese nevoie de secole pentru a săpa coridorul în terenul stâncos. Un tunel cu pereţii nefinisaţi ar fi fost la fel de bun, dar cei care îl construiseră, indiferent cine ar fi fost, puneau accentul pe ceva mai mult decât simpla utilitate. Căutau perfecţiunea. Din ce motive? Unde ducea tunelul?

Îşi continuă drumul.

Tunelul cotea pe neaşteptate, descriind o curbă strânsă, şi Ben avu pentru o clipă impresia că ajunsese într-o fundătură. Dar pe urmă simţi ceva în păr. Era o adiere rece, venind de deasupra. Ridică lanterna. În stânga, un coridor ducea către nişte trepte ce urcau. Porni pe ele, ajungând tot mai sus şi mai sus. Avea impresia că urcase mult mai mult decât coborâse. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru – acum era undeva, deasupra nivelului solului. Îşi aduse aminte de stânca de lângă casă şi înţelese că era, probabil, în interiorul muntelui. Adânc în inima lui, înconjurat din toate părţile de mii de tone de roci compacte.

Lumina lanternei începu să pălească. Când deveni gălbuie, pierind apoi cu totul, îşi afundă mâna în buzunar şi scoase bricheta Zippo ca să-şi lumineze drumul. Era din ce în ce mai frig şi vântul şuiera în jurul lui, cu toate că pereţii scării erau compacţi şi strâmţi. Metalul brichetei se încinse, arzându-i degetele, şi se temu că benzina din interior avea să se aprindă dacă se supraîncălzea. În întuneric, piciorul îi călcă pe neaşteptate alături de o treaptă, iar el alunecă, gata să cadă. Se opri o clipă, cu inima bătând nebuneşte. Lăsă bricheta fierbinte să se răcească o vreme, apoi o aprinse iarăşi şi continuă să urce.

Treptele se terminară curând şi Ben se pomeni într-o încăpere. Se ridică în picioare, în capul scării. Înălţă bricheta şi strânse din ochi, uluit. Încăperea se întindea pe o mare distanţă, în toate direcţiile. Se apropie de un stâlp de piatră, care părea să crească din podea, unindu-se cu arcadele boltite ale plafonului, aflate la aproape doi metri deasupra capului său. Stâlpul fusese netezit şi sculptat cu migală, acoperit cu desene complicate, înfăţişând scene din Biblie sau icoane. La vreo doi metri distanţă era un alt stâlp identic, apoi un altul. Privi în jur, rotind flacăra brichetei. Şiruri de crucifixe de aur străluciră în lumina pâlpâitoare. În faţa lui era un altar imens, cioplit în piatră, cu ornamente

bogate, aurite. Se afla într-o biserică. O biserică medievală gotică, săpată în inima muntelui.

Aprinse lumânările din altar. Erau o mulţime, susţinute de sfeşnice din aur masiv. Le aprinse una câte una şi biserica se umplu treptat cu o lumină de chihlimbar. Când pricepu care erau dimensiunile spaţiului săpat în stâncă, i se tăie răsuflarea. Bogăţiile pe care le găzduia erau incredibile.

De-a lungul pereţilor se înşirau altfel de comori. Zeci de lăzi mari, din piatră, pline cu monede şi pepite, cu inele şi amulete. Aurul din biserică îl putea transforma pe descoperitorul său în cel mai bogat om de pe pământ.

Se apropie de altarul impunător, ducând un sfeşnic greu, ca să-şi lumineze drumul. Doi lei având acelaşi cap, ciopliţi în piatră şlefuită, susţineau un bazin rotund, tot din piatră, cu un diametru de vreo doi metri şi jumătate. Lumina lumânării licări pe suprafaţa apei lui întunecate. Pe marginea circulară, netedă, erau câteva cuvinte sculptate cu litere măiestrit conturate.

Omnis qui bibit hanc aquam, Si fidem addit, Salvus erit

Dacă are credinţă, cel ce va bea din această apă îşi va dobândi mântuirea.

La picioarele statuii unui înger era un piedestal de aur, pe care se odihnea un tub lung, de piele. Înăuntru găsi un pergament. Desfăşură cu delicateţe documentul străvechi, fisurat, întinzându-l pe podea, apoi îngenunche ca să-l studieze. Era evident că data din epoca medievală, fiind ireal de bine conservat. Conţinea un text scris într-o latină stranie, pe care Ben nu o înţelese, şi era presărat cu ceva ce aducea a hieroglife egiptene.

Clipi din ochi, pricepând adevărul. Aşadar, acesta era legendarul manuscris pe care îl căuta toată lumea? Acum era limpede că hârtiile pe care le furase Rheinfeld de la Clément şi pe care le copiase în carnetul său nu fuseseră, niciodată, decât notiţele lui Fulcanelli – alchimistul consemnase indiciile care îl ajutaseră să descopere manuscrisul propriu-zis şi care aveau să-l poarte pe următorul căutător pe urmele sale. Ben nu avusese niciodată manuscrisul.

Acum, când îl vedea în sfârşit în faţa ochilor, înţelese puterea acestui document misterios, înţelese cât de cumplit înrobise atât amar de oameni. Nimeni n-ar fi putut spune cât sânge se vărsase pentru el de-a lungul vremii, fie pentru a-l apăra, fie pentru a-l lua în stăpânire. Avea puterea de a trezi răul. Oare o avea şi pe aceea de a face binele?

Din tubul de piele mai căzuse şi altceva: o foaie împăturită de hârtie. Ben o desfăcu. Era o scrisoare, iar scrisul îi era cunoscut.

Către cel care caută:
Dragul meu prieten,

Dacă ai ajuns atât de departe încât să citeşti aceste cuvinte, te aplaud. Această taină care, de la începuturile civilizaţiei, a fost ferită atât de ochiul cârmuitorului, cât şi de al cărturarului, se află acum în mâinile tale curajoase şi hotărâte.

Nu mai rămâne decât să te previn: atunci când truda îndelungată îi este încununată de succes, omul înţelept nu trebuie să cadă pradă deşertăciunilor lumeşti. Trebuie să rămână credincios şi umil şi să vegheze neîncetat asupra sorţii celor ce s-au lăsat ademeniţi de puterile răului.

Întru ale Ştiinţei şi întru ale Virtuţii, Alchimistul trebuie SĂ PĂSTREZE TĂCEREA – pentru vecie.

Fulcanelli

Ben îşi ridică privirea către bazinul de piatră de la piciorul altarului. *Elixir vitae* era acolo, chiar în faţa lui. Căutarea se încheiase. Nu avea timp de pierdut. Sări în picioare, rotindu-şi ochii în căutarea unui vas în care să-i ducă elixirul lui Ruth. Îşi aduse aminte de sticla lui plată şi, fără nici o ezitare, îi deşurubă dopul şi vărsă whisky-ul, pătând podeaua de piatră. Inima îi bătea cu putere în timp ce umplea sticla afundând-o în apă. Oare el avea credinţă? Substanţa aceea aparte era într-adevăr un leac?

Câteva picături din preţiosul lichid săriră din gura sticlei pline când o scoase din bazin. Curiozitatea era copleşitoare. Duse sticla la buze.

Gustul scârbos aproape că îl făcu să vomite. Scuipă şi icni, ştergându-se la gură cu dezgust. Aduse lumânarea mai aproape şi mai varsă din apă înapoi, în bazin. Era plin cu o spumă verzuie.

Ben căzu în genunchi, cu capul atârnând. Se terminase. Era la capătul drumului. Eşuase.

Bubuitura exploziei care umplu pe neaşteptate încăperea îi străpunse timpanele ca un cuţit. Unul dintre leii albi de piatră se despică şi se prăbuşi. Bazinul plesni, despicându-se în două, iar apa stătută se revărsă la baza altarului şi se împrăştie pe podea, într-o băltoacă cleioasă, cu un luciu verzui.

Ben sări speriat în picioare. Înainte de a apuca să-şi scoată Browning-ul din toc, zări în faţa ochilor ţeava unui Colt automat, masiv, care se apropia de el, ieşind din întuneric.

— Eşti surprins să mă vezi, englezule? scrâşni vocea aspră, şoptită, a lui Franco Bozza; pe chipul însângerat i se aşternuse o expresie sălbatică, o mască a urii pure. Aruncă arma.

Sub vesta antiglonţ, trupul italianului resimţea şi acum impactul cu cele trei gloanţe de 9 milimetri. Se prăvălise de pe stâncă răsucindu-se şi, în timpul îndelungatei sale căderi, se izbise de un copac. Crengile îi sfâşiaseră carnea şi aproape că fusese tras în ţeapă. Sângele i se prelingea dintr-o sută de tăieturi şi avea obrazul drept sfâşiat, o rană deschisă întinzându-i-se de la colţul gurii până la ureche. Dar aproape că nu simţise durerea când se târâse, urcându-se înapoi, pe stâncă, şi croindu-şi drum peste deal, în bătaia furtunii violente.

Mintea i se concentrase asupra unui singur gând: ce urma să facă după ce avea să pună din nou mâna pe Ben Hope.

Lucruri pe care nu le simţiseră nici măcar cele mai nefericite dintre victimele sale.

Şi acum îl prinsese.

Ben se holbă la el o secundă, apoi îşi duse mâna la subsuoară şi scoase Browning-ul din toc. Îl lăsă să cadă pe podea şi îl îndepărtă cu o lovitură de picior, fără să-şi desprindă ochii dintr-ai lui Bozza.

— Şi pistolul Beretta, spuse acesta. Pe care l-ai luat de la mine.

Ben sperase că celălalt uitase de a doua armă. Scoase încet revolverul de calibrul .380 ascuns sub betelia pantalonilor şi îl aruncă.

Buzele palide şi subţiri ale lui Bozza se încreţiră într-un zâmbet strâmb.

— Perfect, şopu el. Acum iată-ne, în sfârşit, singuri.

— E o adevărată plăcere.

— Toată plăcerea o să fie de partea mea, ţi-o garantez, cârâi Bozza. Şi, după ce-ţi dai duhul, o s-o găsesc pe micuţa ta prietenă Ryder şi o să ne distrăm puţin împreună.

Ben clătină din cap.

— N-o să dai de urma ei niciodată.

— Nu zău? făcu Bozza, aproape râzând şi mâna ascunsă într-o mănuşă neagră i se strecură în buzunar, apoi flutură agenda roşie a Robertei. După asta, plec în vacanţă. În Statele Unite, adăugă el zâmbind.

La vederea carnetului, Ben fu străbătut de un val ameţitor de groază. Îi spusese Robertei să-l distrugă. Probabil că-l avusese în geantă când o răpise Bozza.

— Ea o să fie ultima care moare, continuă italianul, zâmbind pentru el însuşi. Întâi o să-şi vadă familia tăiată încet în bucăţi, în faţa ochilor ei. Pe urmă, înainte de a o ucide, o să-i arăt trofeul pe care i-l pregătesc. Capul tău. Şi, în final, doamna doctor Ryder o să se bucure de toată atenţia mea. *Căci puternic este Domnul Dumnezeu, care a judecat-o.*

Bozza zâmbi sarcastic şi coborî pistolul, ţintind genunchiul stâng al lui Ben. Degetul i se apropie de trăgaci. Avea să-i zdrobească mai întâi o rotulă, apoi pe cealaltă. Pe urmă un braţ, apoi celălalt. Iar când victima avea să zvârcolească neputincioasă pe podea, urma să scoată cuţitul.

Ben exersase ani de zile tehnicile prin care puteai dezarma un duşman, dacă nu stătea prea departe. Totul ţinea de distanţă, deşi, în majoritatea cazurilor, era o manevră disperată. Dacă inamicul se afla relativ aproape, încercarea de a-i lua arma era mai puţin nebunească. Dacă era doar cu un pas sau doi prea departe, era practic imposibil să te mişti destul de repede – nu era nevoie decât de o zvâcnire a degetului ca să-ţi ia viaţa.

În timp ce Bozza vorbea, Ben măsurase distanţa dintre ei. Era exact pe muchia dintre riscul uriaş şi sinuciderea nebunească. Ştia că nu avea decât un

avantaj firav, de cel mult o jumătate de secundă, pe care nu-l putea controla. Gestul era smintit, dar nu avea decât o viaţă – trebuia să lupte pentru ea.

Se hotărî într-o zecime de secundă. Era gata să sară la Bozza, când zgomotul unei împuşcături sfâşie aerul.

Chipul bolovănos al italianului înmărmuri într-o expresie de surpriză, cu gura deschisă într-un *O* încă nerostit, în timp ce arma pe care o scăpase zăngănea pe podea şi mâinile i se chirceau, cu disperare, în jurul găurii din beregată prin care ieşise glonţul, urmat de un jet de sânge.

Silueta din umbră ridică iarăşi pistolul şi trase un al doilea foc asurzitor, iar zgomotul reverberă în jurul încăperii. Creştetul capului lui Bozza se spulberă, într-o ploaie de sânge şi creieri. Rămase încă o clipă în picioare, parcă suspendat în spaţiu, căutându-l pe Ben cu ochii a căror lumină se stingea. Pe urmă se prăbuşi la pământ, dintr-odată. Trupul i se arcui se două ori, contorsionându-se spasmodic în timp ce viaţa îl părăsea, apoi se lăţi, întinzându-se nemişcat.

Ben se uita stupefiat la silueta întunecată, ca o stafie, care venea către el fără grabă, ieşind dintre pilonii din umbră. Era o femeie. În semiobscuritate, trăsăturile ei erau de nedesluşit.

— Roberta, tu eşti?

Dar, când femeia se apropie, ajungând la lumină, văzu că nu era ea. Pistolul vechi, un C96 Mauser ieşit din fabricaţie, cu o spirală subţire de fum înălţându-se din gura ţevii lungi, tronconice, continua să stea îndreptat asupra cadavrului. Dar, de data asta, Franco Bozza nu avea să se mai ridice.

Lumânarea din sfeşnicul de aur scăldă în lumină faţa femeii. Ben o recunoscu, şocat. Era oarba. Care nu mai era oarbă. Ochelarii negri dispăruseră şi ea îl fixa cu privirea intensă a unui vultur, cu buzele arcuite într-un zâmbet enigmatic.

— Cine eşti? o întrebă, stupefiat.

Ea păstră tăcerea. Ben coborî ochii şi văzu că pistolul automat îi ţintea inima.

62

— Pune mâinile pe cap şi îngenunchează, îi porunci femeia.

Privirea ei şi ţeava neclintită a armei îl convinseră că nu glumea. Şi era mult prea departe de el ca să rişte un atac. Se supuse. Ea scoase o lanternă şi îi puse în ochi fasciculul intens de lumină.

— Mi-ai spus că te interesează casele vechi, zise, în timp ce Ben stătea în genunchi, neajutorat şi clipind în lumina albă, strălucitoare. S-ar zice că te mai interesează şi alte lucruri.

— N-am venit să te jefuiesc, spuse el apăsat.

— Intri în casa mea prin efracţie, aduci o armă, te furişezi în capela mea particulară şi îmi spui că n-ai venit să mă jefuieşti? zise ea şi îndreptă raza lanternei către cadavrul lui Bozza. Asta cine e? Un prieten de-al tău?

— Aşa ţi s-a părut?

Ea ridică din umeri.

— Hoţii se mai ceartă între ei. Ce ai acolo? Şi arătă cu lanterna către rucsacul lui Ben, care rămăsese lângă altar. Goleşte-l pe podea. Mişcă-te încet, ca să-ţi văd mâinile.

El răsturnă rucsacul cu grijă şi ea îndreptă lanterna spre el, privind conţinutul împrăştiat pe podeaua de piatră. Fasciculul de lumină albă se opri asupra carnetului lui Rheinfeld şi a jurnalului lui Fulcanelli.

— Azvârle alea încoace, îi porunci, punând lanterna sub braţ.

Ben le ridică şi le împinse către ea. Femeia le răsfoi dând gânditoare din cap şi continuând să-l ţină în bătaia pistolului. După o pauză, le aşeză cu gingăşie pe podea şi lăsă arma în jos.

— Îmi cer scuze, spuse, pe un ton mai blând. Dar trebuia să fiu sigură.

— Cine eşti? îşi repetă el întrebarea.

— Mă numesc Antonia Branzati, zise ea. Sunt nepoata lui Fulcanelli.

Ben dădu să spună ceva, dar ea îl opri cu un gest.

— O să stăm de vorbă mai târziu. Mai întâi trebuie să scăpăm de mizeria asta.

Arătă spre cadavrul lui Bozza, în jurul căruia balta de sânge începea să se combine cu apa verzuie, stătută, din altarul spart.

Luminându-i drumul, Antonia îl conduse pe Ben printre coloane, către un pasaj unde o lespede mare, rotundă, ca o piatră de moară de doi metri, stătea pe muchie, sprijinită de perete.

— Uşa asta dă în afara muntelui. Deschide-o.

Gemând din cauza efortului, el o rostogoli înapoi, într-un canal săpat în podeaua de stâncă. În timp ce piatra se răsucea scrâşnind, aerul rece al nopţii năvăli în încăpere. Lespedea acoperise intrarea într-un tunel scurt, de vreo

cinci metri, şi, prin gura peşterii, cerul nopţii se zări ca un semicerc conturat de stânci. Furtuna se terminase şi luna plină strălucea deasupra peisajului stâncos. La picioarele lor, o pantă abruptă cobora vertiginos într-o viroagă adâncă.

— Acolo n-o să-l găsească nimeni, niciodată, spuse Antonia, arătând în jos.

Ben se întoarse în locul unde zăcea Bozza, luă cadavrul greu de sub braţe şi îl târî către gura peşterii, lăsând în urmă, pe podeaua de piatră a bisericii subpământene, o dâră de apă sângerie. Îl duse până în tunelul bătut de vânt şi îl rostogoli cu piciorul până ce alunecă peste marginea deschizăturii. Îl privi căzând în josul stâncii abrupte, o siluetă neagră făcând salturi mortale pe fundalul stâncii scăldate de razele de lună şi dispărând printre copacii din viroaga aflată cu sute de metri mai jos.

În timp ce o urma pe Antonia Brazanti prin tunelul care ducea înapoi, către casă, înfrângerea îi apăsa umerii, grea ca o povară. Deci elixirul se dovedise a fi lipsit de valoare. Până la urmă, nu era decât o legendă. Trebuia să se întoarcă la Fairfax cu mâna goală, să-l privească pe bătrân în ochi şi să-i spună că fetiţa avea să moară.

Femeia închise şemineul în urma lor şi îl conduse în bucătărie, unde îşi spălă sângele de pe mâini şi faţă.

— Acum o să plec, spuse el, cu tristeţe, lăsând din mână prosopul.

— Nu vrei să-mi pui nici o întrebare?

— Ce rost ar avea? oftă el. S-a terminat.

— Tu eşti căutătorul despre care bunicul spunea că o apară într-o zi. Ai urmat calea ascunsă. Ai găsit comoara.

— N-am venit pentru aur, răspunse el, cu ochii arşi de lacrimi. Nu mă interesează asta.

— Aurul nu e singura comoară, spuse ea, privindu-l pieziş, cu un zâmbet ciudat.

Se apropie de un dulap. Pe unul dintre rafturile din interior erau sticle cu ulei de măsline şi oţet, conserve, borcane cu plante medicinale uscate, cu boabe de piper şi mirodenii. Ea le dădu deoparte şi scoase din spatele lor un vas mic de ceramică, lipsit de ornamente, pe care îl luă cu grijă în mâini şi îl aşeză pe masă. Îi săltă capacul. Înăuntru era o sticluţă. O scutură cu delicateţe şi lichidul limpede din interior străluci în lumină. Se întoarse spre Ben.

— Asta căutai?

El întinse mâna.

— Este?...

— Ai grijă. E singura mostră pe care a preparat-o bunicul.

El se lăsă să cadă pe un scaun, simţindu-se, dintr-odată, la fel de secătuit şi de sleit pe cât se simţea de uşurat Antonia se aşeză în faţa lui, sprijinindu-şi palmele pe masă şi aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Acum n-ai vrea să mai rămâi o vreme ca să-mi asculţi povestea?

Stătură de vorbă. Ben îi spuse ce misiune avea şi îi istorisi întâmplările care îl aduseseră la Casa Corbului. Pe urmă o ascultă, la rândul lui, continuând povestea din jurnalul lui Fulcanelli.

— După ce Daquin a trădat încrederea bunicului, totul s-a petrecut cu repeziciune. Naziştii au dat buzna în casa lui şi i-au scotocit laboratorul, căutandu-i secretele. Bunica i-a surprins şi au împuşcat-o, oftă Antonia. După aceea, bunicul a fugit din Paris şi a venit aici, împreună cu mama.

— Ce s-a întâmplat cu Daquin?

— Băiatul ăla a făcut foarte mult rău, răspunse Antonia, clătinând din cap cu tristeţe. Presupun că el şi-a închipuit că face bine. Când a început să înţeleagă pe mâna cui dăduse ceea ce îl învăţase bunicul, n-a putut îndura. Întocmai ca Iuda, şi-a pus frânghia în jurul gâtului.

— Care era legătura dintre Fulcanelli şi arhitect? întrebă Ben. Casa Corbului?

— Între Corbu şi bunicul meu exista o legătură specială, îi explică ea. Amândoi erau descendenţii direcţi ai catharilor. Când Fulcanelli a descoperit artefactele cathare pierdute, acestea l-au condus la templul lor tainic, unde îşi ascunseseră comorile. Casa a fost construită la un an după descoperirea lui, ca un omagiu adus templului şi pentru a păzi comorile din interior. Cine şi-ar fi putut închipui că o astfel de casă marchează intrarea unui altar sacru?

— Fulcanelli a locuit aici, împreună cu tine şi cu mama ta?

— Mama a fost trimisă la studii în Elveţia. Bunicul a rămas aici până în 1930, când s-a întors mama, împreună cu soţul ei. La vremea aceea, bunicul se convinsese că duşmanii îi pierduseră urma. Mama a preluat rolul de paznic al casei şi al secretului ei. Fulcanelli a plecat. A dispărut, zâmbi Antonia cu nostalgie. De aceea eu nu l-am văzut niciodată. Era un suflet neliniştit, convins că avea, întotdeauna, încă multe de învăţat. Cred că s-ar putea să fi plecat în Egipt, ca să exploreze locurile în care a luat naştere alchimia.

— Probabil că, la data respectivă, era foarte bătrân.

— Împlinise optzeci şi cinci sau optzeci şi şase de ani, dar lumea nu-i dădea nici măcar şaptezeci. Portretul pe care l-ai văzut a fost pictat cu puţin timp înainte de plecarea lui. Eu m-am născut ceva mai târziu, în 1940.

Ben ridică din sprâncene. Femeia din faţa lui părea să aibă mult mai puţin de şaizeci şi cinci de ani.

Antonia îi observă privirea şi îi răspunse cu un zâmbet enigmatic.

— După ce am crescut, am devenit paznicul acestei case, continuă ea. Mama s-a mutat la Nisa. Are aproape o sută de ani, dar se ţine încă foarte bine.

Făcu o pauză.

— Cât despre bunicul, de atunci n-am mai auzit nimic despre el. Cred că s-a temut întotdeauna că duşmanii i-ar fi putut da de urmă, de aceea nu ne-a căutat niciodată şi nu şi-a dezvăluit identitatea, în faţa nimănui.

— Aşa că nu ştiţi când a murit?

Ea îşi înălţă colţurile gurii într-un alt zâmbet misterios.

— Cum de eşti atât de sigur că e mort? Poate trăieşte încă, departe, undeva.

— Crezi că elixirul vieţii l-ar fi putut ajuta să trăiască atât de mulţi ani?

— Ştiinţa modernă nu are încă toate răspunsurile, Ben. N-a reuşit să înţeleagă decât o părticică minusculă a universului. (Antonia îl fixă cu o privire sfredelitoare.) Ai riscat atât de mult ca să găseşti elixirul. Nu crezi în puterea lui?

Ben ezită.

— Nu ştiu. Vreau să cred în ea. Poate trebuie s-o fac.

Scoase din rucsac jurnalul lui Fulcanelli, carnetul lui Rheinfeld şi desenul copiat după lama pumnalului şi le aşeză pe masă.

— Oricum, astea sunt, de aici înainte, ale tale. Aici e locul lor. Ei, şi acum ce urmează? oftă el.

Antonia se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Pot să iau elixirul cu mine? Paznicul îl lasă pe căutător să plece cu sticluţa? Sau următoarea rafală a Mauser-ului ăluia e rezervată pentru mine?

Ochii ei clipiră a râs şi Ben observă că semăna cu portretul lui Fulcanelli. Antonia puse mâna pe vechiul revolver de lux din faţa ei.

— A fost al bunicului meu. I l-a lăsat mamei, pentru cazul în care duşmanii noştri ar fi ajuns vreodată aici. Dar nu e menit să fie folosit împotriva ta, Ben. Bunicul credea că, într-o bună zi, un adevărat iniţiat avea să descifreze indiciile pe care le lăsase în urmă şi să apară, descoperind taina. Un om cu inima curată, care să-i respecte puterea, fără să abuzeze vreodată de ea sau s-o dezvăluie.

— Îţi asumi un mare risc având încredere în mine, răspunse el. Cum poţi fi sigură că am o inimă atât de curată?

Antonia îl privi cu tandreţe.

— Nu te gândeşti decât la fetiţă. Ţi se citeşte în ochi.

Roma

O procesiune de maşini de poliţie fără nici un fel de însemne îşi făcu loc şerpuind prin grădinile luxuriante ale vilei în stil renascentist şi se opri într-un semicerc perfect în curtea de la picioarele imenselor coloane albe.

De sus, de la fereastra domului său superb, arhiepiscopul Massimiliano Usberti se uita la poliţiştii care coborau din automobile, îi dădeau deoparte servitorii şi urcau treptele casei. Aveau chipuri dure, oficiale. Îi aştepta.

Gladius Domini avusese foarte mult de suferit din pricina unui singur om, Benedict Hope. Cu toate că fierbea de ură, Usberti nu putea să nu-l admire. Nu crezuse că cineva l-ar fi putut surclasa cu atâta uşurinţă, dar, într-un fel sau altul, Hope o făcuse. Usberti descoperise un om care îi era superior şi asta îl impresiona.

Atacul fusese rapid şi hotărâtor. Mai întâi arestarea lui Saul, cel mai bun dintre agenţii săi din Franţa, desfăşurată în acelaşi timp cu dezastrul de la Montpellier. Apoi atacul extrem de bine coordonat al Interpolului împotriva oamenilor lui din întreaga Europă. Mulţi dintre agenţii săi fuseseră reţinuţi pentru interogatorii. Alţii, ca Fabrizio Severini, se refugiaseră în câte o ascunzătoare. Unii cedaseră în timpul interogatoriilor. Ca un şir de piese de domino în cădere, ca o dâră de praf de puşcă aprins, ancheta avansa cu o viteză alarmantă către vârful piramidei, către el însuşi.

Le auzea vocile pe scările ce urcau către dom. Aveau să ajungă la el din clipă-n clipă. Îşi închipuiau, probabil, că îl încolţiseră.

Nişte neghiobi. Nu-şi dădeau seama cu cine aveau de-a face. Un om ca Massimiliano Usberti, cu nişte relaţii şi cu o influenţă pe care nu erau în stare nici măcar să şi le imagineze, nu putea fi înfrânt cu atâta uşurinţă. Avea să găsească un mod de a trece peste dezastru şi avea să revină ca să se răzbune.

În capătul opus al încăperii, uşa se deschise brusc şi Usberti se întoarse calm, luându-şi ochii de pe fereastră, gata să-i înfrunte.

63

Ben îl sunase pe Fairfax ca să-l anunţe că misiunea fusese îndeplinită şi că se întorcea. Avea la dispoziţie câteva ore înainte ca avionul particular să vină să-l ia din Montpellier.

Părintele Pascal se îndrepta către mica lui podgorie când auzi poarta scârţâind şi ridică ochii, ca să-l vadă pe Ben apropiindu-se de el cu un zâmbet larg. Preotul îl îmbrăţişă cu căldură.

— Benedict, ştiam c-o să te întorci ca să-mi mai faci o vizită.

— N-am prea mult timp, părinte. Am vrut doar să-ţi mai mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

Pascal îl privi cu ochii măriţi de îngrijorare.

— Şi Roberta? E?...

— E în siguranţă, înapoi acasă, în Statele Unite.

Preotul lăsă să-i scape un suspin.

— Slavă Domnului că e teafără, murmură el. Aşadar, misiunea ta aici s-a încheiat?

— Da, plec în după-amiaza asta.

— Ei, atunci ne luăm rămas-bun, dragul meu prieten. Ai grijă de tine, Benedict. Domnul să-ţi fie alături şi să te aibă în paza Lui. O să-mi lipseşti... Ah, prostul de mine, era cât pe ce să uit. Am un mesaj pentru tine.

Ben nu se simţea în largul lui în timp ce asistenta îl conducea către rezervă. Poliţiştii care asigurau paza fuseseră îndepărtaţi după ce îi telefonase lui Luc Simon, ceva mai devreme.

Anna stătea în pat, în capul oaselor, citind o carte. Razele soarelui se revărsau pe fereastra din spatele ei. Era înconjurată de vaze cu trandafiri galbeni, albi şi roşii, care umpleau camera cu parfumul lor suav. La intrarea lui Ben, îşi ridică ochii spre el şi pe faţă îi înflori un zâmbet larg. Avea obrazul drept acoperit cu un pansament mare de tifon.

— Mă bucur să te revăd, zise el, sperând că ea n-avea să-i remarce uşoara încordare din voce.

— M-am trezit dimineaţă înconjurată de toate florile astea superbe. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Măcar atât, zise el, uitându-se stânjenit la vânătăile marmorate de pe fruntea şi din jurul ochiului ei. Anna, îmi pare tare rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Şi prietenul tău...

Anna îi puse palma pe braţ şi el îşi lăsă capul în jos.

— N-a fost vina ta, Ben, zise ea, cu blândeţe.

— Dacă te consolează, să ştii că cel care a făcut-o a murit.

Ea nu răspunse.

— Ce planuri ai, Anna?

Ea oftă.

— Cred că m-am săturat de Franţa. Mă întorc acasă, la Florenţa. Poate c-o să-mi pot recăpăta vechea slujbă de la universitate. Şi poate într-o bună zi, cine ştie, o să termin şi cartea, adăugă ea chicotind.

— O s-o caut, spuse el, apoi se uită la ceas. Trebuie să plec. Mă aşteaptă avionul.

— Te întorci acasă? Ai găsit ce te interesa?

— Nu ştiu ce am găsit.

Ea se întinse şi îl prinse de braţ.

— E o hartă, nu-i aşa? murmură. Diagrama aceea? Mi-a venit ideea în timp ce zăceam aici. Ce proastă am fost că nu m-am gândit la ea...

El se aşeză pe marginea patului şi o strânse de mână.

— Da, era o hartă, recunoscu. Dar ascultă-mi sfatul şi uită tot ce ştii despre povestea asta. Atrage oameni cu gânduri mârşave.

Ea zâmbi.

— Am observat.

Rămaseră o vreme alături, tăcuţi, în liniştea încăperii pline de flori, apoi ochii ei migdalaţi îl învăluiră într-o privire întrebătoare.

— Ajungi vreodată prin Italia, Ben?

— Din când în când.

Cu tandreţe şi cu insistenţă, Anna îi trase mâna către ea şi el se aplecă. Ea îşi îndreptă spatele şi îşi apăsă buzele calde pe obrazul lui.

— Dacă ajungi vreodată în Florenţa, să-mi dai neapărat un telefon, îi şopti la ureche.

64

Trei ore mai târziu, Ben stătea pentru a doua oară pe bancheta din spate a automobilului Jaguar Sovereign, îndreptându-se către reşedinţa lui Fairfax. În timp ce rulau pe aleea presărată cu frunze dintre şirurile de fagi aurii şi sicomori, trecând apoi dincolo de porţile domeniului lui Fairfax, seara începuse să coboare. Jaguarul trecu pe lângă micile vile elegante, din cărămidă roşie, pe care şi le amintea de la prima sa vizită. După ce mai parcurseră o scurtă distanţă pe drumul particular, maşina începu să tragă către dreapta şi Ben simţi o uşoară izbitură în partea din faţă. Şoferul înjură încet, pentru sine, opri maşina şi coborî să vadă ce se întâmplase. Vârî capul înapoi, prin portiera deschisă.

— Îmi pare rău, domnule. Pană de cauciuc.

Ben se dădu jos, în vreme ce omul îşi lua sculele din portbagaj şi scotea roata de rezervă.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu, domnule, nu durează decât câteva minute, spuse şoferul.

În timp ce el începea să desfacă şuruburile, uşa unei vile din apropiere se deschise şi un bărbat în vârstă, purtând o şapcă muncitorească, traversă zâmbind fâşia de iarbă care mărginea drumul.

— Probabil că a luat un cui sau altceva, zise, scoţându-şi pipa din gură, apoi se întoarse către Ben. Nu vreţi să intraţi o clipă, până schimbă Jim roata? Serile-s răcoroase acum.

— Mulţumesc, dar cred c-o să fumez o ţigară şi-o să mă uit la cai.

Bătrânul îl însoţi către padoc.

— Vă plac caii, nu-i aşa, domnule? spuse el şi îi întinse mâna. Herbie Greenwood, şeful grajdurilor domnului Fairfax.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Herbie.

Ben se rezemă de gardul padocului şi îşi aprinse o ţigară.

Herbie mozolea în dinţi coada pipei cu ochii la cei doi cai, un roib şi un murg, care veneau către ei tropotind zgomotos pe pavaj. Se îndreptară spre gard descriind un arc paralel cu acesta, încetiniră şi se apropiară de bătrân, clătinându-şi capetele şi fornăind. Herbie îi bătu uşor peste boturile pe care şi le frecau de el cu afecţiune.

— Îl vedeţi p-ăsta d-aci? şi arătă către murg. E Black Prince, a câştigat trei derbiuri. Acu’ a ieşit la pensie, cum o să fac şi eu, în curând. Nu-i aşa, băiete?

Îl bătu pe grumaz, iar calul fornăi, cu nasul în umărul lui.

— E o frumuseţe, spuse Ben, coborându-şi privirea către muşchii reliefaţi ai calului.

Întinse palma deschisă şi calul îşi îndesă în ea nasul moale, catifelat.

— Are douăzeci şi şapte de ani şi încă mai galopează ca un mânz, chicoti Herbie. Îmi amintesc ziua în care s-a născut. Au crezut că n-o să iasă nimic din el, dar băiatul ăsta s-a descurcat foarte bine.

Ben văzu în padocul de alături un mic ponei cenuşiu, păscând mulţumit pe un petic de iarbă, şi se duse cu gândul la poza micuţei Ruth, pe care i-o arătase Fairfax.

— Mă întreb dacă Ruth o să mai călărească vreodată, meditä el cu voce tare.

Câteva minute mai târziu, Jaguarul se opri cu roţile scrâşnind pe pietrişul din faţa vilei, iar un secretar îşi făcu apariţia, întâmpinându-l pe Ben pe trepte.

— Domnul Fairfax vă aşteaptă peste o jumătate de oră în bibliotecă, domnule. Până atunci, mi s-a spus să vă conduc în apartamentul dumneavoastră.

Străbătură un hol pardosit cu marmură şi ecourile paşilor se înălţară către tavanul înalt. Secretarul îl călăuzi în sus pe scări, către ultimul etaj din aripa de vest. O jumătate de oră mai târziu, după ce se spălă şi se schimbă, Ben coborî şi fu condus în biblioteca lungă şi îngustă.

Fairfax se grăbi să străbată încăperea cu mâna întinsă.

— Domnule Hope, este un moment minunat pentru mine.

— Ce face Ruth?

— Nici că aţi fi putut veni într-un moment mai potrivit. De la ultima noastră convorbire, starea ei s-a înrăutăţit în mod constant. Aveţi manuscrisul?

Întinse mâna, aşteptând.

— Manuscrisul lui Fulcanelli nu vă este de nici un folos, domnule Fairfax, zise Ben.

Peste faţa din ce în ce mai roşie a lui Fairfax trecu un val de furie.

— Poftim?

Ben zâmbi şi îşi duse mâna la buzunarul interior al hainei.

— Asta este ceea ce v-am adus în schimb.

O scoase şi i-o întinse.

Bătrânul se uită atent la sticla plată, deformată, din argint.

— L-am pus aici ca să fie în siguranţă, îi explică Ben.

Fairfax înţelese şi chipul i se lumină.

— Elixirul??

— Preparat de însuşi Fulcanelli. Asta e tot, domnule Fairfax. Asta căutaţi, nu-i aşa?

Fairfax luă în stăpânire preţiosul obiect, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Îl duc imediat sus, în camera lui Ruth. Fiica mea, Caroline, o îngrijeşte zi şi noapte.

Tăcu o clipă, întristat.

— După aceea, domnule Hope, pot să sper că o să luaţi cina împreună cu mine?

— Deci aţi trecut prin momente dificile, spuse Fairfax.

Cei doi erau aşezaţi la masa lungă, din lemn de nuc ars, din sufrageria bătrânului. Fairfax stătea în capul mesei şi, în şemineul din spatele lui, lemnele trosneau într-o vâlvătaie puternică. Alături de cămin era armura unui cavaler înalt, cu un paloş, scânteietor.

— Ştiam c-o să fie o sarcină dificilă, continuă Fairfax. Dar aţi făcut mai mult decât mă aşteptam. În cinstea dumneavoastră, domnule Hope, spuse bătrânul cu o figură triumfătoare. N-aveţi idee cât de mult m-aţi ajutat.

— În sănătatea lui Ruth, zise Ben, înălţând paharul.

— În sănătatea lui Ruth.

Ben îl cercetă cu privirea.

— Nu mi-aţi spus niciodată unde aţi auzit pentru prima oară despre Fulcanelli.

— Descoperirea elixirului mă preocupă de multă vreme, răspunse Fairfax. Am studiat ştiinţele ezoterice mai mulţi ani de-a rândul. Am citit toate cărţile care tratau acest subiect, am încercat să urmăresc fiecare indiciu în parte. Dar investigaţiile mele nu m-au condus nicăieri. Aproape că-mi pierdusem speranţa, când un librar bătrân din Praga m-a ajutat să-l descopăr pe Fulcanelli. Am înţeles că acest maestru alchimist enigmatic a fost unul dintre puţinii oameni care au aflat taina elixirului vieţii.

Ben îl asculta, sorbind câte o înghiţitură de vin. Fairfax continuă.

— La început, am crezut că secretul lui Fulcanelli avea să fie uşor de descoperit. Dar s-a dovedit a fi mult mai greu decât anticipasem. Oamenii pe care i-am angajat ca să-l elucideze fie au fugit cu banii, fie au sfârşit prin a fi ucişi. Mi-a fost limpede că existau forţe periculoase, hotărâte să stea în calea cercetărilor mele. Am înţeles că detectivii particulari şi cercetătorii obişnuiţi nu-mi erau de nici un folos. Aveam nevoie de un om cu abilităţi deosebite. Pe urmă, investigaţiile m-au condus către dumneata, domnule Hope, şi am ştiut că găsisem omul potrivit.

Ben surâse.

— Mă flataţi.

Servitorii strânseră platourile cu aperitive şi aduseră un serviciu de masă vechi, din argint. Capacul vasului din centru era ridicat, lăsând să se vadă o bucată rumenită de muşchi de vită. Unul dintre servitori tăie felii delicate, cu un cuţit mare, special. Mai aduseră vin.

— Nu fi modest, Benedict – pot să-ţi spun Benedict?

Fairfax se întrerupse ca să mestece o bucată din friptura fragedă.

— Revenind le ce spuneam, ţi-am studiat povestea vieţii până în cele mai mici amănunte. Cu cât aflam mai multe, cu atât îmi dădeam seama că, pentru realizarea scopurilor mele, erai omul ideal. Activitatea ta din Orientul Mijlociu. Operaţiunile speciale antiteroriste din Afghanistan. Reputaţia pe care ţi-au adus-o eficacitatea acţiunilor întreprinse cu sânge rece şi acceptarea lipsită de orice ezitare a unor sarcini mult prea dificile pentru cei mai mulţi oameni. Apoi, dăruirea completă cu care te-ai dedicat salvării copiilor pierduţi sau răpiţi şi pedepsele nemiloase aplicate celor care vatămă oameni nevinovaţi. Un bărbat incoruptibil, cu surse de venit independente. Nu aveai să încerci să mă jefuieşti şi pericolele nu aveau să te oprească. Hotărât lucru, erai omul de care aveam nevoie. Dacă mi-ai fi refuzat oferta, nu existau prea multe posibilităţi de a te face să te răzgândeşti.

— Ştii de ce am acceptat-o, zise Ben. De dragul nepoatei dumitale, Ruth.

Se întrerupse o clipă.

— Dar aş fi preferat să-mi fi spus mai multe despre factorii de risc. Dacă aş fi ştiut, aş fi evitat o mulţime de necazuri.

— Aveam încredere în iscusinţa ta, zâmbi Fairfax. M-am temut că, dacă ţi-aş fi spus întregul adevăr, s-ar fi putut să mă refuzi. Pentru mine, era important să găsesc o metodă de a te convinge.

— Întregul adevăr? Să mă convingi? Unde vrei să ajungi, domnule Fairfax?

— Dă-mi voie să-ţi explic, răspunse acesta, lăsându-se pe spătarul scaunului. Când ocupi o poziţie ca a mea, înveţi repede, încă de la începutul carierei, că oamenii pot fi... ca să spunem aşa... influenţaţi. Fiecare are o slăbiciune, Benedict. Avem cu toţii ceva în viaţa noastră, în trecutul nostru. Un schelet în pivniţă, o taină. Odată ce ai aflat care sunt aceste secrete, le poţi exploata. E uşor să-ţi impui voinţa în faţa unui om cu un trecut ruşinos sau cu un viciu ascuns. Unul care a comis o crimă e încă şi mai uşor de influenţat. Dar tu, Benedict... tu erai altfel. (Fairfax îşi umplu paharul cu vin.) N-am reuşit să găsesc în trecutul tău nimic de care m-aş fi putut folosi ca să te conving să-mi accepţi oferta dacă, iniţial, ai fi refuzat-o. Asta nu mi-a plăcut, spuse el zâmbind cu răceală. Dar, pe urmă, investigatorii mei au descoperit un amănunt interesant din viaţa ta. Mi-am dat imediat seama că era foarte important.

— Continuă.

— Eşti un om foarte uşor de influenţat, Benedict, reluă Fairfax. Şi ştiu şi de ce. Am reuşit să înţeleg ce-ţi motivează activitatea... Acelaşi motiv pentru care eşti alcoolic. Eşti chinuit de demonul vinovăţiei. Ştiam că n-aveai să refuzi să mă ajuţi dacă îţi închipuiai că o salvezi pe Ruth. Pentru că Ruth e foarte apropiată de inima ta, nu-i aşa?

Ben se încruntă.

— Dacă îmi închipuiam că o salvez pe Ruth?

Fairfax îşi goli paharul şi şi-l umplu iarăşi, în timp ce o expresie plină de amuzament îi traversa chipul.

— Benedict, spuse el, meditativ. Un nume cu conotaţii religioase puternice. Să înţeleg că ai tăi erau oameni foarte credincioşi?

Ben nu răspunse.

— Mă gândeam doar... Nişte părinţi care-şi botează copiii Benedict şi Ruth. O alegere influenţată în mare măsură de Biblie, nu eşti de aceeaşi părere? Ruth Hope[1]... Un nume de o amară ironie. Fiindcă pentru ea n-a mai fost nici o speranţă, nu-i aşa, Benedict?

— De unde ai aflat despre sora mea? Nu e inclusă în C.V.-ul meu.

— Ah, dragul şi tânărul meu prieten, dacă ai bani, poţi afla orice. Faptul că ţi-ai ales o astfel de meserie mi s-a părut interesant, continuă Fairfax. Nu eşti detectiv, nu afli informaţii, nu recuperezi bunuri furate, ci cauţi oameni dispăruţi, mai ales copii. E evident că ceea ce urmăreai era să-ţi ispăşeşti vina de a-ţi fi pierdut sora. N-ai reuşit niciodată să treci peste faptul că neglijenţa ta i-a adus moartea... sau poate ceva mult mai cumplit. Negustorii de sclavi nu sunt renumiţi pentru blândeţea lor. Viol, tortură, cine ştie ce s-ar putea să-i fi făcut.

— Ţi-ai făcut bine temele, Faifax, nu-i aşa?

Bătrânul zâmbi.

— Întotdeauna îmi fac bine temele. Am înţeles că nu aveai să refuzi niciodată misiunea de a salva o biată fetiţă bolnavă, având numele şi vârsta surorii tale dispărute. Şi am avut dreptate. Povestea despre nepoata mea te-a convins să mă ajuţi.

— Interesant mod de a alege cuvintele. Povestea despre nepoată?

Fairfax chicoti.

— Sau oricum altcumva vrei să-i spui. O născocire. O minciună, dacă preferi să le spunem lucrurilor pe nume. Nu există nici o Ruth. Nici o fetiţă pe moarte. Şi mă tem că nici un alt pas pe calea izbăvirii tale, Benedict.

Se ridică şi se apropie de un bufet. Săltă capacul unei casete mari, din care scoase un mic potir de aur.

— Nu, nici o fetiţă pe moarte, repetă el. Doar un bătrân care îşi doreşte un lucru mai mult decât orice altceva pe lume.

Privi potirul cu o fascinaţie ireală.

— Benedict, tu n-ai idee ce înseamnă să te apropii de sfârşitul unei vieţi ca a mea. Am realizat atâtea lucruri măreţe, am strâns atâta bogăţie, am căpătat atâta putere. Nu puteam suporta gândul de a-mi lăsa imperiul în mâinile unor oameni mai slabi – al unor oameni care l-ar putea fărâmiţa sau distruge. Aş fi intrat în mormânt fiind cum nu se poate mai nefericit şi mai frustrat. (Ridică potirul, ca şi cum s-ar fi gândit la un toast.) Dar, mulţumită ţie,

1 Hope = speranţă (n. tr.).

am scăpat de aceste griji. O să devin cel mai bogat şi mai puternic om în istorie, acum, că am tot timpul din lume ca să-mi ating orice scop.

Uşa se deschise şi intră Alexander Villiers. Fairfax aruncă o privire plină de subînţelesuri către secretarul său, care se apropia. Pe buzele acestuia se lăţi un zâmbet în timp ce scotea din buzunar un revolver cu ţeava scurtă, pe care îl îndrepta către Ben.

Fairfax râse. Duse potirul la buze.

— Aş vrea să pot bea în sănătatea ta, Benedict. Dar mă tem că tocmai ai ajuns la capătul drumului. Împuşcă-l, Villiers.

65

Villiers îndreptă revolverul spre capul lui Ben. Fairfax închise ochii şi sorbi cu lăcomie din potirul de aur.

— Înainte să mă împuşti, ar trebui să afli ceva, zise Ben. N-ai băut elixirul vieţii. E apă de la robinet, din propria ta baie.

Fairfax îşi luă potirul de la gură. O picătură de apă i se prelingea pe bărbie. Expresia extaziată îi dispăruse de pe chip.

— Ce-ai spus? întrebă el rar.

— Exact ce-ai auzit, răspunse Ben. Trebuie să recunosc că m-ai păcălit. Ai avut dreptate în privinţa mea – am fost orb la minciunile tale. Planul a fost genial, Fairfax. Şi aproape ţi-a reuşit. Dacă n-ar fi fost pana de cauciuc şi dacă nu l-aş fi întâlnit pe şeful grăjdărilor, ai fi băut adevăratul elixir.

— Ce tot spui acolo? întrebă Fairfax, cu voce sugrumată.

Villiers lăsase pistolul în jos. Căzuse pe gânduri, cu trăsăturile schimonosite.

— Herbie Greenwood lucrează pe proprietatea ta de treizeci şi cinci de ani, continuă Ben. Dar n-a auzit de nici o Ruth. N-ai avut niciodată copii, Fairfax, ca să nu mai vorbim de nepoţi. Soţia ta a murit fără să aibă urmaşi. Aici n-a fost, niciodată, nici o fetiţă.

— Ce-ai făcut cu adevăratul elixir?! strigă Fairfax, dând cu potirul de aur de podea.

Ben duse mâna la buzunar şi scoase sticluţa pe care i-o dăduse Antonia Branzanti.

— Iată-l, spuse.

Şi, înainte ca ceilalţi să-l fi putut opri, îl aruncă în şemineu. Sticluţa se izbi de grătarul de fier, spărgându-se în mii de cioburi, şi flăcările se avântară o clipă cu frenezie, mistuind alcoolul din mixtură.

— Acum ce mai zici, Fairfax? îl întrebă Ben, privindu-l în ochi.

Alb ca varul, Fairfax se întoarse către Villiers.

— Ia-l şi închide-l! îi ordonă el, cu voce de gheaţă, abia stăpânindu-şi furia. O să vorbeşti, Hope, mă jur pe Dumnezeu.

Villiers ezită.

— N-auzi, Villiers? tună Fairfax şi chipul palid i se împurpură dintr-odată.

Villiers ridică din nou revolverul. Se întoarse înspre patron şi îl îndreptă către el.

— Ce faci, Villiers? Ţi-ai pierdut minţile?

Fairfax se trase înapoi, tremurând.

— Nu şi-a pierdut minţile, Fairfax, zise Ben. E spion. Lucrează pentru Gladius Domini. Nu-i aşa, Villiers? Tu eşti agentul lor secret. Tu i-ai raportat toate mişcările mele şefului tău, Usberti.

Fairfax se retrăsese către şemineu; în spatele lui, flăcările sfârâiau şi trosneau. Ochii lui implorau şi urina îi udase pantalonii.

— Îţi plătesc oricât, se tângui el. Oricât. Haide, Villiers, să lucrăm împreună. Nu trage.

— Nu mai lucrez pentru tine, Fairfax, rânji Villiers cu sarcasm. Lucrez pentru Dumnezeu.

Apăsă pe trăgaci şi detunătura Magnum-ului .357 acoperi ţipătul lui Fairfax. Bătrânul îşi sfâşie hainele în timp ce o pată de un roşu întunecat i se lăţea pe cămaşa albă. Se clătină pe picioare, se agăţă de o perdea şi o trase în jos.

Villiers apăsă din nou pe trăgaci. Ţeasta lui Fairfax trosni şi o gaură mică, rotundă, îi apăru între ochi. Sângele împroşcă peretele. Genunchii i se înmuiară şi se prăbuşi pe podea, strângând încă în mâini perdeaua, care căzu odată cu el, ajungând cu un capăt în foc. Flăcările se încolăciră şi o mistuiră cu lăcomie, cuprinzând-o în întregime.

Înainte ca Ben apuce să sară peste masă, Villiers se răsucise pe călcâie şi acum îl ţinea în bătaia armei, din partea opusă a camerei.

— Nu mişca.

Ignorându-i ordinul, Ben ocoli masa şi se apropie de el fără nici o ezitare, urmărindu-i reacţiile. Observă că era neliniştit, că transpira şi respira ceva mai greu şi mai repede decât ar fi fost normal. Probabil nu mai împuşcase pe nimeni până atunci şi se pomenise, singur, într-o situaţie dificilă. Nu luase în calcul o astfel de întorsătură a faptelor, iar organizaţia lui, aproape distrusă, nu-i putea oferi nici un ajutor. Dar un om care îşi pierduse cumpătul putea fi tot atât de periculos ca unul sigur pe sine. Poate chiar mai periculos.

Villiers strânse pistolul în mână şi îl ridică spre faţa lui Ben.

— Înapoi! şuieră el. Altfel trag.

— Haide, omoară-mă, zise Ben, calm, continuând să se apropie. După care ai face bine să vezi cum scapi cu fuga. Fiindcă, după ce-o să iasă din închisoare, şeful tău o să-ţi ia urma şi-o să te tortureze aşa cum nu-ţi poţi nici măcar imagina, pentru că l-ai lăsat fără pradă. Împuşcă-mă, e ca şi cum ţi-ai trage un glonţ în cap.

Perdeaua continua să ardă şi focul se întinsese pe covor. Pantalonii lui Fairfax erau în flăcări şi mirosul greţos de fum şi carne arsă umpluse încăperea. Vâlvătăile se înălţară, prelingându-se pe o parte a canapelei, şi îi luară repede în stăpânire tapiţeria, lingând-o şi sfârâind.

Villiers se trase înapoi, apropiindu-se de flăcările care se răspândeau. Mâna încleştată pe pistol îi tremura.

— Există o singură problemă, continuă Ben, simţindu-şi furia crescând ca o lumină albă şi rece, ţintuindu-l pe Villiers cu privire cruntă, de o intensitate feroce, şi apropiindu-se de el cu hotărâre. Nu mă poţi prinde viu, nu de unul singur. O să fii nevoit să apeşi pe trăgaciul ăla pentru că, dacă n-o faci, o să te ucid chiar acum, cu mâinile mele. Eşti un om mort, orice-ai face.

Villiers îşi încordă mai tare degetul pe trăgaci, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă. Cocoşul armei se trase înapoi. Ben vedea glonţul placat, exploziv, din locaşul care se rotea, gata să se alinieze cu gaura percutorului exact când acesta avea să lovească capsa şi să aprindă cartuşul ce urma să-i găurească ţeasta.

Dar îl adusese deja pe Villiers exact acolo unde dorise, aproape de el şi nemaiavând unde să dea înapoi. Despică aerul cu o mişcare bruscă şi îi izbi încheietura. Villiers urlă de durere şi pistolul zbură în foc. Ben îl lovi din nou, în stomac, cu piciorul, azvârlindu-l răşchirat peste armură. Aceasta se prăbuşi şi plăcile de oţel se turtiră cu zgomot, iar paloşul ateriză pe duşumea cu un zăngănit surd. Villiers se târî cu disperare după sabia căzută şi fandă către Ben, cu lama grea vâjâind prin aer. Ben se ghemui şi lovitura violentă făcu bucăţi un bufet antic, răsturnând carafele de cristal cu coniac şi cu whisky. O baltă de foc se împrăştie şuierând pe podea.

Villiers veni din nou înspre el, legănând paloşul dintr-o parte în alta. Ben se trase înapoi, dar călcă pe potirul de aur aruncat de Fairfax. Acesta se rostogoli, iar el alunecă şi căzu, lovindu-se cu capul de piciorul mesei. Sabia coborî iarăşi, şuierând. Năucit de cădere, se rostogoli pe o parte la timp pentru ca lama să-l rateze, izbindu-se de masă. Farfuriile şi tacâmurile căzură în jurul lui. Zări cu coada ochiului ceva sclipind şi întinse mâna, bâjbâind.

Fumul negru se îngroşa pe măsură ce focul, acum incontrolabil, se răspândea prin încăpere, cuprinzând tot ce îi apărea în cale. Cadavrul lui Fairfax era mistuit de flăcări, hainele i se transformaseră în zdrenţe răsucite, carbonizate, şi carnea de sub ele se prăjea.

Din vâlvătăi se ivi chipul ameninţător al lui Villiers, care săltă cu grijă sabia grea, gata pentru lovitura de graţie. Focul se reflecta pe latul lamei. Iar în ochii lui sticlea un soi de triumf animalic. Ben se răsuci, ridicându-se pe jumătate, mâna îi zvâcni descriind un arc şi ceva trasă o dâră prin fumul dintre cei doi.

Villiers se opri. Degetele încleştate de paloş îşi slăbiră strânsoarea şi acesta căzu, zdrăngănind. El se prăvăli, pe spate, printre flăcări, cu opt centimetri de oţel şi cu mânerul de abanos al cuţitului ieşindu-i din mijlocul frunţii.

Ben se ridică în picioare, clătinându-se. Întreaga cameră ardea şi el îşi simţea pielea încreţindu-se din cauza căldurii. Înşfăcă un scaun şi îl azvârli într-una dintre ferestrele înalte. Geamul de doi metri şi jumătate se făcu ţăndări, aerul năvăli în încăpere şi incendiul se transformă într-un infern. Ben

zări un gol printre flăcări şi se repezi într-acolo cu toate puterile. Se aruncă nebuneşte prin spărtura din fereastră şi simţi un ciob de sticlă tăindu-i antebraţul.

Pe jumătate orbit de fum şi ţinându-se strâns de mâna care sângera, se îndepărtă de casă împleticindu-se şi o luă spre fundul grădinii, îndreptându-se către pâlcurile de arbori. Se sprijini de un copac tuşind şi scuipând.

Vâlvătaia se revărsa prin ferestrele vilei lui Fairfax şi o coloană imensă de fum se înălţa, ca un turn negru, către cer. Vreme de câteva minute, urmări cu privirea volbura de nestăvilit a flăcărilor, care cuprinsese întreaga casă. Apoi, când sirenele începură să se audă tot mai aproape, se întoarse cu spatele şi dispăru printre copaci.

66

Ottawa, decembrie 2005

Avionul atinse pista micului aeroport din Ottawa cu un scârţâit strident de cauciucuri. La scurt timp după aceea, Ben ieşi în aerul rece şi proaspăt. O rafală de ninsoare îl mătură în ump ce se urca într-un taxi aflat în aşteptare. La radio se cânta *I'll Be Home for Christmas*, în versiunea lui Frank Sinatra, iar de oglinda retrovizoare atârna o fâşie lungă de betelă argintie.

— Încotro, amice? întrebă şoferul, întorcându-şi capul către el.

— Campusul Universităţii Carleton.

— Ai venit să-ţi petreci aici Crăciunul? întrebă taximetristul, în timp ce maşina mergea încet pe şoseaua de centură, largă şi flancată de troiene de zăpadă.

— Sunt în trecere.

La sosirea lui Ben, amfiteatrul din aripa dedicată ştiinţelor a Universităţii Carleton era plin. Îşi găsi un loc pe ultimul rând al sălii în trepte, în apropierea uşii principale. El şi cei în jur de trei sute de studenţi veniseră să asculte conferinţa pe teme biologice ţinută de doctorii D. Wright şi R. Kaminski. Subiectul era *Efectul câmpurilor electromagnetice de mică intensitate asupra respiraţiei celulelor.*

Amfiteatrul era plin de murmurul conversaţiilor purtate cu voce scăzută. Toţi studenţii aveau caiete şi pixuri şi erau gata să înceapă să ia notiţe. În partea de jos a amfiteatrului era o mică scenă, pe care se aflau un pupitru şi două scaune, doua microfoane, un proiector de diapozitive şi un ecran. Conferenţiarii nu apăruseră încă.

Pe Ben nu-l interesa câtuşi de puţin subiectul conferinţei. Dar îl interesa dr. R. Kamiski.

În sală se lăsă liniştea şi se auziră câteva aplauze discrete când cei doi conferenţiari, un bărbat şi o femeie, urcară pe scena şi se aşezară de o parte şi de alta a pupitrului. Se prezentară, cu vocile răsunând prin intermediul unui sistem de amplificare, apoi începu conferinţa.

Roberta era acum blondă, cu părul strâns într-o coadă de cal. Avea acelaşi aer de savant auster de la prima lor întâlnire. Ben era mulţumit că îi ascultase sfatul şi îşi schimbase numele. Era nevoie de ceva bătaie de cap ca să-i dai de urmă, ceea ce era un semn bun.

În jurul lui, studenţii ascultau concentraţi şi luau notiţe. Se lăsă cât mai jos în scaun, străduindu-se să treacă cât mai neobservat cu putinţă. Nu înţelegea o iotă din ceea ce spunea ea, dar tonul vocii care răsuna în difuzoare şi sunetul cald şi catifelat al respiraţiei ei îi creau impresia că se afla atât de

aproape, încât ar fi putut s-o atingă. Abia în momentul acela realiză cât de mult îşi dorise să o revadă şi cât de cumplit avea să-i simtă lipsa.

Încă de când pornise către Canada ştiuse că aceea avea să fie ultima lor întâlnire. Nu îşi propusese să rămână acolo prea multă vreme. Voia doar să se convingă că era sănătoasă şi în siguranţă şi să-şi ia un tainic rămas-bun. Înainte de a intra în sala de conferinţe, lăsase la recepţie un plic care îi era destinat. Conţinea agenda ei roşie şi un scurt bilet, prin care o anunţa că se întorsese cu bine din Franţa.

Privindu-l pe colegul ei, Dan Wright, îşi dădu seama, din limbajul trupului acestuia – felul în care se străduia să stea cât mai aproape de ea pe scenă, în care dădea din cap şi zâmbea ascultându-i spusele, în care o urmăreau ochii lui când se mişca între pupitrul vorbitorului şi ecran – că Roberta îi plăcea. Poate era nebun după ea. Părea să fie tipul omului cumsecade, chibzui Ben. Genul de bărbat pe care Roberta îl merita cu adevărat: statornic, demn de încredere, savant, cum era şi ea, tipul familistului care ar fi fost un soţ bun şi, la timpul potrivit, un bun tată.

Ben oftă. Făcuse ceea ce îşi pusese în gând, îşi atinsese scopul pentru care venise. Acum aştepta ocazia potrivită să plece. Intenţiona să se strecoare afară imediat ce ea avea să se întoarcă, timp de câteva secunde, cu spatele.

Nu-i era uşor să o facă. În ultimele două zile, momentul acesta i se derulase de un milion de ori în minte – dar acum, când se afla în prezenţa ei şi când sunetul glasului ei îl învăluia, revărsându-se din difuzoare, gândul că era gata să plece, pentru a nu o mai revedea niciodată, i se părea de neconceput.

Chiar trebuie să fie aşa? se întrebă. Dacă n-ar fi plecat... dacă ar fi rămas? Ar fi putut avea sorţi de izbândă, şi-ar fi construit o viaţă împreună? Chiar trebuia să se sfârşească totul?

Da, aşa e cel mai bine. Gândeşte-te la ea. Dacă o iubeşti, pleacă.

— ...iar efectul biologic al acestei unde electromagnetice este ilustrat prin intermediul diagramei pe care o aveţi în faţă, spunea Roberta.

Adresându-i doctorului Wright un zâmbet, luă indicatorul laser de pe pupitru şi se răsuci ca să-i îndrepte raza roşie către imaginea care apăruse pe ecranul imens din spatele ei.

Stătea cu spatele la el de câteva secunde. *Acum e momentul*, îşi spuse Ben. Respiră adânc, luă o decizie, se ridică şi îşi croi drum către culoarul central dintre scaune.

Tocmai o pornise în susul acestuia, când o roşcată din ultimul rând ridică mâna, dornică să pună o întrebare.

— Doamnă doctor Kaminski?

Roberta se întoarse cu faţa către amfiteatru.

— Da? făcu ea, scrutând sala cu privirea, în căutarea mâinii ridicate.

— Mă întreb dacă ne-aţi putea explica, vă rog, ce legătură există între creşterea nivelului endorfinelor şi modificarea ciclului celular al limfocitelor T?

Ben dispăru dincolo de uşă şi se îndreptă către ieşirea din clădire. Frigul îl izbi după primul pas afară.

— Doamnă doctor Kaminski?... repetă întrebător roşcata.

Dar dr. Kaminski nu-i auzise întrebarea. Se uita către uşa pe care tocmai văzuse pe cineva ieşind.

— Îmi... îmi cer scuze, murmură ea absentă, în microfonul pe care îl acoperi imediat cu căuşul palmei, atingându-l şi stârnind vibraţii în difuzoare. Dan, preia tu de aici, şopti ea în pripă către un doctor Wright uluit.

Apoi, în timp ce în amfiteatru se dezlănţuia zumzetul frenetic al conversaţiilor, sări pe de scenă şi o luă la fugă pe culoarul central. Studenţii se răsuciră pe scaune şi îşi lungiră gâturile, urmărind-o cu privirea în timp ce alerga pe lângă ei. Pe scenă, dr. Wright rămăsese cu gura căscată.

Ben coborî în grabă treptele de la intrarea clădirii cu faţada de sticlă şi traversă campusul acoperit de zăpadă cu paşi repezi şi cu inima grea. Fulgii cădeau în spirale din cerul cenuşiu, ca de oţel, plutind în jurul lui. Îşi ridică gulerul hainei, strângându-şi-l în jurul gâtului. Şoseaua din depărtare, parcarea universităţii şi staţia de taxiuri se zăreau printr-o deschidere dintre clădirile scunde care conturau întinderea pătrată a campusului. Două taximetre aşteptau, cu capotele şi geamurile pline de zăpadă. Trase aer în piept, oftând adânc şi se îndreptă către ele. De deasupra se auzi vâjâitul asurzitor al unei aeronave ce decola pe de aeroportul din apropiere. Aeroportul pe care avea să ajungă în zece minute, urmând să îşi omoare timpul până la plecarea unui avion care să-l ia de acolo.

Ea împinse în lături uşile duble, năpustindu-se afară, sub rafalele de ninsoare, şi scrută campusul cu privirea din înălţimea treptelor. Ochii i se opriră asupra unei siluete îndepărtate şi ştiu imediat că era el. Aproape ajunsese în staţia de taxiuri. Şoferul coborâse din automobil şi îi deschidea portiera din spate. Roberta ştia că, dacă se urca în maşină, nu avea să-l mai vadă niciodată.

Îl strigă, dar vocea îi fu acoperită de tunetul neaşteptat al unui Boeing 747, care zbura la altitudine mică pe deasupra campusului, cu frunza roşie de arţar, simbolul Canadei, vizibilă pe coadă.

El nu o auzise. Roberta începu să alerge, alunecând prin zăpadă cu pantofii ei de interior. Simţi suflarea îngheţată a vântului răcorindu-i lacrimile fierbinţi de pe obraji. Îl strigă din nou şi silueta îndepărtată, minusculă, se crispă şi înlemni.

— Ben! Nu pleca!

El auzi strigătul undeva departe, în spate. Avea o notă de disperare, era aproape un urlet de durere care îi tăie răsuflarea. Se răsuci încet şi o văzu alergând către el de-a curmezişul campusului pustiu, cu braţele larg deschise, lăsându-şi în zăpadă urmele paşilor, într-un şirag şerpuitor.

— Vă urcaţi, domnule? întrebă taximetristul.

Ben nu-i răspunse. Mâna îi rămăsese pe marginea portierei. Oftă şi o trânti.

— Se pare că mai rămân aici o vreme.

Şoferul zâmbi, urmărindu-i privirea.

— Aşa se pare, domnule.

Copleşit de emoţii învălmăşite, Ben se răsuci pe călcâie şi porni către silueta ce se apropia. Iuţi din ce în ce mai mult pasul, apoi începu să alerge. Avea lacrimi în ochi când o strigă pe nume.

Se întâlniră la marginea campusului şi ea i se aruncă în braţe. El o învârti iarăşi şi iarăşi.

În părul ei erau fulgi de zăpadă.

Benedict Hope este exact omul de care milionarul Fairfax are nevoie: un fost soldat de elită care ascunde un secret. Ajutat de un bătrân librar din Praga să îl descopere pe enigmaticul alchimist Fulcanelli, singurul care cunoaște taina elixirului vieții, Fairfax îl angajează pe Hope să găsească leacul miraculos care ar putea-o salva de la moarte pe Ruth. Dar oare licoarea cu pricina să fie într-adevăr un leac?

„Fiecare are o slăbiciune, Benedict. Avem, cu toții, ceva în viața noastră, în trecutul nostru. Un schelet în pivniță, o taină. Odată ce ai reușit să le afli, le și poți exploata. E ușor să-ți impui voința în fața unui om cu trecut rușinos sau cu vicii ascunse. Iar cine a comis o crimă e încă și mai ușor de ținut în mână. Dar tu, Benedict..., tu erai altfel. [...] N-am reușit să găsesc în trecutul tău nimic de care să mă pot folosi ca să te conving să-mi accepți oferta, dacă, inițial, ai fi refuzat-o. Eram supărat din pricina asta. [...] Dar, pe urmă, investigatorii mei au descoperit un amănunt interesant din viața ta. Și imediat mi-am dat seama cât era de important."

SCOTT MARIANI, *Manuscrisul lui Fulcanelli*